SÜMEYYE DEMİRKAN

Çiçekler ve Yasemin

PDF NOKTASI

EPHESUS

Çiçekler ve Yasemin

Yasemin Duman, ninesi ve hayatına renk veren dostlarıyla birlikte Muğla'nın küçük bir kasabasında yaşamaktadır. Yasemin'in bu tatlı dünyasına bir gün başka bir şehirden, gizemli ve en az onun kadar kendi iç dünyasında yaşamaktan keyif alan bir genç girer. Hiç ummadığı bir anda Yasemin'in hayatına dâhil olan bu genç, günden güne onun kalbine doğru bir yolculuğa çıkar.

Adımlar atılır, mesafeler çoğalır
ama izler baki kalır.

"En güzel çiçek sensin," dedi gözlerime, yüreğime dokunuyormuş hissiyle bakarken.
"Yasemin... Çiçeklerin en güzeli."

O çizdiğim resimdi ve kendini gözlerindeki sevgiyle boyadı.

Bu PDF'i para ile aldıysanız, dolandırıldınız.
Bu ve daha fazlası telegramdaki kanallarda bedava boşuna PDF'e para vermeyin!

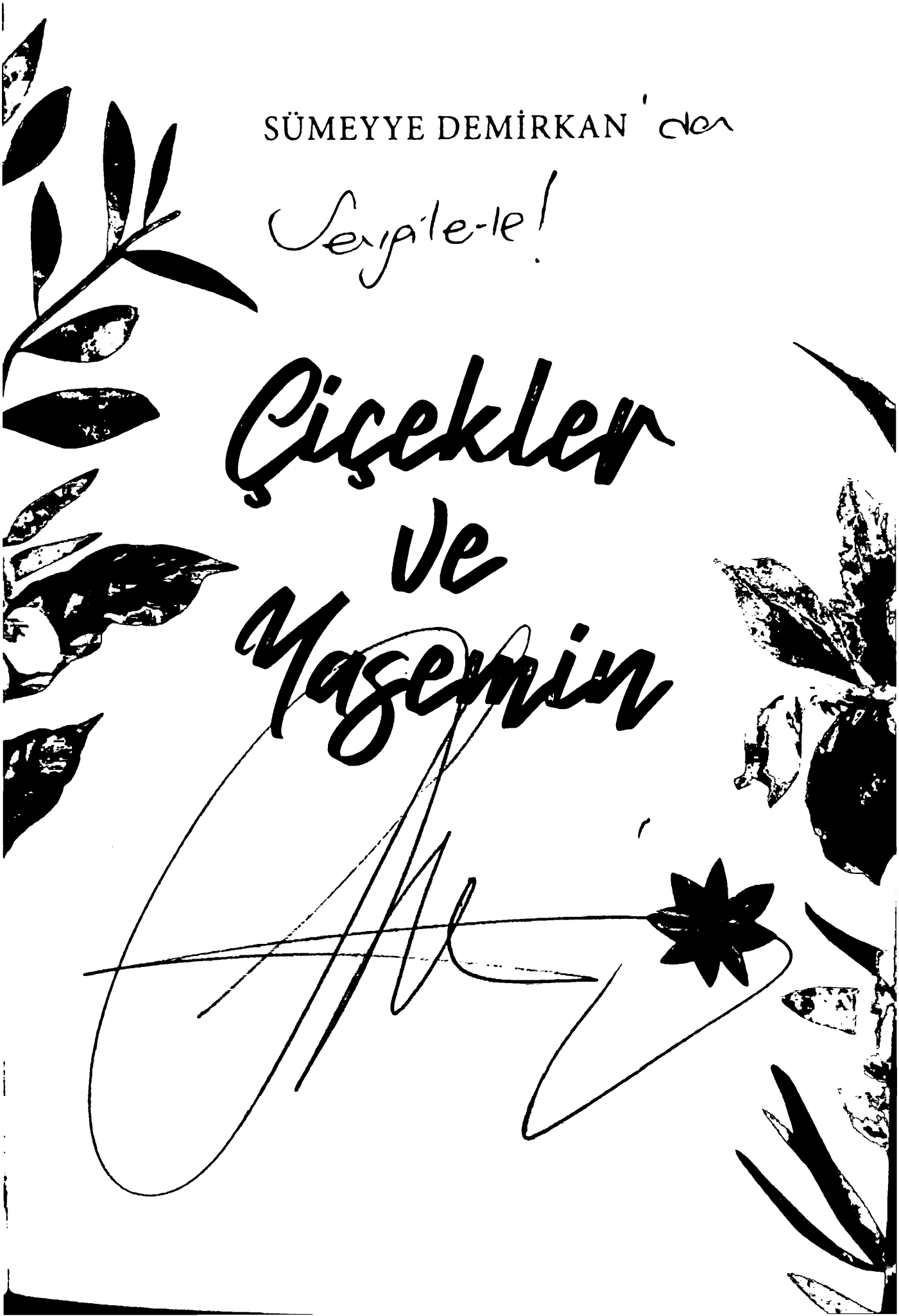
/ephesusyayin
/ephesusyayin
/ephesusyayin
/ephesus yayın
/ephesus yayınları

9 786258 133592

SÜMEYYE DEMİRKAN'dan

Seyir-le-le!

Çiçekler ve Yasemin

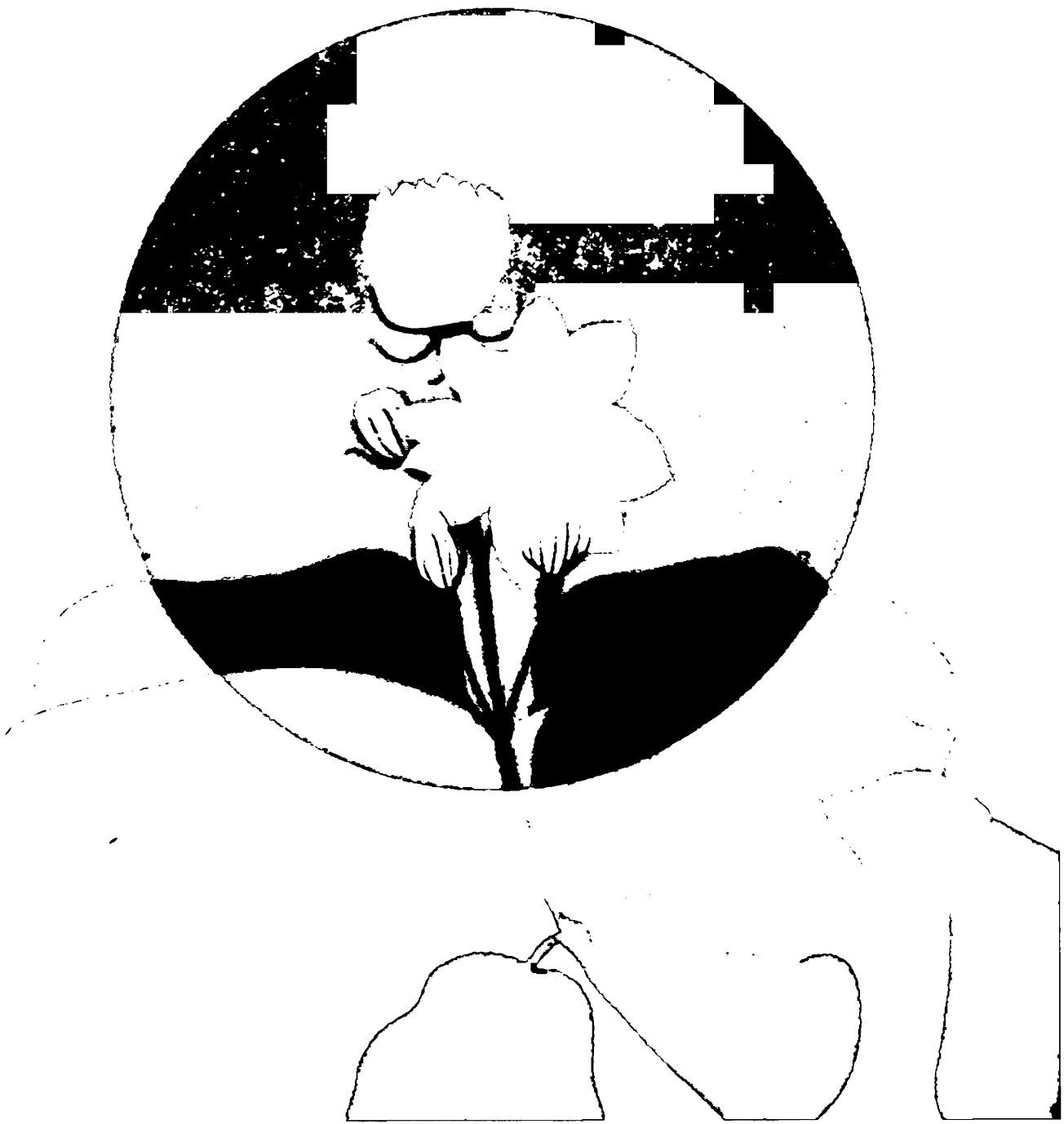

I. BÖLÜM

Panayır

♪

Yüksek Sadakat - Belki Üstümüzden Bir Kuş Geçer

Çiçek tozları,
Güneşin tatlı şarkısı,
Toprağın öyküsü,
Ellerimin boyası.

Üç ileri hiç geri diye var olduğum hayatın içindeki bu kızın yaşam hikâyesi.

Ha! Ben mi?

Yasemin benim adım.

Kuru ağaç yapraklarını bile renklendirmeyi sevdiğim hayatımın bir köşesinde, pencere kenarı çiçeği gibi açmayı seviyorum ama en çok da beni ben yapan yaşantımı.

Yaşam da seni sen yapan her şeydir belki, kim bilir...

Elimdeki süt kovasını kenara koyarken Sütlaç'ın önüne otlarını bıraktım. O sırada Tarçın bana yaslanmaya başladı. Gülerek otları serpmeye devam ettim. "Bir izin verir misin acaba?"

Sütlaç ve Tarçın mı? Ah! Onlar benim koyunlarım.

Dostlarım da denebilir.

Tarçın inatla bana yaslanmaya devam ettiğinde arkamı dönerek elimde kalan otları onun önüne bırakarak "E sana da vereceğim, biraz beklesene," dedim. Tarçın hemen beni bırakıp otlara yöneldi. Kıkırdadım. "Çok iştahlısınız, yine maşallahınız var."

Tarçın ve Sütlaç otları yemeye devam ederken ellerimi çırptım ve süt kovasını alıp ağıldan çıkarak kapısını kapattım. Süt kovasını ilerideki taş mermerin üzerine koyduktan sonra arka taraftaki kümese girdim. Tavuklarımın kapısını açıp onları dışarı saldım. Büyük lastiğin içine baktığımda dört tane

yumurta gördüm. Yumurtaları aldım ve elbisemin ceplerine koyarak kümesten ayrıldım. Süt kovamı tekrar elime aldığımda birkaç adım ilerideki tek katlı evimizden içeri girdim. "Yasemin," diye seslendi ninem. "Sensin, değil mi kızım?"

"Evet, nine," dedim kapıyı kapatırken. "Ben geldim."

Direkt mutfağa giderek süt kovasını tezgâha, yumurtaları da kutusuna yerleştirdim. Ninem içeri girerek "Çayı demlemiştim," dedi. "Canın bir şey istiyor mu? Yapayım mı sana?"

"Yok, nineciğim benim," dedim tebessümle cevap verirken. Tezgâhtakileri kenara bırakarak ellerimi yıkamaya başladım. "Ben şimdi hazırlarım sofrayı. Sonra da şehre gider, bunları satarım."

"O kadar süt oldu mu?"

"Olduğu kadar," dedim. "Bir günlük değil ki zaten, biliyorsun. Dolaptakileri de götüreceğim, bozulmamıştır." Ellerimi yıkadıktan sonra kurulayarak ninemin tonton yanaklarından kocaman öptüm ve buzdolabının kapağını açtım. Pek parlak bir görüntü ile karşılaşmamıştım. "Gelirken bir şeyler de alırım."

Ninem buzdolabına baktı. "Birkaç güne aylığımı alacağım, beraber çıkarız çarşıya, olur mu?"

"Sen yorma kendini," dedim kalan peynir tabağına ulaşırken. "Ben hallederim."

"O zamana kadar ördüğüm kazaklar da biter, onları da götürürsün o hâlde," diye mırıldandı. "Muğla'nın bu sıcağında kazağı kim ne yapar bilmem ama elimden bu kadarı geliyor işte."

Buzdolabının kapağını kapatıp nineme döndüm. Boyu benim boyumdan kısaydı ama öyle tatlıydı ki. Ninem benim tek ailemdi. Gülümseyerek koluna dokundum. "Senin ellerine kurban olurum ben," deyip ellerine yöneldim ve onları koklayarak öptüm. "Ördüğün kazakları almayacak insanın

aklına şaşarım ben. Sen kazaklarını ör, ben onları satarım. Sakın dert etme, tamam mı?"

Ninem ellerimi sıkı sıkı tutarken kırışmış göz kenarları ve dudaklarıyla gülünce o çizgilerin hayatımda gördüğüm en güzel şeyler olduğunu düşündüm.

Güzel bir kahvaltı sofrası hazırladım. Ninemle her sabahımız böyle geçerdi. Ben de üç günde bir pazara gider, topladıklarımı satardım. Ninem sofradan kalkarken, "Hadi, sen hazırlan, ben toplarım burayı," dedi. İtiraz ettim. "Olmaz ninem, sen kazağını bitir. Ben buraları toplarım. Hem çilek bahçesine gideceğim sonra. Biraz da çilek toplayacağım." Kıkırdadım. "Elma da var." Ninemin yanağını sıktım. "Bugün bol ganimet olacak. Hadi yine iyiyiz."

"Deli kız," dedi gülümserken. Gülüştük. Ninem içeri kazağı bitirmeye gittiğinde ben de çabucak etrafı topladım ve elime iki tane sepet alıp arka bahçeye gittim. Öyle aman aman büyük bir bahçe değildi ama idare ediyorduk. Bir miktar çileği bir sepete, elmaları da diğer sepete koyduktan sonra sepetleri küçük motosikletimin arkasına yerleştirdim. Bu motosikleti geçen sene ninemin emekli maaşının bir kısmını biriktirerek almıştım. Elim ayağımdı bir nevi.

Sepetleri yerleştirdikten sonra içeri girdim. Ninem son işlemlerini hallederken ben de odama girdim ve üzerimdeki elbiseyi çıkarıp mavi çiçekli şalvarımı giydim. Sarıya dönük, açık renkli saçlarımı aynamın karşısında tarayarak mırıldanmaya başladım. *"Belki üstümüzden bir kuş geçer... Kanadından bir tüy düşer..."*

Saçlarımı taradıktan sonra kulağıma minik, çilekli küpelerimi taktım ve odamdan çıktım. Ninem ördüğü kazağı poşetin içine koyarken bana uzattı. "Yasemin, al bunu kızım. Artık ne kadara satacağını sen bilirsin. Alıcı bulursun umarım..."

"Sen merak etme ninem," dedim kazağı alırken. "Ben bunu satıp sana emeğini getireceğim."

Ninem gülümserken gözlerini yerdeki ayakkabılarıma çevirdi. "Yasemin," dedi çatallaşan bir sesle. "Kızım... Kendine güzel bir ayakkabı al o parayla, olur mu?"

Ayakkabılarıma baktım. Uçları eskimişti, kenarları da biraz yırtılmıştı. Güldüm. "Toprakta giyersem olacağı bu nine. Boş ver sen beni, alırım elbet."

Ninemin konuşmasına müsaade etmeden onun yanağından öptüm ve mutfağa giderek süt ile yumurtaları kapının önüne çıkardıktan sonra ayakkabılarımı giyerek onları da motoruma yerleştirdim. Ninem kapının önüne gelerek "Akşama börek açacağım," dedi. "Geç kalma, tamam mı?"

"Kalmam," dedim kaskımı kafama geçirirken. Motoruma bindim, ellerimi direksiyona koyarak motorumu çalıştırdım ve nineme el sallayıp şehrin yolunu tuttum. Aslında sıcak, küçük bir kasabaydı burası fakat pek ürün satamadığım için şehre gidiyordum. Eh! Çok da uzak sayılmazdı zaten. Yirmi dakika kadar sonra pazar yerine geldim ve motorumu her zamanki yerine çekerek tezgâhımı hazırlamaya başladım. Küçük, kendi halinde bir tezgâhtı ama bize yetiyordu işte. Sütü ve yumurtaları ön tarafa, çilek ve elmaları da onların arkasına yerleştirdim. Ninemin ördüğü kazağı ise daha güzel bir yere serdim. Pazar kalabalıktı ve bu beni ferahlatmıştı, en azından daha çabuk alıcı bulabilirdim. Tezgâhımın arkasına geçerek gömleğimin yakasını düzelttim ve boynumdaki fuları saçlarıma doğru kaldırıp onu tepeden bağladım.

Bir anne ve çocuğuna bir kilo çilek vererek günün ilk siftahını yaptım. Kafamı çevirdiğimde Orhan ve Nisan'ın yaklaştığını gördüm. Onlar benim arkadaşımdı ve ikisinin de burada tezgâhı vardı. Nisan yaptığı bileklik ve kolyeleri satıyordu, Orhan da mısır ve sebze... Ve ikisinin güzel giden bir ilişkisi vardı.

Nisan gülerek gözlerini kıstı. "Nasıl gidiyor?"

"Daha yeni başladım sayılır," diye yanıtladım. "Sizin?"

Orhan cevapladı. "Çok az kaldı, bitmek üzere."

Gülümsedim. Nisan devam etti. "Benim de fena sayılmaz. Turistler olmasa tüm ürünlerim elimde kalacak. Gece gündüz boncuk diziyorum yahu! Alsanız ölür müsünüz?"

Onun bu hâline daha geniş gülerken Orhan da bana eşlik etti. Nisan tatlı siteminden kurtularak nefes nefese kalmış gibi gözlerime baktı. "Biz aslında sana bir şey sormaya geldik. Yarın akşamki panayıra geleceksin, değil mi? İstanbul'dan şarkıcılar gelecekmiş, eğleniriz."

"Bilmem ki," dedim dudaklarımı sarkıtarak. "Ninemi evde yalnız bırakmak istemiyorum."

Nisan, "Nineni de getir," dediğinde ona boş boş baktım. "Delirdin herhâlde? Hem tansiyon hastası o, yapamaz ki oralarda."

Nisan ısrar etti. "Yasemin, lütfen gel, geçen sene de gelememiştin. Beraber güzel bir akşam geçiririz."

Panayıra gitmeyi istiyordum elbette ama ninemle kalmayı daha çok istiyordum. Geçiştirdim. "Bakarız. Kesin bir şey söyleyemem ki."

Orhan da ısrar etti. "Hatice nineyi bize getir istersen, benim ninemle oturur."

Güldüm. "Nineler, ninelerimiz..."

Gülüştük. Tekrar konuştum. "Tamam, gelmeye çalışacağım. Haberleşiriz, olur mu?"

Nisan saçlarını düzelterek kahverengi gözlerini kapatıp açtı. "Tamam. Biz işimizin başına dönelim o hâlde. Kolay gelsin, bol satışlar."

"Size de," dedim içtenlikle. Orhan ve Nisan arkalarını dönüp uzaklaştıklarında tezgâha bir adam yaklaştı. Ona on tane yumurta ve iki kilo elma verdim. Canım ninemin ördüğü kazağı henüz kimse almamıştı. Yine de iyi gidiyor sayılırdım. Su

şişemden birkaç yudum su içerek kapağını kapattım fakat o sırada öyle bir şey oldu ki tezgâhımla beraber ben de savruldum. İrkildim.

Kendimi toparlayıp önüme döndüğümde karşılaştığım manzara beni hem sinirlendirmiş hem de bir hayli üzmüştü.

Süt kovam yere dökülmüş, yumurtaların neredeyse hepsi kırılmıştı. Kırık yumurtalar yerdeydi.

Gözlerim irileşti, telaşla öne çıktım. Ne yapacağımı bilemez bir hâldeydim. Ellerim titriyor, kalp atışlarım yerli yersiz hızlanıyordu. Birkaç saniye içinde bir ses işittim, tam tepemdeydi. "Ben..." dedi. "Ben çok özür dilerim."

Sadece sesi işittim fakat gerisi gelmedi. Duygularımın içinde kaybolmuştum. Adımlar görünce kafamı kaldırdım. Karşımda üç erkek vardı, ikisi arkada biri öndeydi. Önde olanın bakışlarında gördüğüm şey ürkeklik ve pişmanlık ifadesiydi, sanırım özrü dileyen kişi oydu. "Siz?" dedim kaşlarımı çatarak. "Biraz daha dikkatli yürüyemez misiniz?"

Çocuk konuşmaya başladı. "Çok özür dilerim." Evet, az önceki özrün sahibi bu çocuktu.

Arkadaki iki çocuktan biri atıldı. "Kolu çarptı sadece. Bu kadar büyütülecek bir durum yok."

O çocuğa yönelttim tüm öfkemi. "Büyütülecek bir şey yok, öyle mi?" Çocuğun alaycı yüz ifadesi beni çileden çıkaracak cinstendi. Burnumdan soludum. Ne söylesem fayda etmeyecekti. Konuşmadım. Gözlerimi onların üzerinden çektim ve yere eğilip sağlam kalan yumurtaları bulmaya çalıştım. Özür dileyen çocuk da yere eğilerek bana yardımcı olmaya çalıştı ama onu engelledim. "Uzaklaşın, ben hallederim. Lütfen, gidin buradan!"

"Lütfen, yardım etmeme izin verin," diye mırıldandı, sesindeki ve tavrındaki ifade birbirini dengeliyordu. "Benim hatam."

"Evet, sizin hatanız," dedim dürüstçe. "Kocaman adamlarsınız, yürümeyi bilmez misiniz?"

Çocuk cevap vermedi. Ayağa kalktım ve yumurta kâsemi alarak kırılmayan yumurtaları içine doldurmaya başladım. Sütü ne yazık ki kurtaramayacaktım. Arkadaki çocuklar kendi aralarında mızmızlanırken öndeki çocuğun omzuna dokunarak "Hadi gidelim oğlum, basit bir dikkatsizlik işte, neyse parası öderiz," dedi.

Öndeki yeşil gözlü çocuk arkadaki arkadaşına döndü. "Ufuk, her şey senin yüzünden oldu, bir de dalga geçer gibi konuşuyorsun. Siz gidin!"

Adının Ufuk olduğunu öğrendiğim, öğrenmez olsaydım dediğim çocuk ve yanındaki arkadaşı oradan giderken çatık kaşlarımla etrafı toplamaya devam ettim. Yanımda kalan tek kişi o olmuştu. Olduğu yerden gayet mahcup bir tavırla bana bakıyordu. "Arkadaşlarımın lüzumsuzluğu için kusura bakmayın, zararı karşılayacağım."

Gözlerimi, gözlerine diktim. "Buradaki tek lüzumsuz sizsiniz! Karşılayacağınız bir zarar yok."

Gülümsedi. Kaşlarımı daha sert çattım. Gülümsemeyi bıraktı.

Boğazını temizleyerek tezgâhı incelemeye devam etti. Sanki bir şey alacaktı. Ninemin kazağı bakışlarının rotasına girdiğinde, "O kazağın fiyatı nedir?" diye sordu.

Afalladım ama ifademi elden bırakmadım. "Yetmiş lira."

"Almak istiyorum."

Gözlerimi kıstım. "Sırf bir şey almak için alacaksınız, öyle değil mi?"

"Hayır, giymek için."

"Güzel," dedim. "Ninem sonunda bu şehir insanın böylesi bir kazağı giydiğini öğrenince mutlu olacak."

"İstanbul'da yaşıyorum," diye karşılık verdi çocuk bir anda. "Ayrıca güzel kazakmış, el örgüsü, değil mi?"

"Evet," diye kafamı aşağı yukarı salladım. Yeşil gözleri küçülürken kazağı ona vermem için bekledi. Elimdekileri kenara bırakarak derin bir nefes alıp verdim. Sonra da kazağı paketleyerek çocuğa uzattım. Bana yüz lira verdi. "Üstü kalsın, zararı karşılar mı bilmiyorum ama..."

Paranın üzerini ona uzattım. "Karşılayacağınız bir zarar yok. Elinize, kolunuza sahip çıkın yeterli! İyi günler."

Çocuk uzattığım kazağı ve parayı alırken gözlerini gözlerimden ayırmayınca rahatsızlık duydum ve bakışlarımı kaçırdım. Geri geri giden adımları onu buradan uzağa iterken yüzüne bile bakmadan yere tekrar eğildim ve yere dökülenlere çaresizce baktım. Eğildiğim yerde sıkıntıyla soluklanırken dikkatimi çeken tek şey, çocuğun giderken bir ara arkasını dönerek bana tekrar bakması olmuştu.

Gün bitimine doğru, kazandığım parayla bir şeyler alarak eve döndüm. Nineme olanlardan bahsetmeyecektim. Gülümseyerek eve girdiğimde elimdekileri mutfağa bıraktım sonra da içeri girdim. Mum ışığında pencerenin kenarında oturuyordu. Yanına gidip direkt yanaklarından öptüm. "Nineciğim, kazağı sattım!"

"Deme," derken gözleri parladı hevesle. "Bu kör ninenin bir alıcısı oldu mu yani?"

Sahte bir tavırla ona kızdım. "Aşk olsun nine, sen hep örersin ben de hep satarım ya."

"Ama son zamanlarda kimse almıyor ki."

"Havalar sıcak ya ondan almıyorlardı ama bak, aldı işte biri." Karşısına geçip oturdum. Ninem hareketlendi. "Börek yapmıştım, çay da demledim. Seni bekledim gelmen için. Haydi gel, yemeğimizi yiyelim."

"Yeriz," dedim kafamı sallarken. Ayaklandım ve ışıkları yakarak sofrayı çabucak kurdum. Birlikte yemeğimizi yedik. Aklıma gelen şeyle gözlerim büyüdü. "Tarçın ve Sütlaç'ın karnını doyurdun mu, nine?"

Güldü. "Hepsini doyurdum kızım, sen sakın merak etme."

Rahatladım. "Biliyorsun, sormadan rahat edemiyorum. Bugün gidemedim ama yarın yine otlatacağım onları."

"Ot kalmadı be yavrucuğum."

"Sen endişelenme, ben muhakkak bulurum bir yer."

Ninem beni daha fazla zorlamayarak konuşmayı bıraktığında akşam sofrasından kalktık. Sıcak bir yaz günü gecesiydi. Ninemle birlikte mutfağın balkonundaki sedire oturduk. Daha doğrusu ninem oturdu, ben de kafamı onun dizlerine koydum. Pamuk elleri saçlarımda geziniyordu. Ben de yıldızları izliyordum. "Nine," dedim sakin bir sesle. "Sence annem ve babam hayatta olsaydı hayatımız böyle mi devam ederdi?"

Ninem iç çekti. "Annen ve baban sana kıyamazdı ki... Koyunları, tavukları beslerdin, çileği yine toplardın ama onları sana sattırmazlardı güzel Yasemin'im."

Gülümsedim. Annemi ve babamı altı yıl önce kaybetmiştim. Aslında onlar benim asıl ailem değildi. Ben başka bir kadından doğmaydım fakat onu hiç görememiştim ya da kanını taşıdığım adamı yolda görsem tanımazdım. Ailem beni evlatlık almışlardı. Ailem... Evet, benim asıl anne ve babam beni doğuran değil, yetiştiren insanlardı. Ninem de öz ninem değildi ama kan bağının ne önemi vardı ki? Gönül bağı her şeyden evvel geliyordu, bunu bana onlar öğretmişti.

"Bazen kendi öz annemin beni neden bıraktığını düşünüyorum," diye mırıldandım hissizce. "Ama sonra hiç böyle bir şey olmamış gibi hissediyorum. Yani, saçma değil mi sence de nineciğim?" Gözlerimi kapattım yıldızlara bakamadan. "İki tane annem var ama ben birini annem bildim ve ölene kadar onu annem bileceğim."

"Öz annen senin gibi bir evladı olduğunu bilse ne yapardı acaba?" diye konuştu kendi kendine. "İnsan kendi çocuğuna nasıl kıyabilir ki?"

"Bilmem. Benim annem bana kıymadı ki, sadece babamla birlikte ömrünü yitirdi. Ama onlar hep benim kalbimdeler." Gülümsedim yine. Ninemin dolan gözlerine baktım. "Sen de benim kalbimdesin. Hep orada olacaksın." Kıkırdadım sesim ateş böceklerine eşlik ederken. "Biz seninle daha çok eğleneceğiz. Beni hiç bırakmayacaksın, değil mi?"

Ağır ağır kafasını salladı. "Hiç bırakmayacağım."

Sessizlik aramıza girdiğinde kafamı yavaşça ninemin dizlerinden kaldırdım. "Yarın akşam panayır varmış, Orhan ve Nisan beni de çağırdı ama gitmeyeceğim."

"O niyeymiş?"

"E, seni bırakamam ki burada."

Bana kızdı. "Hayır efendim, gideceksin. Hem Dost var burada. O beni korur."

Dost, bizim köpeğimizdi. Dışarıda bir kulübesi vardı ve bizi her şeyden korurdu. Diğerlerini de.

"Ama..." diye itiraz ettiğimde ninem razı gelmedi. "Yarın akşam o panayıra gideceksin ve eğleneceksin. Bak, gitmezsen sana bir daha börek yapmam."

Ona saf saf baktım. Sonra gülerek ellerimi karnına götürerek gıdıkladım. "Sen de az değilsin, sen..."

"Dur, deli kız," diye gülmeye başladı ninem. "Öldüreceksin beni gülmekten."

Fakat biz her gecenin ay ışığında ninemle bir günü öldürüyor, ertesi gün için yaşıyorduk. İki kişilik bir aileydik. Ailemizin içinde de sayamayacağız kadar dostumuz vardı.

Sabah olduğunda kümesten yumurtaları aldım ve mutfağa bıraktım. Kahvaltımı yaptıktan sonra da şalvarımı çekip Tarçın ve Sütlaç'la birlikte gezmeye çıktık. Bir elimde değnek vardı, boynumda da küçük çantam asılıydı. İçinde okumak için bir kitap ve yemek için atıştırmalıklar bulunuyordu. Ağır ağır kasabanın otlak yerlerine doğru ilerledik onlarla. Evden

çok uzaklaşmamaya çalışıyorduk. Az ileride yazlıkların olduğu bir yer buldum ama çok yakın değildi. Yeşil alanları fırsat bilerek güldüm. "Haydi, gönlünüzce yiyin bakalım."

Sütlaç ve Tarçın zaten beni duymaya gerek kalmadan çoktan otlamaya başlamıştı. Ben de derin bir nefes alıp soludum, sonra da gölge bir yere otururak çantamdan çıkardığım kitabı okumaya başladım. Bu sene mezun olmuştum liseden, üniversite sınavına girmiş ama istediğim başarıyı yakalayamamıştım. Aslında resim yapmayı çok seviyordum ve bunun üzerine bir şeyler okumak, bir kez daha hazırlanarak burada bir okumak istiyordum. Ninemi de düşünüyordum. O buraları bırakamazdı, ben de onu.

Ne kadar süre kitap okumuştum bilmiyorum ama kafamı kaldırdığımda Sütlaç ve Tarçın'ın yakınımda olmadığını gördüm. Büyük bir telaşla oturduğum yerden kalkarak kitabımı çantama koydum ve elimdeki değnekle ileriye doğru koşmaya başladım. "Sütlaç, Tarçın neredesiniz?"

Eh, sanki duyacaklardı ya beni!

Tümsekleri nefes nefese kalmış bir hâlde arkamda bıraktığımda ileride hareketlilik fark ettim. İyice doğrulduğumda Sütlaç ve Tarçın'ın bir yazlığın bahçesinin çitlerinden dışarı çıkarıldığını fark ettim. Hız kesmeden yanlarına koştuğumda gördüğüm kişi beni olduğum yere çivilemişti. Bu kişi, dün öğlen pazarda sütümü ve yumurtalarımı yere döken çocuktu. Kazağı satın alan, yeşil gözlü çocuk işte.

Kurumuş dudaklarımı ıslatarak gözlerimi kıstım ve burada böylece kalmanın pek mantıklı olmayacağını düşünerek ilerledim. Onun sesini duydum ama ne dediğini anlayamıyordum. Nihayetinde elimdeki değnekle Sütlaç ve Tarçın'ın yanına gelerek onları arkama doğru ilerlettim. Çocuğa bakmamak için direniyordum ve bu çok zordu. O ise çitlerinin kapısının önünde durmuş bana bakıyordu. Kim olduğumu

anlamıştı. Gözlerine bakmalı ve ondan özür dilemeliydim. Bunu ona borçluydum. Gözlerimi kapattım ve soluklanarak onun üzerimdeki yeşillerine baktım. Yüzünde anlam veremediğim, hoş bir tebessüm vardı. Daha önce hiç böylesine rastlamamıştım ve bu çok farklıydı. Adını bile bilmediğim bir çocuğun bana bu kadar sıcak bakması normal miydi?

Dudaklarımı ıslattım ve bakışlarımı kaçırdım. "Sütlaç ve Tarçın adına özür dilerim. Aslında böyle yapmazlardı ama..."

"Sütlaç ve Tarçın mı?" diye sordu yüzünü buruştururken.

Kafamı hızla salladım gözlerine bakarken. "Hı hı. Koyunlarım işte. Sütlaç ve Tarçın."

Bana daha sıcak güldüğünde koyunlarıma baktı. "Hım," dedi kafasını sallarken. "Şu bahçedeki marulları yiyen iki kafadar."

Endişe ettim. "Marullarınızı mı yemişler?"

"Keşke sadece marulları yeseler," dedi gözleri irileşirken. "Üzüm yapraklarını da yemişler."

Mahcubiyetle dudaklarımı birbirine bastırarak ciğerlerimi havayla doldurdum. "Özür dilerim. Zararı karşılamak isterim."

Gülümsedi. "Dün ben bunu yapmak istediğimde beni kovmaktan beter etmiştiniz, hatırladınız mı?"

"Çünkü o an onu yapmalıydım."

"Beni kovmalı mıydınız yani?"

Gözlerimi kıstım. "Ne yapmalıydım peki?"

Dudaklarını sarkıttı. "Bilmem, zararı karşılamama izin vermeliydiniz en azından. Bunu yapmalıydım."

"Gerek yoktu."

"O zaman şimdi de gerek yok," dedi peşimden gelir gibi. "Sıkıntı değil. Biraz daha dikkatli olursunuz."

Bir şey söylemek istedim ama yapmadım, yapamadım. Kafamı öne eğerek içten içe gülümsedim fakat bunu fark etmesini istememiştim. Sakladım.

"Bu arada," dedi sessizliği bölerken. "Buralarda mı oturuyorsunuz? Daha önce sizi hiç görmedim de."

"Evet," dedim cevap verirken. "Burada yaşıyorum."

"Anladım," diye konuştu sakin bir ses tonuyla. Sanırım aynı yaşlardaydık ama o benden bir iki yaş daha büyük gibi duruyordu. Yaş farkını anlayamamıştım, hem gerek var mıydı sanki bunu düşünmeme? Birbirimizin gözlerine bakmaya devam ederken bundan kaçarcasına, "Ben gideyim, tekrar kusura bakmayın, iyi günler," diyerek arkamı döndüm.

Lakin sesiyle beni durdurdu. "Adınızı öğrenebilir miyim?"

Kalbim hızlanmaya başladı. Gülümsedim. Niye böyle olmuştum ki durduk yere?

Usulca yüzümü yüzüne çevirdim. "Sizin adınız nedir?" diye sordum.

"Melih ben," diye cevapladı.

Hafifçe tebessüm ettim. "Yasemin benim adım."

"Yasemin," diye tekrarladı sanki adımı ezberliyormuşçasına. "Memnun oldum Yasemin Hanım." Düzeltti. "Böyle söylememde bir sakınca var mı?"

Kafamı sağa sola salladım. "Hayır, yok. Zaten bir daha nerede karşılaşacağız ki?" diye gülerek cevapladığımda duraksadı. Devam ettim. "Ha! Siz tekrar süt döküp yumurta kırmak için pazara gelip, ben de kitap okumaya dalıp Sütlaç ve Tarçın'ı unutarak onları sizin bahçenizde bulana dek..."

Gülümsedi. Hiç somurtmamıştı. Ne garipti... İnsanları gülümserken bulmak o kadar zordu ki. Suratlarında sanki bir kavga hâkimdi. Çatık kaşlar, kararmış bakışlar... Bu çocuk öyle değildi. Belki de o da onlardandı ama ben şu an onu göremiyordum. Görememiştim de. Omuzlarımı kaldırıp indirdiğimde Sütlaç ve Tarçın'ın yanımdan uzaklaştığını gördüm. "Aa!" diye tepki verdim. "Ben en iyisi gideyim. Bir başkasının da marullarını yemesinler." Ona baktım. "Tekrar kusura bakmayın. İyi günler."

"Size de," dedi düz bir sesle. "İyi günler, Yasemin Hanım."

Arkamı döndüm ve bir anda deli gibi atmaya başlayan kalbimle Sütlaç ile Tarçın'ın peşinden gittim.

Akşam olduğunda hazırlanmaya başladım. Mavi çiçekleri olan elbisemi giydim. Ne yaparım, maviyi seviyordum. Saçlarımı açtım, omuzlarımdan aşağı döküldüler ama çok uzun değillerdi. Dudağımı da hafifçe renklendirerek tebessümle ayrıldım ayna karşısından. Elbisemin boyu dizlerimin altındaydı, üşüyeceğimi de sanmıyordum. Hem bu yaz ayında üşümek delilik olurdu. Ninemin yanağından öpüp evden ayrıldım. Orhan ve Nisan'la buluşup panayıra gittik. Gelenekseldi aslında bu ama ben geçen yıl gidemediğim için bir hayli özlemiştim. Nisan ve Orhan el ele yürürken kendimi yanlarında fazlalıkmışım gibi hissediyordum bazen. Nisan gülerek "Dönme dolaba bineceğiz, değil mi?" diye sordu.

Benim başım dönerdi. "Ben binemiyorum."

"Yüksekten mi korkuyorsun hâlâ?"

"Midem bulanıyor," diye cevapladım. "Siz binin."

Nisan bana asık suratla baktığında omzumu silktim. On dakika içinde panayır alanına geldik. O kadar büyük ve eğlenceli duruyordu ki içine hapsoluvermiştim bir anda. Hayranlıkla etrafı inceleyerek yürüdüm. Orhan bize pamuk şeker aldı. Onu yiyerek ilerlerken, "Mısır da yer misiniz?" diye sordu.

"Hayır, teşekkür ederim," dedim.

Nisan ise, "Ben yerim," diye güldü. "Ama önce bu pamuk şekeri bitireyim."

Orhan, "Şaşırtsan ya beni bir kere," diye dalga geçti. Nisan yalancı bir kızgınlıkla Orhan'ın koluna vurduğunda Orhan gülerek başka yöne ilerledi.

Nisan ile kol kola ilerlemeye başladık. "Annemlere Orhan'ı söylesem kızarlar mı acaba, Yasemin?" diye sordu.

"Niye kızsınlar ki?"

"Ne bileyim, hoş karşılamazlar gibi."

"Bilmem, senin kararın bu. Ben akıl vermeyi pek becerememem."

Güldü. "Sen de çok safsın bazen." Bir şey diyemedim. Adımlarımız bizi ileri götürürken Nisan kolumu sarsarak "Oha!" dedi. "Bu sana çıkma teklifi eden çocuk değil mi? Hani geçen sene mezun olmuştu ya!"

Kaşlarımı çatarak ileriye baktım. "Evet, o."

"Aslında çok yakışırdınız, neden hemen kestirip attın ki?"

Bıkkınlıkla soluklandım. "Yapma Nisan, sen bilmiyor musun onun daldan dala konan bir tip olduğunu sanki? Ne işim olur onunla benim? Sevmem ki ben öyle insanları."

"Sen zaten nasıl insanları seviyorsun ben anlamıyorum ki."

Duraksadım ve aniden gülümseyiverdim. Nisan yüzümdeki değişimi fark edince beni sorgulamaya yeltendi ama buna asla müsaade etmedim. Boğazımı temizleyerek pamuk şekerimden bir ısırık daha aldım. Orhan, Nisan'a seslendi. Nisan ona dönerek "Tamam," diye cevapladı ve bana bakıp "Dönme dolap için bilet almış," dedi. "Sen de gelsene."

"Yok Nisan, benim midem bulanıyor. Siz eğlenin, ben buralardayım."

"Emin misin?"

Gülümsedim. "Evet. Hadi bekletme Orhan'ı."

"Peki madem," dedi yanımdan ayrılırken. Orhan ve Nisan dönme dolaba binerken ben de kalabalığın içinde kendime yer bulmaya çalıştım. Sakin adımlarla etraftaki tezgâhları dolaşmaya başladım. Oyuncaklar, hediyelik eşyalar, müzik aletleri ve boyalar... Boya ve resim kâğıtlarının olduğu bir tezgâhın önünde durduğumda önümdeki güzellikleri incelemeye başladım. Bir tuvalim vardı ama küçüktü ve yeni bir tane almak için para biriktiriyordum. Öylesine kafama esen

şeyleri çiziyordum. Çok yetenekli değilim ama kendimi en rahat hissettiğim zamanlardan biri de boyalarla uğraşmak oluyordu. Resim yapmak benim kendi kendime renklendirdiğim dünyamdı.

Pamuk şekerin çöpünü kenardaki çöp kutusuna attıktan sonra tekrar hevesle boyalara baktım. Elime bir boya kutusu alıp gülümsedim. Tezgâhtar boyaları almamı bekliyor gibi dikilmişti tepemde ama incelemek istiyordum sadece, ne diye hemen tepemde biterlerdi ki?

Diğer boyalara bakmaya devam ederken işittiğim ses kalbimde ritim değişikliğine sebep oldu. "Melih," diye bağırıyordu birileri. "Lan! Oğlum, nereye bakıyorsun?"

Elimdeki boyaya bakarken gözlerimi istemsizce sesin geldiğini yöne çevirdiğimde onu gördüm. Evet, Melih'i. Olduğu yerde beni fark etmenin şaşkınlığını yaşıyor gibiydi. Gülümsedi. Bakışlarımı hızla ondan çektim. Arkadaşları bir sefer daha seslendi. "Hayda! Herif uçtu lan!" Onun buraya doğru geldiğini hissettim. Sırtımı döndüm. "Biz şu taraftayız o zaman!" diye bağırdı arkadaşları.

Kalp atışlarım da arkadaşlarının sesi kadar yükselmişti. Neden kalbim durduk yere böyle atmaya başlamıştı? Daha adını bile bugün öğrendiğim biri yüzünden mi yani?

Birkaç saniye boyunca sadece yaklaşmasını bekledim çünkü yanıma geleceğini düşünüyordum. Görmüştüm de, ondandı belki de bu sezgilerim... Elimdeki boyalara bakarken Melih yanıma gelerek hemen adımlarımın başında bitti. "Merhaba," dedi gözlerime bakarken.

"Merhaba," diyebildim sakince.

Birkaç saniye sustu ve ne diyeceğini bilemiyormuşçasına elimdeki boyalara baktı. "Resim mi çiziyorsunuz?"

Afalladım. "Anlamadım?" Toparlanarak hızla elimdeki boyaları yerine bıraktım. "Evet ama öylesine bakıyordum. Hem siz nereden anladınız ki?"

"Kâhin olmaya gerek yok gibi," diye mırıldandı gözlerimin içine bakarken.

Bakışlarımı kaçırdım. "Doğru."

"Yalnız mısınız?"

"Hayır, arkadaşlarımlayım. Sanırım siz de öyle." Gözlerimi devirdim. "Sinirimi bozan arkadaşlarınız."

"Dünkü mevzu için kendimi hâlâ mahcup hissediyorum," diye konuştu.

"Ödeştik sayılır," dedim yumuşak bir sesle. "Bugün de ben size karşı mahcup oldum. Sütlaç ve Tarçın yüzünden yani."

"Hiç önemi yok," diye geçiştirdi rahatlıkla. "Biz arkadaşlarla yazı burada geçirdiğimizden ufak bir bahçe yaparız kendimize. Marullar, üzümler... Sonuçta başka bir canlının kursağından geçti."

"Her yaz mı buradasınız?"

"Çoğunlukla," dedi ve ekledi. "Ama bu seneki panayıra ilk defa geldim. Güzelmiş."

"Güzel mi?"

"Hı hı," diye kafasını salladı uykuya döner gibi. "Çok güzel."

Kalbim neden yavaşlamıyordu ki? Tavrım sakindi, gözlerim sakindi, ellerim sakindi ama içimde durduramadığım bir rüzgâr vardı. Bu rüzgâr beni başka duygulara sürüklüyordu. Daha önce hissetmediğim duygulara. "Beğendiyseniz ne mutlu," diye söylendim çantamın kolunu tutarken. Yüzüme bakıyordu. Sadece yüzüme. Bir şey diyemedim ama rahatsız da olmamıştım. Başkası olsa çoktan tekmelemiştim ama bu kez öyle olmamıştı. Mesafeliydik fakat bu gözle görüldüğü kadar uzakken hissettirdiği kadar değildi. Az sonra Nisan ve Orhan'ın bana seslendiğini duydum. Toparlanarak, "Arkadaşlarım çağırıyor, gitmem gerek," dedim

"Boyaları almayacak mısınız?"

"Yok," dedim çabucak. Yanından geçerken gülümsedim. "İyi akşamlar."

"Size de," diye karşılık verdiğinde onu çoktan arkamda bırakmıştım. Fakat arkamda bıraktığım başka bir şey daha varsa, o da ilk defa içimi bu denli ısıtan bir insanın kalbimde bıraktığı hislerdi. Sanki onu uzun zamandır tanıyormuşum gibi ya da kalbim nihayet atması gerektiği günü biliyormuş gibi...

II. BÖLÜM

Birini Beklemek

♪

Batuhan Kordel - Aşkın En Güzel Hali

"Nineciğim, ben birazdan faturaları ödemeye gideceğim," dedim aynanın karşısında elbisemin pililerini düzeltirken. "Pazara da uğrarım. Biraz elma vardı. Eh, biraz da salatalık ve domates."

Saçlarımı güzelce taradıktan sonra ucunda güneş simgesi olan kolyemi masanın üzerinden alıp boynuma güzelce taktım. Küpe takmayı daha çok seviyordum ama bu seferlik sadece kolye takmak istedim. Odamın içine ferah ferah giren temiz hava ruhumda ninni gibi bir esinti oluştururken ninem kapıda belirerek içeri girdi ve kartını masanın üzerine koydu. "Al Yasemin, bu maaş kartımız. Biraz alışveriş yapmamız gerek."

"Sen merak etme, ben listeyi hazırladım," dedim gülümseyerek. "Önce pazara uğrayıp elimizdekileri satarım sonra da alışveriş yapar, faturaları ödedikten sonra gelirim."

Ninem tatlı tatlı kafasını salladıktan sonra ağır adımlarla yatağımın kenarına oturarak beni süzmeye başladı. "Ee, dün gece nasıldı? Eğlenebildin mi?"

Sakince kafamı aşağı yukarı sallarken gülümsedim. "Evet, güzeldi." Sonra nineme döndüm. "Ama Nisan ve Orhan bugün de gidelim diye ısrar ediyorlar. Biliyorsun, birkaç gün sürüyor ya."

"Git o hâlde."

"Olmaz ki, seni bir sefer daha yalnız bırakamam ben."

Kaşlarını çattı. "Ama bak, dün hiçbir şey olmadı. Zaten tüm gün çalışıyorsun, yoruluyorsun Yasemin. Birkaç gün eğlenmişsin çok mu, güzel kızım?"

"Olsun," diye iç geçirdim tebessümle. "Hem ben yorulmuyorum. Sevdiğim işleri yapıyorum." Cüzdanıma uzanarak ninemin kartını içine koydum ve kapının arkasındaki küçük çantamı kavradım. Cüzdanımı çantaya yerleştirdikten sonra çantamı boynumdan aşağı sarkıtarak nineme baktım. "Ben gideyim o hâlde."

Ninem ayaklandı. "Dur, sana sandviç hazırlamıştım, acıkırsan yersin."

"Ne gerek vardı ki?" dedim. "Geç olmadan dönerim zaten."

"Yaptım artık, yiyeceksin onu," diye azarlayınca güldük fakat gülüşmemiz uzun sürmedi. Ninem uzattığı sandviçi alıp ona sarılarak dışarı çıktım. Elmaları, domatesleri ve salatalıkları motosikletime koyduktan sonra kaskımı takıp şehrin yolunu tuttum. Şehre gelip pazara girmem çok da vaktimi almamıştı. Buradaki pazar neredeyse haftanın her günü açıktı ve bu benim için büyük şanstı. Tezgâhımı kurduktan sonra beklemeye başladım, pazarda satış yapmak beklemeyi gerektiriyordu. Zaten pek de bir ürünüm yoktu, sadece elimizde kalanları satmak zorundaydım.

Birkaç kişiye domates ve elma verdim. Güneş neredeyse tam tepemdeydi, bu sıcağın altında az ilerideki tezgâhta duran kızarmış tavuklara dönecektim. Şişemden birkaç yudum su içtikten sonra soluklanarak ağzımın kenarını sildim. Nisan gülerek yanıma gelerek, "Yasemin," diye seslendi. "Bugün gelmezsin sanmıştım."

"Aslında gelmeyecektim," diye cevapladım. "Alışverişe gideceğim ama elimde biraz ürün vardı, ben de gelmişken satayım dedim."

"İyi etmişsin," dedi ve gözlerinin ucuyla tezgâha baktı. "Az kalmış zaten. Satarsın çabucak."

"Umarım," diye mırıldandım. "Sen satabildin mi bileklik-lerini?"

"Sayılır," dedi ve ekledi. "Ama eve gidiyorum. Orhan'ın bir işi vardı bugün, o da gelmedi. Gidip ona bakacağım. Unut-madan, bu akşam da geliyorsun, değil mi?"

"Bilmi..."

Sözlerim daha önce aşina olduğum o ses tonuyla bölün-düğünde kafamı kaldırdım; bana gülümseyen gözlerle bakan, tezgâhımın hemen önünde duran Melih'i görmemle hafif bir şaşkınlık hâli içine düştüm. Onu burada görmeyi beklemi-yordum. Hoş, onu burada görmeyi neden beklemeyecektim ki? "Merhaba," dedi sakince, sesinde tatlı bir rüzgâr havası barındırıyordu. "Bir kilo elma, biraz da salatalık alabilir mi-yim?"

Şaşkın yüz ifadem ve birkaç saniyelik hareketsizliğim Ni-san'ın bana olan imalı bakışlarıyla son bulurken boğazımı temizleyerek kafamı salladım ve poşete uzandım. "Tabii. He-men veriyorum."

Poşete biraz elma koydum ve onu el terazimde tarttım. Daha sonra da yarım kilo kadar salatalık koyarak poşetleri Melih'e uzattım. Ücretini bana verirken ona para üstü ver-mem gerektiğini fark ettim lakin verdiği yüz lirayı bozacak kadar param yoktu. Elimi ceplerime attım. "Sanırım bir soru-numuz var," deyip Nisan'a döndüm. "Yüz lirayı bozar mısın?"

Güldü. "Yasemin, sabahtan beri sadece otuz lira kazandım ve yanımda o kadar para yok."

"Hadi ya," diye mırıldandığımda az ötede duran tezgâha baktım. Fakat Melih beni durdurdu. "Sorun yok. Sonra da bozabilirsin."

Nisan şaşkınlıkla güldü. "Pardon ama bir kilo elmaya kar-şılık yüz lira vermeniz de... Ne bileyim..."

Melih, "Üzerimde o kadar var," dediğinde Nisan hiçbir şey söylemedi.

Ben ise Melih'e zoraki bir tebessümle karşılık verdim, hızla yan tarafımdaki tezgâhtara gidip parayı bozdurdum ve payıma düşeni alıp üzerini Melih'e uzattım. "İşte hallettim. Buyurun, Melih Bey."

Bu esnada Nisan'ın bana dik dik baktığını gördüm. Aman, gözünden kaçmasın hiçbir şey!

Melih parayı alırken gözlerime baktı. "Sizi de zor duruma soktum sanırım."

"Yok, estağfurullah," deyip Nisan'ı işaret ederek gülümsedim. "Arkadaşımın da dediği gibi bir kilo elmaya yüz lira bozmak... Neyse, hallettik."

"Teşekkür ederim," dedi Melih gülümseyerek. Çok içten gülümsüyordu ve ben o güldükçe içimde oluşan bu garip dürtüye mâni olamıyordum. Onu tanımıyordum, onunla oturup sohbet etmemiştim ama o gülümsedikçe kalbim bir hoş oluyordu işte. "İyi günler, Yasemin Hanım."

"Size de iyi günler," dediğimde pazarın içine doğru yürümeye başladı.

O gittikten sonra soluklandım ve arkamı döndüm fakat Nisan kolumu kavrayarak gözlerime baktı. "Melih Bey?" Gözlerini kıstı ve kollarını göğsünde topladı. "Kimmiş bakalım şu Melih Bey?"

"Kimse."

"Ne demek kimse? Sen ne zamandır müşterilerinin adını bilir oldun?"

"Nisan, kimse dedim ya!"

Kıkırdadı. "Şey mi? Melih Bey ve takımı."[1]

Gözlerimi devirdim. "İnanılmaz komikti."

[1]Yazar, Halit Ziya Uşaklıgil'in aynı isimli romanından uyarlanan Aşk-ı Memnu adlı dizinin karakterlerine atıfta bulunuyor. (Editör Notu)

"Bence de," dediğinde kollarını göğsünden indirdi ve derin bir nefes alıp geri adım attı. "Neyse, akşam görüşürüz. Geliyorsun, itiraz yok." Bir şeyler söyleyeceğim sıra beni susturdu ve bilakis attığı adımı yok edercesine bana yaklaşarak fısıldadı. "Bu arada Melih Bey'in sana nasıl baktığını gördüm. Bak, iki dakikamı almadı." Güldü ve taklit etti. "İyi günler, Yasemin Hanım."

Kaşlarımı çatarak Nisan'a kızdım. "Ayıp ama."

Omzunu silkti ve geri çekilerek bana öpücük gönderdi, sonra da gitti. O gittiğinde istemsizce sağıma ve soluma bakındım zira dudaklarımdaki bu kıvrılmayı kimse fark etsin istemiyordum.

Yaklaşık kırk dakika sonra elimdeki tüm ürünleri satmanın verdiği sevinçle tezgâhımı toplarken birinin gölgesi üzerimde belirdi. Kafamı kaldırdığımda Melih'i gördüm, geri gelmesi beni şaşırtmıştı. Bir şeyler söyleyecek gibi duruyordu ama nasıl konuşacağını bilemiyordu sanki. Ona yardımcı oldum. Gülümseyerek, "Elimde hiç ürün kalmadı maalesef," dedim.

Gülümsedi. "Yok, ben aslında..."

"Aslında?"

Soluklanarak kafasını eğdi. "Akşam panayıra tekrar gelecek misiniz?"

"Hayır," diye cevapladım.

"Ya," dedi hayal kırıklığına uğramış gibi.

Düzelttim. "Aslında henüz karar vermedim. Belki gelirim."

Derhal toparlandı ve gözlerinde bir ışık belirdi. "Ben sadece merakımdan sordum. Gelir de sizi görürsem merhaba demeyi isterim, Yasemin Hanım. Rahatsız olmazsınız, değil mi?"

"Hayır, olmam," dedim ve içimden geçeni söyledim. "Bu arada, bana Yasemin Hanım demenize gerek yok. Daha önce

kimse bana böyle seslenmemişti, siz böyle söyleyince kendimi çok farklı hissediyorum. Sanki büyük bir rütbem varmış gibi."

"Ben kabalık etmek istemediğim için böyle sesleniyorum," diye izah etti. "Madem öyle, siz de bana aynı şekilde hitap etmeyin o zaman."

Gülümsedim. "Peki."

"Peki," dedi ve birkaç saniye bekleyip ekledi. "Yasemin."

Gülümsemekle yetindim yine, nasıl devam edeceğimi bilmiyordum. Vakit geçerken tezgâha bakarak "Her şeyi satmışsınız," dedi. Sonra öksürdü. "Satmışsın."

"Öyle oldu," diye mırıldandım. "Siz de pazarı sevdiniz galiba? Epeydir buradasınız," deyip gözlerimle elindeki poşetleri işaret ettim. "Üstelik elma ve salatalık dışında bir şey de almamışsınız."

"Ama siz dediniz?" dediğinde afalladım. Güldü.

Toparlandım. "Kusura bakmayın... Yani, kusura bakma. Ben insanlara böyle sesleniyorum ama bana böyle seslenilince tuhaf hissediyorum."

"Anlıyorum," dedi. "Bana Melih diyebilirsin."

Gözlerimi kapatıp açtığımda az önce sorduğum sorunun cevabını verdi. Biraz sıkıntılıydı. "Ee... Pazarı sevdim." Sağına ve soluna bakındı. Bu beni gülümsetti. "Hoş bir yermiş ama senin ürünlerinden daha iyisini bulamadım. O yüzden sadece bunlar var elimde."

"Ama daha tadına bakmadın ki?"

"Bakmış kadar oldum," dedi gözlerimi uzun uzun süzerken.

Susacağım an gelmişti. O devam etti. "Sen mi yetiştiriyorsun bunları?"

"Evet," dedim ve saçlarımı geriye doğru ittim. Melih gözleriyle ellerimin hareketini takip etti. Dikkatini dağıtmış ol-

malıydım. Toparlandı. "Sen gidiyordun sanırım. Düşüncesizlik ettim, seni oyalamayayım."

"Yok, sorun değil," diye karşılık verdim.

"Olsun," dedi mahcup olmuş gibi. Birkaç adım geriye giderek dudaklarını ıslattı. "O zaman... Akşam görüşürüz belki, gelirsen eğer..."

Mırıldandım. "Bakalım."

"Tamam... Ben gideyim. İyi günler tekrar."

"Size de," dediğimde kaşlarını çattı.

Gülümsedim.

Kaşlarını çatmayı bıraktı. "Sana da."

Melih arkasını dönüp uzaklaştığında ben de çabucak toparlandım ve doğruca bankaya gittim. Önce ninemin maaşını çekip faturaları yatırdım, sonra da biraz alışveriş yapıp eve döndüm. Henüz ikindi bile olmamıştı. Elimde poşetlerle mutfağa girdiğimde ninem peşimden geldi. "Yoruldun mu?" diye sordu. "Ben bunları yerleştireyim, sen geç uzan hadi."

"Yok ninem, ben hallederim," dedim poşetlerin içindekileri çıkarırken. "Önce bir Sütlaç ve Tarçın'a bakayım, sonra da banyoya gireceğim."

"Aç değil misin?"

"Senin hazırladığın sandviçi yedim," diyerek onun tonton yanağına bir tane öpücük kondurdum. "Mis gibiydi, eline sağlık."

Güldü. "Afiyet olsun, deli kızım."

Güldüm ve poşettekileri çıkarmaya devam ettim fakat nineme parayı vermediğimi hatırlayınca duraksayıp cüzdanımdaki parayı ona uzattım. "Bu da artan paramız. Ay sonuna kadar idare ederiz, bende de birikmiş şeyler var. Rahatız yani."

Ninem paraları alırken bana şöyle bir baktı. "Kendine ayakkabı alacaktın, aldın mı?"

Geçiştirdim. "Boş ver sen beni. Ben idare ederim."

"Ne demek boş ver! Yasemin, sana ne demiştim ben?"

"Tamam nine, alırım sonra," dedim buzdolabının kapağını açıp aldıklarımı yerleştirirken. "Kaçmıyoruz ya bir yere."

Ninem elindeki paradan bir miktar uzattı. "Al bunu, akşam panayırda kendine güzel bir ayakkabı al. Oralarda satılır. Bak, beni kızdırma ha!"

Uzattığı parayı sıkıntıyla alarak ona baktım. "İyi, peki." Sahi, akşam panayıra gidecek miydim?

Melih *gelirsen sana merhaba demek isterim*, demişti. Gidersem bana merhaba der miydi?

Gülümsedim.

Ne kaybederdim ki?

Aldıklarımı yerleştirdikten sonra doğruca dışarı çıkarak benimkilerin yanına gittim. Ninem onları sulamıştı, önlerinde otları da vardı. Ağılın kapısını açtığım gibi gülerek selam verdim. "Ben geldim. Baş belanız geri döndü!"

Keşke beni anlasalardı. Ya da yok, bazen insan anlaşılmadığı zamanlarda daha rahat ve iyi olabiliyordu.

Sütlaç ve Tarçın'ı kendi dertlerimle darladıktan sonra eve girdim ve direkt banyoya yöneldim. Çiçek kokan şampuanımla saçlarımı güzelce köpürtüp duruladım ve kurulanarak banyodan çıkıp odama geldim. Akşama daha çok vardı. Temiz kıyafetlerimi giyip penceremi açtım. İçeri bahar girdi, bahar hep içimdeydi.

Hafif hafif esen tatlı rüzgâr saçlarımdaki nemi yok ederken tuvalimin karşısına geçip oturdum fakat boyalarım bitmek üzereydi. Elimdekilerle resmin devamını getirebileceğimi sanmıyordum ama en azından bitene kadar bir şeyler karalayabilirdim. Boyalarımı elime almadan evvel sevdiğim bir müzik açtım. Hem söyledim, hem boyadım.

Garip...

Dünyanın en mutlu insanıydım sanki.

Dünyada mutlu insan varmış gibi...

Yarım kalan resmimin üzerine bir şeyler daha çizerek bitirmeden başından kalktım. Güneş, gökyüzünden gitmek için hazırlanıyordu ve bu benim de hazırlık yağma vaktimin geldiği anlamına geliyordu. Ayaklandığım gibi etrafı topladım ve dolabıma gidip üç elbisemin arasından en güzelini seçip giydim. Bu seferki kırmızı çiçekliydi. Elbise giymeyi çok seviyordum. Pantolonlar bana çok uzak geliyordu. Elbisemi güzelce giydikten sonra kuruyan saçlarımı düzelttim ve boynuma tek renk bir fular taktım. Makyaj yapmazdım pek ama allık sürmeyi severdim.

Ben hazırlanırken ninem kapıyı tıklatarak içeri girdi. "Çorba ısıttım, iç de öyle git Yasemin."

"Tamam ninem, geliyorum."

Ninem arkasını dönüp mutfağa gittiğinde ben de pek oyalanmadan onu takip ettim. Tarhana çorbası ısıtmıştı, bu çorbayı çok severdim. Ninem de çok güzel yapardı. Sofraya oturdum ve kaşığı elime aldım. "İstersen seni de Orhan'ın ninesinin yanına götüreyim, canın sıkılmaz burada."

"Yok, ben uyuyacağım," dedi ninem. "Sen güzelce eğlen ama çok geç olmadan gel, tamam mı? Aklım sende kalmasın."

"Merak etme, birkaç saate gelirim ben."

Gülümseyerek yanağımı sevdi. Canımın içiydi benim.

Nihayetinde çorbamı bitirdim ve ninemle vedalaşarak evden ayrıldım. Orhan ve Nisan'la buluşup panayıra gittik. Onlar yine bir şeylere binecekti ama ben binemiyordum. En son çarpışan arabalara binmiştim, dahası da olmamıştı.

Nisan elindeki haşlanmış mısıra bakarak, "Orhan, ben bu gidişle kilo alacağım," diye mırıldandı.

Orhan bana bakıp güldü. "E güzelim, sen de sana aldığım her şeyi itiraz etmeden yiyorsun. Kolumu uzatsam ayıp olmasın diye bir parça ısıracaksın ucundan."

Bu beni sesli bir şekilde güldürdüğünde Nisan kızarak Orhan'a baktı. "Sen beni beğenmiyor musun?"

"Hayda!" dedi Orhan durarak. "Ne alakası var şimdi? Ben seni böyle de seviyorum."

"Bak ya!" diye kızdı Nisan. "Resmen beğenmiyorsun."

Orhan iyice şaşırdı ama gülüyordu da. "Nisan'ım," deyip elindeki mısıra uzanarak onu Nisan'ın ağzına doğru yaklaştırdı. "Şundan bir ısırık daha al, bak nasıl iyi gelecek sana. Hadi, güzelim benim."

Nisan ağzına uzatılan mısırı geri ittiğinde Orhan'la gülüştük. Nisan bana bakarak, "Ha, sen de uydun yani buna," dedi. Omzumu silktim çünkü Nisan bana asla ciddi ciddi trip atmazdı.

"Gidiyorum ben," diye kızdı Nisan. Orhan'ın elindeki mısırı aldı. "Ama hiçbir şey mısırımı benden uzağa itemez. Canım midem."

Nisan'ın bu hâlleri bizi epey güldürdüğünde Orhan bana bakarak "Ben gideyim peşinden," dedi. "Sen geliyor musun yoksa bakmak istediğin şeyler var mı?"

"Ben buradayım," dedim sakince. "Sen Nisan'ın gönlünü al, konuşuruz sonra."

"Tamam, haberleşiriz."

Orhan, Nisan'ın peşinden gittiğinde ben de çantamın kemerine sarıldım. Ağır ve yavaşça ilerledim yolları. Gittiğim yollarda ayaklarıma da baktım zira ayakkabı almam gerekiyordu. Bugün daha da kalabalıktı burası ve herkes çok mutluydu. İnsanlar mutlu olunca ben de mutlu oluyordum. Bu bulaşıcı bir hastalıktı. Keşke tedavisi olmasaydı da her mutluluk yerini bir gün hüzne bırakmasaydı. Eh! Bu melankoliden sıyrılmam gerekiyordu. Öyle de yaptım. Biraz gezindiğimde ayakkabı satan bir yer buldum. Tezgâhın önünde tam da benlik ayakkabılar vardı. Bir hevesle onları seyrettim, sonra da

bağcıklı, bordo ayakkabıyı işaret ederek denemek istedim. Ayakkabı ayağıma tam olmuştu, ayaklanarak kendimi küçük aynada süzdüm. Sevmiştim. Fiyatını da sevmiştim, satın aldım ama hemen giymedim. Önce ayağımdakileri iyice eskitmem gerekiyordu, bunu sonra da giyebilirdim.

Ayakkabılarımla birlikte buradan ayrıldığımda elimdeki poşetle yürümeye devam ettim. Her yer öyle cıvıl cıvıl ve renkliydi ki insanın hiç gidesi gelmiyordu.

Az ileride bir kalabalık gördüm. Sebebini merak ederek oraya doğru ilerlediğimde küçük bir gösteriyle karşılaştım. Bir kız çocuğu ve babasının kendilerince hazırladığı sessiz tiyatro vardı. Yüzümde buruk ama iyi hissettiren bir gülümsemeyle onları seyretmeye başladım. Ayaktaydım ama onları izlerken saatlerce ayakta kalsam hiç sorun etmezdim.

Dakikalar geçerken gösterileri bitti ama yenisinin başlayacağını öğrendim. Bu biraz uzun süreceğe benziyordu. Sonra tekrar uğrama düşüncesiyle arkamı döndüğümde Melih'i tam karşımda buldum. Kalbim... Kalbim bir anda çarpıverdi. Kalbim daha önce böyle beklenmedik çarpmalar yaşatmazdı ki bana... Niye böyle yapıyordu iki gündür?

Melih mesafeli bir hâlde karşımda dururken, "Merhaba," dedi. Gülümsüyordu. Onu gördüğüm andan beri somurttuğunu hatırlamıyordum. Bu kadar çok gülümsemesi ve asla yüzünü düşürmemesi normal miydi? İnsan hep böyle mi gülümserdi? "Sana merhaba demeye geldim, Yasemin."

Ben de gülümsedim. Elimde değildi ki gülümsememek. "Sana da merhaba, Melih."

Birkaç adımda yanıma geldiğinde, "Yalnız mısın?" diye sordu.

Kafamı salladım. "Evet. Sen?"

"Arkadaşlarım benden ayrı takılıyorlar."

"Sen neden onlarla değilsin ki?"

"Bilmem," diye konuştu sessizce. "Birine merhaba demek daha iyi bir fikir gibi geldi."

Kafamı öne eğdim. Gülme, çok gülme, bak gülüyor ya!

"Ne yapıyordun?"

"Bir baba ve kızın gösterisi vardı da, onu izledim öyle."

"Anladım," dedi ne söyleyeceğini bilemiyormuşçasına. Benimle konuşmak istediğini apaçık belli ediyordu. Birkaç saniye sıkıntıyla soluklanarak elini kaldırıp indirdi. "İstersen seninle yürüyebilirim. Tabii, mecbur değilsin buna."

"Olur," diye kafamı salladım. "Yürüyebiliriz elbette."

Gülümsedi. Gülümsedim.

Biraz sonra ikimiz de yan yana geldik. Bu iki gündür tanıdığım çocuğu sanki çok daha uzun süredir biliyordum. İkimiz de susarak yola devam ediyorduk. Birimiz bir şey söylese devamı gelecekti ama bir şey vardı sanki. Melih bunu belli ederek sıkıntılı bir nefes alıp verdi. "Aslında ben neden buradayım, bilmiyorum. O gün sütlerini döküp yumurtalarını kırdığımdan beri hem mahcubum hem de..." Bekledim. Ama gelmedi. "Öyle işte..."

"Dediğim gibi," diye konuştum. "Mahcup hissetmene gerek yok. Ödeştik biz. Tarçın ve Sütlaç aracılığıyla."

Güldü. "Tarçın ve Sütlaç... Sen mi bakıyorsun onlara? Sadece sen?"

Kafamı salladım. "Evet, sadece ben." Ufak ama önemli bir düzeltme yaptım. "Ninem de var tabii, onu unutamam."

"Ninen?"

"Hı hı, onunla yaşıyorum."

Annem ve babamın yokluğunu anlamış gibiydi ama sormadı. Belki bu hakkı kendinde görmedi ya da beni üzmek istemedi, kim bilir... Neden onun hakkında bu kadar iyimser şeyler düşünüyordum ki? Onu tanımıyordum bile. Ama sürekli içimi ısıtarak gülümseyen birine nasıl kötümser olabilirdim?

"Sen?" diye sordum. "İstanbul'da ailenle mi yaşıyorsun?"

"Evet," dedi. "Onlarla yaşıyorum."

"Peki merak ediyorum, okuyor musun?"

"Okuyorum," diye cevapladı. "İstanbul Üniversitesi'nde ikinci sınıf öğrencisiyim. Mimarlık okuyorum."

Heyecanla yüzüne bakakaldım. "Ya. Ben de o üniversiteyi çok istemiştim zamanında."

"İstemiyor musun artık?"

"Vazgeçtim," dedim düz bir sesle. "Burada kalmamın daha doğru olduğunu düşünüyorum. Ninemin yanında olurum, hem İstanbul beni ürkütüyor da. Sadece bir kez, küçükken gitmiştim ama korkuyorum o şehirden. Orada kaybolurum ben."

"Kaybolmazsın, merak etme," diye gülümsedi hafifçe. Gözlerimi adımlarımıza sabitledim. Aynı cümlenin içinde yan yana gelmiş kelimeler gibiydik. Uyumlu adımlar atıyorduk ama cümlenin sonu üç noktayla bitiyordu.

Melih, "Sen okuyor musun peki?" diye sordu.

"Bu sene liseden mezun oldum," dedim. "Üniversite sınavına tekrar hazırlanacağım. Nasip olursa burada resim üzerine okumak istiyorum. Başkasına yeteneğim de hevesim de yok hiç."

"Ben de pek yetenekli sayılmam," diye eşlik etti bana. "Ama çizimim iyidir. Hâliyle tabii."

"Ne güzel," diyebildim.

Melih duraksadı ve yüzüme öylece baktı. Yeşil gözleri gecenin içine düşmüş bir elmas gibi parlıyordu. "İnsanlarla kolaylıkla konuşamam, konuşmam ama seninle konuşmak istiyorum Yasemin."

"Konuşuyoruz ya," diye gülümsedim çekimser bir ifadeyle.

"Evet, farkındayım."

"Ben de."

Susarak yürümeye devam ettik.

Zaman akıp gidiyordu ve biz hâlâ panayırdaydık. Bir şekercinin önünden geçtik. Melih durdu. "Sever misin?" diye sordu, kavanozdaki renkli *jelibon* ve şekerleri gösterirken.

"Severim," dedim saklamadan.

"Pekâlâ," diyerek gülümsedi ve tezgâhtara dönerek bir şeyler sipariş etti.

Parayı uzattığında ona mâni oldum. "Olmaz. Ben öderim kendiminkini."

"Lütfen, Yasemin," dedi isteğimi nazikçe reddederek. "Buna izin ver."

"Olmaz," diye itiraz ederek cüzdanımı çıkardım ve kendi paramı verdim. Sonra da şeker ve *jelibon* dolu kavanozu elime alarak Melih'e baktım. Gülümsediğimde o da kafasını iki yana sallayarak gülümsedi. Birlikte yolumuza devam ettik. Bu yol nereye gidiyordu bilmiyordum ama devam ediyordu işte. Ona *jelibon* uzattığımda bir tane almakla yetindi. "Sen pek sevmiyorsun galiba?" diye sordum.

"Çok aram yok," dedi düz bir sesle.

"Ben çok severim," dedim ve ağzıma bir tane *jelibon* attım. O sırada bana baktı. Utandım. Gözlerimi ondan uzağa kaçırdım. Daha fazla utanmamam için beni takip etmedi. Minnettarım.

Panayırın sonuna doğru geldiğimizde geri döndük ve gittiğimiz yolları geri yürüdük. Nisan ve Orhan'ı bulmam, sonra da eve gitmem gerekiyordu. Vakit geç olmuştu. İlerlemeye devam ederken bize, daha doğrusu Melih'e seslenerek yanımıza gelen iki kişiyi gördüm. Bunlar arkadaşlarıydı. Birinin adı Ufuk'tu. Gülerek yanımıza geldiklerinde diğeri beni göz ucuyla süzdü. "Oğlum," dedi Ufuk. Evet, bu oydu. "Neredesin lan sen?"

"Ne oldu?" diye sordu Melih.

"Ne olacak, Sevil arayıp duruyor beni. Telefonlarına bakacakmışsın."

Sevil kimdi ki?

Melih'in ses tonunda muazzam bir bıkkınlık hissettim. "Boşuna aramasın. Bitti gitti. Hem engelledim ben onu."

"Ne?" diye güldü diğer adını bilmediğim çocuk. "Oğlum, kız bir şans daha istiyor senden."

Anlamıştım kim olduğunu.

Gitmeliydim. Geç olmuştu.

"Ufuk, bana bir şey söyleme abi," dedi Melih. "Olmayacak işte, Allah Allah."

"Tamam reis, sinirlenme."

"Sinirlenmedim," diye karşılık verdi Melih. Ufuk'un gözleri üzerimdeki yerini aldığında ona bakmadım bile. Bu çocuğa sinirliydim. Geri adım attım. "Neyse, ben gideyim artık, geç oldu." Kimseye bakmadan kafamı öne eğdim. "İyi akşamlar."

Birkaç adım ileri gittiğimde Melih yanıma gelerek beni durdurdu. "Yasemin."

"Efendim?" diye baktım gözlerine.

"Yarın pazarda olacak mısın?"

"Hayır, ne satacak elmam var, ne de domatesim."

"Ama benim almam gerek onlardan."

"Daha bugün almıştın, bitti mi?"

Kafasını iki yana salladığında gülerek arkadaşlarını gösterdi. "Çok aç arkadaşlara sahibim. Bitirdiler. Elde var sıfır."

Gülümsedim. "Peki. Yarın pazarda elma satan bir sürü tezgâh bulabilirsin. Hatta sana tavsiyede de bulunabilirim."

Gülümsedi. "İsmi Yasemin olan birinden elma almak istiyorum ben."

Bekledim. Konuşmayı bekledim. Konuşmasını bekledim.

"İsmi Yasemin olan kız diyor ki, elmaların büyümeye ihtiyacı var. O vakte kadar gelemeyecek."

"İsmi Melih olan oğlan diyor ki, Melih elmaların büyümesini bekleyebilir."

"Bu biraz uzun sürer ama."

"Melih bekleyebilir."

Elimdeki şekerlere bakarken gülümsedim ve dudaklarımı birbirine sımsıkı bastırdım. Melih... Tek bir isim ve sadece birkaç gün, kalbim böyle kuvvetli bir hissi nasıl olur da var edebilirdi? Birkaç gün içinde nasıl bu kadar ritmimi sarsabilirdi?

"Peki," dedim kafamı kaldırıp yeşillerine bakarken. "Beklesin o hâlde. Elmalar olduğunda Yasemin onları Melih'e getirecek."

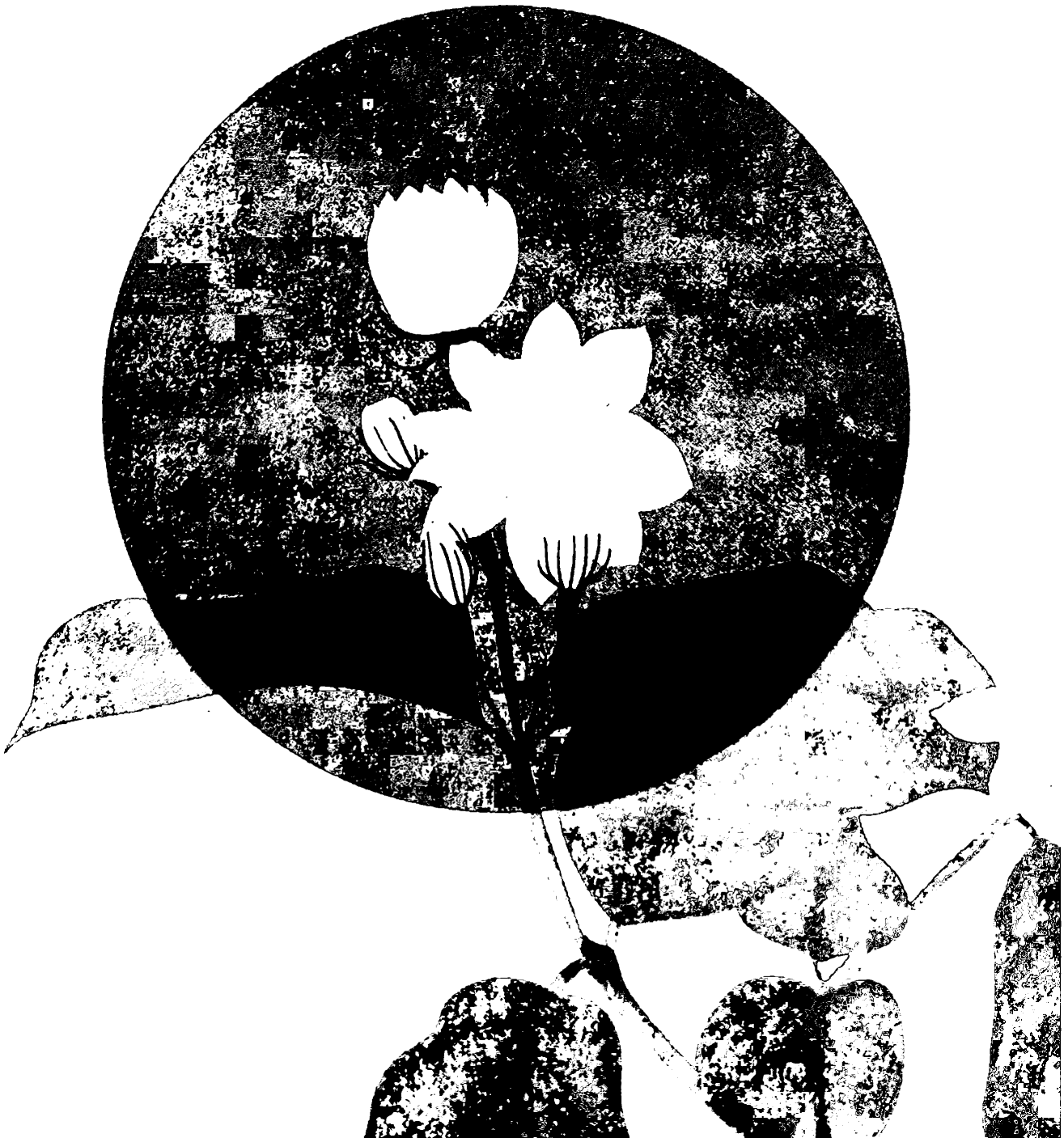
Baktı ve gözlerime bir anahtar bıraktı. Sanki gözlerimdeki kilidi açmak istiyordu. "Elmalar olduğunda pazarda olacağım. Beklediğim yerde. Beklediğin yerde."

III. BÖLÜM

Boyalı Kalpler

♪

Kaan Boşnak - Benimle Kayboldun

Sıcak yaz günleri tüm sıkıcılığıyla devam ediyordu. Aslında sıkıcı değildi ama bazen soğuğu ve üşümeyi özlüyordum. Sanırım bunun için gece duş aldıktan sonra ıslak saçlarımla balkonda ayakta dikilmem gerekecekti.

Ninemin ilaçlarını almak için şehirdeki eczaneye gelmiştim. Buraya kadar gelmişken ona güzel bir elbise almak istiyordum. İlaçları aldıktan sonra yürüyerek şehrin sokaklarını gezmeye başladım. Bizim oralar daha sakindi ve ben sakinliği çok severdim. Bir mağazaya girip ninem için güzel bir elbise bakmaya başladım. O da benim gibi çiçek desenli elbiseler giymeyi çok severdi. Bir müddet burada gezindikten sonra istediğimi bulamayıp başka bir yere girdim fakat bu esnada telefonum çaldı. Arayan Nisan'dı.

"Efendim, Nisan?" diye açtım telefonu.

"Yasemin, neredesin?"

"Ninemin ilaçlarını aldım, şimdi de ona elbise bakıyorum," diye cevapladım.

"Tamam, ben de geliyorum, kaybolma bir yere."

"Ne oldu ki?"

"Bir şey olmadı, geliyorum işte."

"Peki, buralardayım ben," deyip telefonu sakince kapattım ve çantamın ön gözüne koyarak ağır ağır yürümeye devam ettim. Nisan'ın ve Orhan'ın evi şehre daha yakın olduğu için buraya gelmesi pek de vaktini almayacaktı. Öyle de olmuştu.

Ben nineme güzel bir elbise aldıktan yaklaşık on dakika sonra Nisan geldi. "Ha! Geldim sonunda."

"Nisan, bir şey mi oldu?" diye sordum ona bakarak.

Sanki hâlinde bir gariplik vardı ve bunu da belli etmekten çekinmiyordu. Gülümsedi. "Sana bir şey söyleyeceğim ama kızma. Daha doğrusu alınma bana."

"Söyle?"

"Bugün senin doğum günün ya... Henüz sana güzel bir hediye alamadım, daha doğrusu sana alacağım hediye için ancak para biriktirebildim. Şimdi de sen burada olunca... Geldim işte."

"Nisan," dedim kaşlarımı çatarken. "Buna hiç gerek yoktu, inan bana. Bir de para biriktirdim diyorsun! Sen beni delirtmek mi istiyorsun, Allah aşkına?"

Gülümsedi. "Hayır, cidden çok istiyorum seni mutlu etmeyi." Koluma girdi. "Hem akşam doğum gününü birlikte kutlayacağız. Annemle çok güzel bir pasta yaptık. Hatice nine de gelecek, ona göre."

"Ama Nisan," diye epeyce şaşırarak olduğum yerde kıpırdamadan ona baktım. "Bunlara hiç gerek yoktu. Biliyorsun, ben doğum günümü kutlamam ki. Niye zahmet ettin?"

"Olmaz," dedi Nisan kafasını iki yana sallarken. "Sen benim en yakınımsın. Kardeşimsin. İnsan kardeşi için bir pasta yapmış çok mu yani? Bak, benden önce on sekiz oldun bile." Güldü. "Ben de on sekiz olunca Orhan'la kaçacağız. Annemler hayatta vermez beni ona."

Kıkırdadım. "Delirdin herhâlde."

"Yoo, ben ciddiyim," dedi ciddi ciddi. "İlle de okumuş biri olacakmış. Ben okuyacakmışım, elim ekmek tutacakmış ondan sonra mühendisler, mimarlar isteyecekmiş beni... Tamam, Orhan mühendis ya da mimar değil ama çok güzel bir kalbi var, biliyorsun. Hem taşı sıksa suyunu çıkarır. Annemlere anlatamıyorum bunu. Deli ettiler ya beni!"

Nisan deli dolu ve oldukça cana yakın biri olsa da gözünü kararttığı an her şeyi yapabilirdi, bir kere özgür ruhluydu. Fakat bu düşüncesini yeneceğini umuyordum. "Bak, haklısın," dedim sözlerine aksi bir durum getirmezken. "Ama sen yine de sil kafandan o kaçma düşüncesini. Yani, annenler seni zorla sevmediğin birine verecek değil ya! Gamze abla öyle bir kadın değil. Dur bir yahu, ortalığı ayağa kaldırdın hemen."

Omzunu silkti. "Geleceği görüyorum kızım ben."

Güldüm. "Ay yesinler senin Dudu periliğini."[2]

"Bak ya," diye dalga geçti benimle. Sonra yolumuza kaldığımız yerden devam ettik. Nisan beni ortalık yerde bıraktığında onu beklemeye başladım. Deli bu kız, cidden deli. Nefes nefese yanıma geldiğinde, "Ay hallettim," dedi. "Akşam eve getirecekler."

"Neyi?"

"Hediyeni."

Gözlerimi devirdim. "Nisan, sen harbiden..."

"Biliyorum. Harikayım, on numarayım, dünyanın sekizinci harikasıyım ve biraz da balık etliyim..." Güldüm. Ekledi. "Gerçekten fazla mı kilom var benim Yasemin?"

"Nisan, saçmalama," dedim şehrin sakin sokaklarında adımlar atmaya devam ederken. "Sen kilolu değilsin diğerleri çok zayıf."

"Ay ne moral verdin ne moral verdin," dedi tavrındaki alayı hissettirerek. Güldüm. Nisan hızla koluma girdiğinde halindeki o meraklı tavrı hemen sezdim. *Bak geliyor. Evet hazırım, darla beni Nisan.* "Ee? Bir haber var mı Melih Bey'den?"

Dedim işte ben.

"Bir haberim mi olması gerek yani?" diye sordum kaşlarımı havalandırarak. Onunla üç gündür görüşmüyorduk. Görüşmemiz de gerekmiyordu ama yine de merak ediyordum. Öylesine geçip gidecek biri değildi hayatımdan. Bundan kastım;

[2]Yazar, *Sihirli Annem* adlı televizyon dizisinin karakterine atıfta bulunuyor. (e.n.)

adres soran tiplerden olmadığını belirtmem içindi. Beni bekleyeceğini söylemişti, onu bekleyecektim ama elmalarım henüz olmamıştı. Elmalarım olmadan ben de onu göremezdim.

Nisan sesini artırarak "Ne demek haberim mi olması gerek?" dedi. "Yasemin, çocuk senin içine düştü be içine."

Güldüm. "Abartma Nisan."

"Bak vallahi abartmıyorum. Kızım ben radar gibiyimdir sen bilmiyor musun beni? Çocuk sana bir baktı, dedim ki aha bu o..."

"Kimmiş?"

Sırıttı. "Beyaz atlı prensin."

"Ama vallahi abarttın."

"Hiç de bile," diye itiraz etti gülerek. "Bence senden hoşlandı. Hatta kesin senden hoşlandı. Utanmasa içine girecekti."

"Ya Nisan, taktın kanatlarını uçuyorsun yine," dedim onu alaya alırken. "Ayrıca birbirimizi tanımıyoruz bile. Ne hoşlanması?"

Güldü. "İnsanlar birbirini tanıdıktan sonra ayrılıyor, Yasemin."

Söyledikleri beni duraksattığında sakince soluklandım. Bir şeyler söyleyeceğim sırada anlatmaya devam etti.. Nisan'ın da tam da arayıp da bulamadığı fırsatlardı. İyi değerlendiriyordu. "Ayrıca neden ihtimal vermiyorsun ki? Birinin senden hoşlanması, özellikle adı Melih olan birinin senden hoşlanması senin de hoşuna gitmez mi?"

"Ay yok, sen iyice yörüngeden çıktın," dedim nefesimi vererek. "İndir kanatlarını. Aa!"

"Eğleniyorum şurada sen de hemen kızıyorsun!" Kolumdan çıkarak yürümeye devam etti. "İki gün sonra Melih bana benden hoşlandığını söyledi diye yanıma gelirsen sana çok pis cevap vereceğim. Haberin olsun, Yasemint."

Her şey güzel giderken son kelimesi beni gülümsetti. Aklıma gelmişti. Melih... Aklımda mıydı yani?

Nisan'la takı satan bir mağazaya girdik. Nisan bilekliklere bakıp birini eline aldı ve bana gösterdi. "Ben bunlardan daha güzelini yapıyorum, üstelik daha ucuza satıyorum ama marka değerim olmadığı için satış yapamıyorum. Lanet olsun bu hayata, lanet olsun sevgiye..."

"Belki sen de bir gün koca bir takı markasının adı olursun."

Dalga geçti. "Aynen. Nisan Gülmez takı mağazası... Soyadım bile her şeyi apaçık belli ediyor." Elindeki bilekliği yerine bırakırken, "Neyse," dedi. "Orhan'la evlendiğimde nasılsa değişecek."

Gülümsedim. "Ah Nisan ah. Bana da versene şu enerjinden biraz."

"Al senin olsun hepsi, bende bol nasılsa."

"Teşekkürler."

"Ne demek."

Takı mağazasında biraz daha gezindikten sonra kendime bir çift küçük halka küpe aldım. Küpeleri sevdiğimi söylemiştim. Kendime bir şeyler aldığımda dünyanın en mutlu insanı oluyordum. Aslında nineme de bir şeyler aldığımda çok mutlu oluyordum. Yok ya, ben herkese bir şeyler alınca aşırı iyi hissediyordum.

Zaman usul usul ruhumuzdan kayıp giderken Nisan'la şehrin yollarında turlamaya devam ediyorduk. Büyük bir binanın önünden geçerken aniden kolumu dürttü. "Seninki geliyor!"

Afalladım. "Melih mi?"

Keyifle güldü. "Bak bak! Hemen de sahiplenmiş! Kaçar mı?"

Gözlerimi devirdim. Devam etti ama sakindi. "Yok, Melih değil. Uraz. Sana çıkma teklifi eden çocuk işte. Vallahi tam karşımızda, buraya geliyor. Hatta sana bakarak geliyor."

"Ne yapayım?" dedim umursamayarak. Onu gördüm ama gözlerine bakmadım. Uraz'ı tanımıyordum. Sadece herkesle

flört etmeye çalışan, kendini dünyanın en yakışıklısı gören, tüm kızları elde edebileceğini sanan dünyanın en klişe erkeği olduğunu biliyordum... Şey, aslında onu tanıyormuşum.

Güneş ışıkları gözlerimin içine girdiğinde gözlerimi kısarak saçlarımı düzelttim. Uraz yanımda durarak bana baktı. Boyu da epey uzundu. Zaten Allah bir boy vermiş, başka bir şey yok yani. Neyse... "N'aber Yasemin?" diye sordu tepemde dikildiğinde. "Geçen gün seni panayırda gördüm ama hiç pas vermedin!"

Sevimsizce mırıldandım. "Pas vermek mi? Ortada bir top var da ben mi göremiyorum acaba?"

Nisan yüzünü buruşturdu ve elini ağzına götürerek gülüşünü sakladı. Ona kızgın kızgın baktım. Gülmeyi bıraktı fakat bu sefer de Uraz'ın beni sinir eden gülüşüyle duraksadım. Yüzüne bakmak istemiyordum çünkü çok basit geliyordu tavırları. Ben birinin gözlerine baktığımda kendimi iyi hissetmeliydim, ferah hissetmeliydim ama Uraz'a bakınca her şey bomboş geliyordu.

Uraz, "Bilirsin Yasemin, asla bir kızın peşinden koşmam. Bunu bana yaptıran ilk kişi sensin," dedi. "Anlıyor musun seninle ne kadar çok olmak istediğimi?"

"Hım?" dedim nihayetinde kollarımı göğsümde toplarken. Yüzüne baktım. Belki bu sefer beni ciddiye alırdı da laubali konuşmalarına son verirdi. "Bu durumda kendimi şanslı hissetmem gerek yani, öyle mi?"

"Evet," diye cevapladı dudağının kenarını kıvırırken. "Sonuçta benim gibi bir erkek arkadaşın olacak."

İç çektim. "Ne büyük şans ama." Dudaklarımı bükerek gözlerimi kıstım. "Bir kız bundan başka ne isteyebilir ki, değil mi?"

Uraz, "Yasemin..." diye konuşmaya başladığında sözlerini hızla kestim. "Sana cevap bile vermek istemiyorum. İnan bana aşırı komiksin."

Uraz'ın bozulan yüz ifadesine daha fazla tahammül edemeden yanından rüzgâr gibi geçip gittim. Sinirli bir insan değildim ama insanlar sinirimi bulmaya çalışıyordu ve ben de onu saklandığı yerden çıkarmaktan asla gocunmuyordum. Nisan koşarak yanıma geldiğinde onu konuşmadan susturdum. "Seninkiymiş! Böyle biri mi benimki yani?"

"Özür dilerim," dedi Nisan.

"Özür dilemen için söylemedim, sadece bunun şakası bile şu çocuğa yakışmıyor," dedim. Sözlerim yumuşak değildi. "Gelmiş resmen dalga geçiyor ya! Bile isteye alay ediyor benimle! Geri zekâlı!"

"Yasemin, tamam canım, ağzının payını verdin nihayetinde. Sustu o da."

"Konuşsa kaç yazar ki Nisan?" Sinirliydim. Bunun farkında olmak beni üzüyordu. "Değmeyecek biri için kendimi bu kadar hırpaladığıma inanamıyorum. Şaka gibi biri. Koca bir şaka!"

Ben kendi kendime konuşmaya devam ederken Nisan koluma dokundu ve beni usulca dürttü. "Yasemin..." Onu duymadım. Devam etti. "Yasemin, bu sefer harbiden seninki geliyor."

"Of Nisan, yeter!" diye kızdım ona kaldırımın ortasında durarak. Sokakta pek insan yoktu ve bu benim açımdan iyi bir şeydi. Nisan'ın kafası sağa doğru dönüktü. Ben onun yüzüne bakarken konuşmaya devam etti. "Ciddiyim, seninki geliyor."

"Ne diyorsun Nisan?"

"Dur hemen bakma, alıştıra alıştıra bak... Vallahi geliyor. Geliyor..." Kaşlarımı çattığımda kafamı hafifçe Nisan'ın baktığı yere çevirdim. Buraya gelen kişi Melih'ten başkası değildi. Onu görür görmez bir hayli gergin olan tavrımın eriyen bir mum gibi azaldığını hissettim. Boğazımı temizleyerek dudaklarımı dilimle ıslatıp çektim.

Melih yine gülümseyen bir yüzle gözlerimin önünde bitti. Gözlerimin içinde durdu. "Merhaba Yasemin."

Nisan'ın fısıltısını işittim. "Uu! İkinci tekile geçmişiz."

Onu uyarmak maksadıyla homurdandım ve Melih'e karşılık verdim. "Merhaba."

"Nasılsın?" diye sordu. "Panayırdan beri seni göremedim, merak ettim. İyi misin?"

Al işte, buradan bol bol Nisan'a malzeme çıkar.

Melih, susabilir misin?

Kafamı salladım. "Evet, iyiyim. Sen nasılsın?"

"Ben de iyiyim," dedi. "Bahçe için hortum alacaktım ama bulamadım daha."

"Onu burada değil, bir arka sokakta bulabilirsin."

"Hadi ya," diye üzüldü sesindeki kırıklığı belli ederek.

Bir anda atlayıverdim. "Ama bende var fazladan. İstersen verebilirim sana."

Nisan'ın o imalı bakışlarını saymıyorum bile...

Melih bundan bir hayli memnun kalarak "Sahiden mi?" diye sordu. "Sana zahmet vermek istemem ama."

"Yok, sorun değil," dedim dürüstçe. "Zahmet olmaz." Sözlerim üzerine Melih'in tavrı değişmedi bilakis çok daha sıcakkanlı oldu. İçimi bir hoş ediyordu işte. Bundan kaçamıyordum ve bunu itiraf etmekten de kaçmıyordum. Fakat bunu yalnızca kendime itiraf edebiliyordum. Şimdilik en iyisi buydu. İnsan yakaladığı güzel hisleri bırakmadığında onun peşinden gitmeliydi. Belki attığı adımlarda, gittiği yollarda yaralar alacaktı ama sonunu görmeyi değil de yürümeyi bilmeli ve ondan kaçmamalıydı. Kendimden biliyordum.

Nisan'la vedalaştıktan sonra Melih ile minibüse binerek evime geldik. Minibüs köşe başında indirdiği için biraz yürümüştük. Yan yana ilerlerken evimize baktı. "Şehrin dışında ama güzel," dedi. "Aslında çok da uzak sayılmazmışız."

"Galiba," diye mırıldandım. "Ama şehrin dışında olmak çok güzel."

"Sahile gidiyor musun?"

"Pek gitmem," dedim tekdüze bir sesle. "Orhan ve Nisan'la gideriz bazen ama onlar baş başa kalsın diye pek takılmıyorum yanlarında."

Melih'in kıvrılan dudaklarını fark etmem uzun sürmedi. Zaten somurtmuyordu ki... Birkaç dakika içinde evimin önüne geldik. Elimdeki elbise poşetini kapının kenarına koyarak arka bahçeyi işaret ettim. "Arka tarafta olacak hortum. Bekle istersen, getireyim."

"Seninle geleyim mi?"

"Olur," dedim fısıltı gibi çıkan sesimle. Ben önde yürüdüm, o da beni arkamdan takip etti. Gülümsediğimi görmüyordu. Şanslıydım. Arka taraftaki küçük garajın kapısını açtım ve eşyaları karıştırarak hortumu bulmaya çalıştım. Melih kapının orada duruyordu. İçeri girmemişti. Nihayet hortumu buldum ve ona gösterdim. "Bu olur mu?"

Gözlerini kısarak elimdekini daha yakından görmek maksadıyla yanıma geldi ve hortumu elimden aldı. İşte tam bu anda tenlerimiz ilk kez temas etti. Ani bir yutkunmayla doğrulduğumda Melih memnun bir ifadeyle, "Olur," diye cevapladı. "Teşekkür ederim, Yasemin."

"Rica ederim."

Birlikte garajdan çıktığımızda kümesin önünde durdum. Kapısını açmayı unutmuştum. "Kümesin kapısını açmam gerek, biraz bekleyebilir misin? Acelen varsa önce seni yolcu edebilirim ama."

"Yok yok," dedi gülerek. "Benim yeterince vaktim var."

"Peki," diyerek kümese yaklaştım ve kapısını açtım. Tavuklar bir bir dışarı çıktıklarında eğilerek kümese girdim ve içerideki büyük lastiğin içine baktım. Tam beş tane yumurta vardı. Bayılıyordum yumurta almaya. Dalından elma kopar-

mak gibi geliyordu. Memnuniyetle yumurtaları toplayarak kümesten çıktım. Melih etrafına bakınırken gözleri beni buldu.

Yanına giderek yumurtaları ona gösterdim. "Kırmak istersen buyur!"

Afalladı. Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdığımda hâlimden anladığı kadarıyla bakışlarını kaçırarak mırıldandı. "Yok, bir daha o sakarlığı yapmam."

Dudaklarımı birbirinden ayırdığımda ninemin sesini işittim. "Yasemin! Yasemin, buralarda mısın?"

"Ay ninem!" diye sıçradım yerimde. Melih de heyecanlandı. Peşimden geldiğinde ninemi sağına soluna bakınırken buldum.

Beni arıyordu ve görünce rahatladı. "Ha! Ben de korktum kızım. Kapının önünde bunları görünce..." Sözleri hemen arkamdan gelen Melih'le yarıda kaldı. Şaşırdı ve o şaşkınlık ses tonuna devrildi. "Bu oğlan kim?"

"Şey," dedim kupkuru olmuş boğazımla. "Melih."

"Melih kim?"

"Benim," diye öne çıktı Melih. Ninem şaşırmaya devam ediyordu çünkü onu daha önce hiç görmemişti, onu daha önce hiç görmediği gibi benim yanımda Nisan ve Orhan dışında birini de görmemişti. Melih çekimser bir hâlde sözlerine devam etti ve elindeki hortumu göstererek "Bunu almak için gelmiştim," dedi.

Ninemin garip tavrı yerini çabucak gülümsemeye bıraktığında, "Tamam oğlum," dedi. "Ben şaşırdım sadece. Buraya kimse gelmez de."

"Estağfurullah," dedi Melih gülümseyerek.

Melih'in yanından geçip elimdeki yumurtalarla ninemin yanına gittim. Yerdeki poşetleri işaret ederek "İlaçlarını iç hadi," dedim. "Bir de sana hediyem var."

"Ne hediyesiymiş o?"

Güldüm. "Bilmiyorum ki."

Güldü. Poşetleri eline aldığında içeriye girmeden yüzüme bakarak "Yusuf oğlum geldi, bizi arabayla alacakmış, akşam senin doğum gününü kutlayacakmışız Yasemin," dedi. "Ama ben sana kek yapmıştım."

"Ben onu da yerim ninem, sen merak etme hiç."

Ninem tonton elleriyle yüzüme dokunduğunda Melih'in hâlâ arkamızda duruyor olduğunu hatırladım. Ninemin gözleri onu bulduğunda, "Oğlum, istersen içeri gel," dedi. "Aç mısın? Bir şey içer misin?"

Heyecan yapıyorum...

Melih sakin bir ses tonuyla, "Yok, ben gideyim," dedi. "Teşekkür ederim."

Ninem, "Eh, o zaman biraz kek vereyim," diye konuştu. Bana bakarak gülümsedi. "Yasemin'in doğum günü için yapmıştım, sen de nasiplenirsin."

Ninem elimdeki yumurtaları alıp içeri gittiğinde soluklanıp arkamı döndüm. Sıcak hava tenimi yakarken Melih'in yeşil yeşil bakan gözleri kalbime doğru ördüğü bir ağ gibiydi sanki. İyi hissettiriyordu, iyi hissettirirken bu o ağa her geçen saniye bir düğüm atıyordu. Yerini sağlamlaştırıyordu. "Doğum günün mü bugün?" diye sordu.

Usulca kafamı aşağı yukarı salladım.

Yüzü düştü. "Haberim olsaydı keşke..." Sonra toparladı, yanlış bir cümle kurmuş gibi. "İyi ki doğmuşsun."

Gülümsedim. "Teşekkür ederim."

"Ne demek."

Gülümsedik.

Melih... Seni sadece birkaç gündür tanıyor olmama rağmen bana bu kadar iyi gelmen normal mi?

Konuşmadan Birbirimize bakarken ninem elinde cam bir kapla geldi. İçinde birkaç dilim kek vardı. Onu Melih'e uzattı. "Al oğlum."

"Ne gerek vardı ki," diye aldı Melih onu ninemin ellerinden. "Ellerinize sağlık."

"Afiyet olsun oğlum." Ninem bana döndü. "İçeri girecek misin Yasemin?"

İstemsizce Melih'e kaydı bakışlarım. Şaşırdı ve kendini tuhaf hissederek geri çekildi. "Ha! Yok, ben gidiyorum zaten. Teşekkür ederim her şey için. İyi günler."

"Sana da oğlum," dedi ninem Melih'i uğurlarken. Melih buradan gittiğinde ninem bana imalı imalı bakmaya başladı. Gülüyordu. Bak ya! "Ne?" diye sordum anlamazlıktan gelirken. "Niye öyle bakıyorsun, nineciğim?"

"Kim bu Melih, Yasemin?"

Dudaklarımı sarkıttım. "Biri işte."

"Nasıl biri?"

"İyi biri."

Birbirimize bakmaya başladık susarak. Pes ettim ve içeri girdim. Kapıları kapatarak peşimden geldiğinde bu mevzunun üzerine gitmedi. Ona aldığım elbiseye baktı. Denedi ama giymek için daha sonrasını bekledi çünkü biz böyleydik. Bazı şeylerin zamanını beklerdik. Akşam olduğunda ise Yusuf abi bizi almaya geldi. Buna mecbur değillerdi ama iyi insanlardı. Şu devirde ve şöyle bir dünyada böyle insanlara denk gelmek bir şanstı.

Gamze abla bizi sıcacık gülümsemesiyle karşıladığında Nisan kollarını açtı. Sarıldık. "Hoş geldiniz," dedi Gamze abla. "Buyurun, Hatice Hanım."

Ninemle içeri girdik. Nisan ve küçük erkek kardeşi Fatih, ninemin elini öptü. Ben de hemen onun yanına oturdum. "Nasılsınız?" diye sordu Gamze abla karşımızdaki yerini aldığında. Gözleri gülüyordu kadının. Gülümsedim.

Ninem soluklandı. "İyiyiz ama ne gerek vardı kızım, ta buralara kadar geldik, zahmet verdik. Vallahi mahcup oluyoruz."

Yusuf Abi kaşlarını çattı nineme bakarken. "O nasıl laf Hatice ana? Sen benim anam gibisin. E Yasemin de kızımız sayılır. Valla asıl ben mahcup oluyorum, etme şöyle laflar."

Ellerimi önümde topladığımda ninem bir şey diyemedi. İkimiz de sustuk. Belki bizim bizden başka kimsemiz yoktu ama varlığını hissettiğimiz ve bize kıymet veren insanlar vardı.

Ninem, Gamze abla ve Yusuf abiyle sohbet ederken biz de Nisan'la mutfağa geçtik. Ben çay bardaklarını diziyordum, Nisan da tabakları hazırlıyordu. Kendimi o kadar mahcup hissediyordum ki bunu her hâlimle belli ediyordum. Nisan omzuma dokunarak "Ay Yasemin, konuşur musun artık?" diye sordu. Sonra da güldü. "Aa, yoksa senin aklın şeyde mi? Hani o gece panayırda konuşmuşsunuz ya... Hani bana bahsetmediğin anlardan... Hı?"

"Yok ki anlatacak bir şey."

"He yedim tamam. Zaten yiye yiye şiştim."

Güldüm. "Nisan."

"Efendim Melih'inki."

Gözlerimi büyüttüm ve ona düz düz baktım. "Nisan!"

Güldü. "Tamam ya, sustum. Ee, nasıldı hortum alıp verme maceranız?"

"Nisan diyorum!"

"Ay anladık. Adımı ezberliyorsun sanki."

Kafamı uslanmaz bir hâlde sallayarak gülümsedim. O da bana eşlik etti. Gamze abla mutfağa girdiğinde dolabın kapağını açarak pastayı çıkardı. Utandım. Çok utandım. Onu masanın üzerine koyduğunda yüzümdeki o ifadeyi size anlatacak hiçbir kelimem yoktu. Konuşamadım. Gamze abla, benim bakışlarımı yakalarken yanıma gelerek gülümsedi. "Yasemin. Güzelim benim."

Ağlayacak gibi oldum. Gözlerim dolduğunda yutkundum.

Gamze abla bana çabucak sarıldı. *Ağlamadım... Ağlamadım... Kandırdım.*

Gözlerimden belli belirsiz bir yaş döküldüğünde onu derhal yok ettim. Gamze abla sırtımı sıvazladı. "Sen de benim kızım sayılırsın. Nisan'ın kız kardeşisin. Benim iki tane kızım var. Bunu sakın unutma, tamam mı?"

"Unutmam," dedim titreyen sesime mâni olamadan. Ondan ayrıldığımda yüzüne baktım. "Teşekkür ederim Gamze abla. Çok teşekkür ederim."

"Ne demek," diye geri çekildi gülerken. Nisan'a baktı. "Nisan, haydi kızım, tabakları getir."

Nisan "Getiriyorum anne," derken ben de elime bir şeyler aldım. Birlikte oturma odasına geçtik. Pastayı oturma odasındaki masanın üzerine koyduk. Üzerinde iki tane mum vardı. *Birini ben söndürdüm, birini ninem...*

Pastamızı yedik. Hayatımda yediğim en güzel pastaydı, üstelik daha bir sürü yiyecek vardı ama karnımı doyurmadım çünkü eve gidince ninemin yaptığı kekten yiyecektim.

Bir saat kadar sonra Nisan elinde büyük bir kutuyla karşımda belirdi. Herkes buradaydı ve hediyesini bana uzattı. "Umarım seversin Yasemin."

Ayağa kalktım. "Nisan. Ben sana ne diyeyim ki?"

"Açarsan mutlu olurum," diye gülümsedi.

İç çekerek hediyesini açtım.

Bu bir tabloydu.

Bu bir çizimdi.

Ve tabloda ninem ve benim resmimiz vardı.

Hayranlıkla elimdekine baktım. Ne diyeceğimi bilemedim. Dilim tutuldu. Nisan'ın hevesli bakışları gözlerime dokundu. "Sen daha güzelini çizersin ama sizi ancak bu kadar güzel çizdirebildim. Sevdin mi?"

"Nisan, bu..." Konuşmak bu kadar zor muydu? Elimdeki tabloyu nineme gösterdim. Konuşamadı. Fakat konuşsa ancak bu kadar dokunurdu sözleri. "Çok, çok teşekkür ederim."

Elimdeki tabloyu masanın üzerine nazikçe koyarak Nisan'a sımsıkı sarıldım. "İyi ki varsın. İyi ki benimlesin Nisan."

"İyi ki bizimlesiniz, Yasemin."

Hiçbir akrabalığınız olmadığı hâlde bazı insanlar kandan değil, candan geliyordu.

Ninem de öyle.

Eve geldiğimizde saat geç olmuştu. Balkondaydık ve ben kekimi yiyordum. Ninem ise bana bakıyordu. "Güzel olmuş mu? Hiç de beceremem ama senin için yaptım."

"Kim diyor beceremediğini?" diye sordum kızarak. "Çok da güzel olmuş. Ellerine sağlık." Ellerinden öptüm. Doya doya öptüm.

"Hediyeni yarın vereceğim, olur mu?" dedi.

"Ne hediyesi nine?" dedim kaşlarım çatıldığında. "Sana kızmak istemiyorum ama kızacağım. Ne hediyesi? Ben istemiyorum hediye. Niye zahmet ediyorsun?"

Güldü. "Sus deli kız. Sus!"

"Başını ağrıtacağım, gör sen."

"Eh, benim uykum geldi, yatıyorum," diye ayaklandı kaçar gibi.

Sırıttım. "Seni seni. Hemen de kaçıyorsun. Kaç tabii, kaç."

Ninem ağır ağır ayağa kalktığında, "Sen de çok geç olmadan uyu," dedi. "Dinlen biraz."

"Merak etme sen beni," deyip ona kocaman öpücük attım. Gözlerini kıstı kalbini hissettiğimde. Nihayetinde ben de kekimi bitirdim ve bulaşıkları yıkayıp odama kapandım. Saat de epey geç olmuştu. Hatta yeni güne geçmiştik bile. Çok geç yatmak âdetim değildi ama bugün bir istisna yapabilirdim.

Pijamalarımı giyerek yatağıma uzandım. Tavana baktım. Gülümsedim. Aslında çok mutsuz bir kız çocuğu olabilirdim ama hayatın benden aldıkları hayatın bana verdikleri kadar güzeldi ve ben oturup başıma gelenler yüzünden ağlamaktansa başıma gelecekler için umutla gülmeyi bırakmamalıydım.

Yoksa yaşanmazdı ki.

Ben ölmek istemiyordum.

Dakikalar geçerken gözlerim çoktan kapanmıştı. Ta ki penceremin kenarında bir tıkırtı duyana dek. İrkildim. kapanan gözlerim açıldı. Tedirgin bir şekilde yatağımda doğrulduğumda pencereme baktım lâkin hiçbir gölgeye rastlamadım. Ayaklandım çünkü bir kere huylanmıştım. Çok korkmuyordum ama telaşsız olmadığımı da savunamazdım. Sessiz ve küçük adımlarla pencereye yaklaştım. Perdemi sıyırdım ama kimseyi göremedim.

Hemen penceremin önünde duran kutu hariç.

Bu da neyin nesiydi böyle?

Şaşkın bir hâlde pencereyi açtım ve önce sağa sola bakındım. Yine kimseyi görememiştim. Kutuya baktım. Kutuyu elime alıp pencereyi kapattım. Açmam mı gerekiyordu? Elbette açmam gerekiyordu. Yoldan geçerken bırakacak değillerdi ya! Derin bir nefes alıp kutuyu açtım.

Bu, o gün panayırda gördüğüm boyalardı.

Hemen bir not bırakılmıştı kenarına.

Gecikmiş bir doğum günü hediyesi. Bu boyalar senin ellerini hak ediyor, Yasemin.

-Melih.

IV. BÖLÜM

İfadeler

♪

Berk Baysal - Yaralarını Ben Sarayım

Gülümsüyordum.

Elimdeki boyalara bakıp saf saf gülümsüyordum. Daha önce hiç böylesi bir hissi yaşamadığım için mi aynaya bakınca gördüğüm çehreyle tanışmam gerekiyordu? Sahi Yasemin! En son ne zaman kalbin böyle çarptı ki? Kalbin ne zaman o adını koyamadığın yahut koymaya korktuğun hislerle çarptı? Hani sıcacık bir film izler, sonra da kapatıp öylece sevimli sevimli ekrana bakarsınız ya... Hah! Şu an tam da öyleydim. Ne salağım oysa. Bu kadar büyütmemeliydim. Bir boya, bir doğum günü hediyesiydi sadece. Melih de benim...

Melih benim neyim ki?

Hiçbir şeyim.

"Yasemin!" diye seslendi ninem içeriden. "Kahvaltıyı hazırladım."

"Geliyorum nine," dedim elimdeki boyaları çabucak çekmeceme koyarken. Saçlarımı düzeltip aynaya baktığımda yüzümdeki sersem sırıtışa kızıp "Ne çok güldün ya!" dedim. "Kes şunu!"

Kendime kızmayı ve kendimle uğraşmayı da severdim. Hele de aynalarla konuşmayı.

Odamdan çıkıp mutfağa gittiğimde ninem çayları dolduruyordu. Gidip yanağına kocaman bir buse bırakıp "Mis," dedim. "Doydum bile ben."

Güldü. "Sözlere bak şundaki. Otur bakayım, bitecek o tabaktaki her şey."

"Sen merak etme," diye oturdum sofraya. "Ben şimdi karnımı bir doyurayım, sonra da Tarçın ve Sütlaç'ı doyurmaya götüreceğim."

"Bugün pazara gitmeyeceksin, değil mi?"

"Yok," dedim kaşlarımı yukarı kaldırarak. Ninem karşıma geçip oturduğunda birlikte kahvaltımızı yapmaya başladık. On dakika kadar sonra kahvaltı tabağımdaki her şeyi bitirdim ve sofrayı toplamaya başladım. Ninem mâni oldu. "Ben hallederim. Haydi, sen işlerini hallet."

"Asıl ben hallederim, ninem," dedim sakince. "Hem öğlen olmadı daha."

Elimdeki tabakları alıp tezgâhın üzerine bıraktığında gözlerime bakarak "Bahçeyi sula istersen Yasemin," dedi. Güldü. "Salatalıkların büyümez yoksa."

"Yok yok, ben büyütüyorum onları," dedim gülüşüne eşlik ederek. "Neyse o zaman, ben bahçeye gidiyorum."

Ninem ağır ağır yürürken mutfaktan çıktım ve doğruca bahçe için giydiğim kırmızı desenli şalvarımı giydim. Saçlarımı da alttan toplayıp kafamın üzerine çiçekli fularımı bağlayarak dışarı çıktım. Tavuklarımın yemlerini verdikten sonra doğruca bahçeye giderek giriş kapısındaki küreği elime alıp kuyunun başında durdum. Biraz uğraşarak su çıkardığımda borulardan akan suyu sebzelerin arasına doğru akıttım ve elimdeki kürekle her yere su gitmesini sağlayarak toprağın düzenini bozmadan yer açtım.

Vakti hesap edemedim ama tahmin ettiğim kadarıyla yirmi dakikayı arkamda bırakmamla ayağımdaki lastik ayakkabılara bakıp güldüm. "Her yerim çamur oldu." Kuru toprağa çıkıp elimdeki küreği toprağa saplayarak suyun akışını izledim. Bir film izliyor gibi.

"Kolay gelsin," diye bir ses işittiğimdeyse filmin sakin sahnelerinde bir şarkı duymuş gibi irkildim. Kafamı çevirdiğim-

de gördüğüm kişi Melih'ten başkası değildi. Kalp atışlarımda bir yükselme söz konusu olurken toparlanarak ona döndüm. Melih tebessüm ederek sakin adımlarla bana doğru geldiğinde aramıza belli bir mesafe koyarak karşımda dikildi. Elinde ise ninemin ona kek verdiği kap duruyordu. "Ben, bunu vermek için gelmiştim."

"Gerek yoktu ki getirmene," dedim. "Zahmet etmişsin."

"Hayır zahmet olmadı," diye konuştu gözlerimin içine bakarak.

"Olsun, yine de gerek yoktu," diyebildim bir şey söylemem gerekiyormuş gibi.

İkimiz de birbirimize bakarken Melih'in gözleri üzerimdeki şalvara ve çamurlu lastiklere kaydı. Bu beni utandırdığından bunu belli etmekten kaçar gibi gülümsedim. "Üzerim çok kirli, farkındayım. Su ve toprakla uğraşınca böyle oluyorum..."

"Yok," diye itiraz etti halinden memnun bir sesle. "Çok tatlı görünüyorsun."

Kaşlarımı çattım ama bu öfkeden değildi. Duyduğum, daha doğrusu beklemediğim şey karşısında o da bunu kendinden beklemiyormuşçasına kendini hemen düzelterek boğazını temizledi ve yutkundu. "Su ve toprakla uğraşıyorsun tabii, böyle olabilirsin... Şey yani... Biraz..."

"Pasaklı."

Güldü. "Öyle demek istemedim."

"Bir şey dememiştin ki zaten," diye kaldırdım kaşlarımı yukarı doğru.

"Haklısın," dedi sıkıntıyla soluk alıp vererek. Aramızda tekrar bir suskunluk meydana geldiğinde ona boyalar için teşekkür etmem gerektiğini fark ettim. Bunu yapmazsam kabalık etmiş olacaktım. Dudaklarımı nemlendirdim, ellerimi önümde birleştirip parmaklarımla oynayarak "Bu arada,

teşekkür ederim," dedim. Sonra da gözlerinin içine baktım. Öylesine derin fakat bulutlar kadar yakın bakıyordu ki baktıkça çekiliyordum. Buna engel olmak bile istemiyordum. "İnan beklemiyordum ve gerek de yoktu. Mahcup oldum, teşekkür ederim."

"Rica ederim," dedi sakin bir sesle. "Mahcup olmana asla gerek yok. Seni panayırda o boyalara bakarken görmüştüm ve ellerine yakıştığını fark ettim. İçimden de sana onları almak geldi."

Gülümsedim. "Daha önce hiçbir yabancı bana hediye almamıştı."

"Senin için çok yabancı biri miyim?" diye sorduğunda afalladım. Haydi, cevap ver Yasemin! Melih, hakikatli bir duruşla benden cevap beklerken ısrarcı bir tavrının olmamasına sevinmiştim ama ona cevap vermeliydim. Ellerimi boynuma yapışmış saç tellerime götürdüğümde Melih'in gözleri boynuma kaydı lâkin bu çok kısa sürdü. Ona cevap verdim. "Bunun aksini söylemek zor gibi," dedim mırıldanarak. Duraksadı ve gülümsedim. "Pazara geliyorsun ve benden bir şeyler alıyorsun. Aslında bir tür alıcı ve satıcı diyelim."

Gülümsedi. "Elmalar oldu mu, Yasemin?"

Gülümsedim. "Henüz olmadı."

"Olunca getireceğini söylemiştin çünkü."

"Evet," diye kafamı salladım ağır ağır. "Beklediğin yerde, beklediğim yerde."

Zaman, gözlerimizle çizdiğimiz bir resimdi ama onu boyamak için bakışlara değil kelimelere ihtiyacımız vardı.

Fakat konuşmak bazı anlarda çok zor oluyordu.

"Müsaadenle, ben şu son sulamayı da halledeyim," dedim.

Melih irkilerek "Tabii, ben seni tutmayayım," diyerek kafasını salladı.

Arkamı dönerek küreği elime aldığım gibi toprağa girdim ve su ulaşmayan yerlerin yolunu açtım. Melih merakla ve

hevesle beni izlerken olduğum yere yaklaşarak tarlayı izledi. "Sahiden, bu ürünleri tek başına nasıl yetiştirebiliyorsun, Yasemin? Hepsi öyle güzel ki."

Gülümseyerek sorusuna müthiş bir sıcakkanlılıkla cevap verdim. "Çünkü onlara sevgimden veriyorum. Bir bitki sadece suya ve güneşe muhtaç değil. O bir canlı ve her canlı sevgiye açtır." Omzumu silktim Melih beni gözlerini kırpmadan dinlerken. "Ben de elimden geldiğince onlara sevgimden veriyorum."

Dudakları kıvrıldığında gözleri küçüldü. "Yüreğin onca şeye yetiyorsa sonsuz sevginin asıl kaynağı sen olmalısın."

Kelimelerin üzerine işlediği ses tonu bahsettiği yüreğime dokunduğunda ne diyeceğimi bilemedim. "Bilmem ki," diye mırıldandım. "Daha doğrusu, belki her şey başkadır çünkü sevginin belli bir kaynağı olduğunu sanmıyorum. Her kalpte var olan bir şeydir."

Yüzündeki ifade soğurken gözlerini benden kaçırdı. "Her kalpte var olduğunu sanmıyorum. Öyle olmuş olsaydı bu vakte kadar senin gibi birine rastlamış olurdum."

Dudaklarıma mühür vurduğunda gülümsemek ve bundan kaçmak arasında bir yerlerde kaldım. Hoşuma gitmişti ama bunu ona belli etmemiştim. Melih olduğu yerde beni izlemeye devam ederken ilgiyle eğilerek domateslere baktı. "Biz de arkadaşlarla bir şeyler yapıyoruz ama böyle olmuyor."

Güldüm. "Neden ki?"

Güldü. "Sanırım sevgimiz yetmiyor."

"Üç kişisiniz sanırım, nasıl yetmez?"

Mırıldanarak "Yetmiyormuş demek ki," dedi. Üstelemedim. Açtığım su yollarını elimdeki kürekle kapatarak toprağın içinden çıktım ve suyu kapattım. Çamurlu lastiklerimle kuru bir yere bastığımda derin bir nefes alarak soluklandım. Çeşmeyi açıp ellerimi soğuk suyun altına soktum ve onları

boynuma bastırdım. Hava o kadar sıcaktı ki bu soğuk bile ılık geliyordu bana. Ellerimle boynumu iyice ıslattıktan sonra Melih'in kaçamak bakışlarıyla karşılaştım. Onu zamansız yakaladığımda kaçar gibi bir şeyler söyledi ama anlamadım. Belli belirsiz gülerek, "Bir şey mi oldu?" diye sordum.

"Yok," dedi çabucak. "Ben en iyisi vaktini almayayım. Zaten kendimi çok tuhaf hissediyorum."

"Ne konuda?" diye sordum saf bir ifadeyle.

Melih'in gözlerimde olan gözlerine ağırlık çöktüğünde elindeki tabağa bakıp sıkıntıyla soluklandı ama bu onun için zaman kazanmak gibi bir şeydi çünkü bir şeyler söyleyeceğinin, daha doğrusu söylemek istediğinin bilincindeydim ama bunu bir türlü beceremiyordu. Onu öylece izlemeye devam ettiğimde kafasını kaldırdı ve gülerek "Boş ver," dedi.

Şaşırdım. "Bir şey mi var ki?"

"Yok, bir şey olduğundan değil," dedi konuşmakta bir hayli zorlanırken. O zorlandıkça ben gülümsüyordum fakat bu içimi hoş eden tavrından kaynaklanıyordu. Dudaklarını çabucak ıslatıp, "Neyse, ben gideyim," dedi. "Senin de işin var sanırım. Bu tabağı balkonun kenarına bırakayım mı?"

Kafamı sallayıverdim.

Melih tatmin olmuş bir ifadeyle adımlarını bana doğru atarken yeşil gözlerini kısarak, "Kolay gelsin o zaman sana," dedi. "Sonra görüşürüz belki..."

Bir şey diyemedim. Gülümsemekle yetindim. Melih yanımdan geçip gittiğinde az evvel demem gereken şeyi şimdi söyledim ve arkamı çabucak dönerek arkasından baktım. "Eğer işin yoksa birlikte Sütlaç ve Tarçın'ı otlatabiliriz."

Yasemin, bir de uç istersen?

Kalbim dudaklarımdan firar eden bu ani teklifle çarpmaya başladığında Melih hızla arkasını döndü ve yüzündeki tebessümünü benden sakınmadı. Bu evet demekti. Belki de en

başından dile getirmek istediği şey buydu. Konuşmak, zaman geçirmek... Böyle olmasaydı eğer, gözlerinin içi pır pır atan kalbim gibi mi olurdu? Saf ve temiz.

"Yok," dedi Melih kafasını sallarken. Kendini düzeltti. "Bir işim yok demek istedim. Olur, gelirim. Otlatabiliriz."

"Daha önce hiç otlattın mı?"

"Hayır."

"Peki," dedim kafamı sallarken. "Bu ilk olur."

"Olsun."

"Tamam," diye kıvrıldı dudaklarım. "Lastiklerimi çıkarayım. Nineme de haber vereyim, olur mu? Çok sürmez, hemen gelirim."

"Sorun değil," dedi hızla. "Ben beklerim seni."

Melih elindeki tabağı bana uzattığında koşar adımlarla yanından uzaklaştım ve lastiklerimi betonun kenarına bırakarak eve girdim. Tabağı doğruca mutfağa bıraktıktan sonra odama girerek aynaya baktım. Cildim kızarmış tavuk gibiydi. Soluk alıp verdiğimde ninem içeri girerek kapıdan bana baktı. "Ne oldu?"

"Hiç," dedim çabucak. "Sütlaç ve Tarçın'ı götüreceğim de." Ninem bana tuhaf tuhaf bakarken çabucak aynanın karşısından çekilerek mutfağa girdim.

Ninem, "Kek bitmedi henüz," dedi. "Biraz da vişne suyu var dolapta. Yanında götür, tamam mı?"

"Tamam," diye seslendim. Biraz kek dilimledim ve cam kaba koyarak kapağını kapattım. İki tane de bardak alarak vişne suyunun olduğu şişeyi balkon kapısının kenarında duran hasır sepete koydum. Yanıma biraz da su aldım. "Çok mu ağır geldi?" diye sordu ninem sepete bakarken.

"Yok," dedim içindekileri görmesini istemeyerek. "Ama çok acıkıyorum bazen. Kesin yine acıkırım. Hatta bahçeden biraz da salatalık alacağım."

Güldü. "Büyüdüler mi hemen?"

Güldüm ve yanağından makas aldım. "Oho, sen ne sandın ki?"

"Deli kız," diye gülmeye devam etti. Ninem mutfaktan çıkıp içeri geçtiğinde birkaç bir şey daha alıp onunla vedalaşarak evden ayrıldım. Koridordaki eski ayakkabılarımı giyerek üzerimdeki şalvarı çıkarmadan dışarı çıktım. Melih arkası dönük bir hâlde etrafı seyrederken benim geldiğimi anladığında önüne döndü. Elimdeki hasır sepete bakıp kaşlarını çatarak, "Piknik sepeti?" diye sordu.

"Tam olarak öyle değil," dedim. "Acıkırsak diye birkaç bir şey ama açsan..."

"Yok yok," diye kesti sözlerimi. "İyiyim."

Onu zorlamadım. "Ben domates ve salatalık getireyim bahçeden. Biraz daha bekleteceğim seni."

Melih son derece sakin bir şekilde kafasını sallarken yine koşar adımlarla bahçeye girdim ve ayaklarımı çamura sokmadan birkaç salatalık ve domates aldım. Aslında şu an bunu yaptığıma bile inanamıyordum. Daha önce Nisan ve Orhan dışında kimseyle bir yere gitmemiştim, üstelik Melih'i sadece birkaç gündür tanıyordum fakat kalbim bana bunun yanlış olmadığını, hatta gittiğim bu yollarda attığım adımların doğru olduğunu söylüyordu.

Elimdeki salatalık ve domatesleri yıkadıktan sonra Melih'in yanına geldim. Onları sepete koydum. "Şimdi de," diye kıstım gözlerimi kısarken. "Sütlaç ve Tarçın'ı çıkarmam gerek."

"Sana yardım edeyim," dedi sakin bir sesle. Birlikte ağıla yürüdük, o hemen benim birkaç adım arkamdaydı. Ağılın kapısını açtığımda kenara çekilerek gülümsedim. Melih temkinli bir şekilde peşimden gelmeye devam ederek, "Bu kadar şeye nasıl yetişebiliyorsun?" diye sordu. "Aklım almıyor."

"İnsan içinden gelerek yaptığı her şeye yetişebilir, sevginin yanında zaman nedir ki?"

"Sanırım bunu senin gibi bir insana sormam hataydı, Yasemin."

"Estağfurullah," diyebildim kısık bir sesle. Ardından Sütlaç ve Tarçın'ın yanına giderek konuştum. Önlerindeki otlar bitmişti. "İşte bunlar da benim arkadaşlarım ki sen onları tanıyorsun."

Melih kollarını göğsünde toplayarak önce bana sonra da onlara baktı. "Biliyorum tabii. Şu iki kafadar."

Gülümsedim. "Tuhaf bir soru olacak belki ama neden Sütlaç ve Tarçın?" diye sorduğunda daha geniş güldüm.

Buna bir cevap vermem gerekiyordu. "En sevdiğim tatlı."

Afalladı. "Sahiden mi?"

Kafamı aşağı yukarı salladım.

Şaşkın yüz ifadesi zarif bir tebessüme dönüştüğünde bir şey diyemedi. "Tabii ki tek sebebi bu değil," diye ekledim sözlerime. "Öyle çok derin anlamları yok. İçimden geldi, ben de koydum."

Kollarını usul usul açarken, "Anladım," dedi. Onda bir şey fark etmiştim. Sanki başka şeyler söylemek istiyordu ama bir türlü doğrusunu bulamıyordu ya da bana olan yaklaşımında çizgiyi aşmamaya çalışıyordu. İnsanları çok gözlemleyen biri değildim ama Melih'te bunu fark etmiştim. Belki doğruydu, belki de değil.

Birkaç dakika içinde elimdeki değnekle Sütlaç ve Tarçın'ı önüme alarak ilerledim. Melih de hasır sepeti eline almıştı. Birlikte ağır ağır her zaman gittiğim o otlak, sahipsiz arazilerin olduğu yere gittik. İki tanecik koyunum vardı zaten, her şekilde ot bulabilirdim. Büyük bir ağacın altına vardığımızda Sütlaç ve Tarçın'ı otlanmaları için serbest bıraktım. Gözümüzün önünde duruyorlardı en azından. Melih elindeki sepete

yere koyduğunda sepetin içinden çıkardığım küçük bezi serdim. "Buna oturalım," dedim. İkimiz de bezin uçlarına oturduk. Karşıya baktık. "Sanki," diye fısıldadım gözlerim belli bir noktaya odaklandığında. "Seni uzun zamandır tanıyor gibiyim."

"Garip ama ben de öyle," diye karşılık verdiğinde gözlerimizi birbirine çevirdik. Yeşil gözlerinde o kimsede göremediğim ama çok yakından ezberlediğim bir bakış, bir şey vardı. Gariptir ki bunu sadece onun gözlerinde görmeme rağmen aşinaymışım gibi hissediyordum. Bakışlarımı kaçırarak kafamı öne eğdim ve tebessümümü ondan hafifçe sakındım.

Sakinliğin ve huzurun içinde olduğumuz bir zamandaydık. Hareketlenerek arkamdaki sepetin içinden malzemeleri çıkardım ve ortaya koydum. Birkaç dakika içinde her şeyi hallettiğimde, "Lütfen, buyur," diye baktım yüzüne.

Melih biraz çekimser bir hâlde karşıma oturduğunda dilimlediğim kekleri uzattım. "Sana bir şeyler sorabilir miyim, Yasemin?" dedi saniyeler sonra.

"Tabii ki."

"Sadece ninenle beraber mi yaşıyorsun?"

"Evet," dedim düz bir sesle. Çok daha fazlasının cevabını arıyordu gözleri ama yanlış bir şeye basmamak için titriyordu ayakları. Bunu görüyordum. O sormadan söyledim ben de. "Annemi ve babamı bir trafik kazasında kaybettim." Gülümsedim. "Ama ninem benimle. Tek ailem o. Bir de Nisan ve Orhan var, arkadaşlarım... Ha!" diye devam ettim sesimdeki ince tınıdan kaçmak istercesine. "Sütlaç, Tarçın, köpeğimiz Dost var... Dışarıdan ailem yok gibi görünebilir ama içimi görseler öyle düşünmezler."

"Ben seni üzmek ya da kırmak istemedim, sadece merak ettiğim için sordum," dedi Melih, söylediklerimden yaptığı çıkarım yanlıştı. Ekledi. "Ayrıca bence en değerli şeylere sahipsin ve onlara sıkı sıkı sarılmışsın. Bu çok güzel bir şey."

"Kırılmadım ki," dedim gülümseyerek.

"Ya," dedi rahatlamış gibi güldüğünde. "Kırmak istemem seni, o yüzden kötü hissettim."

"Öyle hissetme bence."

"Tamam," diye gülümsemeye devam ettiğinde vişne suyumdan bir yudum aldım. "Peki sen?" diye sordum sıra bana gelmiş gibi. "Senin hayatın nasıl?"

"Annem ve babam ayrı, ikisi de başka insanlarla evli. Ben babamla yaşıyorum. Babamın eşinin bir oğlu var. Abim oluyor ama çok iyi anlaştığımız söylenemez. Hatta hiç konuşmayız. Öyle senin kadar içine çeken bir hayatım yok. Sıradan."

"Her sıradanı, sıra dışı yapan bir şey muhakkak vardır."

Tek gözünü kısarak "Ben istisna olabilirim," dedi.

Gülümsedim ve aile konusunda yorum yapmamam gerektiğini bilerek susma hakkımı kullandım. Ağzıma küçük bir salatalık dilimi atıp onu yedikten sonra, "Her yaz geliyorsunuz buraya, değil mi?" diye sordum.

"Evet," dedi. "Daha doğrusu son birkaç yıldır. Ufuk ve Fatih benim liseden arkadaşlarım. Tatile geliyoruz. Kafa dağıtmaya."

"Ne zaman döneceksiniz?"

"İki hafta sonra."

Bu süre beni duraksattığında bu hâlimden kaçmak istedim. Saçma gelecekti belki ama canımı sıkmıştı. İnsan varlığına alışmaya başladığı birinin gidecek olduğunu öğrenince bir tuhaflaşıyordu, hâlbuki gayet normaldi. O burada yaşamıyordu ve ben de ona alışmamalıydım. "Anladım," dedim sakince. "Sanırım seneye tekrar gelirsiniz."

"Normalde öyle oluyordu ama kış tatili için de buraya gelebilirim," dedi. "Tek başıma."

Kaşlarımı havalandırdım. "Kış tatili için pek uygun bir yer değil sanki."

"Buradan daha uygun bir yer olduğunu sanmıyorum."

"Ne zamandır böyle düşünüyorsun peki?"

"Birkaç gündür."

Yine bir duraksama yaşamıştım. Bunu bana yaşattıran oydu. Kafamı öne eğerek gözlerimi önümdeki domatese çevirdim. Dikkatimi başka bir şeye vermeliydim. "Yesene," dedim bu sessizliğin bozulmasını ister gibi. Zira kendimi köşeye sıkışmış gibi hissetmiştim.

Melih ona uzattığım domates dilimini yerken, "Çok lezzetli," dedi.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım. "Siz de yetiştiriyorsunuz, değil mi?"

"Evet ama bizimkiler böyle değil."

Güldüm. Melih yüzüme bakarken duraksadı. "Aslında düşündüm de... Ben de bir şeyler satabilir miyim pazarda?"

Gözlerim büyüdü. "Paraya mı ihtiyacın var?"

"Hayır," diye gülümsedi usulca. "Sadece çok sıkılıyorum, bir şeyler yapmam gerektiğini fark ettim. Ufuk ve Fatih evde bilgisayar oyunu oynamaktan başka bir şey yapmıyor resmen. Tüm günümün heba olduğunu anlıyorum."

"Ama siz buraya tatil yapmaya geldiniz nihayetinde," dedim. "Hem ne satacaksın ki? Üstelik iki hafta sonra gidecekmişsin."

"Maksadım para kazanmak değil, sadece vakit geçirmek. Marul var bahçemizde, ben de onları satarım."

"Buna inanayım mı?" diye sordum gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdığımda.

Melih'in yüz ifadesinde bir utanma sezdiğimde aslında başka bir şeyin arkasına sığındığını anladım, bunu da benden saklamamıştı. "Aslında dürüst olacağım sana..." Kendini toparladı. Kalbim daha hızlı çarpmaya başladı. "Beni sadece birkaç gündür görüyorsun ve tanıyorsun, ben de seni öyle

ama nasıl olduysa çok daha fazlası varmış gibi geliyor. Buraya tatile geldim ama seni görünce, daha doğrusu senin bu içine sığdırdığın güzel dünyana kapının ağzından da olsa tanık olunca kendi dünyamın çok boş olduğunu anladım. Niyetim seni ürkütmek, korkutmak ya da kendimden soğutmak değil. Sadece... Sadece seninle daha çok vakit geçirmek istiyorum ve bunun için de böyle bir bahanenin arkasına saklandım. Tabii, tek sebep bu değil. Düşünsene, seninle konuşmak için her yerde karşına çıkmaya çalışsam beni bir sapık gibi görebilirdin. Bunun olmasını istemem, Yasemin."

Hani az evvel bahsettiğim köşeye sıkışmak tabiri vardı ya... Hah! Şimdi ben orada nefes alamıyor, hareket bile edemiyordum.

Dudaklarım kuruduğunda dilimle çabucak ıslatarak yutkundum. "Hayır, beni ürkütmezsin ya da her neyse işte o olmazsın, merak etme..." Bocaladım. "Ben ne diyeceğimi bilemedim."

"Bir şey demene gerek yok," diye fısıldadı.

Gözlerine baktım öylece. Bana bir kapı araladığını gördüm ve bundan kaçmayacaktım çünkü gözlerim gördüğü şeyi inkâr edecek değildi. Bir şeyden korkuyordum, evet. Bu her neyse ileride büyüyebilirdi, sonunda tek başıma kalacaktım. O gidecekti, apayrı hayatlarımız vardı ve hayatımda hiç yaşamadığım bir şeyi nasıl yaşardım bilmiyordum. Korkum Melih değildi, korkum kendimdi.

"Benimle arkadaş olmak istiyorsun," dedim bunun bir sorudan ziyade kısaca özetleme gereksiniminden doğduğunu ifade ederken.

"Arkadaş?" dedi gözlerini kısarak. Boş boş bakıştık. Toparladı. "Tabii, arkadaş, evet. Arkadaş."

"Olabilir," diye gülümsedim. "Biraz sıkıcı gelebilirim sana, şimdiden söyleyeyim."

"Bilmen için söylüyorum, hiç öyle biri değilsin."

"Teşekkür ederim," dedim sakince. "Pazara gelecek misin öyleyse?"

Dudaklarını büktü ve gözlerini küçülterek gülümsedi. "Tezgâhımı yanında açabilir miyim? Sanırım senden öğrenmem gereken şeyler var."

Keyifle tebessüm ederek kafamı salladım. "Bir şey yapmıyorum ki ben de. Öğrenecek bir şey olduğunu sanmıyorum."

"Muhakkak vardır," dedi.

Derin bir nefes aldım yüzüne bakarken. "Peki. O hâlde önce ne satacağına karar vermekten başla."

V. BÖLÜM

Adımlar ve Yollar

♪

Adamlar - Sarılırım Birine

Cebimdeki parayı çıkarıp karşımdaki kadına uzattığı paranın üzerini verdim. "İyi günler," diyerek uzaklaşan kadına tebessüm ederek karşılık verdiğimde soluklanarak hemen iki adım kadar uzağımda duran Melih'e baktım. Önünde birazcık marul ve üzüm vardı. İşin acı yanı kimse almıyordu ama tuhaf olan Melih'in bundan zerre şikayetçi olmayışıydı. Maksadının para kazanmak değil, bana daha yakın olmak için olduğunu söylemişti. En azından dürüsttü.

Elimi belime koyup gülümseyerek gözlerimi kıstım. "Ama biraz bağırmazsan kimse almaz ki," dedim. "Heykel gibi durmakla olmaż öyle."

Melih yüzünü bana çevirerek "Bağıramam ki," dedi. "Ne diyeceğim?"

Gülmeye devam ederek ellerimi ağzıma götürdüm ve nasıl yapıldığını çok yüksek olmayan bir sesle ona gösterdim. "Marullarım var, üzümlerim var. Kilosu artık kaç liraysa bağırırken söyleyeceksin. Reklam yapmadan olmaz."

Melih bu hâlime bakıp gülerek, "Yasemin, amacımın para kazanmak olmadığını biliyorsun," dediğinde kaşlarımı çattım. "O zaman ne diye bir kasa üzüm getirdin?"

Afalladı ve önündeki üzümlere baktı. "Bilmiyorum."

Melih'in bu halleri beni tekrar gülümsettiğinde derin bir nefes alarak yanına gittim ve dudaklarımı ıslatıp, "Bak, nasıl müşteri çekiyoruz şimdi," diye söylendim. Melih hayretler içinde bana bakmaya başladığında tezgâhının başına geçtim.

Kollarımı hafifçe açarak "Gel vatandaş gel, Muğla'nın en güzel üzümleri burada, yemeyen pişman olur, o kadar söylüyorum size!" diye bağırdım.

Buradaki insanlar beni tanıdığı için sürekli bağırmazdım ama Melih'e öğretmem gereken şeyler vardı.

Birkaç sefer bunu tekrarladığımda Melih'in bana olan hevesli ve şaşkın hallerine bakarak "E, böyle yapman gerek," dedim. "Haydi, sen de bağır!"

Elini boğazına götürdü. "Biraz üşüttüm galiba."

"Bu havada?"

"Bünyem terstir."

Kafamı iki yana salladığım gibi tezgâhın başından hafifçe kenara çekilerek elimle gelmesi gerektiği yeri işaret ettim. "Şöyle buyur lütfen. Sen bağırmazsan ürünlerin elinde kalır, akşama kadar sinekler, arılar mahveder onları."

Melih çekimser bir tavırla yanıma gelerek bana baktı. Ona biraz cesaret vererek gülümsedim. Bu işlerden anlamadığını elbette ki biliyordum ama yapması gerekiyordu. Nihayetinde sağına ve soluna bakınarak sesini yükseltmeye başladı. "Muğla'nın en iyi üzümleri burada! Beğenmezseniz söz, paranızı geri vereceğim. O kadar iddialı konuşuyorum! Allah'ını seven gelip bir tadına bakar!"

Ellerimle ağzımı kapatarak onun bu sersem ama işini son derece ciddiye alan hallerini izledim. Sözlerini tekrarladıktan sonra bana döndü. "Oluyor mu, Yasemin?"

Gözlerimi kapatıp açtım. "Oluyor, oluyor."

"İyi de kimse gelmiyor ki."

"Biraz daha bağırman gerek."

Melih ilerideki iç çamaşırı satan adama baktı. Tezgâhının tepesine çıkarak elindeki sutyenleri sallıyordu. Yüzünü buruşturarak önüne döndüğünde kıkırdadım. Bu hiç hoşuna gitmemişti. Ellerimi ağzımdan indirdiğimde birkaç saniye orta

yaşlarında bir kadın Melih'in karşısında durdu. "Kilosu ne kadar bu üzümlerin?" diye sordu.

Melih bir anda şaşkınlığa uğradığında, "Kilosu mu?" diye sordu. Çabucak bana döndü. "Ne kadar, Yasemin?"

Yanına giderek fısıldadım. "Bunu senin bilmen gerekiyordu galiba."

Melih duruşunu bozmadan kadına döndü. "Gönlünüzden ne koparsa."

"Ne?" dedim hayretle.

Kadın, "Vallahi gönlümden pek bir şey kopmuyor," dediğinde boğazımı temizleyerek gülümsedim ve kadına baktım. "Kilosu yedi lira hanımefendi."

"Yedi çok değil mi?"

"Ama dalından koptuğu gibi geldi, daha bu sabah toplandı hatta hanımefendi."

Kadın çok da memnun kalmazken, "İyi madem," dedi. "Bir kilo alabilir miyim?"

Melih'i dürttüm. "Sana diyor."

Melih yanındaki poşeti kavradığında ona kendi el tartımı uzattım. Bir kilo üzüm tartıp kadına poşeti uzattığında yedi lira aldı. Kadın buradan uzaklaştığında Melih, elindeki paraya bakıp bana uzattı. "Ne bu?" diye sordum saf saf.

"Senin hakkın."

"Hayır tabii ki," diye geri çekildim. "Senin paran o."

"Paraya ihtiyacım yok ki."

"Olsun, senin paran o. Hem zarar mı gelecek sanki? İstersen kazandığın parayla bir yetimin ya da bir havyanın karnını doyurabilirsin. Ben haddimi aşmak istemem tabii."

Melih güzel gözleriyle gözlerime derin derin bakarken kendimi bu kalabalığın ortasında yapayalnız hissetmiştim. Sanki etrafımızda kimse yoktu, sanki ilerideki abi bağırarak iç çamaşırı satmıyordu. Ne bileyim... İçim karıncalanıyordu

sürekli. "Peki," diye geri çekti parayı dudakları usulca kıvrılırken. "Öyle yapayım o zaman."

Gülümsedim. Kendi yerime geçtiğimde Melih'in bana bakmaya devam ettiğini gördüm. Ben de ona baktım. Utanarak bakışlarımı önüme çevirdim ve bir adama biraz yumurta verdim. Çok fazla ürünüm kalmamıştı zaten. Zaman ağır ağır ilerlerken Nisan ve Orhan'ın bize doğru geldiğini gördüm. Nisan bana bakıp el salladığında güldüm fakat tam o sırada önünden geçtiği tezgâhta Melih'i görünce ağzı beş karış açıldı. Al işte! Sıkıntıyla kafamı sallayarak gülmeye devam ettim. Nisan, Orhan'ı arkasında bırakıp koşarak kolumu tuttu. "Ne demek bu? Ne gördü benim bu evde kalmış gözlerim?"

"Ne gördü?"

"Ne işi var ki burada?" diye sordu deli gibi merak ederken.

"Ne işi olacak Nisan? Görmüyor musun, bir şeyler satıyor."

Yüzünü buruşturdu. "Para kazanmak için değil. Geçen gün bir kilo elmaya yüz lira uzatan birinin burada bu amaçla olmadığı çok belli."

Onu alkışladım. "Nasıl da çözdün hemen. Ciddiyim, harikasın."

Kibirle saçlarını savurdu. "Bana bilmediğim bir şey söyle."

Gözlerimi devirdiğimde Orhan kolunu Nisan'ın omzuna attı. "N'aber, Yasemin?" diye sordu. "Bitirmişsin neredeyse."

"Öyle oldu," dedim. "Siz ne yaptınız?"

"Bugün epey iyiydi, bitirdik biz de."

Nisan itiraz etti. "Birkaç tane bilekliğim ve halhalım kaldı. Orhan'la boncuk almaya gideceğiz, sen de gelsene."

"Yok, siz gidin," dedim çabucak. "Benimkiler daha bitmedi."

Nisan kulağıma doğru yaklaşarak "Seninkiler değil canım, seninki bitirmedi daha," diye düzelttiğinde kızaran yüzümü daha ne kadar gizlerdim bilmiyordum. Nisan bundan keyif

alarak kendini geri çekip, "Neyse," dedi. "Biz gidelim Orhan, onun daha işi bitmez."

Gözlerimi açarak ona dik dik baktım. Beni asla dikkate almıyordu. Orhan, "İyi madem," dedi. "Sonra görüşürüz Yasemin."

"Görüşürüz."

Nisan ve Orhan arkalarını dönerek uzaklaştığında Nisan bana bakıp Melih'i gözleriyle işaret ettiği an kafamı öne eğdim ve ellerimle yüzümü sakladım.

Onlar yanımdan uzaklaştığında Melih'in birkaç kişiye üzüm sattığını gördüm. Bu beni çok mutlu etmişti. Birkaç dakika sonra müşteriler yanından gittiğinde kasasındaki üzümleri neredeyse yarıya indirmişti. "Çok iyi gidiyorsun bence," dedim ona seslenerek.

Melih mutlu bir ifadeyle gülerek, "Oluyor galiba," dedi. "Senin sayende."

"Ben bir şey yapmadım."

"Sen olmasaydın bu işin püf noktasını çözemezdim. Bağıramazdım."

"Olsun," diye omzumu silktim. "Zaten bir daha işine yarayacağını da sanmıyorum ki. İki hafta sonra gidiyorsun."

Bu, beni üzüyordu.

Melih yutkundu, yüz ifadesi değişmişti. Sanırım beni üzen şey onu da üzüyordu. Elini nereye koyacağını bilemezken kelimelerini özenle seçerek "Ama bunun hayatımda geçireceğim en güzel iki hafta olacak olması da mutlu ediyor beni, Yasemin," dedi. "Belki yetmeyecek ama her şeye değer."

Dudaklarım kıvrıldı, saçlarımdaki fulara gitti ellerim. Onu düzeltirken bakışlarımı kaçırdım. "Belki yeter."

"Sanmıyorum," diye iç çekti. "Kimse gözlerini güzel bir şeyden ayırmak istemez. Alışıyorsun bir kere."

"Bu seni ürkütüyor mu?" dedim ellerimi fularımdan indirirken. "Alışmak yani."

"Biraz," diye itiraf etti.

"O zaman çok alışmamak gerek."

Soluklandı, ben bile bunu hissettim. Elini üzüm kasasının kenarına koyduğunda ağzının içinden bir şeyler mırıldandı ama duymuştum. "Sanırım bunun için geç kaldım, Yasemin."

İşittiğim bu sözle yaptığı tek şey beni kendine çekmek oldu. Melih bana böyle gelirken ondan geriye gidemiyordum ki. Sonuçta bir kalbim vardı ve insan ilk defa böyle biriyle rastlaşınca onun sana söyledikleri, bakışları ve davranışları karşısında geri duramazdı. Kalp bu, atardı. Kalp bu, hissederdi. Kalp bu, yaşardı. Sanırım en kötüsü ise kalbi bunlara alıştırmaktı. Çok alışma kalbim, üzüleceğini hissediyorum. Bu üzüntüye karşı tecrübeli değilsin, beni bununla baş başa bırakma.

Elimdeki ürünlerin neredeyse hepsini satmıştım. Melih'in biraz daha marulu ve üzümü vardı. Ona bakıp bir şeyler söyleyeceğim sırada arkadaşları gülerek karşısında durdu ve Melih'e bakarak "Bu ne hal lan?" diye sordu. Bu Ufuk olmalıydı. "Harbiden şaka yapmıyormuşsun sen."

Melih ciddiyetle, "Ne var, Ufuk?" diye sordu.

Ufuk'un yanındaki çocuk konuştu, bu da Fatih olmalıydı. "Kardeşim anladık, kendine eğlence arıyorsun ama çok saçma be! Tatile geldik lan!"

"Ben hâlimden gayet memnunum," dedi Melih kendinden emin bir şekilde. Onlara bakmıyordum ama onları dinliyordum.

Ufuk, "Şş," diye uyardı yaklaşarak. "Akşam gidiyoruz, değil mi? Bak, geçen gün ektin ama bu gece kaçmaz. İlik gibi hatunlar var diyorum lan sana! Sevil'i unutturur sana."

"Ne Sevil'i lan?" diye yok saydı Melih, bu konuşmadan hiç hoşlanmıyor gibiydi. "İkide bir abuk subuk adını anıp durmayın. Ayrıca gelmiyorum ben bir yere. İşlerim var."

"Ne işin var?" dedi Fatih alay ederek. "Akşam da evlere servise mi gidiyorsun?" Ufuk ve Fatih gülüştüklerinde Melih'in ifadesiz tavrını görmesem bile hissedebilmiştim. Ufuk ekledi. "Bak anlıyorum, kendine eğlence arıyorsun, farkındayım ama bu ne oğlum? Paran mı bitti yoksa?"

"Para için değil," dedi Melih.

"Ne demek para için değil?"

Kendimi aşırı tuhaf hissetmiştim. Nefes alışlarım sıklaşırken Ufuk ve Fatih'in gözlerini üzerimde hissettim. Onlara bakmak istemiyordum. Ufuk'un güldüğünü gördüm. "Ha!" dedi şaşırmayarak. "Şimdi belli oldu sebep." Ses tonunu biraz alçaltıp Melih'e döndü lâkin onu duyabilmiştim. "Oğlum, bir şu kıza bak bir de sana. Kezban lan bu. Hiç takıldığın tiplere benziyor mu?"

Kezban mı?

Burnumdan sertçe soludum, ona bir karşılık vermekten kaçındım çünkü bazen yok saymak daha iyi oluyordu. Buradan gitmem gerekiyordu. Aksi takdirde bana yakışacağını düşünmediğim şeyler olabilirdi. Bunun olmasını asla istemezdim.

Melih direkt bir savunma yaparak "Ufuk, sözlerine dikkat et!" diye uyardı.

"Tamam lan, tamam," dedi Ufuk dalga geçmeye devam ederek. "Ama çok kaptırma kendini bu hikâyeye. Yazık olur şu kıza."

Melih, "Oğlum, kaşınma," dediğinde eşyalarımı toplamaya başladım. Onları umursuyor gibi davranmamalıydım. Motosikletime eşyalarımı yükledikten sonra Melih'in bana yöneldiğini gördüm. "Gidiyor musun, Yasemin?" diye sordu.

Ona bakmadan kafamı hızla salladım. "Evet. Ninem merak eder."

"Yüzüme neden bakmıyorsun?"

"Yok bir şey," dedim kısık bir sesle. "Hoşça kal."

Motoruma binip buradan uzaklaşmam saniyelerimi almıştı. Maksadım Melih'i üzmek değildi ama ona bakarsam üzülen ben olacaktım. Yanlış mı yapıyordum yoksa? Kendimi hiç olmayan bir şeye mi inandırmaya çalışıyordum? Melih ve ben... Böyle bir şey olamaz ki Yasemin. Biz farklı dünyalarda yaşıyoruz. Onun hayatı başka, senin hayatın başka. Hem daha ne kadar oldu ki onu tanıyalı? Arkadaşlarının söyledikleri peki? Bana söylediği şey zerre umurumda değildi çünkü kendimi biliyordum fakat diğer sözleri... Dedim sana Yasemin, kırılacaksın.

Eve geldiğimde elimdeki ekmek poşetini mutfağa bıraktım. Ninem içeride oturmuş televizyon karşısında çayını yudumluyordu. Kafamı uzatıp ona seslendim. "Ben odamdayım nine."

Kaşlarını çattı. "Ne oldu sana? Yüzün niye asık?"

Gülümsedim. "Değil ki. Bak, gülüyorum."

"Kandırma beni," diye ayaklandı. "Hasta mısın yoksa?" Elini alnıma koydu.

"Nine, bu havada ne hastalığı? İyiyim ben, merak etme," diyerek ikna ettim onu.

Ninem, "Yoksa sana aldığım elbiseyi beğenmediğin için mi surat yapıyorsun?" diye sordu şakaya vurarak.

"Asla," dedim reddederek. "Ben iyiyim, cidden. Yoruldum sadece. Biraz uykum var. Uzanıp dinlenirsem toparlanırım." Yanağına bir buse bıraktıktan sonra odama geçtim ve kapıyı kapatıp yatağıma öylece uzanarak ellerimi karnıma koydum. Sonra da gözlerimi tavana dikip gözlerimi kıstım. Abartma Yasemin dedim kendi kendime. Sonuçta Melih sana kötü bir şey söylemedi ki, neden üzüldün bu kadar? Ben kendime üzülüyordum ama üzüntüm kısa sürecekti çünkü hiçbir zaman mutsuzluğumun gülüşlerimi öldürmesine izin vermemiştim. Tuhaf bir andı, kalbim kırılmıştı ama aşacaktım. Uyuyarak.

Birkaç saat kadar uyuduktan sonra havanın iyiden iyiye karardığını gördüm. Uzandığım yerden kalkıp gözlerimi ovuşturdum ve bozulan saçlarımın arasından fularımı çıkarıp elime aldım. Mutfaktan sesler geliyordu, muhtemelen ninem akşam yemeğini hazırlıyordu. Lavaboya gidip ellerimi ve yüzümü yıkadım. Ninem seslendi. "Uyandın mı?"

"Hı hı," diye mırıldandım ağzımın içinden. "Ben bir dışarı çıkayım da hayvanların yemlerine bakayım."

"Su vermiştim hepsine," dedi ninem. "Ama otları bitmiş olabilir. Ha!" diye durdurdu beni. "Yasemin, şu kemikleri de Dost'a versene kızım." Yanına gittiğimde pilav yaptığını gördüm. Üzerine de biraz tavuk eti parçalamıştı. "Dolapta biraz tavuk vardı, onu yaptım. Sen seversin."

Gülümseyerek uzattığı kemik tabağını aldım. "Ellerine sağlık, canım ninem. Ben bunları götüreyim, geliyorum."

"Tamam, ben hazırlıyorum sofrayı."

Dışarı çıkıp elimdeki kemikleri Dost'un tabağına döktüm. Dost, kemikleri büyük bir iştahla yerken kümesin kapısını kapattım. Sonra da gidip Sütlaç ve Tarçın'ın önüne biraz ot bıraktım. Bu onlara yeterdi. On dakika kadar oyalandıktan sonra eve tekrar girdim. Ellerimi tekrar yıkayıp üzerimi değiştirdim. Bacağıma yine eskitemediğim mor renklerin hâkim olduğu şalvarımı geçirdim. En rahat kıyafetimdi. Üzerime de bir tişört giydikten sonra saçlarımı toplayıp mutfağa gittim. Ninem ısıttığı çorbayı tabağa koyarken sandalyemi çekip oturdum. Ninem de karşıma geçip oturduğunda çorbamdan bir yudum aldım. "Sonra mısır patlatırız, bir şeyler izleriz, olur mu Yasemin?"

"Olur, nineciğim."

Duraksadı. "Sen bir şeye üzülmüşsün ama bana söylemiyorsun."

"Yok, üzülmedim," dedim yüzüne bakarken çabucak. "Dedim ya, biraz yorgundum ama geçti. Uyuyup uyandım, her şey geçti. Çorba da mis gibi."

"Senin gibi," dedi tonton elleriyle yüzümü severken. Elinden öptüm, yemeğimizi yemeye kaldığımız yerden devam ettik.

Bulaşıkları topladıktan sonra odama geçtim, biraz resim yapmak istiyordum. Sonra da ninemle bir şeyler izleyecektik. Tuvalimin başına oturarak derin bir nefes aldım. Henüz bitmeyen boyalarım olduğu için önce onları kullanmak istedim. Elime bir fırça alarak mavi boyaya batırdım. Bir gökyüzü oluşturmak istiyordum. Sadece gökyüzünden ibaret olacaktı resmim. Birkaç kuş çizerdim sonra, kim bilir belki üstümden geçerlerdi.

Kendi odamda mırıldanarak şarkı söylüyor, diğer yandan da resmimin içinde kayboluyordum. Çok yetenekli değildim ama seviyordum işte hayal ederek onları parmaklarımın uçlarında yaşatmayı.

Ninem kapımı çalarak içeri girdiğinde tüm dikkatim dağıldı. "Yasemin," diye yaklaştı yanıma sakince. "O gün gelen oğlan vardı ya. Seni soruyor. Kapıda bekliyor."

"Kim?" dedim şaşkınlıkla. "Melih mi?"

"Unuttum kızım adını, ninenin aklı gider gelir..."

"Nerede?" diye ayaklandım çabucak.

"Dışarıda bekliyor. Bir şey mi olmuş yoksa?"

"Bilmiyorum ki," deyip elimdeki fırçayı kenara bıraktım. "Ben bir gidip bakayım ninem."

"Tamam git bak bir hadi."

Ninemi arkamda bırakıp odamdan çıktığımda kalbimin ritmi hızlandı. Ellerime baktığında boya bulaştığını gördüm fakat yıkamak için çok geçti zira Melih hemen kapının önünde bana bakıyordu. Adımlarım yavaşladığında derin bir nefes alarak yanına vardım, karşısında durdum. "Melih," diye konuştum kısık sesimle. "Bir şey mi oldu?"

"Neden yüzüme bakmadan gittin, Yasemin?" diye sordu sakin bir sesle. "Kendimi o kadar kötü hissettim ki eve geldi-

ğimde ne yapacağımı bilemedim. Ben de dayanamadım sana geldim. Kalbini mi kırdım istemeden yoksa?"

"Yok, hayır," dedim kafamı iki yana sallarken. "Sen kırmadın."

"Başkaları kırdı o zaman," deyip ekledi. "Ufuk ve Fatih'in söylediklerini duydun, değil mi? Çok saçma şeyler söylediler ve söyledikleri doğru değildi. Onlar adına özür dilerim."

"Özür dileme, lütfen," dedim bir adım daha öne çıkarak. Ellerimi birleştirerek kafamı öne eğdiğimde dudaklarımı ısırıp serbest bıraktım. Melih dikkatle yüzüme bakıyordu. Kafamı kaldırdım, karanlıkta bile görebildiğim yeşillerine baktım. "Ben biraz alınganlık yaptım sanırım ama kötü hissettim işte. Arkadaşlarının hakkımda söyledikleri umurumda bile değil. Sadece o an oradan gitmek istedim."

"Seni kırdığımı düşündüm ve çok kötü hissettirdi."

"Böyle hissetmene sebep olduğum için üzgünüm. Tavrım sana değildi."

"Niçin öyle davrandın peki?" diye sordu merakla. "Onların aptal sözlerine kulak asmadıysan neden apar topar gittin, Yasemin?"

Söylesem de anlar mıydı?

"Öylesine," dedim omzumu silkerek. "Boş ver."

"Lütfen bana açık ol."

"Açık olacak bir şey yok ki," dedim düz bir sesle. "Dediğim gibi, o an orada olmak istemedim. İnsan bazen kendini kötü hisseder ve istemeden de olsa karşısındaki insanı incitir ya, öyle bir andı işte. Buraya kadar da zahmet etmişsin, seni boş yere yormuş oldum."

"Yorulmadım, Yasemin," dedi itiraz ederek. Birbirimizin gözlerine bakmaya devam ederken atan kalbimi hissetse ne düşünürdü acaba? Onun kalbi de benimki gibi atıyor muydu? Dudaklarını aralayarak gözlerini kıstı. "Sana o gün ne söylediysem arkasındayım ve arkasında olmaya da devam ede-

ceğim. Belki alışılagelmiş bir söz gibi gelecek sana ama ben senin gibi biriyle daha önce tanışmadım. Farklısın. Her şeyinle farklısın." Şalvarıma baktı. Utandım. "Giydiğin bu şalvardan tut, saçlarına bağladığın fulara kadar farklısın. Kaşlarını çatıp beni durdurana kadar, sıcacık güldüğünde beni de gülümsetecek kadar farklısın. Neye kırıldığını biliyorum. Söylemesen bile anlıyorum gözlerinden."

"Melih, bak, ben..."

Sözlerimi kesti. "Alışmak, değil mi? İnsanı korkutan ve durduran şey bu. Alışmak."

"Aslında hepsi bir yol üzerinde yürümeye benziyor," diye iç çektim. "Adım atmaya korkmak fakat yolun biteceğini düşünerek adım atmaktan sakınmaktan."

Sözlerimden sonra bana öyle bir baktı ki gökyüzüm oldu. İçinde kayboldum, özgürdüm. Ardından gülümsedi sanki bu dünyadan hiçbir alacağı yokmuş, hiçbir şey umurunda değilmiş gibi. "Bazen akışına bırakmak gerekir. Sonuçta attığımız her adım bizi bir yola sürükler. Boş ver, yollar bitmese de olur, yeter ki ayakların yara olmasın."

VI. BÖLÜM

Kalbin İlacı

♪

Furkan Olgaç - Benim İklimim İncitmez Seni

Dört gündür onu görmüyordum.

O geceden beri ne bir iletişimimiz olmuştu ne de doğru düzgün bir karşılaşmamız. Pazara da gelmiyordu. Dört gün belki de bu kadar derin düşünecek bir zaman dilimi sayılmazdı ama son bir haftadır sürekli irtibat halinde olduğumuz için bu süredeki sessizlik kendimi çok yalnız hissettirmişti. Halbuki yalnız değildim, hiçbir insan da yalnız değildir zaten ama insan birinin attığı adımları takip ederken o adımların aniden silinmesiyle kalakalıyordu ortada.

Saçlarımı sakin sakin tararken odamın içerisinden içeri sızan güneş ışığı ve kuşların cıvıltısı nasıl da iyi geliyordu ruhuma. Ruhumun açlığını doyuruyor ve onunla besleniyordum. Saçlarımı özenle taradıktan sonra boynumdaki fuları saçlarımın tepesine taşıdım ve güzelce kafamın üzerinde bağladım. Bugün pazara ya da herhangi bir yere gitmeyecektim. Ayaklanarak elbisemi düzelttim. Ninem içeriden seslendi. "Yasemin! Televizyon bozuldu yine."

"Geliyorum ninem," deyip yanına gittim. Ninem ayakta dikilmiş, elindeki kumandayla televizyona bir şeyler yapmaya çalışıyordu. Gülerek elindeki kumandayı aldım. "Yanlış bir yere basmış olmayasın sakın."

"Aman kızım, nereden bileyim," dedi. "Bir düzeltiver gözünü seveyim. Adamın kızları kaçırılmış, bugün bulunacaklardı."

Kendi kendime gülümsemeye devam ederek ninemin yanlışlıkla bastığı yerlerden çıktım ve televizyonu düzelterek kumandayı kenara koydum. "Bak, kumandayı buraya bırakıyorum," dedim gözlerine bakarken.

"Tamam," deyip ağır ağır yerine yerleşti, sonra da çayını yudumlamaya başladı. Yapacak hiçbir şeyim yokmuş gibi ben de öylece pencerenin önündeki hasır sedire oturarak elimi çenemin altına koydum ve dışarıyı izlemeye başladım. Farkında olmadan bir iç çektikten sonra ninem, "Kimin yolunu gözlüyorsun bakayım?" diye sordu. Sonra da kendi cevapladı. "Adı neydi o güzel yüzlü çocuğun?"

"Efendim?" dedim irkilerek. "Kimin?"

Ninem tonton yüzünü yüzüme çevirdi. "Hani, geçen akşam bir çocuk gelmişti ya Yasemin. Adı neydi kızım? Unuttum ben, kafam yok ki."

Sersemce gülümseyiverdim. "Melih."

O da gülümsedi. "Hah! Melih'ti, bak, hatırladım." Gülümsemem dudaklarımdan kolayca silinmezken ninem bunu fırsat bilerek üzerime geldi. "Sen de onun yollarını mı gözlüyorsun yoksa?"

Afalladım. "Ay, ne alakası var, nine?"

Gözlerini kıstı. Bu bakışı tanıyordum. "Haydi haydi, kandırma beni. Sen o çocuğu gözlüyorsun."

"Ya, hayır nine," diye toparladım kendimi. "Öylesine dışarıya bakıyordum ben. Dışarısı çok güzel de."

"Dışarısı hep güzel, Yasemin ama sen hiç böyle oturup dışarıyı izlemezdin."

"Nine, sen de çöpçatan oldun başıma!"

"Ne oldum?" diye yüzünü buruşturdu. "Çöp mü?"

Gülerek "Hayır, öyle demek istemedim," dedim. "Hani oluyor ya, oğluna kız arayan anneler, onun gibi işte."

"Ha," diye kafasını salladı. "Ben onlardan olmadım ki hiç ama seni böyle görünce..." Konuşamadım çünkü gözlerim-

den anlamıştı her şeyi. "Birkaç gündür ortalıkta da yok Melih. Sahi, Yasemin," diye sordu. "Kim bu çocuk kızım? Okuldan bir arkadaşın mıydı?"

"Hayır, nine," dedim. "İstanbul'da yaşıyor, yazları da buraya tatil için geliyor."

"Ailesiyle mi?"

"Yok, iki tane daha arkadaşı var."

Ninem sakin ama meraklı bir şekilde beni dinlemeye devam ederken kaşlarını yukarı kaldırıp "Belki işi çıkmıştır, o yüzden gelememiştir," dediğinde gözlerimi kaçırdım. "Bunu söylemene gerek yok ki, nine. Ben zaten onun yolunu gözlemiyorum."

Beni iyice korkuttu. "Eyvah! Ya İstanbul'a geri döndüyse?"

Çabucak ninemin yüzüne dönerek ona saf saf baktım. "Ya! Sahiden gitmiş midir, nine?"

"Gitmiştir tabii."

Sesim kısıldı. "Ama bana söylerdi gideceğini. Gittiyse..."

Ninem gülmeye başladı. "Deli kız. Ben nereden bileyim gidip gitmediğini. Hemen de telaşlandın. Bak, gördün mü? Ah Yasemin..."

Utandım ama bunu belli etmeden ayaklanarak ninemi gıdıklamaya başladım. "Sen var ya, çok fenasın."

Ninem beni engellemeye çalışırken onu yormamak adına geri çekildim. Gülüyorduk hâlimize ve ben eğlenmiştim. Ninem kendini toplayarak beni güzelce süzdü. "Bak ne de güzel giyinmişsin, bence git bir bak oğlana. Belki başına kötü bir olay gelmiştir Yasemin. Sen de kara kara onu düşünmezsin hem."

"Nine, ayıp olur ama öyle," dedim. "Ayrıca ne diyeceğim ki gidip? Utanırım."

"Kızım, niye utanıyorsun?" diye sordu. "O çocuk akşam sırf seni merak ettiği için kapımıza kadar gelmişti, sen de git

bir bak. İnsanlık hâli ya bu, kötü bir şey olmuştur belki."

"Deme öyle, nine," dedim kırılgan bir sesle.

Arkasına yaslandı. "Ben diyeceğimi dedim."

"Beni şu an ikileme soktun ama," diye mırıldandım. "Kafamı bulandırdın."

"Hiç de öyle yapmadım," dedi. "Ben zaten evdeyim, sen de bir koşu gider gelirsin. İçin rahatlar böylelikle. Ben yaşlı ve bunamış biri olabilirim ama bu seni görmediğim anlamına gelmez. Temiz yüzlü güzel bir çocuk Melih. Haydi git, iyi miymiş diye bak Melih'e."

Ninem bana öyle bir gaz vermişti ki Melih'e koşacaktım az sonra. Kelimeler de en az gözlerindeki ifade kadar kalbime tesir ettiğinde dudaklarımı birbirine bastırdım ve arkamı dönerek odadan çıktım. Ninemin arkamdan güldüğünü biliyordum. Kalbim sıkışmaya başlarken odama gittim ve küçük çantamı alıp boynuma taktım. Sonra da aynamın karşısına geçerek kendime çekidüzen verdim. Yüzümdeki bu aptal ve sersem ifade, gözlerimdeki ışık ve dudaklarımdaki kıvrılma... Melih, senin eserin mi bu yüzümdeki mevsim? Senin getirmiş olduğun tatlı rüzgâr mı? *Neler diyorsun Yasemin? Ayıp!*

Odamdan çıktığımda ninem oturduğu yerden bana seslendi. "Yasemin, elin boş gitme kızım."

Duraksadım, sonra da gülümsedim. "Peki, nine." Ona olduğum yerde el salladım. "Ben gidiyorum ama çok gecikmem. Gecikirsem de sakın endişelenme, tamam mı?"

"Ben buradayım," diye kapatıp açtı gözlerini. "Dikkatli git, yeter bana."

"Tamam, nine. Allah'a ısmarladık."

Evden çıkmadan evvel elime bir poşet aldım, sonra da ayakkabılarımı giyerek doğruca arka bahçeye gittim. Ona elma götürecektim. Ağacın uçlarındaki büyüyen ve olgunlaşmaya çok yakın olan elmalardan üç, dört tane koparıp poşe-

tin içine koydum. Sonra da kalbimin yoluma tuttuğu pusulayı takip ederek ona gittim. Aslında bunu yapmak benim için çok büyük bir adım sayılırdı ama merak edip evde çaresizce oturmaktansa sonucu ne olursa olsun onun yanına gitmek daha iyi hissettirecekti. Ne de olsa o da benim yanıma gelmişti. Ben neden aynı şeyi onun için yapmayacaktım ki?

Evine geldiğimde bahçesinin kapısını araladım ve sakin adımlarla yürümeye devam ettim. Çekiniyordum aslında çünkü tek başına değildi, belki müsait de değildi. Neyse, Yasemin... Geldin artık kızım, geri dönemezsin. Derin bir nefes alıp iki katlı, güzel evin kapısının önünde durdum. Saçlarımı geriye atarak sakince gözlerimi kapatıp açtıktan sonra kapıyı iki kez tıklattım. Bir adım geri çekilerek açılmasını bekledim. Aradan yaklaşık otuz saniye geçmesine rağmen açan kimse olmamıştı. Kaşlarımı çattım ve şansımı tekrar denedim lâkin yine açan olmamıştı. Dudaklarımı büzerek kalbimin üzerine düşen sonbahar yapraklarını sahiplendim. Gitmiş miydi sahiden? Ortalıkta ne ses vardı ne de başka bir şey...

Kurumuş dudaklarımı ıslatıp omuzlarımı düşürdüğüm gibi arkamı döndüm. Birkaç adım attım fakat duyduğum ses beni adımlarımdan yakaladı sanki ve gitmeme izin vermedi. "Yasemin," diye seslendi. Kalbimin içindeki kurumuş yapraklar uçuşmaya başladı. Heyecanla yutkunarak arkamı döndüm ve yüzüne baktım. Gülümseyen suratım onu görünce şaşkınlıklar içerisinde kaldı. Çok hasta görünüyordu. Cildi solmuş, gözlerinin altı mosmor olmuştu. Allah korusun, sanki ölmüş de nefes almaya devam ediyormuş gibiydi... Gülümsemeye çalıştı. "Bir şey mi oldu?"

"Hayır," dedim sessizce. Kapının ağzında bekliyordu ve üzerinde eşofmanı vardı. "Ben seni merak ettim de... Sen iyi misin?"

"Biraz hastayım," diye mırıldandı.

"Çok geçmiş olsun," dedim üzülerek. "Nasıl oldu?"

"Bünyem çok sağlam değil derken aslında şaka yapmamıştım," diye gülümsedi ama çok cansız duruyordu. "Her sene grip olurum ama bu sene çok ağır geçiriyorum. Bu mevsimde bu hastalık hiç çekilmiyor."

"Ya," dedim kafamı hafifçe eğerek. "Seni birkaç gündür göremeyince..."

"Dört gündür," dedi Melih. "Dört gündür ben de seni göremiyorum, Yasemin."

Gülümseyiverdim. Kafamı kaldırdığımda devam etti. "Evden çıkmam doğru olmazdı, sana ulaşabileceğim bir telefon numaran da olmayınca... Çok endişelenmedin, değil mi?"

"Ha!" dedim afallayarak. "Yok, öyle endişelenmedim, merak etme..." Bana dümdüz baktı. Niye saklıyorsun ki Yasemin? Endişelendin işte. Saçlarımı düzelterek "Aslında endişelendim," diye düzelttim. "Yani, seninle neredeyse her gün karşılaşıyoruz ya, o yüzden merak ettim işte. Hasta olduğunu bilmiyordum."

Bir şey diyemedi. Hareketlendim. "O zaman ben gideyim." Elimdeki poşeti ona uzattım. "Bunlar da senin için. Elmalarım oldu, ben de sana getirdim.'

Melih uzattığım elma poşeti alırken, "Beklediğin yerde almaya gelecektim ama sen geldin," diye mırıldandı. "Teşekkür ederim."

"Önemli değil," diyerek karşılık verdim. "Kendine dikkat et, ben gideyim."

Beni durdurdu ve yeşil gözleriyle gözlerimin içine baktı. Niye sürekli heyecanlanıyordum böyle? "İçeri buyurmaz mısın? O kadar yol gelmişsin, sana bir şeyler ikram etmek isterim."

"Yok, rahatsızlık vermek istemem. Hem sen hastasın, yük olurum, hem de arkadaşların..."

Nazikçe sözlerimi kesti. "Onlar birtakım sorunlar sebebiyle İstanbul'a gittiler ama dönecekler. Evde kimse yok. Ayrıca sen bana yük olmazsın, bana sadece iyi gelebilirsin, Yasemin." Kapıyı biraz daha araladı. "Lütfen, gel."

İçeri girip girmemek konusunda tereddüt yaşasam da geri duramadım. "Peki," diye konuştum sessizce. Melih'in yüzündeki masum ifade bana güven aşılarken ayakkabılarımı çıkardım. Melih bana bir terlik verdi hemen. Sonra da içeri girdik. Kapıyı arkamdan sakince kapattığında elimi çantamın kemerine götürerek tutundum. Ev çok ferah ve güzeldi, aynı zamanda büyüktü. İki katlı evin içinde yukarıya uzanan ahşap bir merdiven vardı.

Melih bana doğru yaklaştı ama yine de uzak durdu. "İçeri geçelim, çekinmene gerek yok."

Bir şey diyemedim. Yavaşça ona takip ettiğim, salona geçtik. Büyük ve geniş koltukların karşısında hoş bir şömine vardı. Ortadaki sehpanın üzerinde birkaç tabakla bardak; kenarda ise peçete, ıslak mendil kutusu ve ilaçlar vardı. Fakat sadece bununla sınırlı değildi. Sehpanın ucunda üst üste konmuş üç kitap, çizimleri ve bilgisayarı... Melih hafif bir telaşa kapılırken, "Ortalık dağınık, lütfen kusura bakma, olur mu?" diye sordu. "Ben hemen toplarım."

"Hayır hayır," diye durdurdum onu. "Sorun değil. Rahatsız olma."

Utandı ve peçeteleri aldı. "En azından şunları alayım, karizmam çizilmesin." Kendi kendine homurdandı. "Zaten çizildi çizildiği kadar da neyse..."

"Yok, çizilmedi," deyiverdim bir anda.

Bakıştık.

İkimiz de saf saf birbirimize baktık.

Yanaklarım ısınmaya başladığında elimi ayağımı nereye koyacağımı bilemedim. Bunu fark etti ve beni daha fazla

utandırmadan sehpanın üzerinde duran tabaklarla peçeteleri toplamaya başladı. Ben ise ayakta dikiliyordum. Mahcup olmuştum. "Yasemin, otursana," dedi elindekilerle bana bakarken. Sonra da kafasını diğer tarafa çevirerek öksürdü.

"Ben sana yardım edeyim," dedim boynumdaki çantayı çıkarıp sakince yatağın üzerine bırakırken.

"Zahmet etme," dediğinde gülümsedim.

"Ne zahmeti?" Sonra da sehpanın üzerindekileri alıp mutfağa gittik. Melih onları çöpe atarken öksürmeye devam ediyordu. Bir bardak su uzattım hızla. Arkadaki sandalyeye oturdu ve sudan birkaç yudum aldı. "Daha iyi misin?" diye sordum o burnunu çektiğinde. "İstersen sana nane limon kaynatabilirim."

"Dün yaptım ama pek bir faydası olmadı," dediğinde onu yatıştırır gibi mırıldandım. "Bir de benim yaptığımı iç, belki işe yarar."

Dağılmış saçları ve solgun yüz ifadesine rağmen ona her baktığımda kalbimi nasıl bu kadar hızlı attırabilirdi? Kalbim nasıl bu kadar çok ısınabilirdi? Ayağa kalktığında elindeki bardağı tezgâhın üzerine koydu. "Sen içeri geç," dedim. "Ben on dakika içinde kaynatıp getiririm."

"Yasemin..."

"Lütfen, Melih, dediğimi yapar mısın?"

Gözlerini kapatıp açtı. "Peki."

Melih ağır adımlarla mutfaktan çıktığında derhal buzdolabını açtım fakat içinde doğru düzgün bir yemeğin olmadığını gördüm. Zihnimin alıcıları beni bir başka yere ittiğinde ona biraz çorba yapmaya karar verdim. Önce biraz kurcalama sonrası naneyi ve limonu hazırlayarak ocağa koydum. O kaynarken diğer yandan da şehriye çorbası için kollarımı sıvadım. Gülümsedim, içim içime sığmıyordu, kendimi çok başka hissediyordum. Şu vakte kadar bir başkasına yemek

yapmadığım içindi bu. Melih... Yavaş yavaş benim için bir başkası olmaktan çıkıyordu.

Yaklaşık on dakika içinde nane limonu yaparak güzelce bardağa koydum. Çorbanın da altını kısmıştım, pişmeye devam ediyordu. Mutfaktan çıkıp elimde bir bardak nane limonla salona geçtiğimde Melih toparlanarak yüzüme baktı. Gözlerindeki mahcubiyeti görüyordum. Bardağı ona uzattım. "Umarım iyi gelir."

"Teşekkür ederim," diye baktı gözlerime. "İyi geleceğinden şüphem yok."

"Umarım," dedim ve çaprazında duran koltuğa oturdum. Ellerimi dizlerimin üzerine koyarak parmaklarımı birleştirdim. Melih bardağı sakince ağzına götürdü ve bir yudum alarak içti. Yüzünde müthiş bir ekşime meydana geldiğinde gülmeden duramadım. Elimle ağzımın üzerini kapattığım vakit gözleri beni buldu. "Çok beğendim."

"Fark ettim."

Güldü. "Şeker koymuştum biraz aslında," dediğimde, "Yok yok, iyi," dedi. "Zaten pek şekerli içmem. Ellerine sağlık, Yasemin."

"Afiyet olsun," dedim. "Sen önce bunu iç, sonra da çorbanı içeceksin."

"Neyi?" diye sordu şaşkınlıkla.

Gülümsedim. "Sana çorba yaptım."

"Ne ara?" Gülümsememi durduramazken omuzlarımı kaldırıp indirdim. Melih elindeki bardağı sakince sehpanın üzerine koydu. Bana döndü. "Buna gerek yoktu ki. Sana zahmet veriyorum. Bu beni üzer."

"Bu seni mutlu etsin," dedim gözlerimi kısarken. "Hem dünyada üzülecek çok daha mühim şeyler var, bunu onlar için saklamalısın."

"Ama dünyada senden bir tane daha yok."

Kelimeler boğazımda susuzluk hissi oluşturduğunda kafamı eğdim ve parmaklarımla oynamaya devam ettim. Melih, "Yok çünkü daha önce kimse benim için bu kadar endişe etmemişti. Birbirimizi kısacık zamandır tanıyoruz ama sen beni merak edip geldin. Bunun benim için ne demek olduğunu bilemezsin. Beni çok mutlu ettiğini bilmeni isterim," diye ekledi.

"Ne demek," dedim kendi kendime mırıldanır gibi. "Aslında ninem de biraz zorladı diyebiliriz."

"Ninen mi?"

"Evet," diye kafamı kaldırdım gözlerine bakarak. "Ninem seni merak ettiğimi anladı ve bana biraz cesaret verdi. Korkuttu da."

"Korkuttu derken?" diye sordu daha açık olmamı istercesine.

Ben de ona istediği şeyi verdim. "Senin İstanbul'a dönmüş olabileceğini söyledi."

Şaşırdı. "Bu seni korkuttu mu?"

"Korkutmadı," dedim sakince. Gözlerine baktıkça kaçacak başka bir yerim olmadığını görebiliyordum. Bu hem hoşuma gidiyor hem de beni zorluyordu. "Korku diyemeyiz aslında... Aslında sen öylece İstanbul'a gitmiş olsaydın ben kötü hissederdim. Üzülürdüm. Üzülmek de diyemeyiz aslında... Şey..."

"Seni üzmem, buna asla cesaret edemem, Yasemin," dedi. "Evet, bir gün gideceğim ama sana haber vermeden, seninle vedalaşmadan ve sana bir kez olsun bile sarılmadan gidemem ki... Yapamam bunu."

Sarılmak. Ona sarılmak... Ben daha önce babam dışında hiçbir erkeğe sarılmamış, hiçbir erkeğin kalp atışlarını duymamıştım. Bir gün ona sarıldığımda kalbinin nasıl attığını duyabilecek miydim? Bir gün ona sarıldığımda kalp atışlarını

duymama izin verecek miydi? Onun da kalbi benimki gibi atmaya başlamış mıydı?

Yorgun gözlerinde beni yormayan bir şiir vardı. Okudukça hoşuma giden, hoşuma gittikçe daha çok okumak istediğim bir şiir. "Sanırım bir hafta sonra gideceksin," diye mırıldandım. "Bir hafta sonra mı sarılacağız?" Neden böyle sordun ki şimdi sersem! Kendime kızarak hemen durumu toparlamaya çalıştım. Bunu fark ederek gülmeye başladı. "Öyle sormak ya da söylemek istemedim."

"Sorun değil, Yasemin," dedi. "Sana sarılmayı ben de çok istiyorum."

Ağzım oval bir hal aldığında işleri iyice batırdım ve gözlerimi sımsıkı kapatarak gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. "Umarım bir haftaya kadar hastalığım geçmiş olur, aksi takdirde hasta olmanı istemem."

"Umarım geçer..." Kalk git, Yasemin! Kendi kendimi ele veren davranışlarım Melih'in bir hayli hoşuna gitmişti, oturduğum yerden kalkıp elbisemi düzelttim. "Ben çorbaya bakayım, sen de nane limonunu bitir hemen."

"Peki," demekle yetindi ama ben salondan çıkana kadar sırtımdaki gözleriyle ve yüzümdeki salak ifadeyle baş başa kaldım. Mutfağa girdiğimde tavan olmuş kalp atışlarımla beraber çorbayı karıştırarak tadına baktım. Pişmişti. Birazcık tuz ekledikten sonra çorbayı bir kâseye koydum. Yanına da bir dilim ekmek bıraktım. Tepsiyi elime alarak salona ilerledim. Melih neredeyse bardağındaki nane limonu bitirmişti. Bu beni gülümsettiğinde, "Bir de bunu iç güzelce," dedim. "Daha iyi hissedeceksin."

"Sen benim başıma nereden geldin, Yasemin?" diye sordu fısıltı gibi çıkan sesiyle. "İnan, mahcubum."

"Mahçup olma," dedim gülümseyerek. Eski yerime geçip oturduğumda eline kaşığı alıp bana baktı. "Sen aç değil misin?"

"Hayır, değilim."

Melih bir şey diyemedi ve çorbamdan bir yudum aldı. Bu sefer yüzü ekşimemişti. Dudaklarını yalayıp "Çok lezzetli," dedi. "Ellerine sağlık."

"Ne demek, afiyet olsun."

Melih çorbasını içmeye devam ederken gözlerim sehpanın üzerinde duran çizimlerine takıldı. "Bir sakıncası yoksa bakabilir miyim?" diye sordum.

"Elbette," dedi.

Sakin ve dikkatli bir şekilde çizimlere uzanarak onları incelemeye başladım. Birbirinden farklı tasarımlar vardı. Ön sayfada bir bina, arka sayfada başka bir şey fakat son sayfada hepsinden farklı bir şey gördüm... Bu bir panayırdı, diğerlerine benzemiyordu. Henüz çizimi bitirmemişti. Büyük bir dönme dolap, kenarlarında diğer oyuncaklar... Birçok detay vardı ama tamamlanmamıştı. Melih neye baktığımı anlamış gibi konuşmaya başladı. "Onu tamamlamadım henüz," dedi. "Ve ödevlerimle, projelerle bağlantılı değil. İçimden geldi."

"Çok güzel görünüyor," dedim. "Çok yeteneklisin."

"O çizimi bitirirsem sana hediye etmek istiyorum, Yasemin."

Heyecanlanınca gözlerimi irileşti. "Gerçekten mi?"

Güldü. "Evet."

"Ama büyük bir emek taşıyor. Bence bana vermemelisin. Hem hatıra kalır."

"Buradan giderken yanımda hatıra olarak sadece o çizimi götürmek istemem," diye itiraf etti. "Hem bir şey olmaz. Ufak bir hediye gibi düşünürsün. Baksana, geldiğinden beri bana bakıyorsun. Ben sana bir çizim vermişim, çok mu?"

"Estağfurullah," dedim sesim içime gömülürken. "O zaman ben de sana bir çizim vereyim, ödeşmiş olalım."

Dudağının kenarını kıvırdı. Güldüm. "Hoşuna gitti, değil mi?"

"Hı hı," dedi gözlerini kapatıp açarken.

Kalbim beni zorlamaya devam ederken çizimleri güzelce ve özenle yerine bıraktım. Melih çorbasını içmeyi bitirdiğinde bana tekrar teşekkür etti. Artık eve gitmem gerekiyordu. "Ben gideyim artık," dedim. "Hem sen de güzelce istirahat edersin. Ninemi de pek yalnız bırakmayayım."

Ayaklandığımda o da yerinden kalktı. "Seni böyle karşılamak istemezdim, kusura bakma, olur mu?" diye konuştu. "Ve her şey için teşekkür ederim. Çok iyi geleceğine eminim. Seni görmek bile birçok ilaçtan hatta bütün ilaçlardan daha güzel oldu. Tesirini hemen hissettim."

Buna verecek bir karşılık bulamayarak, "Ne demek," diye geçiştirdim. Çantama uzanarak derin bir soluk alıp verdim.

Melih, "Sakıncası yoksa telefon numaranı verebilir misin?" diye sordu.

"Tabii," dedim. Melih memnuniyetle gülümseyerek telefonuna uzandı. Ona numaramı verdiğinde beni adımla kaydetti. Dudaklarımdaki gülümseme büyüdüğünde bunu durdurdum. Gözlerimi başka bir yana çevirdiğimde bana mesaj atmış olmalıydı zira telefonum titremişti. Evden ayrılana kadar mesaja bakmayacaktım. Melih bana kapıya kadar eşlik etti, ayakkabılarımı giydim. Dışarı çıktım ve ona döndüm.

"Çok şey söylemek istiyorum," dedi Melih küçülen gözleriyle. "Öyle güzel şeyler söylemek istiyorum ki... Ama sana bakınca hiçbir cümlenin senin kadar güzel olmadığını bildiğimden konuşamıyorum."

Sen böyle devam edersen ben bir haftadan sonra yokluğuna nasıl alışırım ki?

"İyi ki geldin, Yasemin," dedi. "Belki bedenim iyileşmedi ama kalbim... İşte orası hiç olmadığı kadar iyi."

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Benim de diyecek çok şeyim vardı ama konuşmak değildi mühim olan, bakıp da hissettiğimiz şeylerdi.

"Kendine çok dikkat et, tamam mı?" dedim. "Bir şeye ihtiyacın olursa bana mesaj atman yeterli. Ninemin eli daha lezzetlidir, sana istediğin her şeyi yapar."

"Teşekkür ederim."

"Rica ederim," dedim gözlerim parladıkça. Adımlar geriye gidiyordu, kalbim ise aksini savunuyordu. Bu sayede adımlarımı kendimle, kalbimi onunla bırakacaktım. "Hoşça kal."

"Sen de," diye baktı uzun uzun gözlerime. Arkamı döndüm. Kalp atışlarımla zıt düşen ayak hızım... Sizi çok iyi anlıyorum.

Evden uzaklaştığımda çantama uzandım ve telefonumu çıkardım. Attığı mesaja bakmamla yüzümdeki çiçekleri fark etmem bir oldu.

"Yasemin... Çiçeklerin en güzeli."

VII. BÖLÜM

Gönül Terzisi

♪

Batuhan Kordel - Dörme

Yasemin: *Daha iyi misin?*

Melih: *Evet, dünden bu yana oldukça toparladım. Nane limon etkisi.*

Melih: *Yok yok... Bence bu tamamen senin etkin.*

Saf saf sırıtarak ekrana bakmaya devam ederken Nisan yanıma sokularak, "Kim güldürüyor seni diye sorsam yüzyılın aptalı seçilirim," diye mırıldandı.

Telefonumu kapatıp ona baktığımda Nisan gülmeye başladı. "Ay ben de hiç anlamadım zaten, Yasemin. Kapa kapa, içeri soğuk girmesin anneciğim."

"Nisan..." diye konuşmaya başladığımda sıkıntıyla iç çekerek etrafa bakındım. Bir düğündeydik. Kasabadanın en gösteriş meraklısı ve tabiri caizse koca delisi Aysun evleniyordu. Biz de Nisan'la bir köşede oturmuş kuruyemişlerimizi yiyor, içeceğimizi içiyorduk. Eh, ben de Melih'le mesajlaşıyordum tabii. Yüzümdeki tebessümü görseler evlenenin ben olduğumu zannederler... *Ay, sus artık, Yasemin! Delirdin kızım iki günde!*

Nisan leblebisini yerken gülerek beni dürttü. "Aysun'a gideyim de kendi düğünüm için kafasından biraz sim alayım," dedi. "O ne kız öyle, disko topu gibi olmuş."

Gülerek Aysun'u izlemeye devam ediyordum. Nisan, "Hele Barış'ın kravatı," diye güldü. "Paçalarına kadar uzatsaymış, az olmuş o."

"Ya, sussana," diye güldüm. "Bizim düğünümüzde de dalga geçerlerse görürsün."

"Aman, çok da umurumda," dedi Nisan. "Ayrıca o kadar paraları var sözde ama kuruyemişin içinde leblebi ve kabak çekirdeğinden başka bir şey yok. Şu gelinlik, saç ve makyaja diyecek bir şey bulamıyorum..." Sitem ederek kafasını iki yana salladı. "Para çok yanlış kişilerde, Yasemin."

"Sen daha güzelini yaparsın, Nisan," dedim sakince. "Bu arada Orhan nerede?"

"Ay, ne bileyim," diye baktı etrafına. "Arkadaşı Ersin'in yanına gitmişti en son, gelir birazdan." Sonra yeniden kulağıma yaklaştı. "Laf aramızda o Ersin'i de hiç sevmiyorum."

Kıkırdadım. "Sen zaten kimseyi sevmiyorsun."

"Ne olacak benim bu hâlim?" diye dert yandı.

"Boş ver," diye geçiştirdim. "Kimseyi sevmek zorunda değilsin. Senin sevdiklerin seni sevsin, yeter bence."

"Aynen valla," dedi hızla bana katılırken. Gözlerim telefonuma kaydığında omzunu omzuma vurdu. "Kıyamam, cevap bekliyordur Melih, yazsana çocuğa. Bir de... Siz nesiniz şimdi, Yasemin?"

Şaşkınlıkla kaşlarımı çattım. "Hiçbir şey?"

"He, ben de yedim." Yüzünü ekşitti. "Bunu da yemeyeyim ya, kilo alıyorum. Aysun'u eleştirirken kendi gelinliğime sığamazsam sen asıl o zaman gör şenliği."

"Sen var ya, delisin."

"Bunu söyleyen tek kişi değilsin," dedi halinden memnun bir şekilde. Derin bir nefes alarak içeceğimden bir yudum daha aldım ve bardağı önümdeki masanın üzerine koydum. Sonra da telefonumun ekranını açtım.

Melih: *Sanırım müsait değilsin.*

Yasemin: *Yok, müsaitim. Nisan'la bir düğüne geldik de.*

Melih: *Kim evleniyor ki?*

Yasemin: *Ben değil.*

Melih: *Rahatladım.*

Melih: *Yani, bir günde evlenemezsin ya o yüzden.*

Yazacak bir şey bulamıyordum ama gülüşlerim bana onun göremediği şeyleri vermişti.

Melih: *Dışarıdasın öyleyse.*

Yasemin: *Evet. Hava çok güzel, üstelik bizim kasabanın böyle düğünleri meşhurdur.*

Melih: *Ya...*

Yasemin: *Aslında iyiysen, yani kendini iyi hissediyorsan gelebilirsin.*

Melih: *Yasemin...*

Melih: *Bunu sormanı ya da söylemeni bekledim desem?*

Yasemin: *Lütfen beni gülümsetmez misin? İnsanlar yanlış anlayabilir.*

Melih: *İnsanlar umurunda olmasın ama ben yanlış anlamak istiyorum.*

Yasemin: *Hep böyle açık sözlü müsün?*

Melih: *Hayır. Aslında hiç açık sözlü biri değilimdir ama seninle konuşurken ya da sana bakarken dilim tutulmak yerine su gibi akıyor...*

Yasemin: *Ben... Ne diyeceğimi bilemedim.*

Melih: *Haklısın. Bunları sana neden buradan yazıyorum ki zaten? Nasıl hissettiğini anlayamam çünkü gözlerini ve yüzünü göremiyorum. Yanına gelirsem bana nasıl hissettiğini belli eder misin?*

Yasemin: *Bilmem.*

Melih: *Peki.*

Melih: *Bana nerede olduğunu söyler misin?*

Yasemin: *Kasabadaki sağlık ocağının yüz metre ilerisinde. Zaten davul seslerinden bulursun.*

Melih: *Tamam. Görüşürüz o zaman.*

Yasemin: *Görüşürüz.*

Telefonun ekranını kapattım. Kalbim çılgınca atmaya devam ederken ellerimin titremesi normal miydi? Evet, bu hissettiğim şeylerin doğruluğunu kanıtlar nitelikteydi. Nisan yüzüme döndüğünde gözlerime dikkatle baktı. "Yasemin... Kızım, senin gözlerinin içi Aysun'un kafasındaki simlerden daha çok parlıyor."

Gözlerimi devirerek güldüm. "Salak mısın, Nisan?"

Sırıtarak kafasını iki yana salladı. "Âşık mısın Yasemin?"

Buz kestim. "Ne?"

"Tamam o zaman, değilsen de o yolda ilerliyorsun."

"Nisan abartma ya, iki günde ne aşkı?"

"Niye?" diye sordu omzunu silkerek. "İlla şarap gibi yıllanması mı gerek? Onunla konuşurken kalbin sıkışıyorsa, kendini mutlu ve özel hissediyorsan bunu belli bir zamana mı sığdırman gerek? Hayır. Âşık olmanın bir zamanı mı var sanki?"

"Hayır ama ben daha önce hiç... Hani sen biliyorsun ya beni, o yüzden işte. Korkuyorum da."

"Kimden?"

"Bilmem, korkuyorum işte."

"Sana korkma diyemem," dedi düz bir sesle. "Çünkü daimî bir mutluluk imkânsız ama sen şimdi çok mutlusun ve bunu yaşaman gerek. Uzak duracak ya da kaçacak bir şey yok ki. Ben o çocuğu tanımıyorum ama senin gözlerinin içini bu kadar güldürdüyse bırak bu sürsün. Bırak parlatmaya devam etsin."

"Bir hafta sonra gideceğini biliyor musun peki?" diye sordum kısık sesimle.

Nisan bu söylediğim şeyle küçük bir duraksama yaşasa da aldırış etmeden bana destek olmaya devam etti. "Gitsin, hiç geri gelmeyecek değil ya! Gelir tekrar ya da başka bir yolu bulunur. Aklını sana bırakırsa nereye giderse gitsin emin ol, senden bir adım öteye düşemez."

Gülümsediğimde kendini övdü. "Ay neyim ben, *Aşkım Kapışmak* mı?"

Bu beni daha çok güldürdü, sözlerine yenilerini eklemeye devam etti. "Tabii, ben şu an aranızdaki durumun ciddiyetini bilmiyorum. Gerçekçi olalım ve lütfen salağa yatmayalım; bu çocuk pazara senin için geldi, yetmedi pazarda seninle bir şeyler sattı, ben gördüm kızım her şeyi, gördüm ya! Bir de mesajlaşmaya başlamışsınız... Ohoo," dedi gülerek. "Bu çocuk var ya, senden manyak gibi hoşlanmıyorsa adım Nisan değil."

"Adın Haziran olsun o zaman."

Sustu ve kendini usul usul geri çekti. O kadar komik görünüyordu ki... "Melih... Dua et Yasemin'in bu tarafını bilmiyorsun koçum, topuklaya topuklaya kaçardın yoksa!"

Gülüşmeye başladık. Aysun ve Barış'ın takı töreni başlamıştı. Verilen altınlar mikrofonla duyuruluyordu. Nisan burnunu kıvırarak gelen altınları eleştirmeye başladı. "Amanın... Kayınvalidesi bir tane mi bilezik taktı? Yazık kıza, altın günlerine gırtlağına kadar bilezikle gidemeyecek."

"Deme öyle, belki kadının durumu yoktur."

"Allah aşkına Yasemin, büyük gelinine beş bilezik takmıştı bu kadın. Ay senin bu salaklığın mı desem, saflığın mı desem, beni delirtecek bir gün." Cevap vermeyince beni dürttü. "Alınmıyorsun, değil mi?"

Kıkırdadım. "Seni ciddiye almayı bırakalı epey bir zaman oldu."

Puslu puslu baktı. "Hain."

Güldüm. "Aynen öyle."

Tekrar önümüze döndük. Nisan takılan her takıya laf yetiştiriyordu. Bu kız beni bir gün gülmekten öldürecekti. İnsan onun yanında hiç yaşlanmazdı ki. "Erkek tarafı zenginmiş," dedi Nisan. "Ama kayınvalidenin bir tane bilezik takması... Aysun'a sabırlar diliyorum, eve gidince o simleri saçını yola yola çıkaracak, görürsün."

"Senin kayınvaliden ne takacak acaba sana?" diye sorarak iç çekti. "Vallahi benim bir beklentim yok. O yüzden ağlanacak hâlime gülüyorum, Yasemin."

"Bir şey olmaz," dedim sakince. "Sen kayınvalidenle anlaş yeter."

Bana gözlerini büyüterek baktı. "Kayınvalidesiyle anlaşan bir gelin mi? Nerede, lütfen söyleyin!"

Beni tekrar gülümsettiğinde kafamı iki yana sallayarak öne eğdim ve buna bir son vermek istedim. O güldükçe ben daha çok gülüyordum. Gülmeye devam ederken kafamı kaldırmamla Melih'i görmem bir oldu ama o beni görmemişti, beni arıyordu. Elimi kaldırıp onu buraya çağıramazdım. Ben onun yanına gitmeliydim, şimdi yanıma gelmesi çok dikkat çekerdi. O beni bulmadan Nisan'ı uyardım. "Geldi."

"Hani, nerede?"

"İleride," dedim sakince. "Birlikte gidelim mi yanına? Biliyorsun, şimdi ben gidersem..."

"Deli misin kız, kalk," deyip benden evvel ayaklandı. "Kuruyemişimi de almayı unutmayayım. Leblebi falan ama olsun, yiyoruz işte."

"Sus artık ya," diye güldüm.

Gülümseyerek yan yana geldik ve arkaya geçerek ilerlemeye başladık. Melih bizi gördü; gözleri, gözlerimle kesiştiğinde gülümsedi. Nisan kendini tutamadan, "Ya nasıl gülüyor, baksana," diye mırıldandı. "Yasemin... Bu çocuk olmuş kızım. Bu gülüşü nerede görsem tanırım. Sevdiceğim Orhan'ımın..."

"Nisan susacak mısın?"

"Sustum."

Birkaç saniye sonra insanların arkasındaki boş alanda yüz yüze geldik. "Merhaba," dedi gülümseyerek. Daha iyi görü-

nüyordu. Düne göre toparlamıştı ve onu böyle görmek bana çok ama çok iyi hissettirmişti.

"Merhaba," diyebildim dudaklarımın titrememesi için uğraşırken.

Gözlerini bir an olsun gözlerimden ayırmıyordu. Hafifçe genzimi temizledim ve Nisan'ı işaret ettim. "Tanıştırayım, arkadaşım Nisan."

Melih gözlerini Nisan'a sakince çevirdi. "Memnun oldum Melih ben de."

Nisan gülümsedi. "Biliyorum. Yasemin sağ olsun, sürekli senden bahsediyor."

Ne?

Gözlerim büyüdü, sertçe yutkundum. Melih şaşkın bakışlarını saklama gereği duymadan önce bana birkaç saniye baktı sonra da kafasını eğerek gülümsedi.

Nisan... Yedim seni, kızım!

"Hayır, hayır," dedim durumu kurtarmaya çalışırken. Nisan'a öyle bir bakış attım ki... Tabii, o da bir korktu ki sormayın... "Öyle söylemek istemedi. Senin buraya geleceğinden bahsetmiştim de."

Nisan, "Ya, öyle tabii," diye mırıldandı.

Melih kafasını kaldırarak gözlerimin içine baktı. İnsan ister istemez utançtan gözlerini kaçıracak yer arıyordu. "Tamam, sorun yok." Etrafına bakındı. "Ben merak ettim aslında burayı da. İlk kez böyle bir düğüne geldim."

"Bizim buraların düğünleri meşhurdur," dedi Nisan. "Hem fena mı? Yasemin sayesinde bir ilki daha yaşamış oldun."

"Onun sayesinde yaşadığım çok şey var."

Yutkunamadım.

Nisan'ın yüzü ve bakışları...

Devam ya, aynen.

Suskunluğumuz Orhan'ın yanımıza gelmesiyle bozulduğunda Nisan çabucak ona baktı. "Şükür, gelebildin." Orhan, Melih'e bakıyordu. Nisan onları tanıştırdı. "Melih, Yasemin'in arkadaşı." Sonra Orhan'ı gösterdi. "Orhan da benim erkek arkadaşım."

Orhan, Melih'e elini uzattığında Melih kafasını salladı ve uzatılan eli tuttu.

Orhan, "Annenler aradı mı?" diye sordu Nisan'a.

Nisan, "Yok," dedi. Orhan memnuniyetle gülümsediğinde Nisan'ın elini tuttu. "Tamam o zaman, daha vaktimiz var."

"Evet," dedi Nisan. Bana döndü. "Biz gidiyoruz Yasemin." Gözleri neler diyordu var ya... "Buralarda oluruz ama. Sonra mesaj at, eve beraber gideriz. Gece gece yalnız gitme."

Melih sakince araya girdi. "Ben ona eşlik ederim." Ardından gözleri benim gözlerimi buldu. "Tabii bir sakıncası yoksa."

"Sakıncası yok," dedim kısık sesimle.

Nisan, "Ay daha iyi," deyip bana el salladığında Orhan'la dönüp uzaklaştılar.

Biz ikimiz öylece kalakaldık. Üzerimdeki ince hırkayı düzeltip soluklanırken Melih, "Yürüyelim mi?" diye sordu. "Sonra bir yer bulup otururuz."

"Olur," diye kabul ettim ve birlikte yürümeye başladık. İşin garip yanı yürüdüğümüz yol boyunca asla konuşmadık, sadece adımlarımıza baktık ve arada birbirimizi izleyerek gülüşlerimizi ezberledik. Karnımın içindeki kelebekleri saymaya kalksam ertesi güne kadar ölmüş olurlar mıydı bilmiyordum ama böylesine bir mutluluğa benim kalbim bile dayanmazdı. İlk kez yaşıyordum ya... Tarifini nasıl vereceğimi bilemedim işte.

Düğünden çıktığımızda kasabanın huzur veren yerlerinden biri olan yaşlı meşe ağacının çevresindeki boş banklardan birine oturduk. Bankın bir ucunda o, bir ucunda ben otu-

yordum. Çok yakın değildik. Ellerimi kucağıma koydum ve gözlerimi hemen önümde duran taşa sabitledim. "Umarım yine hasta olmazsın," dedim bir anda. "Dün kötüydün, bugün de buradasın."

"Çok daha iyiyim. İnanmıyorsan bir kere öksürebilirim."

Gülerek gözlerine bakarak, "Hayır, bunu yapma," dedim.

Güldü. "Tamam, yapmam."

Gözlerim, gözlerinden ayrıldığında ceketinin iç cebindeki sigara paketini gördüm. "Ama sanırım öksürmene sebep olacak başka bir şey daha var."

Gözlerimi takip ettiğinde kafasını eğdi ve sigara paketine bakarak "O sorun değil," dedi.

"Peki," diye mırıldandım, üzerime vazife değildi. Ama yine de duramadım. "Çok içer misin?"

"Hayır. Bugün hiç içmedim ama yine de yanımda taşıyorum. Eve dönerken içerim belki."

"Yanındayım diye içemiyorsan sakıncası yok," dedim. "Sana mâni olmam."

"Hayır," diye konuştu yumuşak bir sesle. "Üzerine sigara kokusu sinsin istemem. Sen yalnızca çiçek kokmalısın."

"Ben çiçek mi kokuyorum?"

Gülümsedi. Dudakları öyle bir kıvrılıyor, gözlerinin bebeği öyle güzel gülüyordu ki kalbim deli gibi atarken bana sancı da getiriyordu. "Bilmem. Öyle kokuyorsun bence."

İster istemez kendimi koklayasım gelmişti. Deli ettiler beni. Deli.

"Teşekkür ederim," dedim bakışlarımı kaçırıp dudaklarımı birbirine bastırırken. Az önceki duruşuma döndüğümde Melih'in gözlerini üzerimde hissetmem kalbimdeki baskıyı artırmaya başlamıştı. *Bakmasana öyle, ben utanırım...*

Elimi saçlarıma götürerek kulağımın arkasına ittiğimde dikkati dağıldı, hoş ben de bunun için yapmıştım zaten. İş-

lem başarıyla tamamlandığında, "Kışları nasıl geçiyor?" diye sordu. "Koyunların, tavukların, kısacası ailen?"

"Yaz kadar verimli olmuyor hâliyle," dedim. "Tabii yazın da bunun için çalışıyoruz. Ağustos böceği ve karınca hikâyesi var ya hani, oradaki karınca benim."

Gülümsedi. "Çok imrenilecek bir hayatın olduğunu söylemem gerek ama."

"Benim mi?" dedim kafamı sola doğru çevirip bana bakan yüzüne baktığımda. "Hayatımı çok seviyorum ama kimse benim yerimde olmak istemez bence."

"O insanlar asıl mutluluğu hiç tatmamışlardır, Yasemin."

"Sen peki?" diye sordum aniden. "Sen daha önce sevgiyi tattın mı? Ya da biri seni tatmin etti mi?"

"Bunu duygusal manada mı soruyorsun?"

Açıkçası evet zira beni daha çok bu kısmı ilgilendiriyordu ama ne cevap verirse kabulümdü. Hafifçe sol omzumu silkeleyerek bakışlarımı kaçırdım. Melih kafasını eğdi ve derin bir nefes alıp verdi, sanki konuşacak tonla şeyi vardı. Onu bekledim ve konuşsun istedim. "Ne kadar ilgilenirsin bilmiyorum, belki de çok yersiz bunu anlatmam ama daha önce hayatımda sadece bir kişi oldu. O da hayatıma geçerken uğramış gibiydi. Bir vardı, bir yoktu. Bir geldi, bir gitti. Çok klişe gelebilir, hatta sana komik bile gelebilir ama ben bir başkasının yanında hiç bu kadar heyecanlandığımı hatırlamıyorum, Yasemin. Bana çok başka hissettiriyorsun ki bunu da dile getirmiştim. Senden saklamadım. Sakınmadım kendimi."

"Senin duyguların bana neden komik gelsin ki?" diye sordum saf saf. "Benim ne haddime?"

"Yine de söylemek istedim işte."

Gözlerimi kapatıp açtım. O bana karşı berrak ve dürüsttü, ben de öyle olmayı deneyebilirdim. Bir nebze de olsa bunu başarabilirdim. "Bak Melih," dedim sakin bir sesle, keşke kal-

bim de sakin olsaydı. Melih tüm dikkatini bana verdi, daha çok heyecana kapıldım. Sakin sakin sakin... "Benim daha önce hayatımda hiç kimse olmadı..."

"Hiç kimse?" diye şaşırdı kaşlarını yukarı kaldırarak.

Usulca kafamı iki yana salladım.

Bu onu gözle görülür bir mutluluğa sürükledi.

Devam ettim. "Şimdi sen bana böyle geldikçe bana kendimi özel hissettiriyorsun ama bir yandan da korkuyorum, anlıyor musun? Senden değil, bunun doğru olup olmadığından endişeleniyorum çünkü bir son göremiyorum. Bunu açıkça dile getirmek istedim. Ben öylesine bir şeyler yaşamak niyetinde değilim, sen de bunu yapacak biri değilsin ama gerçekler var... İkimizin de gördüğü, görmezden gelemediği gerçekler. Hayatlarımız, yaşam standartlarımız ve hedeflerimiz... Bunlar bizi bir arada tutmaya yeter mi?" Hızlı hızlı konuşuyordum, durdum ve dudaklarımı ısırdım. "Evet belki bir anda nereden çıktı bu şimdi diyebilirsin ama saklayamadım içimde. Buradasın, yanımdasın ve ben çok mutluyum ama sonrası yok ki... Olmayacak. İkimiz de bunun farkındayız."

"Yasemin..."

"Özür dilerim," dedim sözlerini keserek. "Kalbini kırmak istemem ama..." Sanırım aklım, kalbimin önüne geçmeye başlamıştı.

"Kalbimi kıramazsın Yasemin," dedi anlayışlı bir şekilde. "Seni anlamamak delilik ama ne yapayım, benim de elimde değil ki. Hayat standartlarımız, bilmem nelerimiz umurumda bile değil. Ben sana çekiliyorum görmüyor musun? Aptal bir yaz aşkı değil bu, basit bir şey de değil... Seni de suçlamam, asla suçlayamam." Gözlerimin içinin kızarmaya başladığını hissettim. Melih tıkandı ve soluklandı. "Ya da boş ver. Ben kendime mâni olamıyor ve sabırsız davranıyorum sadece."

Onu üzmek istememiştim ki.

Melih elini alnına götürdü ve orayı birkaç saniye kaşıyarak, "Kalkalım mı?" diye sordu. "Seni evine bırakayım."

"Olur," demeye zorladım kendimi ama bunu yalnızca dilim söylemişti.

Eve yürüdük. Öyle kötü olmuştum ve öyle bir ağrı hissetmiştim ki kalbimde... Onu üzdüğüm için ayrı, kendime kızdığım için daha ayrı yaşamıştım bunu. Hiç konuşmamıştık. Yürüdüğümüz tüm o yolda bir saniye bile konuşmamıştık. Eve geldiğimde yutkunarak kapının önünde durdum ve ona baktım. Bana öyle bir baktı ki... Şimdi her şeyi eskiye çevirme şansım olsaydı yapardım ama bu kolay değildi. Onu incittikten sonra bunu çabucak toparlayamazdım. Gülümsemeye çalıştı. "İyi geceler, Yasemin."

Nefesimi tuttum. "İyi geceler, Melih."

Bir adım geri giderek dudaklarını mahcubiyetle sımsıkı birbirine bastırdı ve arkasını döndü. Gidiyordu. Bir daha hiç gelmeyecek miydi? İster istemez bir adım attım ama devamı gelmedi. Dudaklarım bu sefer acıdan titremeye başladı. Melih gidiyordu ve bunun bir son olup olmadığından emin değildim. Hiçbir şeyden emin değildim ki...

Rüzgâr saçlarıma bir yıldız bırakırken o biraz daha uzaklaştı. Sonra da cebindeki paketten bir dal sigara çıkardı ve onu içmeye başlayarak gözden kayboldu.

VIII. BÖLÜM

Gökyüzünden Yağmura

♪

Can Koç - Gökyüzünü Tutamam

Bir kalbi kırmadan sevmek, bir çiçeğin yapraklarını koparmadan koklamak kadar zordu. Çiçeği öyle çok sever, o kadar çok benimsersiniz ki güzel kokusunu içinize çekerken çiçeğin yapraklarının tahriş olduğunu fark etmezsiniz; hatta onun yapraklarını koparıp kitabınızın arasında saklarsınız ve çiçeği yaşattığınızı sanırsınız ama ölüler yaşamaz. Siz öyle sanırsınız. Tıpkı bir kalbi kırdığınızda her şeyin eskiye dönmesini beklemeniz gibi. Hiçbir şey eskisi gibi olmaz. Bir kalbi kırdıysanız muhakkak orada izi kalır. İzler bizi biz yapandır. Kalbimi görebilme şansım olsaydı üzerinde kaç tane iz olduğunu sayabilirdim ama kalbimizi göremiyorduk, iyi ki de göremiyorduk çünkü Melih'in kalbinde benim verdiğim bir ize rastlamak beni üzerdi.

Zaten üzülüyordum.

Yine de görmek kadar gerçek bir şey varsa o da hissetmekti. İnsanı asıl üzen de bu değil miydi zaten? Gözlerinizde görmek istemediğiniz her şeyden kaçabilirsiniz ama kalbinizden kaçamazsınız. O sizin pusulanız, sizin değil onun size verdiği yönle ileriye gidebilirsiniz.

İki gündür olduğum yerdeydim.

Sanırım pusulamı kaybettim ve kalbimin de onu bana vermeye pek niyeti yok.

Arka bahçedeki sulama işleri bittikten sonra ellerimi ve çamurlu lastiklerimi güzelce yıkayarak çeşmeyi kapattım. Hava o kadar sıcaktı ve güneşliydi ki gözlerim sürekli kısık geziyordum. Kümese girip büyük traktör lastiğinin içindeki

yumurtaları toplayıp kucağıma koyduğum gibi kümesin kapısını kapattım. Ninem içerideydi ve ikindi namazını kılıyordu. Ağır adımlarla eve doğru yürürken Nisan'ın geldiğini gördüm. Elini kaldırarak kocaman gülümsediğinde onun aksine daha sakin bir tebessümle karşılık verdim. "Ay, bir göreyim seni dedim," dedi karşı karşıya geldiğimizde. "Dün pazara da gelemedim. Annemle tüm gün temizlik yaptık. Neler yaptın, Yasemin?"

"Hiç, bildiğin şeyler," diye mırıldandım. "Aslında dün pazardan sonra size gelecektim ama epey geç olmuştu. Ninemi merakta bırakmak istemedim."

"Satamadın mı?"

"Sattım," diye konuştum. "Elimde biraz elma kaldı, ben de geri getirmek istemedim. Onları satana kadar pazardan ayrılmadım."

"İyi etmişsin," dedi gülümserken. Sonra da imalı bir bakış atıp göz kırptı. "Melih yanına geldiyse daha eğlenceli geçmiştir belki."

Yüzümü düşürdüm. "Onunla konuşmuyoruz ki."

Hızla kaşlarını çattı. "Anlamadım, ne demek konuşmuyoruz?"

Omzumu silkerek "Boş ver," dedim ve evin kapısını açtım. "Haydi, gel içeri. Çay demlemiştim, yanında da börek yeriz."

"Yasemin, bana her şeyi anlatıyorsun," diye geldi peşimden sabırsızca. "Ne demek oluyor bu? Kızım, ne ara sevgili olup ayrıldınız? Alo!"

Arkamı dönerek gözlerimi kıstım. "Lütfen biraz sessiz olur musun? Ninem duymasın."

"Hatice ninenin kulakları hâlâ sağlam mı ya?" diye sordu saf saf.

Gözlerimi devirdim. "Evet, Nisan. Senin, benim kulaklarımdan daha sağlam hatta."

"Neyse, onu da kendime benzeteceğimden eminim," dedi gülerek. "Devam."

Kafamı sağa sola sallayarak önüme döndüm ve içeri girdim. Mutfağa girdiğimde elimdeki yumurtaları balkondaki sepetin içine koydum. Nisan kollarını göğsünde toplamış bir vaziyette beni bekliyordu. Onu görmezden gelerek buzdolabının kapağını açıp biraz reçel ve köy peyniri çıkardım. İki tane taze domates ve salatalığı da alıp buzdolabının kapağını kapattım. Salatalık ve domatesleri yıkayıp salatalıkları doğramaya başladım. Nisan tavrından ödün vermiyordu, omuzlarımı kaldırıp indirerek mırıldandım. "Nisan, anlatacak bir şey yok."

"Hı," diye tiye aldı beni. "Belli oluyor anlatacak bir şey olmadığı." Bir şey söylemedim, kollarını hızla çözerek yanıma geldi ve elini tezgâha koyarak, "Yasemin, ne olduğunu anlat istersen," diye söylendi. "İki gün konuşmadık ama o gece gözlerinin içi parlayan kız gitmiş yerine tatsız, tuzsuz, sevimsiz biri gelmiş. Bozulmuş bir turşu gibisin şu an."

"Salak," diye güldüm keyifsizce.

Ekledi. "O değil de benim canım turşu çekti."

"Yarın turşu kuracağım," dedim düz bir sesle. Bana baktı. Ben de ona baktım ve gülmeye başladık.

Nisan gülmeyi bıraktığında, "Evet, Yasemin Duman ile nasıl konudan konuya atlanır programına hoş geldiniz," dedi. "Ama yer mi Anadolu çocuğu? Yemez!" Ciddileşti. "O yüzden hemen şimdi dökülüyorsun! Sen dökülmezsen ben gidip o Melih'i dökeceğim yoksa."

"Saçmalama," diye susturdum onu ve kurumuş dudaklarımı ıslatıp sıkıntıyla soluklandım. Omuzlarımı düşürdüm ve konuştum. "Bana açık oldu. Benden hoşlandığını söyledi. Yani, tam olarak benden hoşlandığını söylemedim ama ben anladım ve..."

"Ve?"

"Ve olmaz dedim."

"Ne?" diye yükseldi. "Ne dedin, ne dedin? Allah'ım, sabır ver," diye açtı ellerini havaya doğru. "Sen bana sabır, şu

saf kuluna da azıcık akıl ver kurban olduğum." Nisan ellerini indirerek tekrar bana odaklandı. "Yasemin, niye böyle bir şey yaptın? Sen geri zekâlı mısın? Hoş, sormam hata; evet, sen geri zekâlısın."

"Nisan, bu konuda üzerime gelmesen iyi edersin," dedim kısık sesimle. "Zaten mutsuzum ve kırgınım, görmüyor musun?"

"Bu yüzden işte," dedi üzerine basa basa. "Bu yüzden mutsuzsun. Sen Melih'ten hoşlanmıyor musun? Çocuğun önünde diz çöküp evlilik teklifi yapması mı gerek? Ya da seninle turşu kurması mı? İki baş sarımsak da o soyar belki, ha?"

"Ben gerçekçi davrandım sadece."

"Bunu seninle konuşmuştuk, Yasemin."

"Biliyorum ama insan eninde sonunda kendi bildiğini okuyor."

"Kör olsaydın da okuyamasaydın."

"Nisan!"

"Bak," diye ısrar etti. Ben onu çok uzun zamandır tanıdığım için bu baskıcı yönüne alışkındım çünkü beni mutsuz edecek her şeyden uzakta tutmaya çalışırdı. Benim sonumu, benden daha önce görürdü çoğu zaman. Üzüldüğümü anlamıştı ve ileride daha çok üzüleceğimi bildiği, iyiliğimi istediği için böyleydi ama dediğim gibi ne olursa olsun, ne kadar akıl alırsak alalım insan eninde sonunda kendi bildiğini okuyordu.

Duraksayınca ben konuşmaya başladım. Sakince gözlerine bakarak, "Başıma ilk kez böyle bir şey geldiğini biliyorsun, değil mi?" diye sordum. "Kalbimi dinledim ve bana çok güzel şeyler söyledi ama onu dinlerken ruhum acımaya başladı çünkü aklım devreye girdi. Düşünüyorum... Düşünsene; araya giren mesafeler, kültür farkı, onun ailesi, benim ailem... Evet, çok abarttım belki ama mantığım bana bunları söylüyor çünkü bunlar dert etmeyeceğim şeyler değil. Akşama kadar eğlenip gece tek başına hissizce tavana bakmak gibi. O gidecek,

okulu başlıyor yakında. Okulunda kaç tane fıstık gibi kız vardır sence? İki haftadır gördüğü bir kızı, bir yıl görmediğinde ne olacağını bir düşün. Ben niye kalbimi feda edeyim ki? Ben Melih'e kızmıyorum, ona kızamam ama biraz gerçekçi olmak zorundaydım ve oldum."

"İyi bok yedin," diye alkışladı beni. Kaşlarımı çattım. Çabucak ekledi. "Bu sözleri söylemek istemediğin çok belli. Kültür farkıymış... Kızım, sanki sen uzaylısın o da dünyalı. Sen de bardağa bardak diyorsun, sen de çorbayı kaşıkla içiyorsun, sen de aynı dili konuşuyorsun... Ve gittin ona da bunları söyledin, değil mi? Soğutmak için her yolu denedin."

"Soğutmak için değil..."

"Ona âşık oluyorsun," deyiverdi bir anda.

Sevimsizce güldüm bir anda. "Yok artık! Kafayı yedin!"

"İşte ilk vuruş!" diye gözlerini kıstı. "İnkâr etme evresi. İnkâr ediyorsan olay kapanmıştır."

"Bence de, kapat gitsin."

Sırtını tezgâha yasladı ve karşısındaki buzdolabına baktı. "Yasemin, bu yaşında mantığınla hareket edersen kalbini kırk yaşına gelince mi dinleyeceksin? Seni suçluyorum belki ama kıyamadığım için. Bilirsin, benim üslubum bu. Hem en yakın arkadaşlar birbirine böyle destek verir. Şey gibi düşün; bir kıyafet giyersin ve ben sana çok güzel olmuşsun demem, bok gibi olmuşsun derim." Homurdandı. "Çünkü bayağı güzelsin."

İçlendim. "Orhan'ı şimdi daha iyi anlıyorum."

Heyecanlandı. "Ne dedi hakkımda? Bir şey mi söyledi?"

"Hayır," dedim düz bir sesle. "Ama söylese neler der Allah bilir."

"O bana bir şey demez," dedi omzunu silkerek. "Tamam, işi ciddiye alalım biraz. Yasemin, lütfen bana ve kendine dürüst ol. Melih'e karşı hislerin ne durumda? Öyle iki haftada ne hissedebilirim ayaklarına da yatma sakın. Hissettiklerin zamanla ölçebileceğin şeyler değil."

Elimdeki bıçağı bıraktım ve Nisan'ın yüzüne dönerek, "Ondan hoşlanıyorum," dedim.

"Bunu biliyoruz zaten," dedi. "Bana diğer evreyle gel. Onu görünce elin ayağın titriyor mu?" Kafamı aşağı yukarı salladım. "Kalbin deli gibi atıyor mu?" Kafamı aşağı yukarı salladım. "Geceleri tavana bakarak sırıtıyor musun?" Kafamı aşağı yukarı salladım. "Onu kırdığın için mutsuz musun?" Kafamı aşağı yukarı salladım. "Ve en önemli soru, onu kaybetmekten korkuyor musun?" Kafamı aşağı yukarı salladım. Parmaklarını şaklattı. "İşte bu! Sen âşıksın, kardeşim. Geçmiş olsun."

"Çok yardımcı oldun."

"Teşhisini koydum işte, daha ne istiyorsun kız?"

"Çaresi?"

"Çare gelmez ağlamaktan..."

"Git, Nisan," diye tersledim onu. "Sabahtan beri kafamı şişirdin resmen." Ağzına salatalık uzattım, ısırdı ve yemeye başladı. Ben de domatesleri doğramaya başladım. Sofrayı hazırladıktan sonra birlikte güzel bir yemek yedik. Güneş batıyordu, günün en sevdiğim saatlerine yaklaşıyorduk. Nisan ile balkona çıkarak öylece temiz havayı soluduk.

Telefonunu çıkardığı gibi bana dönerek "Soyadı neydi?" diye sordu.

"Şahiner," deyiverdim.

İkimiz de birbirimize bakakaldık. Ben gerçekten sürekli açık veriyordum. Sürekli ve sürekli yeniliyordum. Nisan kendi kendine kıkırdadı. "Yasemin Şahiner... Üf, ateş gibi!"

"Aynen Nisan."

Gülmeye devam ederek telefonuyla uğraşmaya başladı, bir süre sonra gözleri hafifçe büyüdü. "Buldum onu. Hesabı açık ama hiç hikâye paylaşmamış, bir de gönderi sayısı oldukça az."

"Yani?"

"Bekle," dedi ve takip ettiklerine girdi. "Bu çocuğun yanındaki sevimsiz arkadaşlarını tanıyor musun? Adları neydi?"

"Ufuk diye biri vardı."

Nisan biraz sonra onu da bulunca güldü. "Takip ettiklerinin hepsi kız neredeyse. Şaşırmadım."

"Kimin? Melih'in mi?"

Bana kötü kötü baktı. "Ödün koptu, değil mi?"

"Hiç de bile," deyip omzumu silktiğimde sakince gülümseyerek telefonu gösterdi. "Hayır, onun değil, Ufuk'un. Seninkinin hesabı temiz, merak etme." Sessiz kaldım. Devam etti. "Bu çocuk hikâye paylaşmış, bakıyorum."

"Nisan, manyaklaşma..."

Gözlerini devirdi. "Nisan saçmalama, Nisan manyaklaşma, Nisan şunu yapma, bunu yapma..." Soluklandı. "Sahte hesaptan bakacağım herhâlde. İyi bir *stalker* asla kendi hesabını kullanmaz. Bunu bilmen gerekir ama senin kendi hesabın bile manav Hüseyin amca gibi. Nerede çiçek, böcek, koyun varsa doldurdun profilini... Her neyse, şimdi bu çocuğun hikâyesine bakıyorum ve Melih'in nerede olduğunu buluyoruz."

"Bulup ne yapacağız? Onun yanına mı gideceğiz?"

"Aferin, arada beynini kullanıyorsun Yasemin... Tabii, sen onu kullandığın için bu hâldeydin, pardon."

Elimin tersiyle hafifçe yanağına vurdum. Güldü. Kendimi tutamadan merakla telefona baktım. Nisan, Ufuk'un hikâyesini açtığında karşımıza çıkan ilk şey dün geceden kalma bir sofraydı. Diğer hikâye bahçedeki su hortumuyla başka bir arkadaşını ıslattığı, son hikâyesi de sahil kenarında denize karşı çekilmiş bir videoydu. "Aha!" dedi Nisan tepki vererek. "Melih'i de etiketlemiş. Hem de yarım saat önce. Kalk, oraya gidiyoruz."

"Ne işimiz var orada?" diye sordum kızarak. "Abartma istersen. Gittiyse gitmiş, bize ne!"

"Öylesine gidelim o zaman," dedi omzunu silkerek. "Hava da çok güzel zaten. Uzun zamandır gitmiyorduk. Haydi, kalk!"

"He, ben de yedim."

Nisan telefonunun ekranını kapatıp ayağa kalktı ve elimden tutarak beni de kaldırdı. "Yasemin, madem onu yok sayıyorsun ve aklınla devam etmek istiyorsun o zaman devam et ama şimdi sahile gidiyoruz. Ben anlamıyorum ki, Melih'i seviyorsun işte, niye kaçıyorsun? Besbelli, kalbini de kırmışsın. Sen birinin kalbini kırdıktan sonra uyuyamazdın, nasıl oldu ki böyle?"

"Zaten o geceden beri uyuyamıyorum."

"Abo!" diye küçüldü gözleri. "Kızım, sen manyak olmuşsun, manyak."

Cevap vermedim. Nisan beni çekiştirerek odama götürdü. "Şimdi, güzel bir elbise giyiyorsun. Sonra da sahile gidiyoruz."

"Güzel bir elbiseyi öylesine hava almak için mi giyeceğim yani? Ah Nisan, sen var ya!"

"Yasemin, giderek daha akıllı, şirin bir varlığa dönüşüyorsun, seni çok seviyorum. Gerçi sen hep şirinsin."

"Teşekkür ederim."

"Rica ederim," deyip dolabımın kapağını açtı ve üç, dört tane elbisenin içinden mavi çiçekli olanı seçip bana uzattı. "Bunu giy! Saçlarını güzelce açarız. Seni gördüğünde dibi düşsün. Düşüyor zaten de, iyice kalkamasın oradan."

"Sanki o benim kalbimi kırmış gibi davranıyoruz," dedim kırgın bir sesle. "Bu çok saçma, Nisan. Ben bunu yapmak istemiyorum. Bir hafta sonra gidecek. Hatta beş günü kaldı. Onu görmek benim için her şeyi iyice zorlaştıracak. Bırakalım böyle devam etsin. Sen, benim kalbimin yolunu bulmama yardımcı oluyorsun sadece ama olmayacak. Benim için hoş bir anı olarak kalacak. Öyle kalsın istiyorum zaten..." Gülümsedim. "Onu iyi hatırlamam için tekrar görmeme gerek yok. Vedalar üzer. Ben galiba o gece ona veda ettim, bir yenisine daha gerek yok çünkü kendimi biliyorum."

Omuzlarını düşürdü. O da farkındaydı her şeyin ama bir ben değildi. "Seni anlıyorum ve inan; sabahtan beri, hatta onunla tanıştığın andan beri seni bu kadar zorluyorsam emin ol seni ilk kez bu kadar heyecanlı gördüğüm için. Sen benim kardeşimsin, senin mutluluğun benin mutluluğum... Melih iyi biri. Mesafeler aşka engel değil. Bir yerde okumuştum; gözden ırak olan gönüle girdikten sonra ne fark eder ki..." Sustu ve elini uzatarak koluma dokundu. Sesi yumuşadı. "Yine de gitmeden ona bir hoşça kal demelisin, Yasemin. Asıl bunu yapmazsan daha çok üzüleceksin."

Gülümserken yutkundum; inanın, bu canımı acıtmıştı. "Peki ya ona nasıl hoşça kal diyeceğim? Kırdığım kalbini bile onaramadım."

Gülümsedi. "Ona bir kez sıcacık gülümse ve gözlerinin içine bak... Sadece bunu yapman yeterli olacak."

Belki de en doğrusu buydu. Aklınla hareket etmek ama kalbini de beslemek. Üzerime Nisan'ın uzattığı elbiseyi giydim ve saçlarımı özenle taradıktan sonra derin bir nefes alıp verdim. Yüzümde çiçekler açsa da kalbimden kuru yapraklar dökülüyordu. Bunu bir ben biliyordum, bir de Nisan... Böyle olmalıydı. Melih benim hayatımda çok güzel bir yere sahip olarak kalacaktı sadece, dahası olmayacaktı. İkimiz için de doğru olan buydu. Önce onun gönlünü alacaktım, sonra da onunla vedalaşacaktım. Zor olsa da...

Hava iyice karardığında ninemden yarım saatliğine izin alıp Nisan ile sahil kenarına gittik. Belki de günün en güzel saatleriydi. Buraya gelmeyeli de epey uzun zaman olmuştu. Güneş yavaş yavaş çekiliyordu, ayağımdaki sandaletlerle ağır ağır ilerlerken Nisan'a bakıp "Ya gitmişlerse?" diye sordum.

"Yok, daha buradalar," dedi. "On dakika önce denizi çekip attı yine şu Ufuk mudur, nedir."

Derin bir nefes alıp verdim. "Heyecanlandım ama kırgınım da kendime. Keşke her şey çok başka olsaydı."

"Böyle olmasını isteyen sensin. İnsanlar birbirleriyle imtihan oluyor, birbirlerini aldatıyor ve sevgilerine ihanet ediyorlar ama siz, daha doğrusu sen bahaneler üreterek ondan kaçıyorsun... Seni artık zorlamayacağım, Yasemin. Nasıl biliyorsan ve istiyorsan öyle davran ama şu da bir gerçek, sakın bana ağlama! Sakın o gittikten sonra melankoliye bağlama. Seni tek yumrukla onun yanına şutlarım, haberin olsun."

"Hayır, mutsuz olmayacağım, göreceksin. Ben doğrusunu yapıyorum," dedim. "Zaten gideceğini biliyordum, en azından kalbini onarmama izin versin. Ona kırık bir kalple veda etmek çok ağır olur."

"Bakalım," dedi Nisan iç çekerek. "Umarım her şey hayalini kurduğun gibi olur, asla pişman olmazsın Yasemin."

"Olmayacağım," diye gülümsedim. Kendimi kandırdığımın farkında değildim.

Sahildeki kalabalık azalıyor, sessizliğin giderek çoğaldığı bu ortam bana huzur veriyordu. Böyle olması içime ferahlık kattığında onunla konuşacak olmayı düşledim.

Acıya yürüyordum yüzümde gülümsemelerle,
Kalbimi yaşattığımı sanıyordum onu tüketirken
En güzel hikâyeler böyle başlarmış aslında,
Vedaları başlangıç sayarken.

Biraz daha yürüdük, sahile bakıp gülümsedim. "Çok sakin ve huzurlu. Epeydir gelmiyorduk aslında, iyi oldu böyle."

"Yasemin," diye bir anda durdu Nisan karşıya bakarken. Kaşlarımı çattım ve önce Nisan'ın yüzüne, sonra da baktığı yere baktım. Gördüğüm manzarayla ayaklarım kumun içine gömüldü sanki, biri kalbimi sıkmaya başladı. Melih ve birkaç arkadaşı oradaydı. Hepsi gülüyordu. Hepsi mutluydu. *Melih de mutluydu karşısında oturan kızın gözlerinin içine bakarken.*

Sanırım kalbi kırık olan o değildi. Kalbi paramparça olan bendim.

Melih oradaydı. Orada duruyor, ve karşısındaki kıza bakarken gülümsüyordu. Yanında arkadaşları da vardı. Sahilde-

ki bu sessizlik, kalbimin kırılma seslerini daha iyi duyayım diye miydi yoksa? Olduğum yerde ayaklarım kuma saplanmıştı ve hayatımda ilk defa birine karşı beslediğim duyguların ilk acısını yaşıyordum. Bu acıyı çekmeye hakkım var mıydı onu da bilmiyordum fakat acımıştı işte kalbim. Melih elini soğuk sodasına götürdü ve birkaç yudum alıp şişeyi yerine bıraktı. Arkamı dönüp gitmem gerekiyordu ama yapmamıştım bunu, yapamamıştım. Nisan koluma dokunarak, "Yasemin," diye dürttü. "İyi misin?"

"Hı hı."

"Emin misin?"

"Evet," diye cevapladım dudaklarımı yalarken. Gözlerimi irileştirip gülümsemeye çalıştım. "Gidelim mi?" dedim Nisan'a dönüp.

Kaşlarını çatarak "Saçmalama," dedi. "Bunu neden yapacağız ki?" Sustum. "Melih yüzünden mi? İyi de, belki her şey farklıdır. Hem sen... Sen ne sandın ki?"

"Hiçbir şey," diye geçiştirdim. "Meşgul şu an, görmüyor musun? Benimle konuşacak hâli yok ya?"

"Ne demek seninle konuşacak hâli yok?" diye sordu ciddiyetle. "Ağzına ederiz öyle bir şey yaparsa! Kim ki kızım o?"

Güldüm. "Tamam, sen de kavgaya yer arama hemen!"

"Ondan değil, ne demek seninle konuşmayacakmış?" diye sorarken gözleri büyüdü. "Öyle bir şansı yok. Yürü, oraya gideceğiz." Kolumdan tuttu ve beni önüme çevirdi. Bundan hoşlanmadım ve kendimi onun ellerinden kurtardım. "Nisan, saçmalama. Ne yapıyorsun?"

"En azından sana bir açıklama yapmalı," dedi. "Belki kız arkadaşı değildir. Belki kız kardeşidir."

"Kız kardeşi yok."

"O zaman ya yanındaki salak çocukların manitasıdır ya okuldan biridir ya da yoldan geçen biridir işte. Ay, bildiğim tüm teorileri kurdurtma bana burada. *Sherlock* ayarlarım kapalı şu an."

"Nisan, cidden istemiyorum," derken derin bir nefes alıp verdim. Yüzümü tekrar Melih'in olduğu yere çevirdiğimde, "Hem baksana ne kadar mut..." Cümlemi tamamlayamadan Melih kafasını olduğum tarafa çevirdi ve gözleri beni buldu. Nutkum tutuldu. Beni görür görmez duraksadı ve elindeki sodayı usulca masaya bırakıp adımı zikretti. Bunu dudaklarından okuyabildim. Yutkunarak afalladım. "Gördü beni," diye mırıldandım çaresizce.

Nisan, "Görsün görsün, bırak," derken hızla arkamı döndüm ve yürümeye başladım.

Nisan, "Salak mısın, buraya gel!" diye seslendi.

Hayır, şu an onunla konuşamazdım. Konuşsam ne diyecektim ki sanki? Bir yanım gitmek istiyor, öbür yanım da kalmak istiyordu ama gitmek isteyen yanım daha ağır basıyordu. Kuma saplanarak ilerlemeye devam ederken Melih'in, "Yasemin," diye seslendiğini işittim. Kalp atışlarım hızlandı. Ona aldırış etmedim. Melih'in koşmaya başladığını hissettim zira adımı telaffuz ederken titreyen sesi daha yakından geliyordu. "Yasemin, bekler misin?"

Beklesene Yasemin!

Bekleme Yasemin!

Telaşım ikiye katlanırken dudaklarımı ısırdım. Kaçmamın neye faydası olacaktı sanki? Hem bu kadar kaçtıktan sonra bir anda durmam da saçmaydı. Neyse, gelsin ve kolumdan tutup beni durdursun. En iyisi bu. Ama biraz adımlarımı yavaşlatmam gerekli. Bu kadar hızlı gidersem koşmaktan yorulur sonra.

Dediğimi yaptım ve daha ağırdan alarak ilerledim. Melih'i artık daha yakınımda hissediyordum. Koşuyordu. Bana yetişmeye çalışıyordu. Yüzümde yersiz bir tebessümün varlığını hissettiğimde kırık kalbim bile titremişti. Aynı anda bunu nasıl başarabiliyordu? Kısa bir süre sonra Melih nefes nefese gelip kolumu tuttu, beni kendine çevirdi ve gözlerime baktı. Elini kolumdan çekti, eğilerek nefesini düzene sokmaya çalış-

tı. Aralık ağzımı kapatıp ona baktım. Evet, bu tamamen benim hatamdı. Yazık ettin çocuğa, Yasemin! "Beni duymadın mı, Yasemin?" diye kaldırdı kafasını savrulmuş saçları ve yeşil gözlerindeki endişeyle yüzüme bakarken. Kalbinin deli gibi attığını hissediyordum.

"Duydum," dedim düz bir sesle.

"O zaman neden durmadın?"

"Gitmek daha mantıklı geldi."

"Neden?"

"Hiç," diye mırıldandım sessizce. "Sen neden koştun ki?"

Şaşırdı. "Senin için."

Gülümsedim. "Buna gerek yoktu ki. Biz Nisan'la..."

"O benim kız arkadaşım değil," dedi çabucak, neyi gördüğümü bilir gibi. "Yapma lütfen, Yasemin. Aptal değilim. Beni görünce arkanı döndün çünkü yanlış anladın. O kız, Ufuk'un kız kardeşiydi."

Şey...

Dudaklarım kıvrıldı. Ağzımdan, "Ya," diye kaçtı yaşadığım mutluluğun sevinci. Kaşlarını çattı ve gülümser gibi oldu lâkin buna izin vermeyip hızla omzumu silkerek "Ben yanlış anlamadım," dedim. "Seni görünce de arkamı dönmedim ayrıca. Neden bana açıklama yapıyorsun ki?"

Kuvvetli bir soluk alıp vererek gülümsedi. "Yasemin... Bunu yapma."

"Neyi?"

"İnkâr etme işte."

"Neyi inkâr etmeyeyim?"

"Biliyorsun sen de..."

Melih'in sözleri Nisan'ın yanımıza gelmesiyle yarıda kesildi fakat Nisan sağ olsun, Melih'in sözlerini çok güzel devam ettirdi. Onun yüzüne bakıp, "Yasemin senden acayip hoşlanıyor," deyiverdi. Gözlerim kocaman açıldı, Melih öylece kalakalmıştı. Nisan motora bağlayarak eklemeler yaptı. "Gece gündüz adını sayıklıyor. Bak, yalan söylüyorsam beni

şu deniz alıp götürsün. O gece sana istediğin cevabı veremedi çünkü kültür farkı ve mesafeler gibi saçmalıklardan yakınıyor ama bu onu üzüyor. Bu kız senden hoşlanıyor Melih. Hem de manyak gibi. Sadece korkuları var. Eh, pek haksız da sayılmaz çünkü buraya seninle konuşmak için geldi ama gördüğümüz manzara..." Yüzünü ekşiterek Melih'e baktı. "Yasemin'in kalbinin kırılma sesini duydun mu sen?"

"O kız benim sevgilim değil ki," dedi Melih.

Nisan şaşırarak "Yemin et?" diye sordu.

"Vallahi değil."

Nisan gülerek bir adım geriledi ve bana baktı. Ben ona bakamadım. Allah'ım, yerin dibi olsa da girsem keşke. "O zaman tamam, kardeşim. Tut şu kızın elinden, yaşayın aşkınızı ya! Bu ne böyle, Yeşilçam filmi mi çekiyoruz kavuşamayan âşıklar gibi."

Nisan, biz seninle bu kadar yıl nasıl arkadaş kalabildik ki?

Melih gülmemek için dudaklarını ısırıp kafasını eğdiğinde ben de utancımdan kafamı eğmiştim. Nisan bize kızıp, "Ay, deve kuşu gibi niye gömüyorsunuz kafalarınızı, birbirinize bakacaksınız," dedi. Sonra da derin bir nefes alıp verdi. "Ben gidiyorum, Yasemin. Kalbinin dili olduğum için sonra teşekkür edersin canım benim."

Nisan yanımızdan uzaklaştığında kalbim daha çok sıkışmaya başladı. O varken daha rahattım sanki, şu an hiçbir şeyden kaçamazdım. Hoş, kaçacak bir şey mi bırakmıştı bana?

Melih sakince soluklanarak doğruldu ve ben de onu takip ettim. Birbirimizin gözlerine baktık. Gülümsüyordu. Ben de gülümsüyordum ama onun kadar cüretkâr değildim. Sağına ve soluna bakınarak, "Biraz yürümek ister misin?" diye sordu.

"Olur," diye karşılık verdim.

Yürümeye başladık. Yan yana.

Konuşmadan yürüyorduk. Nereye gittiğimizi bilmiyordum. İlerideki sahil kenarında eskimiş ve terk edilmiş bir sandal vardı. Oraya gittik. Hava kararmak üzereydi ama güneşi

tepemde hissediyordum. Güneşi ve sıcaklığını içimde taşıyordum. Ruhumuza yakışır, sakin adımlarla sandala ilerledik. Deniz kıyıya vuruyordu ama biz ıslanmıyorduk, gerideydik. Fakat denizin sesi... Bir ninni, en sevdiğim şarkı, en sevdiğim resmin dili gibiydi. Öylesine söylenmemiş sözler, öylesine bilinmedik kelimeler barındırıyordu ki içinde, sadece denize bakarak bile konuşabilirdi kalbim. Sırtımı sandalın kenarına yasladım. Melih biraz daha uzağımda kalmıştı, denizi izliyordu. Ben de denizi izliyordum. Ellerini cebine koydu. Derin bir nefes aldı ve gözlerini kapattı. "Bunu yaşamak istemiştim," diye konuştu. "Yanımdasın ve denizi izliyoruz."

Gülümsedim ama bir şey diyemedim.

Gözlerini açarak çenesini omzunun üzerine koydu ve bana baktı. Ona baktım. Bir şeyler olmalıydı; artık kaçacak cümlem, sığınacak köşem yoktu. Kendimi karşısında çırılçıplak hissetmiştim çünkü ben söylemesem bile kalbimi görmüştü. Onu artık biliyordu. Onun için bir şeyler beslediğini görmüştü. Hislerimi görmüştü. Saklanamazdım. Duruşunu bozmadan gülümsedi. Gülümseme şöyle, içim bir hoş oluyor. "Neden, Yasemin?" diye sordu. "Neden bunu sakladın ki?"

Kafamı öne eğdim. Kendime kızdım sonra iki lafı bir araya getiremediğim için. Ayaklarını gördüm, karşıma gelmişti. Ellerini cebinden çıkardı, önünde topladı ve parmaklarıyla oynamaya başladı. Gülümsedim. Gülümsediğini hissettim, yanılmamıştım. "Dikkatini ellerime değil de gözlerime versen daha güzel olmaz mıydı?" diye sordu sessizce.

Kafamı kaldırdım ve yüzüne baktım. Vallahi utanıyorum ama ne yapabilirim ki? Yanaklarım ısınmaya başlarken, "Çok dikkatli bakıyorsun," diye mırıldandım. "Bu kadar dikkatli bakma."

"Sen de bu kadar güzel olmasaymışsın."

"Bak ya," dedim kafamı sağa doğru çevirip gülerken.

Güldü. "Hani bakmamı istemiyordun?"

"Öyle değil," dedim gözlerimi devirip yeniden ona yönelerek.

"Nasıl peki?" diye sordu zorlayarak.

Ben de ellerimi önümde topladım ve yüzüne cesaretle baktım. "O gece kalbini kırmak istemedim ama kırdım, biliyorum. Sonra kendimi çok kötü hissettim ve seninle konuşmam gerektiğini düşündüm. Kalbin kırıkken kendimi iyi hissedemedim. Buraya hem senden özür dilemek hem de sana veda etmek için gelmiştim."

"Vedalar karşılıklı olur ama Yasemin, bunu bilmiyor musun?"

"Ama zaten gideceksin," diye gülümsedim burukça.

"Her veda gerçek bir ayrılmaya mı çıkıyor yani?" diye sordu.

Cevap veremedim. Yarım kaldığını düşündüğüm cümlelerime devam ettim. "Nisan ile buraya geldik işte. Cidden seninle konuşmak istiyordum, kalbini onarmak istedim ama bunu nasıl yaparım bilemedim. Belki bir kez gülümserdim ve sen de beni anlardın."

İç çekti. "Belki bir kez gülümserdin ve ben de senden başka kimseyi anlamazdım."

Al işte, konuş konuşabilirsen şimdi!

"Yasemin," dedi sesi denizin derinliklerine doğru inerken. Gözleri de deniz gibiydi. Yeşildi ama içine içine çekiliyordum. Üstüne böyle güzel bakınca sonum kaçınılmaz oluyordu. Bir adım yaklaştı ve kalbimi ellerinin arasına aldı sanki. "Sana kırgın değilim, ben sana kırılamam ki. Ben kendime kırılırım ve kendi yaralarımı kendim sararım ama sen bana bir kez gülsen, bir kez gözlerini kaçırmadan baksan benim kalbim bir daha hiç kırılmaz."

Ellerim titriyordu o böyle bakarken. Kalbim çarpıyordu orada kendisinin olduğunu bilip de iyice üzerime gelirken. "Hem," dedi devam ederken. "Neden bir şans vermiyorsun ki bize? Bunu yaşamamak mı daha kötü yoksa yaşayıp da sonunda ne olacağını bilememek mi?"

"Ama ben ilk kez böyle hissediyorum, nasıl olur bilmem ki... Korkularım var. Daha önce kimseyi... Kimseden..."

"Ben de daha önce kimseden bu kadar hoşlanmadım," dedi net bir şekilde. "Klasik ya da berbat bir klişe gibi görünebilirim ama yemin ederim daha önce böyle hissetmedim. Ben bunu yaşamak istiyorum. Ben iki tane koyunu, tavukları, elmaları, çilek bahçesiyle kendi dünyasının başrolü olan o kızdan çok hoşlanıyorum. Ben, bana ulaşamayınca merak edip evime gelen, bana çorba pişiren ve bana dünyanın en güzel gözleriyle bakan kızdan acayip hoşlanıyorum. Kalbime yapma, etme diyemem ki. Sen diyebildin mi?"

"Diyemedim," diye gülümsedim dudaklarım tir tir titremeye başlarken. Gülümseyince başım dönmeye başladı. Bu mutluluk çok fazlaydı. "Ama benim eve gitmem gerek. Hava kararadı, ninem çok merak eder."

"Seni evine bırakayım mı? Yürürüz biraz."

"Yürüyelim," diye gülümsedim kafamı sallarken.

Yürümeye başladık. Yan yana.

Yol boyunda hiç konuşmamıştık ama sürekli gülümsüyorduk çünkü bazı şeylerden emindik. İkimiz de birbirimizden acayip hoşlanıyorduk. Acayip ama.

Evime iki yüz metre kadar kaldığı esnada kara bulutlar başımızı sardı ve yağmur atıştırmaya başladı. Gözlerimi kısarak göğe baktım. Yağmur damlaları düşüyordu yukarıdan. Melih, "Haydi, koş," dedi. "Evine git, çok ıslanacaksın, ben buradan dönerim."

Ona baktım. "Hayır. Sen eve dönene kadar sırılsıklam olursun, bize gidelim, hem az kaldı zaten."

"Olmaz Yasemin, sen git."

"Ama hasta olursun."

"Fena mı, bana bir tabak çorba daha yaparsın," diye güldü.

Gülümsediğim sırada gök gürledi. Melih ciddileşerek kaşlarını yukarı kaldırıp gitmem için beni zorladı fakat yağmur ikimizi de ıslatıyordu. "Benimle gelmelisin," diye seslendim

yağmur sesine ortak koşarken. "Eve dönene kadar mahvolursun."

"Beni merak etme, sen git."

"Olmaz," dedim ve bir anda gelen cesaretle elinden tutarak çekiştirdim. "Hiç durmadan koşarsak daha az ıslanırız. Hiç durmayacağız, söz mü?"

Saf saf güldü. Heyecandan kafayı yemiş gibiydi, tıpkı benim gibi. "Bütün sözlerim senin için olsun, Yasemin," dedi. Bakıştık, hâlâ ıslanıyorduk. Sonra da koşmaya başladık.

Hayatımın en güzel anını yaşıyordum. Elleri ellerimdeydi ve koşuyorduk. Kaçmamıştım, aksine ben gitmiştim bu sefer. Bu kadar kolaymış, bu kadar zorlamamak gerekiyormuş. Adım adım geriye kaçırdığım ayaklarımı şimdi onunla aynı yere koşarken kullanıyordum ya... İşte, hissettiğim her neyse tarifi buydu.

Beş dakika boyunca hiç durmadan koştuk ama yine de ıslanmaktan kurtulamadık. Hava kapkaranlık olmuştu, saatin kaç olduğundan asla haberimiz yoktu. Nihayet eve geldiğimizde ninemi balkonda meraklı gözlerle beni beklerken buldum. Melih ile beni gördüğünde, "Koşun, koşun," dedi. "Açıyorum kapıyı."

Ninem balkondan içeri girerek bize kapıyı açtı. Nefes nefese kalmış, ellerimizi bırakmıştık. Saçlarım ve elbisemin büyük bir çoğunluğu ıslanmıştı. Melih'in de üzeri bayağı ıslanmıştı, ona temiz bir şeyler vermeliydim. Artık ne giyecekse... Bilemiyorum, ninemin pijamalarını verecektim galiba.

Ninem ikimize bakıp endişeyle, "Nerede kaldın, Yasemin?" diye sordu. "Nasıl ıslanmışsınız. Haydi, geçin içeri."

"Özür dilerim, nine," dedim. "Yağmura yakalandık işte."

"Haydi, üzerinizi çıkarın. Ben de size çorba ısıtayım, çocuklarım. Haydi, geçin içeri."

İçeri geçtik ve bir anda kendimizi benim odamda bulduk. Kalbim deli gibi çarpıyordu. Melih'in soluğunun da benden

bir farkı olduğunu göremiyordum. Ninem çabucak dolabımı açtı ve bana bir şeyler uzattı. "Çabuk, çıkar üzerini, hasta olacaksın."

Uzattığı şeylerle kalakaldım, ninem bu sefer Melih'e döndü. "Sen bekle evladım, şimdi geliyorum."

Ninem kapıdan aceleyle çıkarken o tonton hallerine gülümsemeden edemedim. Melih'in beni dikkatle izleyen yüz ifadesiyle karşılaşınca yutkunamadım. Saçlarımızın uçlarından yağmur damlaları dökülüyordu ve ikimiz de titriyorduk. Güldük, daha çok güldük ve gülmeyi bırakamadık. Elimde temiz kıyafetlerimle öylece dururken ninem içeri girdi ve Melih'e elindekileri uzattı. "Al bakalım, sen de bunları giy. Benim rahmetlinin eşofmanıyla kazağı."

Öylece kalakaldım.

Melih ne diyeceğini bilemiyor gibiydi. "Buna gerek yoktu aslında," diye cümlelerini toparlamaya çalışırken ninem mâni oldu. "Evladım, yeni doğmuş buzağı gibisin, baksana bir aynaya. Çıkar kıyafetlerini haydi, hasta olacaksın bak."

Gülmemek için dudaklarımı ısırdım. Ninem bana bakıp, "Sen de farksız sayılmazsın Yasemin," diye söylendi. "Çabuk çıkarın kıyafetlerinizi. Beş dakikaya ısıtırım çorbalarınızı." Kapıdan çıkmadan evvel Melih'e seslendi. "Oğlum, sen salonda giyin."

Melih, "Ta... Tabii," diye kekeledi, afallamıştı. "Giyinirim."

Göz göze geldik. Melih utanarak bakışlarını kaçırdı. Geriye doğru giderken, "O zaman bunları giyeyim," dedi. "Sen de onları giy, hasta olma."

"Tamam."

Gülümsememizi asla durduramıyorduk. Ayaklarının altından çivilenmiş gibi durmayı bırakıp hızla boy aynamın karşısına geçerek kendine baktı. "Yeni doğmuş buzağı böyle mi oluyor sahiden?"

Kahkaha attım bir anda. Melih şaşkınlıkla bana baktığında elimle ağzımın üzerini kapattım. Alnına yapışmış saçlarını kaldırarak, "Hâlâ mı öyleyim?" diye sordu.

Kafamı iki yana salladım. "Değilsin."

"Tamam öyleyse," diye rahatladı ve gülerek odadan çıktı. Sersem... Kapıyı kapattım ve elbisemi çabucak çıkardığım gibi temiz kıyafetlerimi giydim. Beş dakika içinde hazırlandım, ıslak saçlarımı kurutamadan ninem seslendi. Elimdeki ıslak çamaşırlarla kapımı açtığımda Melih'le karşılaştım. "Sakın gülme," dedi kaşlarını çatarak. Güldüm. Üzerinde büyükbabamın kıyafetleri vardı ve ona bir hayli kısa gelmişti. Bacağındaki eşofman kısacık duruyordu. Üzerindeki kazak da öyle. "Yasemin gülmesene, karizmam yerle bir oldu."

"Böyle de ayrı bir karizmasın."

"Dalga geçme."

"Dalga geçmiyorum," derken ninem mutfaktan çıkıp bizi konuşurken buldu.

Melih'e dönüp, "Maşallah, ne de güzel yakışmış," dedi.

Melih'in nineme öyle bir bakışı vardı ki...

Ninem elimizdeki ıslak çamaşırları alıp, "Bunları yıkayayım da sabaha kadar kurusun," dedi. "Siz de sofraya geçin. İçin çorbalarınızı."

"Zahmet etmeseydiniz," dedi Melih sakin bir sesle.

Ninem arkasını dönerek ilerledi. "Çorbalarınızı için evladım."

"İçelim madem," dedi Melih dudaklarını bükerek. Birlikte mutfağa girip sofraya oturduk. Melih biraz ürkek ve tedirgin duruyordu. Ninem yemeğini yemiş olacaktı ki sofrada sadece iki tane tabak vardı. Karşılıklı oturduk.

Kaşığımı elime aldığımda Melih'e baktım. "Neden bekliyorsun?"

"Biraz tuhaf oldu böyle," dedi çekinerek. "Nineni kızdırmış olabilir miyim? Yani seninle eve geldim ya..."

"Tabii ki onu kızdırmadın," diye gülümsedim sessizce. "Ninem sana kızmış olsaydı büyükbabamın kıyafetlerini vermezdi ya da sana çorba ısıtmazdı. Ninem kimseye kızmaz ki."

"Ya," dedi gözleri bir anda parlarken. "O zaman sevindim."

"Üzülmen gereken bir konu değildi zaten," diye karşılık verdim. Gözlerimizin içine dikkatli dikkatli bakıyorduk. Bir yandan yağmur yağmaya devam ediyor, diğer yandan damlalar cama vuruyordu. İçim ısınmaya başlamıştı. İçtiğim çorbadan değil, onun gözlerinden. Eh! Çorbanın da etkisi vardı tabii. Ninem bilmesin, kızar sonra.

Çorbalarımızı içtikten sonra ayaklandım ve tabaklarımızı tezgâhın üzerine kaldırdım. Melih bana yardım etmek için ayaklanınca onu durdurdum. "Sen misafirsin, otur lütfen!"

"Olmaz," diye konuştu. "Sana yardım edeyim."

"Melih, ben yaparım."

"Yasemin, olmaz diyorum!"

"Melih!"

"Yasemin!"

Seslerimizi birazcık yükseltiğimiz esnada içeriden seslenen ninemi duyduk. "Dövüşmen guzum."

Ağzımız aralandı. Gülmek ve gülmemek arasında bir yerdeydik. Hayır, gülmeliydik ve güldük. Hem de delicesine güldük. Gülüşlerimizin sesini bastırmaya çalıştıkça daha çok güldük. Bugün dedim, keşke hiç bitmese ve Melih hep burada kalsa. Gülerken bile onun adını söyledim kendime, insan böyle hissedince bitsin istemezdi. Bitsin istemiyordum ama bitecekti. Neyse ki gülümsemelerin sonu olmazdı ve biz de bunu ziyadesiyle yaşıyorduk.

Sofrayı topladıktan sonra ninemin yanına gittik, Melih için bir yatak açmıştı. "Sen burada uyu, oğlum."

"Ben aslında eve gidebilirdim."

"Yağmur dinmedi daha oğlum, hem çok geç oldu," dedi ninem. Yatağın ucunda havlu vardı. "O havluyla saçlarını iyi-

ce sar. Şişeye sıcak su da koydum, yorganın altına girip şişeyi ayaklarının altına koy. Hasta olman guzum."

"Vallahi, ne diyeyim ki?" dedi Melih mahcup olarak. "Allah razı olsun."

"Senden de razı olsun," diye karşılık verdi ninem. "Ama geç oldu. Ben geç uyuyan insanı sevmem. Erkenden yatın, erkenden kalkın tamam mı?"

"Tamam, siz merak etmeyin," dedi Melih sakin bir sesle.

"İyi bakalım," dedi ninem gülümseyerek. Ardından bana döndü. "Sen de saçlarını güzelce kurut, Yasemin. Senin için de sıcak su hazırladım. Haydi, gidin yatın."

"Sağ ol nine," dedim yanağından öperken. "İyi geceler."

"Deli kız," diye güldü. "Size de iyi geceler."

Ninem ışıkları kapatıp ağır adımlara odasına gittiğinde Melih ile karşı karşıya kaldık. "O zaman sana da iyi geceler," dedim zorlanarak.

"Hayatımın en güzel gecesi olacak, Yasemin."

"Benim de," diye itiraf ettim. Gülümsemesi büyüdü. Ona eşlik ettim. Ağır adımlarla odalarımıza çekildik ama kapılarımızı kapatmadık. Bu farklı yerlere gitmek ama aynı yolda ilerlemek gibi bir şeydi. Onunla farklı yerlere gitsem de aynı yolda yürümek bile güzeldi.

IX. BÖLÜM

Eller ve Dokunuşlar

♪

Mavi Gri - Ben Sende Yandım

Güneş bizim için doğuyorsa geceyi ay ile kapatmak kaçınılmaz olur.

Güneş kirpiklerimin uçlarına sıcak sıcak dokunurken uzandığım yatakta hafifçe hareketlendim. Gözlerimi açtığımda perdemin arasından içeri sızan güneş ışığıyla karşılaştım. Penceremin dışındaki hayat beni bekliyordu. Kuş sesleri, bahar esintisi ve dostlarım. Beni bekliyordu. Hey! Bir saniye. Birini unuttum.

Melih.

O da buradaydı. Kalbimde garip bir hisle doğruldum ve beni takip eden saçlarımı omzundan arkaya atıp ayaklandım. Üzerimdeki geceliği çıkarıp mavi renkli şalvarımı giydikten sonra yüzümü yıkadım lâkin ortalarda kimseyi görememiştim. Temkinli bir hâlde yeniden odama geldim, saçlarımı tarayıp bir fularla tepeden taç gibi toplayarak uçlarının omuzlarımdan sarkmasına müsaade ettim. Aynaya baktığımda yüzümdeki gülümsemeyle karşılaştım. Normalde de gülümserdim ama bu sefer başka gülümsüyordum işte. Yatağımı da topladıktan sonra odamdan çıktım. Melih'in uyuduğu odanın kapısı kapalıydı, hâlâ uyuyor olabilirdi. Uyandırmak istemedim. Mutfağa gittiğimde ocaktaki çayı gördüm. Demek ki ninem uyanmıştı. Buzdolabının kapağını açıp peynir ve zeytin çıkardım fakat bahçeye gidip biraz salatalık almam gerekiyordu. Birkaç dakika sonra dışarı çıkmak için hareketlendiğimde ninemi elinde salatalık ve domateslerle yanıma gelirken gördüm. "Uyandın mı sonunda, Yasemin?"

Duraksadım. "Niye ki? Çok mu geç uyandım, nine?"

"Sen değil ama Melih evladım epey erken uyandı."

"Nerede ki o?"

Gülümseyerek elindekileri tezgâha bıraktı. "Bahçede. Sabah erkenden kalktım, Melih de uyanmış. Beraber bahçeye gittik."

"Ne yaptınız ki? Yani, o ne yapıyor şu an orada, nine?" diye sordum merakla.

Yüzündeki ima dolu tebessüm kalbimdeki dengeyi bozuyordu. "Sana salıncak kurdu."

Gözlerim irileşti, afallamıştım. Dudaklarım da kendiliğinden yukarı doğru kıvrılıverdi delicesine. "Bana mı?" diye sordum saf saf. "Salıncak mı kurdu?"

"Ah, Yasemin," dedi ninem. "Benden evvel mi bunadın guzum?"

"Nine, deme öyle," dedim gülerek. "Şaşırdım sadece."

Yüzüme doğru yaklaşıp sanki gizli bir şey söylermişçesine fısıldadı. "Bu Melih pek temiz, pek hoş bir oğlan, Yasemin. Toprak biraz çamurluydu ama durmadı." Gülerek elindekileri musluğun altına tuttu. "Deli oğlan, rüyasında mı görmüş yoksa seni? Sabah kalktı, sana salıncak kurdu."

Kalbim nasıl atıyor, ah ah...

"Nereye kurdu ki?"

"Elma ağacının altına."

"Elma ağacının altına," diye tekrarladığımda ninem bana tuhaf tuhaf baktı. "Yasemin, sen cidden bunuyor musun kızım? Yoksa bu oğlan mı aklını aldı senin?"

Yutkunarak geri çekildim. "Ay, ne alakası var, nine? Daha önce hiç kimse bana salıncak kurmamıştı da o yüzden şaşırdım. Yani, büyükbabam dışında."

Ninemin gözlerinde minnet dolu bir ifade belirdi. "Ah büyükbaban... Neyse, Yasemin. Haydi, çağır Melih'i de kahvaltı yapalım."

"Tamam," dedim dudaklarımı ıslatıp çekerken. "Ama nine, benim bugün pazara gitmem gerek."

"E git, Yasemin."

"Tamam, gideyim."

Güldü. "Vallahi aklın beş karış havada, Yasemin."

"Nine!"

"Tamam, haydi, git git," diye eğlenerek kovdu beni yanından Melih'e doğru. Dışarı çıktığımda arka bahçeye gittim ve Melih'i gördüm. Dost'a su veriyordu. Hemen çaprazında duran elma ağacını ve benim için yaptığı salıncağı da gördüm. Gülüşüm öyle çok büyüdü, kalbim öyle fazla çarptı ki güneş içimi ısıtmadı, beni yaktı. Melih, Dost'la şakalaşmaya başlarken dudaklarımı birbirine bastırarak yanlarına yürüdüm mavi şalvarım ve saçımdaki fularımla. Ayaklarımı bastığım yerler kuru değildi ama çamur da sayılmazdı. Yağmur tüm kötülüğü yıkamış gibiydi zira hava berrak bir evren gibiydi. Hiçbir kötülüğün ve kötünün olmadığı bir çembere hapsolmuş gibiydik. Ağır adımlarla yanlarına ilerlediğimde Melih eğildiği yerden kafasını bana doğru çevirdi. Beni fark ettiği anda gülümsemesi farklı bir anlama evrildi. Bir gece, sadece bir gece ve bir tebessümle onu tüm kalbimle hissetmeye başlamıştım. Kalbimin kapılarını ona sonuna kadar açmıştım. "Günaydın, Yasemin," diyerek ayaklandı ve elini ayağını nereye koyacağını bilemez bir hâlde Dost'u gösterdi. "Biz de... Ee..."

"Dost," dedim ona yardımcı olarak. "Onun adı Dost."

Gülümsemesi asla dinmiyordu, elini ensesinin altındaki saçlarına götürerek hafifçe kaşıdı. "Dost ile biraz konuştuk."

"Konuştunuz?" diye sordum kaşlarımı yukarı kaldırırken.

"Hı hı," dedi. "Ona seni sordum ama pek konuşmadı. Hakikaten çok iyi bir dostmuş."

İkimiz de sustuk, sonra kafalarımızı eğip birbirimizin gülüşlerini duyacak kadar güldük.

"Çok kötüydü, değil mi?" diye sordu sol gözünü kısarak. "Aslında bunu berbat bir espri olsun diye söylememiştim."

"O kadar da kötü sayılmazdı ama Dost öyledir. İyi bir dosttur."

"Senin adına sevindim," dedi sakince. "Çünkü ne kadar konuşursan konuş *sus artık* diyen biri olmaması güzel bir şey. İstediği kadar dinleyebilir seni, sen de istediğin kadar konuşabilirsin."

"İstersen ben de dilediğin kadar dinlerim seni," deyiverdim.

Yasemin, aklın beş karış havada cidden kızım!

Melih'in gözlerindeki yeşillik öyle güzelleşti ki ben artık bu hissettiğim şeyin doruklarına doğru tırmandığımı fark etmeye başladım. "Belki bir gün, Yasemin," dedi nazikçe. "Seni sıkmayacağım ve sıkılmayacağımız bir yerde konuşuruz."

"Bir deniz kenarı olur belki..."diye ekledim.

"Bir akşamüzeri olur ya da..."

"Biraz çilek olur, biraz da kek..."

"Biraz rüzgâr olur, biraz da sen..."

Fark etmeden hayaller kurmuşuz aslında, fark etmeden kalbimin içine yerleştiği gibi.

Cümlelerimiz pamuk ipliğinden yapılmış gibi dilimizin ucuna takılı kaldı, sustuğumuz anda Melih derin bir iç çekti. Bana çok sıcak, samimi ve içten geliyordu. Belki de bu yüzden ona böylesine gidiyordu yüreğim. Belki de bu yüzden iki kişilik hayaller kuruyordu zihnim.

"Gece rahat uyuyabildin mi?" diye sordum sonra. "Üşütmedin, değil mi?"

"Hayır. Son zamanlarda uyuduğum en güzel uykuydu."

"Çok sevindim," dedim gülümseyerek. "Ninem de..."

Sözlerimi minik bir endişeyle keserek dudaklarını sabırsızca yaladı. "Sabah Hatice nineden ip istemiştim ve şey..." Sanki bunu ondan evvel söyleyeceğimi sanmış ve utanmıştı. "Senin için salıncak kurdum." Arkasını dönerek salıncağı gös-

terdi. Bir urgan ipiyle kurduğu salıncağa minder de koymuştu. "İlk defa yaptım, sallanırsın diye."

Sırıtıverdim. "Zaten başka ne yapacağım ki?"

Yüzünü bana çevirdi. "Doğru."

Birkaç saniye aramıza hiçbir cümle girmedi, iç çekerek gözlerimi kapatıp açtım. "Teşekkür ederim. Çok güzel... Bu çok başka bir şey." Konuşamadığım anlar da, kalbim de bana küsüyordu sanki. "Teşekkür ederim, Melih."

"Rica ederim, Yasemin," dedi. Bana böyle bakarken üç gün sonra gidecek olduğunu hatırladım, tüm tebessümlerim kurduğu salıncakla birlikte nereye gittiğini bilmediğim bir yana doğru sallanmaya başladı ancak bunu ona belli etmekten kaçındım. Toparlanarak, "Ninem kahvaltı hazırladı. Lafa daldık burada, haydi gidelim. Kızar yoksa."

Buraya doğru yürümeye başlarken, "Kızmaz ya," dedi. Sesi ne hoştu... Evet, ondan hoşlandığım için her detayına vurulmaya başlamıştım. Böyle olmaz mıydı zaten? Ne bileyim, ben ilk kez hissettiğimden böyle düşünüyordum en azından.

"Hatice nine çok tatlı bir kadın."

"Elbette öyle," dedim yanıma geldiğinde. Birlikte eve yürümeye başladık. "Şakacıktan kızar o."

"Hiç kavga eder misiniz?"

"Hiç etmeyiz," dedim. "Arada inatlaştığımız anlar oluyor tabii." Güldüm. "Bir keresinde, ben küçükken ninem çok koşma, düşersin dedi, ben de onu asla duymadım. Sonra düştüm." Gülmeye devam ettim. "Ninem de şey demişti: Dedim sana düşersin diye, uf oldu dizlerin, değil mi?"

"Çok mu uf olmuştu dizlerin, Yasemin?" diye sordu Melih bana bir anda durgun bir şekilde bakarak.

Kafamı ağır ağır salladım. "Geçti ama."

"Bir daha uf olmasın dizlerin."

"Olmadı zaten çünkü o günden sonra hep söz dinledim."

Aynı şeyi dinler gibi sustuk, sonra da eve girdik. Ellerimizi yıkadıktan sonra mutfağa girdik. Ninem söylenerek çayları

doldurmaya başladı. "Nerede kaldınız yahu! Çaylar soğudu." O esnada Melih'e yandan bir bakış attı. "Melih, yoksa Yasemin'i mi salladın?"

"Yok," dedi Melih kısık sesiyle. "Ama sallayabilirim."

Başımı sokacak bir yer aradığımda ninem elinde çaydanlıkla arkasını dönerek "Salla tabii ya," dedi. "O kadar kurdun yavrum, bir de sallayıver. Yasemin de seni sallasın."

"Nine, neler diyorsun?" dedim kısık sesimle yutkunurken. Ninem bana bakıp güldü, birlikte sofraya oturduk. Elini ekmeğe uzatırken, "Aman evladım, bakmayın siz bana," dedi. "Bu koca karı uğraşıyor işte sizinle." Melih'e döndü. "Oğlum, sen de alınma sakın. Ben çocukları çok severim. Bir tane torunum var, o da Yasemin ama sen de gelince yüreğim bir hoş oldu işte. Biz yaşlılar severiz böyle kalabalıklaşan ortamları. Alınmayın kuzucuklarım."

"Estağfurullah, Hatice nine," dedi Melih. "Ben alınmam ki. Hem ne mutlu bana sizi mutlu edebildiysem."

"Ettin yavrum, ettin," deyip ekledi. Birazcık meraklıydı. "Arayan soran oldu mu, evladım? Merak etmesinler seni."

"Ben arkadaşlarıma haber verdim," dedi Melih. "Birazdan giderim, hem size de çok zahmet verdim."

Ninem, "Estağfurullah oğlum, o nasıl laf öyle?" diye kızdı şakayla. "Biz sana iyi hürmet edebildik mi asıl? Rahat ettin mi?"

Melih ellerini masanın altında kavuşturarak mahcubiyetle nineme baktı. "Çok iyi hem de. Hem ben damdan düşer gibi geldim buraya. Çok iyi ağırladınız beni, teşekkür ederim."

Ninem, Melih'e tatlı tatlı bakmaya başladığında Melih utanmaya başladı. Ay, çok sevdim ama şu anı.

"Pek de güzel bir çocuksun," dedi ninem saklamadan. "Maşallah."

Melih, yerin dibi olsa girerdi. Girme Melih, haklı ninem.

Ninem beni dürttü. "Öyle değil mi, Yasemin?"

Gözlerim kocaman oldu, ağzımdaki zeytinin çekirdeği boğazıma kaçacakken durdurdum. Melih yüzüme bakakalmıştı, derin bir nefes alıp kafamı ağır ağır salladım. Ninem resmen bizimle oynuyordu! Nasıl da hoşuna gidiyordu. Ah nineciğim, ah!

"Neyse, ben sizi lafa tuttum," dedi ninem sofraya yönelerek. "Dilim açıldı bugün de benim." Melih belli belirsiz bir şeyler mırıldanırken ninem sofradaki reçeli, yoğurdu ve peyniri Melih'in önüne doğru çekti. "Bak, bunlar doğal ürünler. Reçeli Yasemin yapmıştı, ye oğlum, çekinme."

Melih'le göz göze geldik, kafamı sağa doğru yatırarak gülümsedim. Nineciğim, ne yapmaya çalışıyorsun bilmiyorum ama azıcık utanıyorum ben, anlasan ya beni.

"Ellerinize sağlık," dedi Melih ekmeğini bölerken. "Her şey harika görünüyor."

"İstersen eve döneceğin zaman bir kavanoz götür evladım."

Ninem, Melih'in ne diyeceğini bilemediğini anladı ve gülümseyerek Melih'in sırtını sıvazladı. Ninem buraya gelen birini asla eli boş göndermezdi. Misafiri çok sever ve sonuna kadar hürmet etmeye bayılırdı. Çok severdi muhabbeti ve içtenliği. Aslında onu anlıyordum. Biz iki kişiydik, evimize bir kişi daha gelmişti. Melih... Ninem onu çok sevmişti, kalbine dokunmuştu. Canım ninem, sen asla sevgisiz kalmayacaksın, ben seni hep seveceğim ve hiç yalnız bırakmayacağım.

Kahvaltımızı yaptıktan sonra Melih ayağa kalkıp, "Ben artık müsaadenizi isteyeyim," dedi. "Tekrar teşekkür ederim."

"Ne demek, oğlum," dedi ninem. "Ama acelen yoksa Yasemin ile çıkın. O da pazara gidecekti bugün."

"Nine, ben daha sebze falan toplayacağım," dedikten sonra Melih'e bakıp mırıldandım. "Ben seni tutmayayım."

Şaşırdı. "Bilmiyordum ama istersen sana yardım edebilirim. Vaktim çok."

Gülümsedim. "Yok, bu benim işim, zahmet vermeyeyim sana."

"Deme öyle, Yasemin," dedi. "Ne zahmeti?"

Ninem gülerek tezgâha döndü. "Ben bulaşıkları hallederim."

Melih ile birbirimize baktık. Sonra da elimize sepetlerimizi alıp bahçeye gittik. Tarla çok çamurlu değildi, zaten hava bir hayli sıcak olduğundan toprak hemen çekilmişti. Salatalıkların sırasına ilerlerken, "Daha önce topladın mı?" diye sordum. "Biraz acıtır ellerini."

"Seninkiler çok mu acıyor?"

"Alıştım ben artık ama hayır, çok acımıyor."

"Eldiven giysene."

"Eldiven sevmiyorum ki," dedim omzumu silkerek. "Hem ellerim terliyor hem de toplarken tadını çıkaramıyorum." Gülerek eğildim ve bir tane salatalık kopardım. "Dalından koparmak ve onu hissetmek çok güzel."

Melih yanıma gelerek karşıma geçti ve nasıl topladığıma baktı. Sanırım daha önce hiç salatalık toplamamıştı. Ona nasıl toplanacağını gösterdim; toplamaya başladı, çok zorlanmıyordu. Salatalıkları topladıktan sonra sepettekileri küçük boy ve büyük boy olarak ikiye ayırdık. "Küçüklerle ne yapıyorsun, Yasemin?" diye sordu.

"Turşu kuruyorum."

"Maşallahın var," dedi yumuşacık sesiyle. "Söylesene Yasemin, yapamadığın ne var?"

"Karnıyarık," diye cevapladım.

Kafasını kaldırdı ve suratıma boş boş baktı. Böyle bakarken bile ne kadar güzel baktığını bilmiyordu. Eh! Ben iyice oluyorum ama!

Gözlerimi kaçırarak mırıldandım. "Karnıyarık yapamıyorum bir türlü. İstediğim gibi olmuyor ama ninem çok güzel yapar."

"Bir şey itiraf edeyim mi?" diye konuştu.

Kafamı aşağı yukarı salladım. "Hı hı."

"Tek ve en iyi yaptığım yemek karnıyarık."

Gözlerim parladı. "Ciddi misin?"

"Vallahi çok ciddiyim."

Yanaklarım ısındı. "Kıskandım."

"Ben de seni kıskanıyorum," deyiverdi bir anda. "Ortak yönümüz hiç yok gibiydi, meğerse varmış."

"Hakikaten hiç ortak yönümüz yok bizim."

Tek gözünü kıstı. "Sanki bir şey var."

"Neymiş o?"

"Gözlerime artık çok daha dikkatli bakıyorsun. Ben senin gözlerine hep dikkatli bakardım. Gözlerini gözlerimden hiç çekme, olur mu?"

Gözlerimi kaçırdım.

Sonra gülerek ellerimle yüzümü kapattım. "Ay, istemeden oldu! Sen öyle deyince..."

Güldü. "Farkındayım ama bunu kastetmemiştim zaten. Hem sen anladın. Anladın, değil mi Yasemin?"

Ellerimi usulca yüzümden indirdim. Kafamı aşağı yukarı sallayarak onayladım. "Anladım, Melih."

Adımı onun ağzından her duyuşumda kalbim bir hoş oluyordu. Orhan, Nisan, ninem ya da bir başkası adımı söylerken sıradan bir insanmışım gibi hissediyordum ama o bana Yasemin dedikçe adımı daha çok seviyordum. En güzel ve ilk mesajında da söylemişti hatta. *Yasemin, çiçeklerin en güzeli.*

Bir saat kadar pazara gidecek ürünleri topladıktan sonra pazara gittik. Pazar çok yoğun ve bereketliydi. Tezgâhımızı açtıktan sonra Melih yanımda durdu ama bir şey yapmıyordu. Umarım yanımda sıkılmıyordur diye endişelendim, ben müşterilerle uğraşırken onun da sıkılacağı ihtimalini düşünmek hoşuma gitmiyordu. Bugün süt ve yumurtam da yoktu zaten, çok sürmeden eve dönerdim. Melih de bu sayede sıkılmazdı. Ona bunu açık açık sormadım, müşterilerle ilgilenmeye devam ettim. Az sonra onun telefonu çaldı ve biraz uzağa giderek konuşmaya başladı fakat sesini duyabiliyordum. Onu dinlemeli miydim? Hayır Yasemin, çok ayıp! Ama kulakları-

mı kapatamazdım ki, duyuyordum sesini.

Melih hararetli bir şekilde konuşuyordu. "Umurumda değil. Sen iyi misin, daha üç günüm var, gelmiyorum bir yere." Sinirle güldü. "Lan, beni çıldırtma, sanki senin imkânın yok! Defol o zaman geldiğin yere, anam değilsin babam değilsin, bıktım şu sahte rollerinden!" Kaşlarımı çattım çünkü onu ilk kez bu kadar öfkeli görüyordum. Öfkeyle, "O zaman efendi gibi davranacaksın. Senin serseriliklerinin ceremesini ben çekmek zorunda değilim! Kapat lan şu telefonu!" dedikten sonra telefonu hızla kapattı.

Abisiyle mi konuşmuştu acaba?

O bir kıza *lan* bile demezdi, o yüzden abisiyle konuştuğunu düşünmüştüm. Bana hiç dememişti, hatta fark etmeden sesini bile yükseltmemişti.

Melih, keşke seni daha çok tanıma fırsatım olsaydı. Keşke bana kendini birazcık anlatsaydın.

Telefonu kapattıktan sonra bir müddet yanıma gelmedi, sanırım sinirini bastırmak istedi. Yanıma geldiğinde ona dönemedim çünkü ürkmüştüm biraz ama ondan değil, ona baktığımda kendini daha çok kötü hissetmesinden. Onu birileri üzüyordu, herkesi üzen birileri olduğu gibi onu da üzenler vardı ve ben o üzülsün istemiyordum.

Ürünlerimin neredeyse hepsini sattıktan sonra kendimi tutarak Melih'e döndüm. "Bitti."

"Ne bitti?" diye sordu şaşkınlıkla.

Gülümsedim. "Sebzeler."

İrkilerek boş tezgâha baktı. "Farkında değilim, kusura bakma lütfen."

Durgunlaştım. "Yok, bakmam ama sen iyi misin? Keşke buraya gelmeseydin. Ben sattım bile hepsini, sen de boş yere ayakta bekledin bunca zaman."

Gülümserken gözleri kısıldı. "Boş yere değil, Yasemin. Seninle açık konuşuyorum zaten, uzun zamandır bana iyi gelen

tek şey sensin. Senin varlığın bile ruhumu dizginliyor. Kızdığım, kırıldığım ne varsa sayende uçup gidiyor. Sana bakmak bile iyi ediyor beni."

Gülümsemek istemiştim ama bunu başaramamıştım, söylediği sözler kalbimi ağrıtmıştı. Ben ona iyi mi geliyordum? Neye kızıyor ya da kırılıyordu da benim sayemde uçup gidiyordu ki? Boğazımı temizleyerek yüzüne cesaretle baktım. "Belki haddim değil ama istersen konuşabilirsin benimle," dedim. "Ben dinlerim seni."

Gülümseyiverdi. Bana bakınca hep gülümsüyordu sahiden. "Benim cümlelerim senin cümlelerini utandırır, Yasemin. Boş ver."

"Neden öyle dedin ki? Çok mu kırgınsın?"

Gözlerini kaçırdı. İlk kez, gözlerini utanmaktan başka bir duyguyla kaçırdı.

Melih konuşmadı, ben de zorlamadım. Zaten olması gereken de oydu ya. Biri susuyorsa isteği onu konuşturmanız değil, onunla susmanızdır. Biri gözlerini uzaklara götürüyorsa onu yakına çekin diye değil, onunla uzaklara gidin diyedir.

Sen daha fazla kırılma diye seninle susar, uzaklara gelirim, Melih.

Pazardan çıktıktan sonra yürümeye başladık. Motorumu Orhan'a vermiştim, önemli bir işi vardı. Biz de Melih'le yürümeye başladık. Güneş ağırlaşarak gökyüzünde salınmaya devam ediyordu. Hava çok sıcaktı ama günün sevdiğim vakitlerine doğru yürürken bunu sorun etmiyordum bile. Üstelik yan yana yürümekten hoşlandığım biri vardı yanımda. Nasıl şikâyetim olabilirdi ki?

İkimiz de sessizliği dudaklarımızda taşırken Melih huzursuzlanarak duraksadı ve gözlerime bakıp, "Kusura bakma, sana da kötü hissettirdim, değil mi?" diye sordu. "Bunu sana yaşattırmak istemezdim."

"Hayır hayır," dedim çabucak. "Ben hiç kötü hissetmedim bile. Bana bir şey yaşattırmadın."

Sertçe yutkundu. "İnsan bazen istemeden de olsa böyle hissediyor."

Tekrar ona döndüm. "Melih, belki çok kısa zamanda konuşmaya ve görmeye başladık birbirimizi ama sana kötü gelen ne varsa bana anlatabilirsin. Kendin diyorsun, bana bakarken iyi geliyorsam sana belki seni duyarım ve daha iyi gelirim, olmaz mı?"

Duraksadı ve eli yanağıma dokunan saçlarıma uzandı bir anda. Hareket edemedim. Hipnoz olmuş gibi gözlerine bakarken saçlarımı nazikçe kulağımın arkasına sıkıştırıp iç çekti. Tenime dokunurken kalbime dokunmuş gibi hissettirmişti. Bunu nasıl başarmıştı bilmiyorum ama olmuştu işte. "Yasemin," dedi adım dudaklarından bir şarkı gibi dökülürken. "Üç gün sonra döneceğim. Geri geleceğim elbet ama üç gün sonra gidecek olmak bile..." Konuşamadı ve elini yüzümden indirdi. "Senden bir şey isteyebilir miyim?" diye sordu.

"Tabii ki."

"Bu üç günü benimle geçirmek ister misin? Biliyorum, bu isteğimi çok tuhaf bulabilirsin ama bana bu üç günü verirsen hayatıma kaç sene kazandıracağını tahmin bile edemezsin. Bana seninle bir gün geçirmenin bile onlarca yıla denk geldiğini gösterdin, Yasemin." Sesi kısıldı, belki kızacağımı düşündü belki de bunu söylediği için kendine kızdı. "Ya da boş ver," dedi kendine kızdığını belli ederek. "Hayatından üç gün almaya hakkım yok ki."

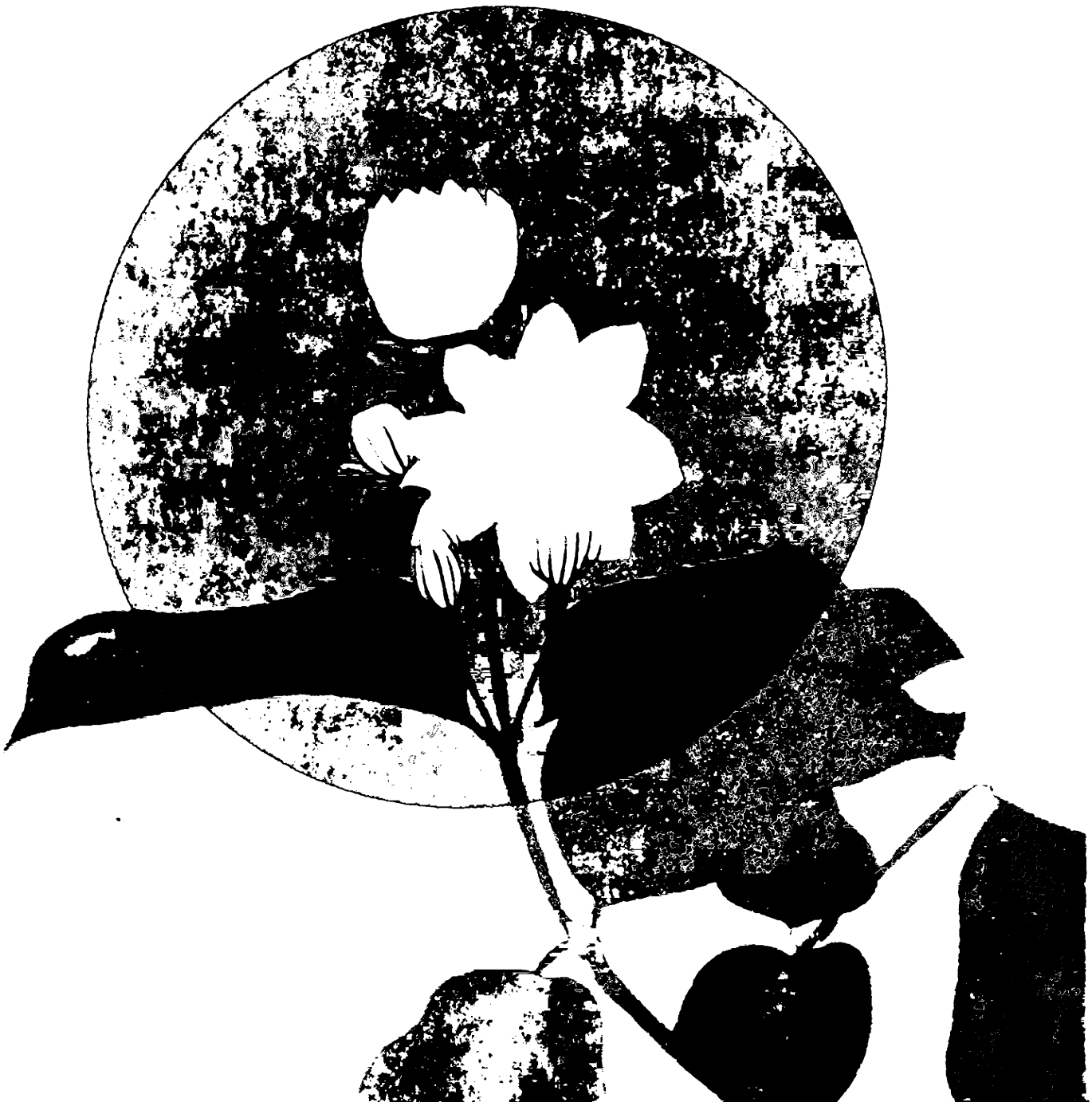
Onu durdurdum. "Ama ben ne kadar yaşayacağımı bile bilmiyorum ki." Gülümseyerek eline uzandım. Elini tuttum. Elleri sıcacıktı, tıpkı gözleri gibi. "Kaç günümüzün kaldığını bilmediğimiz bu dünya için üç günün hesabını yapamam, Melih. Üç günümüz varsa sonsuza kadar sürecekmiş yaşamaktan zarar gelmez. Kendimizi kandırırız bir yerde ama olsun, başkalarının gerçeklerine bizim kandırmacalarımızı değişmem."

X. BÖLÜM

Rüya İçinde Rüya

♪

Emre Fel - Merhabalar

Üç gün.

Hayatım için bana kaç gün biçilmişti bilmiyorum ama ben sadece üç günümü Melih için ayırmıştım. Üç gün hiçbir şeydi. İstediğim resmi çizip boyamak için bile yetmezdi bazen. Hani hiç bitmesin istediğimiz, bitecek diye doyasıya eğlenmekten korktuğumuz, hatta eğlenirken bile daima buruk yanınızı içinize gömdüğünüz anlar vardır ya... Evet, o anları yaşıyordum. Alışmıştım. Çok çabuk alışmış, çok çabuk bu gerçeklerle yüzleşmiştim. Kalbimi ve ruhumu sakınmadan açıvermiştim ona çünkü ben daha önce hiç böyle hissetmemiştim.

Önümdeki süt kovasını bırakıp çömeldiğim yerden tepemde dikilen Melih'e baktım. Gözlerime güneşin girmesini engelliyordu ama gülümseyen gözleri bir güneşten daha sıcaktı. "Öğrenmek istemiyor muydun?" diye sordum sakince. "Gel haydi, bak."

Hafifçe eğildi ve meraklı bakışlarıyla beni takip etti. Karnım kasılırken derin bir nefes alıp Sütlaç'ın memelerini kavradım, önce birini sonra diğerini sıktım. Sıkarken akan sütler, süt kovasına damlarken gülerek, "Böyle böyle işte," dedim. "Bir şey yok yani."

"Daha önce hiç koyun memesine dokunmadım ki ben, Yasemin," dedi saf bir ses tonuyla. "Biraz pratik yaparsam gelişir belki."

"Gelişse ne işine yarayacak ki?" diye sordum neşeli bir sesle süt sağmaya devam ederken. "Çiftçi değilsin. Sadece merak ettiğin için gösterdim."

"Belki bir gün benim de bir koyunum olur," deyiverince duraksadım. Ellerimdeki yavaşlık kalbime ters düşüyordu. Güldüğünü işittim ve kulağımın hemen yanında olup da içimi hoş eden ses tonuna kendimi bastırmaya çalıştım. "Ben de adını şekerpare koyarım."

Kaşlarımı çatarak yüzüne baktım. "Şekerpare mi?"

"Hı hı," dedi dudağının kenarı kıvrılmış bir hâlde. "En sevdiğim tatlı."

Gözlerimi kısarak, "Rol mü çalıyorsunuz acaba?" diye soruverdim.

"Hayır," dedi gözlerimin içine içine. "Senin bana kattığın güzelliklerden sadece bir tanesi işte."

Kalbime bir kedi pati atmış gibi hissettim.

Gözlerimi gözlerinden ayırıp işime geri döndüğümde delicesine gülümseyen çehremi ondan biraz sakındım. Melih derin bir nefes alıp bana biraz daha sokuldu, ellerini ellerimin olduğu yere uzatıp, "Deneyebilir miyim?" diye sordu.

Kalbime bir kedi girmiş gibi hissettim.

Kafamı sallayıp, "Tabii," diyerek biraz yana kaydım.

Melih, Sütlaç'ın memesini kavradığında yüzünde tuhaf bir ekşime meydana geldi ve bu beni biraz güldürdü. Melih, memeden sütü boşaltırken gözleri parladı. Saf ya! "Aha, geliyor vallahi. Süt geliyor, Yasemin."

Gülmeye başladım. "Başka ne gelecekti?"

"Bilmiyorum, şu an çok garip hissediyorum," dedi gülmeye başlarken. Acayip keyiflenmişti. Süt sağmaya devam ederken Sütlaç'a baktı, koyunum önünde ot yemekle meşguldü. "Peki, ben böyle sıkıyorum ya, acıyor mudur şeyleri?"

Gülümsememi durduramıyordum. "Neyleri?" diye sordum boş bulunarak.

"Memeleri."

"Yok yok," dedim kafamı iki yana sallarken. "Acımaz."

"İyi o zaman," dedi ve süt sağımına becerebildiği kadar devam etti.

Çok sürmeden süt sağımını bitirdikten sonra bahçedeki küçük çeşmenin orada ellerimizi yıkadık. Ben eve gidip sütü buzdolabına koydum. Bugün yapılacak çok işimiz vardı. Ninem de bahçedeydi, turşu kuracaktık. Elimde birkaç malzemeyle bahçeye çıktığımda Melih'in beni beklediğini gördüm. Mahcup bir yüz ifadesiyle, "Sen üç gün dedin ama ben bu işlerin yapılacağını bir an unutmuşum," dedim. "Söz, akşama kadar biter."

"O ne demek öyle, Yasemin?" diye sordu düz bir sesle. "Üç günden kastım buydu zaten. Ben senin hayatına üç günlüğüne dâhil olmak istiyorum. Az evvel süt sağdım. Şimdi de turşu kuracağız, değil mi? Daha önce hiç böyle şeyler yapmadım ki ben. Çok iyi hissediyorum kendimi, inan bana."

"Öyle mi?"

"Vallahi öyle."

"Tamam," dedim bir şeyler söylemek ister gibi. "Ninemin yanına gidelim o hâlde. Salatalıkları yıkıyordu en son."

"Haydi, gidelim."

Birlikte arka bahçeye gittik. Ninem tam da tahmin ettiğim gibi önündeki büyük leğene döktüğü salatalıkları yıkayıp diğer leğenin içine koyuyordu. Beni, daha doğrusu bizi görünce yüzündeki gülümseme kocaman oldu. Leğenin içindeki hortumu kaldırıp, "Suyu kapatıver, Yasemin," dedi, suyu kapattım.

Melih, "Kolay gelsin," diyerek eğildi ninemin yanına.

Ninem gülerek, "Sağ ol, güzel yüzlü evladım benim," dedi. Melih utanma evresini atlattığında fularımı sıkılaştırıp saçlarımı düzelttim. Salatalıkları yıkamak için oturduğumda

ninem, "Siz bidonları doldurun, Yasemin," dedi. "Ben yıkıyorum bunları yavrum."

"Tamam, ninem," dedim sakin bir sesle.

Elime bir bidon alıp salatalıkları doldurmaya başladığımda ninem meraklı bakışlarla bizi izleyen Melih'in önüne bir bidon koyarak, "Haydi bakalım, sen de doldur," dedi.

Melih, "Tamam," demekle yetindi, yanlış bir şey yapmaktan sakınırmışçasına bana bakarak bidonu doldurmaya başladı.

Ninem soyduğu sarımsakları önüme uzatırken Melih'e yandan bir bakış atıp, "Sevdin mi sen buraları, bu işleri bakalım?" diye sordu.

"Çok," dedi Melih iç çekerek. "İnsan böyle bir ortamı nasıl sevmez ki?"

"Öyle deme oğlum, sevmeyen çok kişi vardır," dedi ninem. "Bak ben kaç yaşına geldim, daha hazır peynir, süt içtiğimi bilmem. İstanbul'a da gitmedim hiç. Nasıl orası, büyük mü?"

"Büyük," dedi Melih. Biraz düşünceli bir sesle salatalıkları bidona doldurmaya devam etti. "İstanbul güzel olduğu kadar zararlı bir şehir de. İnsanı zehirliyor. Kalabalık, gürültülü... Ben sevmiyorum Hatice nine. Sevemiyorum o şehri. Bana fazla büyük ve yabancı geliyor."

Ninem biraz endişelenerek, "Bir şey mi yaptı o şehir sana?" diye sordu.

Melih duraksadı. Yüzüne bakamadım. Birkaç saniye gülmek ve gülmemek arasındaki ince çizgide kaldı. "Yok," diyerek geçiştirdi. "Sadece oraya ait değilim. Bence her insanın ait olduğu bir şehir vardır. Yasemin ve siz Muğla'ya, bu kasabaya aitsiniz ama ben İstanbul'a ait değilim."

Ses tonunda, benden sakındığı hatta kendinden bile sakladığı bakışlarında eskimiş bir defter yaprağına yazdığı bir cümle vardı sanki. Açıp okumak istemediği ama ne yaparsa yapsın silemediği bir cümle.

Ninem içimden geçirdiğim hisleri anlamışçasına yüzünü Melih'e çevirdi. "Burası senin de evin sayılır, oğlum. Ne zaman canın sıkılır, için bunalırsa çal kapımızı. Biz sana seve seve açarız o kapıyı, güzel yavrum benim."

Ağlayayım mı, onu mu istiyorsun?

Melih'in bakışlarındaki minneti gördüğüm an ninem daha da mutlu oldu ve gülerek, "Haydi bakalım, işimize dönelim," dedi. "Daha çok iş var. Elmalar toplanacak. Ben gidip çörek yapacağım."

"Çörek mi?" diye heyecanlandım. "Üzerine çörek otu da ekeceksin ama değil mi? Bol bol hem de."

"Evde biraz vardı, Yasemin," dedi ninem. "Ekerim kızım."

Melih, "Biz de elmaları toplarız o zaman," diye girişti. "Yapılacak başka iş varsa yaparız."

"Elmaları toplayın, yarın Yusuf almaya gelecek onları. Sen hiç yorulma Yasemin, Yusuf alıcısını buldu onların."

"Peki öyleyse," dedim kafamı sallarken. Hep birlikte dört bidon turşuyu kurduktan sonra ayağa kalktık. Ninem çörek yapmak için eve girdiğinde biz de elimizde sepetlerle elma ağacının oraya gittik. "Yoruldun mu?" diye sordum Melih'e bakıp.

"Hayır," dedi sakince. "Ama sen yorulduysan salıncakta dinlenebilirsin. Hatta seni sallarım istersen, Yasemin."

Heyecana kapıldım sanki bu benim için yeni bir şeymiş gibi. "Bilmem," dedim farkında olmadan.

Sıcacık gülümsedi. Salıncağın yanında durduğumuzda elimdeki sepeti nazikçe alıp elime uzandı ve beni kurduğu salıncağa oturttu. Bu hayatımda bir ilkti. İlk kez oturmuştum salıncağa. Ellerimi salıncağın iplerine sardığımda Melih arkama geçti. Ağacın altında, güneşin yapraklarının arasından yerli yersiz yüzümüze sızan ışık ve tatlı bir rüzgâr eşliğinde, bacaklarımda şalvarım, üzerimde çiçekli tişörtüm ile buradaydım. Melih beni sallıyordu. Yavaş yavaş hareket ediyor-

duk. Kalbim her bir harekette yerinden çıkacakmış gibi olurken Melih'in aşırıya kaçmadan, ruhumu sakince dinlemesi çok hoşuma gitmişti. Saçlarım uçuşmaya başladığında, "İyi hissediyor musun?" diye sordu Melih.

"Çok," dedim keyifle. "Çok iyi hissediyorum."

Ona yaklaştığımda kulağıma uzanıp, "Çok iyi hisset hep," deyip tekrar itti.

Gülümsedim.

O kadar çok gülümsemiştim ki üç günü usul usul tüketiyor olduğumuzu hatırladığımda gülüşümüzün fazla geldiğini fark ettim. Sustum. Susturdum kendimi.

Şu an bir rüyadaydım. Hem de bir daha hiç görmeyeceğim bir rüyaydı bu.

Birkaç dakika sonra yüzümü göğe kaldırıp gözlerimi kapattım. Havayı soludum, yaşadığım ne varsa onu hissettim. "Kuş," dedi Melih bir anda, gözlerimi açmamı sağlayacak şekilde. Elini yukarı uzattığını gördüm. "Üzerimizden geçti, Yasemin."

Göğe bakmaya devam ettim, gözlerim küçüldü ama kuşu göremedim. "Nerede?" diye sordum.

"Uçup gitti."

"Olsun," dedim sessizce. "Belki bir daha geçer."

"Belki," dedi umudunu hissettiğim o ses tonuyla. Kalbimi avuçlarının arasına almış, karlı bir havada ısıtmak için tüm sıcağını veriyor gibiydi.

Kısa bir süre sonra salıncak durdu ve indim. "Teşekkür ederim," dedim yüzüne bakarken. "Rica ederim," diye karşılık verdi. Salıncağın iplerine tutunarak bana bir adım yaklaştı. İpi bırakmıyordu gözlerimi bir an olsun bırakamadığı gibi. "Akşam," dedi yumuşak bir sesle. "Sahile gidelim mi, Yasemin? Hatice nine izin verir mi ya da sen gelmek ister misin?"

"İsterim," dedim saklamadan. "Ninem ise... Bilmem ki, izin verir galiba."

"Çok geç gelmeyeceğiz, söz," dedi güven veren bakışlarla. "Sadece akşam vakti sahil kenarında oturmak, bir ateş yakıp bir şeylerden konuşmak güzel olur diye düşündüm."

Gülümsedim. "Güzel düşünmüşsün."

Gülümsedi. Dudaklarımı birbirine bastırarak derin bir nefes alıp verdim, kafamı öne eğip saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdım. Melih elini ipten çekip ağacın dibine bıraktığı sepetleri kavradı. "Ama önce elmaları toplayalım, değil mi?" diye sordu.

"Toplayalım," dedim gözlerimi kapatıp açarken.

Melih kafasını hafif kaldırıp ağaca baktı. "Ama ağaca çıkmamız gerek sanki?"

"Çıkacağız zaten," diye güldüm.

Bana şaşkınlıkla baktı. "Çıkacak mısın?"

"Evet," dedim ve sepeti ona uzattım. "Şunu biraz tutabilir misin?"

Melih ona uzattığım sepeti kavradı, bacağımı kaldırıp ayaklarımı ağaca bastım. "Yardım edeyim mi?" diye sordu Melih.

"Teşekkür ederim, ben yapabilirim," dedim ağaca tırmanmaya devam ederken.

Tamamen ağaca çıktığımda aşağıdan bana bakan Melih'e gülümsedim. "Orada havalar nasıl?"

"Yanın kadar iyi değildir," deyiverdi.

Ama ben nasıl gülümsemem, nasıl iyi hissetmem ki böyle?

Elimi uzatıp ondan sepeti aldım, Melih aşağıda kalmıştı. "İstersen sen de gel yanıma," dedim. "Ağaç büyük, ikimizi de taşır."

"Gelirim," dedi Melih. Bana sepetini uzattı. Ağaca tırmanması zor olmamıştı, artık ikimiz de birbirimizin göz hizasındaydık. Melih nefes nefese kalmışçasına yüzümüze bakarken, "Her an beni şaşırtmaya devam ediyorsun," dedi. "Seni tanımama fırsat verdiğin için teşekkür ederim, Yasemin."

"Ne yaptım ki?" diye sordum sakince.

"Ağaca tırmanmadık da demem," dedi gülümserken.

"Deme," dedim gülüşüne eşlik ederek. "Üç güne ne kadar çok şey sığdırabilirsek o kadar iyi, değil mi? Belki bir daha tekrarı olmayacak ama hiç unutmayacağız en azından." Duraksadım. "Yani, ben unutmam ama seni..."

"Asla," dedi Melih sözümü bölerek. "Asla unutmam, Yasemin. Hem," derken ağacın dalına ağırlığını çok vermeden yaslandı. Yüzümü daha rahat görmek istiyordu. "Bunun bir tekrarı olacak. Sen yeter ki bunu yeniden yaşamak iste, ben senin için, en çok da bizim için böyle hatıralar oluştururum."

Ben cevap vermeyince o da sustu, üstelemedi. Elmalarımızı topladık, ağaçtan indik, dalların ucundakileri topladık. Elimizin uzanabildiği her elmayı toplamıştık. Sepetlerimiz dolduğunda bir hayli yorulduğumuz gözlerimizden anlaşılıyordu. Birbirimize baktık ve aynı anda ağacın dibine oturup sırtımızı ona yasladık. "Çok mu yoruldun?" diye sordu bana.

"Eh," dedim. "Sen peki?"

"Ben de eh."

Hâlsiz ama keyifli bir şekilde gülüştük. Aynı anda ikisini başarmak zor değil, aksine çok hoş olmuştu. Elimi elma sepetine uzattım, bir tane elma alıp Melih'e gösterdim. "Bu kadar elmadan sonra bir elma turtası yeriz, değil mi?"

Kafasını bana doğru çevirdi, gözlerime çok yakındı gözleri. Yeşil gözleri de en az bu elmalar kadar güzeldi. "Yiyelim mi?" diye sordu fısıltıyla. "Çok zahmet etme."

Kaşlarımı çattım. "Beraber yapacağız."

"Ha!" dedi toparlanarak. "Şey..."

"Yok yok, şaka yaptım sadece," dedim kötü hissetmesin diye. "Sen benim, bizim misafirimizsin... Üstelik en güzel elmalı turtayı ben yaparım."

"Şüphem bile yok."

Gözlerimi gözlerinden çekmediğimi fark ettim. Tıpkı bana dediği gibiydi: *Gözlerini gözlerimden hiç çekme, olur mu?*

"Yasemin! Melih!" diye seslendi ninem balkondan. "Çörekler oldu kuzucuklarım. Sıcak sıcak yiyelim hadi."

"Geliyoruz, nine," diye bağırdım. Beni duymuş olduğunu umdum zira bir kez daha seslenmemişti. Melih ayağa kalkıp elini uzattı. Uzattığı eli tuttum ve ayağa kalktım.

Üzerimdeki otları çırparken Melih elini saçlarıma uzattı ve gözlerini kısarak, "Bir saniye," dedi. Kilitlendim. Saçımdaki kuru otu nazikçe saç tellerimin arasından sıyırıp yere attı. "İşte bitti."

Elim istemsizce saçlarıma gittiğinde gözlerimi kapatıp gülümsedim. "Teşekkür ederim."

"Yok, etme," derken gülümsemesini işittim.

Gözlerimi açtım ve bir şey demeden gülmeye devam ettim. Sonra da eğilip sepeti kavradım. "Neyse, gidelim de çöreklerimizi yiyelim," dedim. "Ninemi bekletmeyelim."

Melih eğildi ve hem kendi sepetini hem de benim sepetimi kavradı. "Ben taşıyayım, izin ver."

"Yok, ben taşırım."

"İzin verir misin lütfen, Yasemin? Bir yerini incitirsin, yoruldun zaten."

"İyiyim ama," desem de Melih'in ısrarcı bakışlarına direnemedim. "Peki."

İki sepeti de eline aldı, beraber eve yürüdük. Elmaları kapının kenarındaki araya koyduktan sonra içeri girdik, tüm evi saran o sıcacık çörek kokusu açlığımıza can verdi. Ellerimizi yıkayıp mutfağa girdik. Ninem balkonun kapısını açmış, elinde tepsiyle oraya doğru yürüyordu. Tezgâhın üzerinde bir sürahi dolusu vişne suyu vardı. "Yasemin, vişne suyunu getir yavrum."

"Tamam, getiriyorum."

Vişne suyunu kavradım ve Melih'le balkona çıktık. Ninem bize çok güzel bir yer sofrası hazırlamıştı. Sofra bezinin üzerine koyduğu tepsideki çörekleri tabağa koyarken çekingen duran Melih'e bakıp, "Otur haydi, oğlum," dedi. "Çörek sevmez misin?"

"Çok severim," dedi Melih.

Sofraya oturduk, ninem çörekleri sofraya koymuştu, ben de vişne sularını bardaklara doldurdum. Evimizin en sevdiğim yerlerinden biri de bu balkondu. Her yeri görebiliyorduk neredeyse. Elma ağacını, bahçemizi, Dost'umuzu...

Ninemin bacakları biraz ağrıdığı için kimseyi rahatsız etmeden bir bacağını uzattı. Tabaktaki çöreğe uzandım ve ısırdım. Ardından bir yudum da vişne suyumdan içtim. Gözlerimi kapatıp yaşadığım bu lezzeti dibine kadar hissettiğim, ninem hâlime bakıp güldü. "Bayıldın, değil mi?"

Gözlerimi açıp kafamı aşağı yukarı salladım.

Melih elindeki çöreği gösterip "Ellerinize sağlık," dedi. "Çok güzel olmuş."

"Afiyet olsun, yavrum benim," dedi ninem Melih'i gözleriyle severken. Bu sahneleri, bu anları aşabileceğimi sanmıyordum. Onlara bakmak, ninemin Melih'e bu kadar güvenmesi, onu koşulsuz sevmesi ve sevgisini sakınmaması öyle hoştu ki Melih'e iyi gelebiliyorsak çok mutlu olurdum.

İnsanlar birbirini sevebilse, sevgisini saklamasa dünya daha güzel bir yer haline gelebilirdi. Kusurlarıyla, hatalarıyla, yaratılışlarıyla, dilleriyle insanlar birbirlerini kabullenip sevebilseydi kimse dünyadan ve hayattan bıkmaz, yaşama sevincimiz artardı... Neyse ki ben dünyadaki en güzel şeye sahiptim. Ninem benim dünyamdı ve onun sevgisiyle besleniyordum.

Çöreklerimizi yedikten sonra sofrayı topladık, ninemin yanına sessizce gidip, "Nineciğim?" diye sokuldum kollarına.

"Ne isteyeceksin, Yasemin?"

"Akşam sahile gideceğiz. Daha doğrusu, izin verirsen gidebilir miyiz?" diye sordum. "Söz, çok geç kalmayacağız. Söz bak."

"Yasemin..."

"Nineciğim, lütfen," dedim tatlı bir tebessümle. "Hem Melih'i tanıyorsun, hem de..."

Kolundaki ellerimi kavradı. "Tamam Yasemin, gidebilirsin."

"Cidden mi?" diye büyüttüm gözlerimi.

"Git, guzum," dedi gülerek. "Ama çok geç kalma."

"Yok, kalmam, merak etme," dedim ve içime anında dolan sevinçle tonton yanaklarına öpücükler bıraktım.

Ninem, "Dur Yasemin, dur," dedi neşeyle. "Tansiyonumu fırlatacaksın bak durduk yere."

"Aman, sakın."

"Sakın, tabii ya," dedi ninem.

Kendimi geri çekip yanağından sakince bir sefer daha öptüm.

Zaman geçti. Zaman sanki ayaklarımızın altından akıp giden bir suydu ve asla kontrol altına alamıyorduk. Biz gelmiştik *sahil kenarına.*

Melih'in elinde bir sepet, içinde de elmalı turta ve çilek vardı. Biraz da odun getirmiştik. Sahil kenarında denizin dalgalarını hissedip duydukça biz kendimize dönecektik. Ayaklarıma dokunan kum taneleri ve akşamın güzelliğiyle dalgaların yakınına bir yere oturduk. Melih odunları hemen yakmaya başladı, onu izlemekle yetindim. Gök öyle güzeldi ki insan kendini bakmaktan alıkoyamıyordu. Rüzgâr çıplak kollarıma tatlı ısırıklar bırakırken Melih ateşi yaktı ve gülümseyerek bana baktı. "İşte, yandı."

"Çok güzel yaktın," dedim sakin bir sesle. Ah! Cidden bunu söylemiştim.

"Hım," dedi eğildiği yerden kalktı, ateşe bakıp yanıma oturdu. Ateş önce hızla yandı, sonra sakinleşti. Kum taneleri altımıza serdiğimiz bir kilimdi ve kalkmaya niyetimiz yoktu. Bir süre hiç ama hiç konuşmadan ateşi, ateşin ardından görünen dalgaları izledik. Dizlerimi kendime çektim ve kollarımı dizlerime sardım. Gülümsüyordum. O da gülümsüyordu. "Bazen, hatta son günlerde çoğunlukla seni haftalardır değil de yıllardır tanıyor gibi hissediyorum, Yasemin," dedi. "Sen bana kimsenin veremediği o hissi verdin."

"Ben de aynı şeyleri hissediyorum," dedim sakince. "Ve sana böyle hissettiriyorsam şimdiden mutlu oldum bile."

Yüzünü bana çevirdiğinde ona kayıtsız kalamadım. Bakıyordu. Yazılanları sesli değil de içinden okurken kurumuş dudaklarımı nemlendirip onun sesi oldum. "Kim üzüyor seni, Melih?"

İrkildi. Bu soruyla dokunulmaması gereken bir yere dokunmuş gibiydim. Onu üzmek istemiyordum. "Merak etme, ben seni anlarım. Anlatmasan da olur ama bu hayatta herkesi üzen şeyler vardır. Her insan yara almıştır."

"Sana kim yara verdi, Yasemin?"

Gülümsedim. Bir gülüşe kaç acı sığarsa öyle gülümsedim. "Benim yaram doğduğum anda ruhumda var olmuş. Annem ve babamın öldüğünü söylemiştim sana... Onlar benim öz ailem değildi. Beni doğuran kadın terk etmiş beni, bırakıp gitmiş. Sonra annem almış, büyütmüş ve sevmiş... Bunu öğrendiğimde hiç ağlamadım, biliyor musun? Hatta saçma gelecek belki ama sevindim bile." İç çektim. "Baksana bana, yaşadığım hayatı öyle çok seviyorum ki annemler olmasaydı belki bu kadar mutlu olamayacaktım. Ninem... Ninemi hiç bilmeyecek, dünyanın en tatlı kadınından en güzel sevgiyi tadamayacaktım. Hangi evlat öz annesini tanımadığı için mutlu olur ki? Beni terk edip giden bir kadın için üzülmedim bile ama yine de..."

"Ama yine de bir yaran var," dedi incitmekten sakınarak.

"Evet," dedim sessizce. "Fakat ben yaralarımla yaşamayı ve onları aşmayı öğrendim. Yaralarımdan çiçekler inşa ettim. En güzel çiçekler benim oldu."

"En güzel çiçek sensin," dedi gözlerime, yüreğime dokunuyormuş hissiyle bakarken. *"Yasemin... Çiçeklerin en güzeli."*

O çizdiğim bir resimdi ve kendini gözlerimdeki sevgiyle boyadı.

Melih bana yaralarını anlatmadı, ben de onu zorlamadım. Benimkiler bir yara sayılmazdı bile, öyle olsaydı dilime kilit vurur, sadece gözlerine bakardım. Melih'in yaptığı gibi...

Önce elmalı turtalarımızı yedik, sonra da biraz çilek. Biraz rüzgâr esti, biraz da biz. Saçlarım omuzlarımdan aşağı sarkıyordu. Gözlerimi kapattım ve derin bir nefes aldım. "Haydi, sen de kapat gözlerini ve içinden geçen bir şey söyle."

Melih hiç tereddüt etmeden dediğimi yaptı. Gözlerimiz kapalı, sırayla bir şeyler söylemeye başladık. Önce ben söyledim.

"Palyaçolardan korkarım."

"Tarih dersinden nefret ederdim."

"Sesim kötü olsa bile şarkı söylemeye bayılırım."

"Hiçbir müzik enstrümanıyla alakam yoktur."

"Ispanak yemeğini çok severim."

"Ekşiyi, acıya tercih ederim."

"Biri kalbimi kırınca belli etmem."

"Biri kalbimi kırınca belli etmem."

"Birinin kalbini kırmaya korkarım."

"Bir tek senin kalbini kırmaktan korkarım."

"Yaşamayı seviyorum."

"Aksiyon filmlerini daha çok severim."

"Hiç sinemaya gitmedim."

"Yasemin..."

"Melih..."

"Ben senden çok..."

Duraksadım çünkü susmuştu. Gözlerimi açtığımda onu beni izlerken, bana çok yakın bir şekilde buldum. Yutkunamadım; nefes nasıl alınır unuttum, nefes nasıl tutulur öğrendim. Aynı anda iki şeyi yaptım anda aynı çok şey hissedebildiğim gibi. Melih yüzüme gece gibi parlarken kendimi tutamadım, "Ben de senden çok," deyiverdim.

O benim sustuklarımdı. Ben sustum, o da beni anladı.

Dalga sesleri, gökte bir ay ve usul usul yanan ateş... Biraz da biz. Her şey bir rüyaya benziyordu. Uyanmak istemiyordum ama uyanacaktım.

Melih sertçe yutkundu ve gözlerime bakmayı bir an olsun bırakmadan yüzüme yaklaştığı gibi yanağıma bir öpücük bıraktı. Kalbim ateş oldu, ikimizi de, hatta en çok beni yaktı. Dudakları yumuşacık bir pamukmuş hissi veriyordu. Kendini geri çekti, kafasını öne eğerek bekledi. Kafamı öne eğdim ve bekledim. Konuşmadık. Birbirimize bakmadık. Sonra bir şey oldu. Ben farkında değildim, kafamı omzuna yaslamışım. O da farkında değildi belki, koluyla beni sarmalamıştı. Biz farkındaydık aslında her şeyin ama dedim ya; bu bir rüyaydı, biz de uyanmadan hemen önce biraz daha uyumak için battaniyesine sarılan iki insandık.

XI. BÖLÜM

Kalmakla Gitmek Arasında

♪

Yüksek Sadakat - Döneceksin Diye Söz Ver

Birine kal demek de git diyememek de aynı şeydi sanırım.

Melih yarın sabah gidiyordu. Çok kısa bir zaman içinde alıştığınız ve sanki hiç gitmeyecekmiş gibi bağlandığınız birinin eninde sonunda gidecek olması gerçeğiyle yüzleşmek benim için kolay değildi. Bu; bitmesin diye yemeye kıyamadığım pamuk şekerin, ben yemesem bile eriyeceğini bilmek gibi bir şeydi.

Neyse ki son günümüzde beraber vakit geçirecektik, aslında bu son bir haftadır böyleydi, sürekli beraberdik. Aynamın karşısında üzerime daha önce sadece iki kez giydiğim lila puantiyeli, bel kısmı hafif dar, diz altına pileler şeklinde inen elbisemi düzeltiyordum. Omuzlarımdan aşağı inen dökümlü kollarına bakarken sırıtmadan duramadım. Doğrusu, sırıtmadan duramıyordum. Ertesi gün gidecek olmasına üzülsem de o gece başımı onun omzuna koyduğum anı, birbirimize ettiğimiz itirafları unutamıyordum. Her neyse, derin bir nefes al, Yasemin. Bugün en mutlu günün olacak.

Buradaki işlerim bittiğinde saçlarımı da güzelce fularla bağlayıp odamdan çıktım. Ninem balkonda patlıcan soyuyordu, kış için hazırlıklara başlamıştık. Sakince yanına gittiğimde elindeki patlıcan ve bıçağı bırakmadan beni güzelce süzerek gülümsedi. "Ne güzel olmuşsun, Yasemin. Çiçek gibisin, canım kızım benim."

"Teşekkür ederim," dedim, içim ısındı. Sonra kaşlarımı çatarak önündeki patlıcanlara baktım. "Yardım edeyim mi ben de?"

"Yok yok," diye itiraz etti. "Zaten bitmek üzere. Üzerini de batırma hem."

"Batmaz nine, merak etme."

Ninem patlıcanları soyup içini çıkarmaya devam ederken derin bir nefes alıp balkon duvarının köşesinde duran sandalyeyi çektim ve sakince oturdum. Ninem bana bakmadan, "Nereye götürecek bu oğlan seni?" diye sordu. "Geç kalmayın sakın."

"Bilmiyorum ben de," dedim omuzlarımı kaldırıp indirirken. "Geç kalmayız inşallah."

Saat ikindiyi geçiyordu, Melih beni bu saatlerde almaya geleceğini söylemişti. Nereye gideceğimizi ve ne yapacağımızı asla söylememişti. Çok heyecanlı olduğumu söylememe gerek yoktu sanırım. Sabırsızca iç çektim, ellerimle oynamaya başlayarak sağıma ve soluma bakındı. Ninem içinde bulunduğum durumu anında fark edip güldü. Sesi çok tatlıydı. "Aklını aldı bu oğlan senin, Yasemin. İçin içine sığmıyor, değil mi?"

"Ne alakası var, nine?" diye geçiştirdim sessizce.

Gülmeye devam etti. "Ben bunadım ama şükür, hâlâ görüyor ve neler hissettiğini anlıyorum kızım. Biz de geçtik o yollardan. Hey gidi günler hey..."

Gülümseyiverdim. "Bir daha anlatsana o hikâyeyi nine."

"İlahi Yasemin!" dedi ninem patlıcanı su dolu kabın içine atarken. "Bıkmadın mı yavrum o hikâyeyi dinlemekten?"

"Hayır," dedim kafamı iki yana sallarken. "Öyle güzel ki, seni dinlerken hiç sıkılmıyorum."

Bana gözlerini kısarak baktı. "Büyükbabanın üzerine su dökmüştüm Yasemin, bunun neresi güzel?"

Sırıttım. "Bence çok romantik."

"Benimle alay ediyor, bakın hele şuna," dedi gülerek. Sonra yılların ve anıların vermiş olduğu özlemle öyle bir iç çekti ki içimde bir şeyler kırıldı. "Akşam anlatayım mı?" diye sordu bana sakince. "Belki Melih oğlum da dinlemek ister."

"Ya," dedim çocuksu bir hevesle. "İster elbette. Bu hikâyeyi o da dinlemeli."

Güldü. "Büyükbabanı donuna kadar ıslattığımın hikâyesi... Ne güzel şeyler öğrenir oğlan."

"Mis gibi hikâye işte, ninem."

"Öyle tabii."

Gülmeye başladık. Zaten gülüyorduk ama bunu biraz ileriye taşıdık ve uzun uzun güldük. Ninem, "Yarın sabah gidecek, değil mi?" diye sorduğunda kendimi frenleyip kafamı usulca aşağı yukarı salladım. "Evet. Yarın sabah."

"Bir daha ne zaman gelir ki?"

"Bilmiyorum ki," dedim. "Okullar açılıyor ya, hemen gelemez. Belki kış için gelir."

"Kışa mı gelecekmiş yani?"

"'Bir keresinde öyle demişti bana."

Ninem sesimdeki tutukluğu fark etmişti ama bunu benim için iyiye yorup, "Ne güzel işte," dedi. "Kışın geldiğinde sobada patates patlatırız, Yasemin. Size ıhlamur da kaynatırım." Güldü yine. "Eh, bir de benim hikâyelerimi dinlersiniz. Senin bilmediğin daha bir sürü hikâyem var."

"Gerçekten mi?" diye irileştirdim gözlerimi.

"Gerçekten tabii," dedi kendinden emin bir şekilde. "Yetmiş sekiz yaşında, yaşlı bir insanım ben kuzucuğum. Bu ömre ne anılar sığdırdım. Ama sorsan hiç yaşamamışım gibi Yasemin."

"Deme öyle nine," dedim kısık sesimle. "Sen emekçi bir kadınsın. Hayatı çok güzel yaşamışsındır, değil mi?"

"Orası öyle ama ömür çok çabuk geçip gitti. Büyükbabanı kırk yaşımdayken kaybetmiştim, biliyorsun." Ninem ne kadar hayat dolu bir kadın olsa da her insan gibi hayatın da ondan aldığı çok şey vardı. Önce ailesini, sonra kocasını, sonra da evladını kaybetmişti... Geriye bir ben kalmıştım. "Aman, neyse," dedi ninem gülerek. Gözlerimde minik bir kızarma

hissettiğim esnada beni güldürmeye çalıştı. Önündeki son patlıcanı da soyduğunda, "Ben şunları bir sereyim de kurusun," dedi. "Sahi, bu oğlan nerede kaldı Yasemin?"

"Gelir birazdan," dedim kırık bir sesle. Ninem ellerinden destek alıp ayağa kalktı, belini tuttu ve karşıya bakıp güldü. "Geliyor bile."

Heyecanla arkamı döndüğümde Melih'in sakin adımlarla buraya geldiğini gördüm. Gözlerine bakınca kalbimin nasıl da deli gibi attığını fark ettim. Yerinden çıkacak gibiydi. Elimi yüreğimin üzerine götürsem elim bile titrerdi oradaki baskıdan, şiddetten. Oturduğum yerden çabucak kalktım, Melih arka taraftan dolanmadan balkonun önünde durdu ve bana bir bakış atıp nineme döndü. "Kolay gelsin, Hatice nine. İyi misin?"

Ninem ağır ağır balkonun duvarına yaklaşıp, "İyiyim oğlum, sen nasılsın?" diye sordu.

Melih, "Allah'a şükür, iyiyim," deyip gözlerini yeniden benimle buluşturdu. Konuşmuyordu, ben de konuşamıyordum. Ninem bekletmek istemeyerek, "Akşam oluyor evladım, haydi, nereye gideceksiniz gidin de gelin," dedi. "Çok geç kalmayın bak."

"Kalmayız," dedi Melih. "Sen bana güven, ninem."

"Güvenmesem Yasemin'i bırakmam ki bir yere," dedi ninem samimiyetle. "Ama orada burada kötü şeyler yemeyin, ben size yemek hazırlarım."

"Sen zahmet etme hiç," dedim yüzüne dönüp. "Yemeğini ye sen, tamam mı?"

"Yerim," dedi ninem gözlerini kapatıp açarken. Arkasını dönerken, "Sen de bekletme oğlanı Yasemin," diye konuştu.

"Tamam," dedim ve balkondaki birkaç malzemeyi alıp mutfağa taşıdım. Ninem mutfağa geldiğinde yanağına bir tane öpücük bırakıp çıktım. Bunu muhakkak yapmaya çalışırdım. Çantamın içine bir hırka koydum, hasır örgülü şap-

kamı da alarak evden ayrıldım. Kapıyı kapattığımda Melih'i karşımda buldum. Kafasını kaldırmış, yeşil gözleriyle derin derin bana bakıyordu. Onu böyle bulmak yavaşlayan kalp ritimlerimi hızlandırdı, derin bir nefes alıp ilerledim ve karşısında dikildim. O geceden beri konuşmamıştık hiç. Melih tatlı bir şekilde gülümseyerek beni birkaç saniye süzüp gözlerimde duraksadı. "Çok güzel görünüyorsun."

"Teşekkür ederim," diyebildim. "Sen de çok hoş görünüyorsun."

Üzerinde siyah bir tişört, altında ise koyu renk kot pantolon vardı. Hoştu. "Gidelim mi o zaman?" diye sordu aramıza suskunluk girmesini önleyerek. Kafamı salladım. "Olur."

"Olur."

Sonra tekrar sustuk ve bekledik. Olduğu yerde durmaya devam edip elini uzattı. "Elini tutabilir miyim, Yasemin?"

Eline baktım ve biraz bekledim ama tamamen boşluğuma denk gelmişti, böyle kalakalmayı istemiyordum. "Tabii," diyerek uzattığı eli tuttum. Parmaklarımızı birleştirdik; birleşen yalnızca parmaklarımız değildi, onu göğüs kafesimin kemiklerinde bile hissettim. Göğsüme dolan bu tatlı ve heyecanlı ağrı bundan ötürü değil miydi?

Melih elimi nazikçe tuttuktan sonra sakin adımlarla bir süre yürüdük. Hava kararıyordu ama iznim olduğundan dert etmemiştim. On beş dakika kadar hiç konuşmadık, ellerimizi bir an olsun ayırmadan yürüdükten sonra Melih durdu ve cebinden çıkardığı mavi renkli fuları bana gösterdi. "Bununla gözlerini kapatmak istiyorum, izin verir misin?"

Sahile yakın bir yerdeydik, sanırım sahile gidecektik ama beni oradan neyin beklediğini bilmiyordum. Melih'e şaşkın ve ürkek bir biçimde bakarken beni yatıştırmaya çalışması içimi rahatlattı. "Merak etme, beş dakika sonra açacağım," dedi. "Bana güven."

"Sana güveniyorum," dedim açıkça. "Ama heyecanlandım."

Gülümsemeye devam etti, temiz havayı ciğerlerime çekerek gözlerimi sonsuz bir güvenle kapattım. Melih usulca arkama geçip saçlarımın üzerinden fuların uçlarını beni incitmeden bağladı. Dudaklarımdaki titremeler de tıpkı kalbim gibiydi. Hızlı ama güzel. Heyecandandı hepsi. Melih fuları tamamen bağladıktan sonra yeniden elimi tuttu, birkaç adım ileri gittik. Hiçbir şey göremediğim için diğer elimi havaya kaldırdım ve bir şeylere manasızca dokunmaya çalıştım. Bu onu güldürdü. Ben de gülmüştüm. "Yasemin, boş bir alandayız," dedi. "Düşmezsin, üstelik benden başka tutunacak bir şey yok."

"Olsun, ben sakarımdır, tutunduğum dalı da düşürürüm."

"Seninle düşmek mi?" diye sordu kendi kendine. "Çok sevdim bunu. Haydi, düşelim."

Sırıttım. "Şaka yapmıştım."

"Ben de."

"Ya, bak," dedim sersem sersem yürümeye devam ettiğimizde.

"Merak etme, çok az kaldı," diye ekledi. Bir şey diyemedim ve ona uydum.

Aradan bir dakika geçti ya da geçmedi, ayaklarıma kumlar girmeye başlarken denizin sesini çok daha yakından hissetmeye başladım. Kaşlarımı çattım. "Sahile geldik, değil mi?"

"Evet."

"Gözlerimi açabilir miyim artık?" derken diğer elim gözlerime gitti.

Melih elimi yarı yolda kesti. "Hayır, hayır. Çok az kaldı."

"Peki," dedim, elimden bunu kabullenmekten başka çare gelmiyordu. Dediği gibi de oldu. Melih bana yön oldu, elimi asla bırakmadı. Denize çok yakındım, kum tanelerinin çıplak

ayaklarımı neredeyse kapattığı sahilin ortasındaydım. Gözlerimi açmadan bunu hissedebiliyordum.

Melih elini elimden çektiğinde, "Birazcık daha bekleteceğim seni," diyerek uzaklaştı. Bir şeylerle meşguldü ama ne olduğunu bilmiyordum. Kurumuş dudaklarımı nemlendirdiğimde yeniden yanıma geldi. "Şimdi açıyorum gözlerini." Sonra ellerini saçlarımın arkasından bağladığı fulara götürdü ve onu gözlerimin üzerinden indirdi.

Gözlerimi açar açmaz gördüğüm şey; büyük, beyaz bir ekrandı. Ağzım aralandı ve her şeyi süzmeye başladım. Kocaman ekranın arkasında denizin esintisi ve sesi... Ekranın önüne serilmiş birkaç büyük minder, iki tane battaniye, biraz yiyecek, ışıklandırma, bilgisayar ve yansıtıcı... İlk gördüğüm şey bunlardı. Ağzım gözlerimin şahit olduğu bu resme bakakalırken Melih'e döndüm. Yüzünde çok garip ama sevilesi bir ifade vardı. "Sen," dedi kısık sesle, utangaç bir tavırla. "Hiç sinemaya gitmedim deyince ben de sinemayı sana getirdim." Elini ensesine götürerek kaşıdı ve güldü. "Aslında seni ona getirmiş gibi oldum ama..."

"Melih," dedim sözlerini nefesim kesik kesik kalmış gibi keserek. "Ben ne diyeceğimi bilemiyorum ki. Bu çok güzel ve özel."

"Senin için."

Yutkunamadım. Karşısında suya düşmüş ördek yavrusu gibi duruyordum. "Haydi, gel," diye tuttu elimden nazikçe. "Birazdan film başlayacak."

Beni götürdüğü yere gittim ve birlikte minderlerin üzerine oturduk. "Mısır ve biraz da şekerleme var, sen seversin," deyip önüme koydu kutuları. Kelimelerim kifayetsizdi, sonsuza kadar teşekkür etsem bile yeteceğini sanmıyordum. "Teşekkür ederim," dedim belli belirsiz bir ses tınısıyla. Kalbim sıkışıyordu. "Ben..."

"Teşekkür etme Yasemin," dedi Melih. "Madem bu son gecemiz, bırakalım aksın gece..."

Aralık dudaklarımı kapattığımda denizin taşıdığı rüzgâra teslim olan saçlarımı omuzlarımın gerisine düşürdüm. Melih bilgisayara yöneldi ve bir şeyleri kurcaladı. "Ne izleyeceğiz?" diye sordum merakıma yenik düşerek.

"Hayat Güzeldir."

"Daha önce hiç duymadım."

"Şanslıyım o zaman, sen sevdiğim filmlerden biri ve en sevdiğim insanla izleyeceğim."

En sevdiğim insan... En sevdiği miydim yani?

Bunu ona sorma kabalığında bulunmadan derin bir nefes aldım ve ellerimi kucağımda topladım. Melih nihayetinde filmi başlattı, kararmış gökyüzünün altında parlamaya başladık. Etrafta neredeyse hiç kimse yoktu. Olanlar da çok ileridey-di. Film başladığında mısırı ve şekerlemeleri önüme getirdi. "Lütfen çekinme."

Bir şey diyemedim ve heyecanla filmi izlemeye başladım. Daha önce hiç sinemaya gitmemiştim, bildiğim sinema bu değildi fakat daha önce hiç böylesini görmemiş ve sevmemiş-tim. İki saat kadar filmi izledik. Duruşumuzu hiç bozmamış-tık. Tamam, bazen ayaklarımızı kumun içine gömmüş ve el-lerimizi bir araya getirmiştik işte...

Film bittiğinde öylece ekrana bakıp duygusal bir an yaşa-dım. Melih bana dönerek, "Sevdin mi?" diye sordu. Sesi tıpkı bu deniz gibi sakin fakat derindi.

Kafamı ağır ağır sallayarak, "Evet," dedim. "Çok sevdim."

"Sevindim."

"Ben de," dedim sersem gibi. "Sen sevindin ya, o yüzden."

Gülümsedi. Öyle güzel gülüyor, bakıyor ve bana öyle gü-zel şeyler hissettiriyordu ki bunun bitecek olmasına katlana-mıyordum. Bunun bitecek olması beni üzüyordu. Gitme, lütfen biraz daha kal demek ne kadar hakkım değilse, ona

şu an sarılıp tüm kalbimi hissetmesini istemek de hakkımdı. Ama yapamadım. Sadece güzel gözlerine bakmakla yetindim. "Yasemin," dedi adımı bir şiir gibi okuyarak.

"Efendim?"

"Sen çok özel ve güzel birisin, bunu biliyorsun, değil mi?"

Evet diyemedim. Karşısında cevapsız ve suskun kalmak çok zordu. Beni zorlamadı ve o konuştu. "Yarın gece başka çatıların altında olacağız ama gökyüzü yine bizim. Aya bakınca, yıldızlara bakınca bu denizin yanında olduğumu hissedeceğim yine. Biliyorum çok saçma belki ama öyle çok alıştım ki sana; keşke hiç sabah olmasa, keşke yaşayacağım kaç tane gecem olduğunu bilsem de hepsini bu geceye sığdırabilsem."

"Ama sen yine geleceksin nasılsa, değil mi?" diye sordum sesimdeki titremeyi fark ettirmemeye çalışarak.

Gelmeyeceğim demedi ama geleceğim de demedi. Geleceğini daha önce söylemişti ama şimdi bir cevap vermemişti.

Yutkunarak arkasını döndü, büyük bir çantayı kucağını koyup içinden bir resim kâğıdı çıkardı. "Bu, senin."

Kâğıdı elime aldım ve baktım. Ta o gün gördüğüm çalışmaydı. Bir panayır yeriydi. Burayı çizmişti. Büyük bir dönme dolap, arkada figürler ve hemen önde bir kız... Şalvarı ve saçlarında fuları olan bir kız vardı. Bu bendim. Ellerimde tuttuğum kâğıt hareket etmeye başladı, parmaklarım titriyordu. Gözlerimin içinde sıcaklık hissettiğimde gözlerimin dolduğunu anladım ama ağlamayacaktım, hayır. Kendimi tutarak kafamı kaldırdığımda onu beni izlerken buldum. Çoktandır gözleri üzerimdeydi. Kalbimin yerini bilmesem ağzımda olduğunu söylerdim ona. Gözlerimi kapattım ve kendime mâni olamadan yanağından bir kere öptüm. Bedenim büsbütün titriyordu, hayatımda hiç böyle hissettiğimi hatırlamıyordum. Hep daha fazlası, hep daha başkasıydı.

Kendimi geri çekerek kafamı eğdim. Benim için yaptığı bu şeyler teşekkürle bitmezdi. Melih, güzel parmaklarıyla çe-

nemi kavrayıp çehremi gözlerine doğru kaldırdı. Gözlerinin bebeğine bakınca kendimi görüyordum. O da bana bakınca kendini görüyor muydu? "Sakın seni kimsenin üzmesine izin verme, Yasemin. Kimse için üzülme. Kendin için yaşa, hayallerin ve olmasını istediğin her şey için... *Hayat güzeldir, Yasemin.*"

İyi hissedemedim. İyi hissetmem gerekiyordu ama öyle hissedemedim.

Çenemi tutan parmakları tenimi hafifçe okşadığında gözlerinin kenarı kızardı. Kaşlarımı çattım. Elimi gözlerinin altına götürdüm. İrkildi ama geri çekilmedi. "Ne oldu sana?" diye sordum sessizce. "Gözlerin doldu, Melih."

"Uykusuzum biraz, ondan."

"Emin misin?"

"Hı hı."

Ona yalan söylüyorsun demek istemiyordum ama gerçeği söylediğini de sanmıyordum. Elimi yüzünden usulca çektim, "Haydi," dedi. "Seni evine bırakayım, Hatice nine çok kızmasın."

"Kızmaz," dedim gülümsemeye çaba harcayarak. "Ama sen bu gece evine biraz geç dönsen olur mu? Ninem bize hikâye anlatacak da."

"Hikâye?"

Daha samimi gülümsedim. "Dinlemelisin. Çok seversin."

"Buna şüphem yok bile."

"O hâlde gidelim mi?"

"Hay hay," diyerek toparlandı ve elini uzatıp beni kaldırdı.

Bacaklarımda biraz tutulma olur gibi hissettiğim fakat bundan kurtulmam pek de uzun sürmedi. "Ama burayı toplamadık," dedim etrafıma bakarken.

"Sen dert etme orasını," dedi Melih güven veren bir sesle. Sonra da elimdeki resmi alıp çantaya koydu. Birlikte ilerlemeye başladık. Elimi tuttu tekrar, beni kendine çekip şakağıma

uzunca bir öpücük bıraktı. Şimdiye kadar yaşadığım spontane anların en güzeliydi.

Eve geldiğimizde ninemi balkonda tek başına otururken buldum. Işıkları yakmıştı. Ön tarafa geçip sakince eve girdik, balkona çıktık. Yanında bir bardak çay ve biraz da bisküvi vardı. "Hoş geldiniz," dedi bize bakarken. "Eğlendiniz mi?"

"Evet," dedim gülümserken. "Sen sıkıldın mı, nine?"

"Hiç sıkılmadım," dedi ninem elindeki çay bardağını gösterirken. "Yatsıyı kıldım, sonra da biraz çay demleyip balkonda oturdum. Sizi bekledim."

"Çok bekletmedik umarım," diye konuştu Melih.

"Yok, oğlum," dedi ninem. Bana baktı. "Haydi Yasemin, iki tane daha çay bardağı getir, siz de için. İçiniz ısınır kızım."

"Tamam," diyerek içeri girdim ve çantamı bıraktım, hızla iki bardak alıp balkona çıktım. Melih ninemin yanına çoktan oturmuştu bile. Bende onların yanındaki yerimi aldığımda küçük bir çember oluşturduk. Ninem çaylarımızı doldurdu, derin bir nefes alıp bize baktı. "Siz şey misiniz şimdi?" diye sordu.

Melih ile birbirimize bakakaldık.

Ninem güldü. "Ne diyorsunuz işte evladım siz ona, sevgili mi?"

"Nine, neden sordun böyle bir şeyi?"

"Ne demek neden sordun?" dedi bana. "İleride evlenirseniz o vakte kadar yaşar mıyım diye düşünüyorum da."

"O nasıl laf öyle, Hatice nine?" diye sordu Melih. "Allah gecinden versin. Sen daha bize lazımsın, deme öyle."

"Evlenmeyecek misiniz yani?"

Kızarıyorum...

Melih ile tekrar bakıştık, bir şey diyememek ne kadar zordu. Bu soru için ne kadar erkense cevap için daha erkendi. Ninem yeniden güldü, "Tamam tamam, şaka yapıyorum," dedi. "Ama Yasemin ileride evlenirse diye ona bir sürü çeyiz

hazırlamıştım. Rahmetli annesi de öyle. Dünya gözüyle Yasemin'i birine emanet etsem, sonra Allah'ın yanına gitsem daha ne isterim ki? Tek isteğim bu benim hayattan. Başka hiçbir şey istemem."

Ninemin bu sözleri gözlerimi öyle doldurmuştu ki dudağımın içini sertçe ısırdım. Canımın yandığını bile hissetmedim. Melih ninemin ellerine dokunarak, "Allah sana uzun ömürler versin," dedi. "Ve sen sakın endişe etme, Yasemin'i asla yalnız bırakmam ben. Bir şekilde yetmeye, yanında olmaya çalışırım."

Ninem, Melih'e minnettar bakışlar sunarken onları köşede sessizce izledim. Ne zaman böyle şeylerin bahsi açılsa yüreğimde bir oyuk açılıyor ve oradan oluk oluk taşan acılar tüm ruhuma yayılıyordu. Gözlerimin acısından kaçmak ister gibi çayımdan bir yudum aldım. Melih ortamdaki buhranı yok etmek istercesine gülerek, "Yasemin bize hikâye anlatacağını söyledi," dedi. "Anlatır mısın acaba, Hatice nine?"

Ninem bana baktığında gözlerimdeki acıyı yok edemediğimi bir kez daha anladım. Bakışlarımız birbirine denkti. Hissettiklerimiz gibi. Ninem çay bardağını ağzına götürdü ve bir yudum alıp derin bir iç çekti. Üzerinde yaşanmışlık vardı. Üzerinde yıllar vardı. "Yasemin'in büyükbabasıyla tanışma hikâyemiz... Yasemin bunu ezbere bilir ama dinlemeyi çok sever." Melih sabırla dinlemeye devam ederken ninem başladı anlatmaya. "O zamanların aşkı da, sevdası da çok başkaydı. Benim babam beni severdi ama laf, söz olacak diye evden dışarı çıkarmazdı. Ben de ablamla beraber köydeki çeşmeye gider, su sırasına girerdim. Ancak böyle çıkabilirdim dışarı. Yazları başka tabii... O zaman tarla, tapan için mecburuz çıkmaya." Bu hikâyeyi belki de yüzlerce kez anlatmıştı ama ben onu her dinleyişimde hiç duymamışım gibi dinlerdim. "Köyümüzde su sıkıntısı vardı, öyle her evin musluğundan su akmazdı. Ellerimizde güğümlerle, bidonlarla çeşmeye giderdik. Bir gün

yine ablamla su doldurmaya gittik. Sonra genç bir adam geldi, acelesi varmış. Önümüze geçti, ha tabii, ayağıma da bastı, onu atlamayayım bak... Ben haksızlığa hiç gelemem, bir de sıcağın altında saatlerce azıcık su için beklemişiz... Bu adam geldi, önümüze geçti." Gülmeye başladı. "Sonra ben bağırmaya başladım, tutamadım kendimi. Tartışmaya başladık. O bana bağırıyor, ben ona bağırıyorum. Ablam sus diyor ama dinleyen kim... Sen misin benim lafımı dinlemeyen, bize haksızlık yapan; gittim doldurduğu bidonları döktüm, hem de onun üzerine... O da geldi bizimkileri döktü ama üzerime dökmedi, kıyamadı herhâlde kurban olduğum, bilemedim ki... Hiç de sormadım bunu ona..." Ninem derin bir iç çekti. "Sonra öğrendim ki bu genç adam köyümüze tatile gelmiş *ama öyle bir geldi ki, bir daha hiç gidemedi."*

En sevdiğim hikâyeydi bu, daha sadece ilk sayfasını anlatmıştı. Ninemin hayatı öyle acılarla geçmişti ki o da tıpkı benim gibi acılarından çiçekler inşa etmeyi bilmişti.

Melih derin derin ninemi dinlerken yüzündeki tebessümün bir an olsun düşmediğini gördüm. "Böyle işte," dedi ninem ona bakarak. "Bizimki de böyle bir hikâye. Şimdikilerin hikâyesine benziyor mu?"

"Asla," dedi Melih. "Benzemesin de zaten. Şimdikiler sizleri görse yaşadıklarına sevgi demezler. Her şey çok basit, kimse kimseyi sevmek ve anlamak istemiyor. En ufak bir terslikte ayrılıp başka yollara gidiyorlar. Çözüm yolu bulmak, ortak paydada buluşmak çok zor. Oysa hayat bunun için değil mi? Hayat arkadaşlığı da bunun için değil mi?"

"Ah, Melih oğlum," dedi ninem. "Biz çok kavga ederdik ama yatağa bir gün bile küs girmedik. Varsın suyunu benden evvel doldursaydı da benden daha çok yaşasaydı."

Melih bunun üzerine bir cümle kuramadı. Ninem çayını bitirdikten sonra ayaklanarak, "Ben artık yatayım," dedi. "Sen yarın sabah mı gidecektin eve?"

"Evet," dedi Melih. "Sabah erkenden gideceğim."

"Allah yolunu açık etsin, güzel oğlum," dedi. "Biz buradayız. Ne zaman istersen kapımız sana açık, bunu sakın unutma."

"Unutmam," diyerek ayaklandı ve ninemin ellerinden öpüp alnına koydu. "Her şey için teşekkür ederim. Hayatımın en güzel günlerini sizin yanınızda geçirdim."

Ninem, "Daha güzel günlerin olsun," derken ellerini Melih'in yüzüne koydu, hafifçe sıvazlayıp geri çekti. "Yolun açık olsun, dikkatli git."

"İnşallah," dedi Melih.

Ninem içeri uyumaya gittiğinde ben de ayaklandım. Birbirimize baktık. Gidecekti. Gidiyordu da. "Ben de artık eve dönsem iyi olur," dedi Melih. "Bizimkiler bekliyor, birkaç işimiz var."

"Olur."

Yutkundum ve hızla balkondan çıktım. Ninem onun için bir şeyler koymuştu. Bir kavanoz çilek reçeli, biraz elma, biraz çörek ve biraz da turşu... Onları alıp dış kapıya kadar taşıdım. Melih arkamdan geliyordu. Ayakkabılarını giydi ve dışarı çıktı. Gidiyordu sahiden. Ninemin hazırladığı sepeti ona uzattım. "Bu ne?" diye sordu.

Gülümseyemedim bile. "Ninem hazırlamış, senin için."

"Ne gerek vardı, Yasemin?"

"Olsun," dedim.

Melih ona uzattığım sepeti çekinerek alıp, "Benim yerime teşekkür eder misin?" diye sordu.

Kafamı aşağı yukarı salladım.

Boğazım acıyordu. Melih gidiyordu, bir daha ne zaman gelirdi ki? Bunu soramıyordum bile. Ellerini arka cebine atarak bana sıkıntıyla baktı. Ellerimi önümde birleştirdim. Gülümseyemiyordum. Konuşmak istemiyordum ya da istiyordum, bilmiyorum işte... Melih yutkunarak bir adım geldi.

Gözlerimin içine baktı. Biraz daha böyle bakarsa kesin ağlardım. "Sana bir kez sarılabilir miyim, Yasemin?"

Gözlerimi kapatıp açtım, kollarıyla bedenimi sarmalayıverdi. Gözlerimi sımsıkı yumdum. Ona sarılıyordum. Elleriyle sırtımı kavramıştı ama çok güzel sarılmıştı. Ne sıkmıştı beni ne de gitmeme izin vermişti. Gözlerim dolmuştu ama hayır, ağlamayacaktım. Sonuçta ucunda ölüm yoktu, geri gelecekti. Güzel elleri saçlarıma uzandı, saçlarımı sevmeye başladı. *Kalbimi ağrıtıyorsun, Melih.* "Yasemin'im," dedi ılık ılık akan sesiyle saçlarımı severken. "Çiçeklerin en güzeli."

Gülümsedim ama bilirsiniz, böyle anlarda en güzel tebessümler kederden doğardı.

Kalbime dar gelen göğüs kafesimdeki ağrı fazlalaşıyordu. Bana bir süre daha sarıldı, sonra ayrıldık,. Ellerini yüzüme götürdü ve yanaklarımı avucunun içine aldı. "Her şeyin en güzeline layıksın sen. En güzelsin, en çok sevdiğim şeysin. Bunu sakın unutma, olur mu?"

"Unutmam," dedim kırılgan bir sesle. Ellerimi beline koydum. "Sen de öylesin benim için. Değerlisin ve çok özel birisin. Bunu sakın aklından çıkarma."

"Çıkarmam," dedi. Bana bir süre daha baktı, alnıma minik bir öpücük bıraktı ve geri çekildi.

Elleri titrerken çekti ellerini yüzümden. Bir adım geri gitti. "Ben artık..."

"Sen artık..."

"Gideyim."

"Hı hı."

İkimizin de gözleri dolmuştu. Saklamaya çalışıyordu ama başaramıyordu. Yerdeki sepeti aldı ve diliyle dudaklarını yalayıp gülümsedi. "Hatice nineye, Sütlaç'a, Tarçın'a, Dost'a ve en çok da kendine çok iyi bak, tamam mı?"

"Tamam. Sen de kendine çok iyi bak, tamam mı?"

Onu bir tek kendine emanet edebilmiştim çünkü bildiğim tek şey kendiydi. Başka bir şey bilmiyordum. Onu biliyordum ya, başka kimseye gerek kalmamıştı zaten.

Melih adımlarını geri geri sürmeye başladığında kendimi nasıl tuttuğumu bir ben bir de Allah biliyordu. "Haydi, gir içeri, üşütme," dedi bana gülerek. Gülümsedim ama konuşmadım. Geri geri gitmeye devam ettiğinde fark ettim ki aramıza mesafeler ve adımlar girmeye başladı. "Bu adımlar beni senden uzağa taşımaz, bunu da sakın unutma, Yasemin."

"Adımlar bize mesafe getirmez," diyebildim nihayetinde. "Unutmam."

Gülümsedi son kez. Gülümsedim son kez. Önüne dönmeden evvel parmaklarının ucunu öptü ve bana el salladı. Ben de ona aynısını yaptım. Sonra usulca arkasını döndü ve gitti. Kendimi tuttuğumu sanmıştım, yalanmış meğerse... Gözümden düşen bir damla yaşla tanıştım.

XII. BÖLÜM

Kalp Arkadaşı

♪

Eskitilmiş Yaz - Uyursam Geçer Mi?

Üç hafta olmuştu.

Melih gideli bugün tam tamına üç hafta olmuştu ve yaz bitmek üzereydi. Onu o kadar çok özlemiştim ki bazen odama kapanıyor ve pencere kenarına oturup yolu izliyordum. Gözlerim doluyordu ama kalbimin deli gibi çarpmasına da mâni olamıyordum. Üç hafta içinde her şeyden emin olmuştum. Kendimden, ondan ve hislerimden. *Ben onu seviyordum. Ben ona âşık olmuştum.*

Evet gitmişti ama her gün konuşuyorduk. Kabul, bazen konuşamıyorduk ama Melih muhakkak bunu telafi ediyordu. Tavrı hiç değişmemişti. Hep aynıydı ve kilometrelerce uzak olmasına rağmen sesinin, kalbinin ve ruhunun sıcaklığıyla hiç gitmemiş gibi hissettiriyordu. Elimi uzatsam tutacaktı sanki ellerimden...

Melih, seni çok özledim ama bunu sana hiç söylemedim.

Bir gün söyleyeceğim.

Ağıldaydık; Adem Bey, Sütlaç'ımla ilgileniyordu. Birkaç gündür tuhaftı ama bir şeyler olduğunu tahmin edebiliyordum. Ellerimi ovuşturarak Adem Bey'e baktım. O da neredeyse üç gündür buradaydı. Daha önce sadece bir kez gelmişti. Dudaklarımı ısırarak beklemeye devam ettim, Adem Bey elindeki mavi eldivenleri çıkarırken gülümseyerek gözlerime baktı. "Endişelenecek bir şey yok, Sütlaç çok sağlıklı. Hatta tebrik ederim, gebe."

"Ne?" dedim şaşkınlıkla ve Sütlaç'a baktım. "Gebe mi?"

"Evet," diye salladı kafasını gülümsemeye devam ederken. "Dün tam anlayamadım ama bugün oturdu her şey. Sütlaç'ın bir kuzusu olacak."

Tahmin ettiğim şey az çok buydu ama ilk kez bunu yaşadığım için konduramamıştım pek. Heyecandan titreyen ellerim, dudaklarım ve gözlerimle Sütlaç'a baktım. Her şeyden habersiz önündeki otları yemeye devam ediyordu. Adem Bey sakince, "Altı aylık bir süreç sizi bekliyor," dedi. "Ben yine ara ara gelir, kontrollerimi yaparım."

"Çok teşekkür ederim," dedim ne söyleyeceğimi bilemeden. "Bu başımıza ilk defa geldiğinden ne yapacağımı şaşırdım ama çok sevindim."

Adem Bey gülümsemeye devam ediyordu. Genç bir veterinerdi, henüz yirmi beş yaşındaydı.

"Ne demek," dedi Adem Bey nazikçe. Ninem kapının önüne çıktı, nineme koşup sarıldım. "Kuzumuz oluyor nineciğim, kuzumuz."

Ninem şaşkınca bana sarıldığında gülerek "Aa," dedi. "Senden bir tane daha mı olacak yani?"

Kızaran yüzüm ve sersem hâlimle ondan ayrıldım. İçim içime sığmıyordu. Çok mutlu olmuştum cidden. Adem Bey bizi izliyordu, ninem ona bir miktar para uzattı. "Sağ olasın oğlum."

"İşimiz bu," dedi Adem Bey uzatılan parayı alırken.

"Olsun, olsun," diye ekledi ninem. "Yasemin kaç gündür üzülüyordu ters giden bir şey var diye. Aslında ben de anlamıştım da kafam gidip geliyor oğlum, eskisi gibi değiliz."

"Estağfurullah," diye başını eğdi. Bir süre sessizlik oldu, Adem Bey kahverengi gözlerini kısarak bize baktı ve dudaklarını düz bir çizgi haline getirip, "Ben gideyim artık," dedi. "Ters bir durum olursa beni ararsınız."

"Ararız," dedi ninem kafasını sallarken. "İşin gücün rast gitsin, oğlum."

"Allah razı olsun. İyi günler dilerim," deyip arabasına atlayarak uzaklaştı.

Önüme döndüm, "Üç gündür gelip gidiyor nine," dedim. "Daha bugün anladı Sütlaç'ın hamile olduğunu. Çok garip değil mi sence de?"

"Daha yeni başlamış kızım işine," dedi. "Olur öyle şeyler. Toy daha."

"Ne bileyim, bana biraz garip geldi işte," diye sarkıttım dudaklarımı ama bu ruh hâlim kısa sürdü. Omzumu silkerek kocaman gülümsedim. "Şimdi bizim bir tane de kuzumuz olacak. Pamuklara saracağım onu. Çok seveceğim, çok."

"Kışın sonuna doğru doğar," dedi ninem. "Havaların henüz ısınmamış olur ama yine de sıcacık ederiz onu, Yasemin."

"Ederiz tabii," diye gülüştük kapının ağzında, sonra da eve girdik. Yaz da bitiyordu sahiden. Artık eskisi gibi sık sık pazara gitmiyordum. Ürünlerimiz bitmek üzereydi, son demlerindeydik fakat kış için her şeyimizi hazırlamıştık. Tüm kışı geçirecek bir sürü şey yapmıştık. Saçlarımı tepeden bağlayıp kollarımı sıvadıktan sonra elektrik süpürgesini çalıştırıp evi süpürmeye başladım. Odalar büyük olmadığından kolayca hallediyordum. Mutfaktan sonra salonu süpürdüm lâkin ninem yanıma gelip bana bağırarak elindeki telefonu uzattı. Süpürgeyi kapattım. "Yasemin," dedi. "Melih arıyor, kızım."

Anında heyecana kapılarak elimdeki süpürgeyi bıraktım ve telefonu çabucak kavrayıp dudaklarımı yalamaya başladım. Ninem bu telaşlı hallerime gülerken, "Deli kız," dedi. "Bekletme, haydi git aç telefonu, Melih oğlum beklemesin daha fazla."

"Tamam, nineciğim," diyerek salondan hızla çıkıp kendi odama gittim ve kapıyı kapatıp telefonu açtım. "Alo?" dedim nefes nefese kalmış gibi. Bu hep böyle oluyordu. Ben hep heyecanlanıyordum onunla konuşurken. Alışamamıştım hâlâ.

"Yasemin'im," dedi Melih bana...

Kalbim deli gibi atıyordu. O kadar çok özlemiştim ki gözlerimin dolmasına mâni olamıyordum. Bu çok başkaydı ve ben bir bunu yaşıyordum. Çok fenaydım, çok. "Efendim Melih?" dedim yutkunarak. "Sen... Sen nasılsın, iyi misin? Dün pek iyi uyuyamadığını söylemiştin, bugün uyuyabildin mi?"

"Uyudum," dedi sakin bir sesle. "Boş ver sen beni. Ben seni merak ediyorum. Nasılsın?"

"Çok iyiyim," dedim. "Sık sık konuşuyoruz ya zaten. İyiyim işte."

"Öyle ama konuşmak yetmiyor ki Yasemin," diye iç çekti Melih. "Her geçen gün daha çok özlüyorum seni."

Elimi kalbimin üzerine götürdüm ve pencere kenarına oturarak yola baktım. "Hatice nine nasıl peki?"

"Çok iyi o da," dedim gülümseyerek. "Hatta az önce bir şey oldu."

"Ne oldu?"

"Sütlaç hamile. Bir kuzusu olacak."

"Ne?" diye şaşırdı gülerek. "Tarçın baba mı oluyor yani?"

Yüzümü buruşturdum çünkü bunu beklemiyordum. Ardından gülmeye başladığımda Melih saf saf, "Yanlış bir şey mi söyledim?" diye sordu. "Bebek yapmak için karşı cinslerin teması gerekiyor ya, hayvanlarda da öyle olmuyor mu, Yasemin?"

Manasızca utandım. "Öyle oluyor," diye fısıldadım.

Bir süre ikimiz de sustuk. Melih güldü. "Demek bir bebekleri olacak."

"Bebek değil ya, kuzu," diye sırıttım peşinden. "Kuzucuk."

"Bebek sonuçta."

"Tamam, bebek olsun hadi!"

"Aha yaptık," dedi Melih.

"Neyi?" diye sordum çattığım kaşlarımla.

"İlk tartışmamızı. Gerçi buna tartışma bile denmez ama olsun." Bir şey söylemedim, derin bir nefes alıp devam etti. "Ya da yok, tartışmayalım hiç, uzağımdasın ve kalbini kırarsam

gönlünü almak için hemen gelip sarılamam sana. Mesafeler umurumda değil ama yine de yan yana olmak hep başka."

"Başka evet," dedim sessizce bunu kabullenerek. Toplu saçlarımdan düşen tutumları geriye doğru ittirerek hevesle mırıldandım. "Bana okulundan bahset. Nasıl gidiyor? Çok arkadaşın var mı? Dersler seni yoruyor mu?"

"Yasemin, çok sıkıcı konular ama bunlar."

"Olsun, ben dinlemek istiyorum. Haydi, anlatsana."

"Peki," dedi gülerek, ben de gülümsedim. Anlatmaya başladı. Onu dinlemeyi hep çok sevmiştim. "İlk hafta okula gitmedim, gerek yoktu. Daha birkaç gündür giriyorum derslere, biliyorsun. Ufuklar var işte ortam olarak. Çok arkadaşım yok, Yasemin."

"Peki, çok kız var mı?"

"Var."

"Güzeller mi?"

"Bilmiyorum."

"Nasıl bilmiyorsun?"

"İlgilenmiyorum, Yasemin," derken içimi sıcacık etti. "Melih Şahiner'in güzellik anlayışı Yasemin Duman'dan ibarettir."

"Ya," dedim. Kedilerin nasıl bir sese sahip olmadığını bilmesem çıkardığım sese kedi derdim.

"Bak hele, azıcık da olsa kıskandı beni," diye güldü. "Çok hoşuma gitti, Yasemin. Ara ara kıskan beni, tamam mı?"

Güldüm. "Aa! Bu nasıl bir istek böyle?"

"Kızlarla fotoğraf atarım, şantaj yaparım sana!"

"At da görelim, haydi," diye kızdırdım onu. "O zaman görürsün Yasemin Duman'ın kıskançlık anlayışının Melih Şahiner'den ibaret olduğunu."

"Şaka yapıyorum," dedi kendini düzelterek. Allah'ım, keşke şu an yanımda olsaydı da birlikte sahile gitseydik, el ele gezip akşam güneşini selamlasaydık. "Biz seninle hiçbir şey yapamadık, Yasemin," dedi iç sesimi okumuş gibi. "Doyasıya

yaşayamadık bile. Günlüğümüzün sadece ilk sayfaları dolu ama sonrası yok... İlk fırsatta geleceğim yanına. İlk fırsatta."

"Zorlama kendini," dedim sakince. "Evet, gelsen iyi olur ama böyle de iyi oluyor... Yani ben... İyiyim. Senin de okulun var zaten, onu bırakamazsın. Telefonlar neyimize yetmiyor, öyle değil mi?" Ter dökmeye başlamıştım. İlk kez bu kadar zorlanıyordum. Söyle gitsin, Yasemin. Onu çok özlediğini söyle. O sana söyledi, sen de ona söyle kızım, ne kaybedeceksin ki? Söyle Yasemin. Cümlelerim ağzımın içinde yuvarlanmaya ve tökezlemeye başladığında pes ederek gözlerimi yumdum, sonra da içimi açtım. "Ben seni çok özledim Melih." Sustu. Ben de açtığım içimi kapatmadan dökmeye devam ettim, bir daha bu ânı zor yakalardım. "Çok hem de. Bana gelen hep sen oldun, sen söyledin, önce sen tuttun ellerimden ama artık saklamayacağım. Ben seni çok özledim. Başta mesafeleri umursamadım ama her geçen gün zorluyor. Gitmeden önce çok güzel anılar biriktirdik ya, o yüzden sanırım. Keşke böyle olmasaydı ama sonuçta ucunda ölüm yok ve bunu yaşayan sadece biz değiliz. Bu sonsuz bir ayrılık değil, öyle değil mi?"

"Bu sonsuz bir sevgi, Yasemin'im," dedi Melih bastırarak. Kalbime öyle güzel dokunuyordu ki onun için beslediğim tüm hisleri sonuna kadar hak ediyordu. Öylesine temiz ve saftı ki... Canım benim. "Buradayım evet ama kendimi daha önce hiç bu kadar evsiz hissetmedim. Sanki sokakta kalmış gibiyim."

"Bu gerçek bir şey mi yoksa?" diye sordum endişeyle.

"Hayır, sadece hislerimi özetliyorum," dedi gülerek. "Sokakta kalmadım."

"Olsun, ben kötü oldum."

"Tamam, kötü olma sen," dedi tavrını sürdürerek. "Sanki evde kalmış gibiyim."

Bir anda kıkırdadım. Bu onun da hoşuna gitti. "Oldu mu böyle, Yasemin?"

"Oldu oldu."

"Bundan bahsediyorum işte," diye konuşmasını sürdürdü. "Sana söylemiştim ya hani; seninle bir anlam ifade etmeye başladı her şey, burada tek başıma çok boş her şey. Tatsız, tuzsuz... Ben bu yaşıma kadar böyle bir şey hissetmedim. Kocaman oldum ama karnımda kelebekler var sanki." Güldü yine. Gülme bak, ben çok fena oluyorum. "Kelebekler sardı dört yanımı, Yasemin."

"Çok güzel bir şey, ben de yaşıyorum aynısını."

"Ayrıca," diye toparladı kendini. "Bir gün yaşıyorlarsa bu kelebekler, niye her gün benimleler? Karnımda çoğalıp duruyorlar sanırım. Karnıma bak hele, doğumhane olmuş da haberim yok."

Kendimi tutamadım ve kahkaha attım. Söyleyiş şekline mi gülsem yoksa söylediklerine mi asla karar veremedim, ben de her ikisine de gülüverdim. "Neler diyorsun sen?" diye sordum kahkahalarımın ardından. "Buna bir iki gün gülerim ben."

"Abo," dedi Melih sahte bir ciddiyetle. "İki güne kadar seni bu kadar çok güldürecek bir şey bulmam gerek, acil!"

"Yo," diye silktim omzumu kendimi durdurmaya çalışarak, hâlâ gülüyordum. "Ben seninleyken hep gülüyorum ki."

"Mutlu olundu."

"Mutlu olundu."

Allah'ım, lütfen hep böyle kalalım. Hep, hep, hep.

O sırada kapı çaldı ve Nisan'ın sesini duydum. "Melih," dedim toparlanarak. "Nisan geldi, ben seni sonra arasam olur mu?"

"Tabii ki," dedi Melih anlayışla. "Selam söyle Hatice nine ve Nisan'a. Öptüm seni gözlerinden."

"Ben de seni öptüm," derken ısınan yanaklarımı umursamadan telefonu sakince kapattım.

Telefonu kapatmamla Nisan'ın imalı bakışlarıyla karşılaşmam bir oldu. "Yakaladım," diye geldi bana. "Melih Bey ile konuşulmuş."

"Evet, öyle oldu," dedim telefonumu masanın üzerine bırakırken. "Çok özledim onu."

"Vay anasını, bunu ona da söyledin mi peki?"

"Hı hı."

Nisan şaşkınlıkla gözlerini irileştirdi. "Sen var ya, aşırı kendini. Aferin sana, seninle gurur duyuyorum, Yasemin."

Gözlerimi kapatıp açtıktan sonra omzumu hafifçe silktim. Nisan ise dertli bir şekilde içlendi. Dudaklarımı bükerek neler olduğunu anlamaya çalıştım. "Sen iyi misin?"

"Değilim," diyerek yatağımın kenarına oturdu. Hızla arkamı dönerek Nisan'ın yanına oturdum. "Ne oldu, Nisan?"

"Orhan haftaya askere gidiyor," deyiverdi.

"Ee?" dedim gözlerimin içi parlayarak. "Bu çok güzel bir şey işte. Asker yolu bekleyeceksin ve o vatanı için, en çok da senin için bir mücadele vermiş olacak. Çok hoş bir şey bu."

"Elbette öyle," diye kafasını salladı ve gülümsedi. "Ama ben ondan bu kadar ayrı kalmaya hazır değilim. Üstelik askerden geldikten sonra beni babamdan isteyecek ama annem biliyor bizi ve izin vermiyor. Onayı yok. Orhan'a söylemedim daha. Bunu bilse askerliğini içi içini yiyerek geçirir. Çok üzülür."

Ruh hâlim anında değişti. "Gamze abla kıyamaz ki size," dedim. "Orhan sevilmeyecek biri değil."

"Orhan da değil aslında mesele," dedi Nisan. "Ben annemlere söyledim. Sınava girdim ve başarılı olamadım, olamıyorum. Kendimi biliyorum, kapasitem yok. Ticaret yapmak istiyoruz biz Orhan'la. Birlikte çalışmak, para kazanmak ve yuva kurmak istiyoruz ama annem bu sanki suçmuş gibi izin vermiyor. Benim için hayırlısı bu, biliyorum."

"Gamze abla ileride senin sıkıntı çekmediğin bir hayatının olmasını istediği için bunu savunuyor," dedim gülümserken. "O sadece senin elinde bir güvencen olsun diye böyle söylüyor. Sana da kıyamıyorum ama Nisan."

"Bilmiyorum, Yasemin," diye eğdi başını. Kendini iyi his-

setmiyordu. "Sanki hiç hayalim yokmuş, hiçbir hedefim yokmuş gibi geliyor sana, değil mi? Ne bileyim; herkes öğretmen, şarkıcı, oyuncu olmak ister ya da bir hedefi olur ya işte... Benim Orhan'dan ötem yok. Ben onunla bir iş yapmak istiyorum. Onunla boncuk dizmek, onunla aynı tarlada çapa yapmak, onunla bir ev kurmak..." Bana saf saf baktı. "Çok mu saçma, kötü bir şey bu?"

"Hayır tabii ki," diye tuttum ellerinden. "Neden kötü olsun ki? Kimse seni böyle hayaller kurdun diye küçük göremez. İnsanın sevdiğiyle birlikte kurduğu hayallerden kime ne zarar verir? Ben biliyorum seni, Orhan olmadan yapamazsın. Orhan'ı hep sevdin. Hep."

"Çok seviyorum onu," derken kıvrıldı dudağı.

"Biliyorum, canım Nisan'ım," diye sarıldım ona. Onu en iyi ben anlar, ben bilirdim. Her kararının arkasındaydım. Hep de olacaktım. "Hem fena mı?" dedim kollarımı bedeninden çekerken. "İkimiz de birilerinin yolunu bekleyeceğiz işte."

"Sahi," dedi Nisan. "Ne zaman gelecek?"

"En yakın zamanda gelmeye çalışacak."

"Bak gördün mü, uzaktan da oluyor işte böyle şeyler."

"Bunu kendin yaşayınca anlarsın Nisan."

"Of, deme ya öyle," dedi derin bir nefes alıp vererek. Sonra da saatine bakıp ayaklandı. "Neyse, ben gideyim artık, evde bir sürü iş var yapılacak. Sonra yine konuşuruz, olur mu?"

"Olur tabii," diyerek onu yolcu ettim. Nisan gittikten sonra kalan işlerimi hallederek akşam için fasulye pişirdim. Ninem de yanına güzel bir cacık yaptı. Sakin, huzurlu geçen bir akşam sonrası balkonda çayımızı içtik. Biraz sohbet ettikten sonra uyku ağır bastırdı ve içeri geçtik. Ninem odasına geçti, ben de kendi odama. Yatağıma uzandım. Sonra son bir haftadır yaptığım şeyi yaparak Melih'in *Instagram* hesabına girdim. Çok güzel biriydi, çok hoştu yani ama kendi hâlinde bir takipçisi sayısı vardı. Çok değildi. Ben fotoğraflarında gezerken mesaj attı. Hissetti sanırım.

Melih: *Uyudun mu, Yasemin?*

Yasemin: *Hayır. Senin hesabında geziyordum.*

Melih: *Şaka mı? Şu an senin hesabındaydım.*

Yasemin: *Geceleri uyumadan evvel yapılacak en güzel şey.*

Melih: *Daha güzel ve haklı bir şey yok.*

Melih: *Bu fotoğraflarının hepsi çok ama çok güzel...*

Yasemin: *Seninkiler de öyle.*

Melih: *Haydi, en çok sevdiğini gönder.*

Elim ayağıma dolaştı çünkü hepsini çok beğeniyordum.

Yasemin: *Tamam ama hepsi çok iyi... Neyse, en iyisini seçmeye çalışacağım.*

Gözlerinin derin baktığı bir fotoğrafını ona gönderdim.

Yasemin: *Şey, bu çok hoşuma gidiyor.*

Melih: *Bu da benim çok hoşuma gidiyor. Gerçi hepsi çok ama çok güzel...*

Çiçeklerin içinde olduğum bir fotoğraftı bu.

Melih: *Yasemin, sen gerçekten çiçeklerden daha güzelsin. İçimi aydınlatıyorsun, içimi.*

Yasemin: *Teşekkür ederim.*

Sonra bana bir fotoğraf daha gönderdi.

Melih: *Bunu da çilek toplarken senden habersiz çekmiştim ama kızma, tamam mı? Vallahi sapık değilim. Hem biz şeydik bunu çektiğimde.*

Yasemin: *Neydik?*

Melih: *Kalp arkadaşı.*

Yasemin: *Kalp arkadaşı mı?*

Melih: *Evet, kalp arkadaşı. Sen benim kalbimin en iyi arkadaşısın.*

Yasemin: *Sen de benim, Melih. Kalbimin en iyi arkadaşısın.*

Melih: *Mutlu olundu.*

Yasemin: *Mutlu olundu.*

Melih: *Her gece yazacağım bunu sana: "Yasemin'im... Çiçeklerin en güzeli."*

XIII. BÖLÜM

Anılara Bırakmak

♪

Can Koç - Senin Gibi

"Yasemin," diye seslendi ninem her zamanki o tatlı sesiyle. "Kızım, kömürlükten biraz odun getirir misin, soba sönmek üzere."

Elimdeki kalemi, test kitabının arasına bıraktım ve oturduğum yerden sakince kalkıp, "Getiriyorum nine," diyerek dışarı çıktım.

Evet, kışı yaşıyorduk. Aylardan ocaktı, her ne kadar hava buz gibi olmasa da üşüyorduk. Evimizde de bir tane soba vardı ve ninemle geceleri salonda uyuyorduk. Çok tatlı oluyordu. Sobanın tavana yansıyan ateşini seyrediyor, ninemin defalarca kez anlattığı ama benim daha önce hiç duymamışım gibi aynı hevesle dinlediğim hikâyeleriyle uyuyordum. Sonra sıcacık ıhlamur içiyor, üşüyen ayaklarımızı sobaya doğru uzatıyorduk. Kar henüz yağmamıştı ve yağacağını da sanmıyordum çünkü en son beş sene evvel yağmıştı. İnsanın çok sevdiği şeyi bekleyip de onun bir türlü gelmemesi kötü bir şeydi ama yine de gülümsememe mâni değildi çünkü ninem benimleydi. Canım ninem.

Kömürlükten birkaç odunu kucakladığım gibi içeri girdim. Ninem sobanın başında elinde uzun, demir çubuğuyla bana bakarken, "Kapıları kapattın, değil mi yavrum?" diye sordu.

Kafamı sallayarak yanına gittim. Elimdeki odunları aldı ve sobanın içine attı. Kapağını kapatırken sobanın üzerindeki bakır güğümlere dokunup, "Isınsın da bir banyo yapayım, Yasemin," dedi. "Sırtımı ovalarsın, değil mi?"

"Tabii ki, nine," diye baktım gözlerine gülümserken.

Ninem elindeki demiri usulca kenara bıraktı ve ellerini dizlerine koyup doğrularak, "Birazdan harlar," dedi. "Haydi, biraz çorba getirelim de içelim."

"Ben hemen hazırlarım, sen otur," dedim.

"Ekmekleri dilimleyeyim ben de o zaman," dedi, muhakkak bir iş yapmak zorundaydı. "Isınsın."

"İyi o zaman."

Birlikte mutfağa girdik. Ev çok soğuk değildi ama bir tek oturduğumuz ve uyuduğumuz oda sıcaktı. Bu yüzden kalın hırkalarla geziyorduk. Üzerimde de ninemin bana ördüğü kırmızı renkli kazağım vardı. Ayaklarım için de patik örmüştü.

Bir şeyler hazırladık ve sobanın yanı başındaki yer sofrasında ikimiz karnımızı güzelce doyurduk. Sonra ben Sütlaç ve Tarçın'ın yanına gittim. Sütlaç'ın doğumuna da az kalmıştı. Tavuklarımı, Dost'umu da gördükten sonra elimde birkaç yumurtayla eve tekrar girdim. Saat de ilerliyordu, neredeyse akşam olmak üzereydi. Biraz daha ders çalıştıktan sonra içeri geçtim ve pencerenin önüne oturup yolu izledim. "Sence bu sene kar yağar mı, nineciğim?"

"Allah'ın işine karışamam ki, Yasemin. Nasip ederse yağar."

"Orası elbette öyle ama beş senedir hiç yağmadı," diye üzüldüm. "Çok özledim ben beyazı."

Gülümsediğini duydum. "Başka kimi özledin?"

Dudaklarım bu sorunun cevabını çok iyi bildiğinden hemen kıvrılıverdi ama mutlu olamıyordum ki... Çok özlemiştim onu da. Neredeyse dört ay olmuştu o gideli; dört aydır kalp atışlarını, ellerinin sıcaklığını hissedemiyordum. Her gün olmasa da iki güne bir muhakkak konuşuyorduk fakat bana her gece *Yasemin'im en güzel sabaha uyan,* diye mesaj atmayı ihmal etmiyordu. Melih... Keşke bir sabah gözlerimi açtığımda burada olsan da en güzel sabahlar benim olsa.

"Özledin onu, değil mi Yasemin?" diye sordu ninem ben sessiz kaldığımda.

"Hı hı," dedim kafamı hafifçe sallayıp kasvetli, durgun gökyüzünü izlerken. "Ama gelecek, biliyorum. Sınavları var, çok çalışıyor, bir de okula gidiyor ya fırsatı olmuyor hiç. Olsun, ben beklerim, ne olacak ki?"

"Oy, kurban olurum sana, pamuk kızım," dedi ninem bana. Ninemin bu sözleri en az soba kadar ısıtıyordu içimi. "Sınav dedin aklıma getirdin, odanda değil de burada çalışsana kızım, içerisi soğuk oluyor."

"Yok nine, iyiyim ben orada," dedim gülümserken. "Penceremin önünde ya çalışma masam, içim açılıyor. Üşümüyorum da hiç, sen bana dünyanın en sıcak tutan kazağını ördün bir kere, ben artık hiç ama hiç üşümem."

"Olsun, hasta olursun bak sonra Yasemin."

"Sen bana bakarsın."

"Ben sana bakarım tabii ama sen yine üşütme," diyerek ayaklandı ve ellerini güğümlere koydu. "Bayağı ısınmış bunlar. Gideyim ben."

"Dur, ninem, dur," dedim hızla oturduğum yerden kalkarken. "Ben götürürüm, çok ağır bunlar."

"Senden daha ağır bunlar," dedi gülerek. Ona kötü kötü bakıp güldüm. Sonra güğümleri banyoya taşıdım. Ninemin sırtını bir güzel keseledikten sonra sobaya bir odun daha atıp altını açtım. İkimiz de büyük sedirin üzerine oturduk ve ben ninemin arkasına geçip bembeyaz olmuş saçlarını örmeye başladım. "Saçlarını hep örerdin, değil mi nine?" diye sordum sakince.

"Evet," dedi gülümserken. "Rahmetli büyükbaban örerdi hatta. Önce hiç beceremezdi ama sonra öyle güzel örmeye başladı ki ondan güzel saç örenenine rastlamadım."

"Ya," diye iç geçirdim sakince.

"Sen saçlarını fazla örmüyorsun ama," dedi düz bir sesle. "Sevmiyorsun."

"Sevmemek değil de ne bileyim, saçlarımı açık bırakmak ve kafama bir fular takmak daha çok hoşuma gidiyor."

"Çok yakışıyor benim çiçek kızıma."

Gülümsedim ve ıslak saçlarından öpüp örmeye devam ettim. Saçlarını da ördükten sonra havluyu çamaşır makinesinin içine attım. Hava iyice kararmıştı. Dışarıdaki işlerimi halledip biraz daha ders çalıştım. Akşam yemeğinden sonra ninem bana biraz portakal ve elma soydu, birlikte onları yedik. Gece olmadan da yorganlarımızı serip içine kıvrıldık. Ninem sedirde uyuyor, ben de koltukta uyuyordum. Sobanın altını kapatmıştık, odanın içi öylesine yumuşaktı ki kalbimdeki sevgiye durmadan yenisini ekliyordu.

Telefonum başucumda duruyordu ve internetimi açık bırakmıştım, ondan gelecek mesajı bekliyordum ama Melih daha mesaj atmamıştı. Her gece önce o yazardı.

"Nine," dedim sıkıntıyla fısıldarken.

"Buyur, Yasemin."

"İki gün sonra Melih'in doğum günü," dedim. "Ayın on dördünde yani. Ona ne alacağımı hâlâ bilmiyorum."

"Alsan bile nasıl vereceksin ki?"

"Kargoyla gönderirim, nine. Evinin adresini de bilmiyorum ama... Neyse, orası kolay." İç geçirerek tavana baktım. "Sence bir erkeğe ne alınır?"

"Vallahi, büyükbabanla ben hiç öyle şeyleri kutlamazdık. Yok doğum günü, yok sevgili günü, yok şu günü... Şimdi türlü türlü adetler çıktı Yasemin, bilmiyorum ki ne alınır... Ama bir keresinde büyükbabana hediye diye beyaz bir içlik almıştım."

Güldüm. "Ne?"

"İçlik aldım, içlik," diye güldü o da benimle. "Tabii, yaşımız büyüktü siz daha gençsiniz."

"Nisan'a mı sorsam acaba?"

"Sahi, Nisan kızım ne yapıyor? Birkaç haftadır ortalarda yok."

"Orhan askere gitti ya, onu bekliyor. Gelince evlenecekler."

"Yusuf oğlumun gönlü razı mı bu işten?"

"Aslında Gamze abla biraz sorun çıkardı ama hallettiler gibi. Hem Orhan çok temiz, efendi bir çocuk. Sen biliyorsun, Nisan'ı da gözü gibi sever. Eh, Nisan da onu tabii."

"Anneler ve babalar bazen evlatlarının geleceğini düşünmek isterler," dedi ninem. "Orhan yüksek mektep okumadı, iyi bir işi de yok, ondan hemen onay vermezler."

"Ama Nisan da yüksek mektep okumadı ki ninem," diye konuştum sakince. "Hem böyle şeylerin ne önemi var ki iki insan birbirini sevdikten sonra?"

Melih'i sevdikten sonra onunla aramdaki sınıf ve kültür farkını artık önemsememeye başlamıştım.

Ninem, "Tabii, aslolan yürektir, Yasemin," dedi. "Büyük saraylar, villalar, altınlar, arabalar, bunların hepsi geçer gider ama iki insan bir olur, bir ömür boyunca iki yürek yalnızca birbirine bağlı kalırsa işte asıl zenginlik budur, kızım. Bu yalan dünya için her şey gelip geçici, bunu sakın unutma. Elbette senin çok iyi yerlere gelmeni, sana denk biriyle evlenmeni isterim ama her şeyin bir uyumu var. Siz kimseye muhtaç olmayın yeter ki. Büyükbabanla biz çok zengin değildik, bir dönem çok sıkıntı çektik hatta. Onca malı mülkü satmak zorunda kaldık ama birbirimize sırtımızı dönmedik. Şimdi ise buradayım bak, sen varsın yanımda, başımızı sokacak sıcacık bir evimiz var. Anladın beni, değil mi, Yasemin?"

"Anladım, nine," dedim sessizce yüreğime işleyen sözleriyle. "Nasıl anlamam ki."

"İnşallah Orhan ve Nisan da mutlu olurlar," dedi bu kez.

"İnşallah."

Esnedim. Ninem bunu duydu. "Haydi, uykun geldi bak, uyu."

"İyi geceler, ninem." Yatağımda yan döndüm ve gözlerimi kapattım. Melih bu gece bana mesaj atmamıştı, onca aydan sonra beni mesajsız bıraktığı ilk geceydi.

Sabah gözlerimi açtığımda esneyerek elimin tersini ağzıma götürdüm ve yorganın altındaki bedenimin içinde usul-

ca döndüm. Yüzümü yanan sobaya çevirdiğimde üzerindeki çaydanlığa saf saf baktım. Ninem çoktan kalkmıştı. Yatağını bile toplamıştı. Birkaç dakika öylece karşımdaki sobayı izledim, sonra da usulca uzandığım yerde doğrularak dağılmış saçlarımı arkaya doğru savurdum ve bir kez daha esnedim fakat... Fakat o da ne? Gözlerimi pencereye çevirdiğimde kar yağdığını gördüm. Gözlerim en sevdiğim tatlıyı görmüş gibi kocaman açıldı, yatağımdan çıkmam birkaç saniyemi almıştı. Koşarak sedire çıktım ve perdeyi biraz daha sıyırıp pencerenin önüne geçtim. Kar yağıyordu. Kar öyle güzel yağıyordu ki... Neredeyse her yer bembeyaz olmuştu.

İçim içime sığmıyordu, ninem odanın kapısını açıp içeri girdiğinde yüzümü hızla ona çevirdim. "Nineciğim, kar yağıyor!"

Ninem güldü. "Sabah namazına kalktığımda gördüm bile çoktan."

"Ya, keşke beni de uyandırsaydın," dedim.

"Nasıl olsa sabah görecektin," dedi. "Hem baksana, hâlâ yağıyor. Ne güzel yağıyor, değil mi?"

"Evet," dedim hayranlıkla. Saatlerce bu anı izleyebilirdim. Oturduğum yerden hızla kalkıp, "Dışarı çıkacağım," diye söylendim. "Koşmak istiyorum, yerlerde yuvarlanacağım hatta."

"Olmaz, önce kahvaltını edeceksin," diye durdurdu ninem. "Merak etme, ben sabah haber kanallarına baktım, tüm gün yağacakmış."

"Vallahi mi?" diye parladı gözlerim.

"Vallahi."

"Ay, ay," dedim olduğum yerde zıplarken. "Çok mutluyum, çok mutluyum."

"Deli kız," diye güldü sobaya yaklaşıp çaydanlığa bakarken. "Haydi, git elini yüzünü yıka. Çay kaynamış. Sana patates kızarttım."

"Şimdi daha da mutluyum," dedim. İçim içime sığmıyordu cidden. Bu anı bekleyeli o kadar uzun zaman olmuştu

ki tüm günümü dışarıda karın içinde yuvarlanarak geçirsem anca doyardım.

Ninemle kahvaltımızı yaptıktan sonra odama gittim. Ninem sabah çok erkenden uyanmış, ağıldaki işleri halletmişti bile. Kar yağdığında ne kadar heyecanlanacağımı biliyordu. Kırmızı renkli montumu üzerime geçirdikten sonra saçlarıma siyah beremi taktım, boynuma da atkımı doladım. Ninem örmüştü beremi. Bunu da ninem örmüştü ama eldivenim yoktu. Olsun, kara dokunmak istiyordum zaten. Üşürsem ısıtırdım kendimi.

Hazırlandıktan sonra telefonuma bir kez daha baktım. Melih hâlâ hiçbir şey yazmamıştı. Onu aramıştım ama telefonu kapalıydı. Bu mutluluğuma gölge düşürse de hiçbir şeyi kötüye yormamaya karar verdim. Kötü bir şey olsaydı zaten bana yazardı.

Hızlı ve heyecanlı bir şekilde dışarı çıktım, ağzım kocaman açılıverirken ellerimi havaya doğru kaldırarak nefesimi tuttum ve daha sakin adımlarla ilerledim. Karın çıkardığı ses o kadar güzeldi ki... Etrafın sessizliği, beyazlığı ve masumluğu öylesine ruhuma dokunuyordu ki her ne kadar anı yaşasam bile bunun bitecek olması bile üzüyordu küçük kalbimi. Bu anı ölümsüzleştirmek istiyordum. Telefonumu vermesi için nineme seslendim. Ninem kapıya çıktı. "Telefonumu verir misin, nine? Biraz fotoğraf çekeyim."

Ninem telefonumu verdiğinde duraksadım. "Acaba üzerine kalın hırkanı giyip beni bir kere çeker misin? Hatta sen kapının ağzında dur ki üşüme, ben biraz uzakta kalayım, beni boydan çek. Gülerken, kahkahalar atarken. Olur mu?"

"Olur tabii, pamuğum," dedi gülümserken.

Çocuksu bir hevesle telefonumun kamerasını açıp ona uzattım. "Sadece ortaya basacaksın, tamam mı? Ben sana çek deyince bas ortaya."

"Tamam," dedi ninem telefonumu eline aldığında. Geriye doğru gittim ve salak salak sırıtarak bir avuç karı elime

alıp havaya kaldırdım. Nineme baktım, kameraya bakıyordu. "Çekeyim mi?" diye sordu.

"Karı yukarı atacağım şimdi," dedim. "Hazır mısın? Üç, iki, bir! Çek!"

Karı yukarı doğru attığımda gözlerimi kapatıp güldüm fakat ninem, "Olmadı bu sanki," dedi. "Beceremedim."

Yüzüm hafifçe düşse de asla sorun etmedim ve koşarak yanına gittim. Çektiği, daha doğrusu çekemediği fotoğraflara bakıp "Çok kötü değil," dedim. "Tamam. birkaç tane daha çekelim. Ben sana söylemeyeceğim hiç. İstediğin kadar bas ortaya."

"Anlamıyorum ki ben."

"Bir şey olmaz nine, yaparsın sen."

"İyi madem," dedi iç çekerek.

İçimden geldiğince karla oynadım, yürüdüm, güldüm. Ninem de bir yandan kendine kızıyor, bir yandan bana gülerek fotoğrafımı çekmeye çalışıyordu. En sonunda durdum ve derin bir nefes alıp ona baktım. "Teşekkür ederim. Sen üşüme daha fazla, gir içeri."

"Sen dışarıda mı kalacaksın?"

"Hı hı," diye kafamı salladım. "Yuvarlanacağım."

"Aman, vallahi delisin, Yasemin."

"Hatta poşet alıp kaymak istiyorum," diye güldüm. "İçine biraz saman doldururum."

"Yasemin, sonra kayarsın, biraz daha dur sonra içeri gel. Üşüteceksin."

"Beni dert etme, nine," dedim yeniden karla temas ettiğimde. "Çok güzel baksana, bir daha ne zaman oynayacağım sanki? Bir beş yıl daha bekleyemem ki..."

"Ah Yasemin, ah," dedi kafasını iki yana sallarken. "İyi, ben içeri giriyorum. Telefonunu da odana koyuyorum."

"Tamam."

Ninem içeri girdikten sonra hâlâ usul usul yağan kocaman kar tanelerinin hepsini kucaklamak istercesine ellerimi havaya

kaldırdım, yüzümü de semaya diktim. Ardından kendi etrafımda dönmeye başlayarak o şarkıyı, şarkımızı mırıldandım.

"Belki üstümüzden bir kuş geçer,
Kanadından bir tüy düşer,
İner döne döne gökyüzünden,
Hiçbir..."

Tam bu sırada bir şey oldu, şarkım yarıda kesildi zira onu ben değil başkası söylemeye başladı.

"Hiçbir yüz güzel değil senin yüzünden." Tanıdığım, bilakis âşık olduğum sese yüreğim sıkışarak döndüm. Döndüm ve karşımda Melih'i gördüm.

Biraz uzağımdaydı, yağan karın altında gülümseyerek bana bakıyordu. Kalp atışlarım hızlandı, kalbim deli gibi atmaya başladı. Heyecandan, bir anda titreyen ellerimden başka bir hissedemez oldum sanki. "Melih?" diyebildim sadece saf saf. Yutkunamadım ki.

"Yasemin'im," dedi sanki beni kokluyormuş, kokumu içine içine çekiyormuş gibi.

"Sen..."

Şaşkındım çünkü onu çok özlemiştim, şaşkındım çünkü onu en son aylar öncesinde görmüştüm. Hareket etmiyorduk fakat koşup sarılacaktım birazdan. Özlemiştim çünkü. Buna hakkım vardı, değil mi?

"Çok gecikmedim, değil mi?" diye sordu sonra sakince, biraz da mahcubiyetle.

Kafamı hızla iki yana salladım, dolan gözlerimden bir damla yaş akmasın ve o bunu görmesin diye koşarak boynuna atladım. Biraz geriye doğru savrulsak da bana sımsıkı sarılıverdi. Öyle sıkı sarıldım ki ona, öyle sıkı sarıldı ki bana içimi açsalar bir tek onu görürlerdi.

Ellerimi sırtına sardıktan sonra gözlerimi kapattım ve onu içime sokarcasına kokladım. Öyle bir özlemdi ki bu; sarılana ve onu görene kadar ben bile böyle olmadığımı anladım.

Ellerini saçlarımın uçlarına götürdü. Kar yağıyordu ve biz

sarılıyorduk. Beş yıl sonra gelen kar ve dört ay sonra gelen Melih... Hep gelin siz, ben olduğum yerden hiç gitmem.

Birkaç dakika sonra ayrıldığımızda yüzümüzü birbirimize çevirdik. Sakalları çıkmıştı biraz ama çok yakışıklı olmuştu. Elimi yüzüne götürmek istedim fakat teni üşürdü, ellerim buz gibiydi. Heyecandan kalbim duracaktı. Yeşil gözleri; yüzümün her detayını, en çok da gözlerimi derin derin izlerken ellerimi tuttu. "Üşümüş ellerin," diye konuştu. Sadece gülümsedim.

Sonra ellerimi avuçlarının içine hapsederek ısıtmaya başladı.

"Ne zaman geldin?" diye sordum titreyen sesimle.

"Gece yola çıktım, sabah buradaydım. Önce yazlığa uğradım, sonra buraya geldim."

"Dün gece mesaj atmadın, ben sabah seni aradığımda da telefonun kapalıydı. Kötü bir şey olmamıştı, değil mi?"

"Hayır," dedi ikna edici bir ses tonuyla. "Sadece sana sürpriz yapmak istedim, seni endişelendirmek değil."

"Kötü bir şey olmadığına sevindim," diye gülümsedim.

Yüzümü hayranlıkla izlemeye başladı bu sefer. "Sana geldim, Yasemin'im," dedi. "Hiç kötü bir şey olur mu?"

"Melih," dedim içim erirken. Ona bir kez daha sarıldım. İçimden sadece ona sarılmak geliyordu. Bu dört aylık süreçte kalbimdeki boşluk öyle çok büyümüştü ki içinde sadece özlem vardı. Onu görmemle kalbimdeki boşluğa düşmüş ve oradan çıkamamıştım; biliyorum, hâlâ içindeydim.

"Daha erken gelecektim aslında," dedi ayrıldığımızda. "Fakat okul, sınav, bazı şeyler... Ama seni o kadar özledim ki hayatımda belki de kimseyi bu kadar özlememişimdir."

"Ben de seni çok özledim," dedim sakınmadan. "Dört koca ay nasıl da geçti..."

"Seni ilk gördüğümde saçlarında fuların, tezgâhının başındaydın şimdi ise karın altında beren ve kırmızı montunla buradasın. Hep güzelsin, hep güzeldin sen."

Yanaklarım ısınmaya başladı, ellerini yüzüme götürdü ama yalnızca parmaklarının uçlarını tenime dokundurdu. "Söylediğim şeyler senin yüzünü kızartıyor ve bu da yanaklarını ısıtıyor." Güldük; aynı anda, aynı şekilde. "O zaman ben sürekli senin yanaklarını ısıtacak şeyler söyleyeyim."

"Yok, söyleme," dedim gülmeye devam ederken.

"Tamam, arada söyleyeyim."

"Olur o zaman."

Bu sırada ninem kapıda belirdi. "Ay, Melih oğlum gelmiş!"

Melih yanımdan ayrılıp ninemin yanına gitti. Ellerinden öpüp alnına koydu. "Nasılsın, Hatice nine?"

"Şükür olsun oğlum, sen nasılsın, ne zaman geldin? Geleceğini haber etseydin börek açardım evladım."

"Zahmet etme," dedi Melih. "Ben sürpriz yapmak istedim."

"İyi ki geldin, oğlum."

"İyi ki, Hatice nine."

"Eh, madem geldin," dedi ninem cebinden telefonumu çıkarıp bana uzatarak. "Aç kamerayı da ikinizin fotoğrafını çekeyim, Yasemin."

Dudaklarımın kıvrımı yanağıma doğru yükseldi, telefonun kamerasını açıp nineme uzattım ve geriye çekildim fakat nasıl poz verecektik bilmiyordum. Yan yana durduk biz de. Ben kafamı hafifçe Melih'in omzuna yasladım, o da koluyla belimi kavradı. Fotoğrafımız buydu. Bu fotoğrafı çerçeveletip çalışma masamın köşesine koyacaktım.

Fakat durmadık. Ninemle beraber de fotoğraf çekildik. Üçümüz bir *selfie* yaptık. Sonra Melih, beni ve ninemi çekti. Bu fotoğraflarımızı da çerçeveletip masamın köşesine koyacaktım.

Ninem içeri girdiğinde Melih ile Sütlaç ve Tarçın'ın yanına gittik. Onlarla da fotoğraf çekildik. Sonra Dost'la da... Bu fotoğrafların hepsini çerçeveletecek, her an onları görecektim. En sevdiklerim köşesi yapacaktım bizi, en sevdiklerimdi çünkü hepsi.

Melih ile birkaç fotoğraf çekildikten sonra telefonumu cebime koydum. "Kayalım mı?" diye sordum hevesle. "Arka tarafta hafif bir yükseklik var, kızağımız yok ama poşetlerimizin içine saman koyunca oluyor. Beş sene önceden denemiştim."

"Beş senedir hiç kar yağmıyor mu?"

"Hayır," dedim kırgın bir sesle.

"Seni İstanbul'a götüreyim o zaman bir kış," dedi. "Neredeyse her sene yağar ama işin kötü yanı ne, biliyor musun?" Sustum, o devam etti. "Onca sene kar yağdı, onca sene ayaklarım kara bastı ama hiçbiri buradaki kadar güzel olmadı. Ben daha önce hiç karla oynamadım. Hiç kardan adam yapmadım, hiç kaymadım."

"Nasıl?" dedim şaşkın şaşkın bakarken. "Hiç mi oynamadın yani? Kar yağarken sen nasıl dokunmadan durdun ki?"

"Belki de onunla iyi anlaşamıyorumdur," diye gülümsedi hissizce.

Duraksadım. Bu da ne demekti böyle? Sorsam söyler miydi? Söyleyecek gibi durmuyordu, ben de sorup onu üzmedim.

"Ama," dedi, iç çekip ellerime uzandı ve parmaklarımızı birbirine kenetledi. "Seninle çok iyi anlaşıyorum. Ne de olsa biz kalp arkadaşıyız, öyle değil mi?"

Anında sırıttım. "Hı hı. Kalp arkadaşıyız."

"O zaman kalp arkadaşımla beraber kayabilirim."

"Haydi," dedim ağzımı kapatıp ona gülümseyerek bakmaya devam ederken. Önce iki tane kalın, büyük bir mağaza poşeti aldık, sonra da içine biraz saman koyduk. Arka bahçede, elma ağacının arkasındaki hafif yüksek yere çıktık. Bu belki beş saniyemizi alacaktı ama bize beş sene yetecek kadar bir anı bırakacaktı. Biz de öyle yaptık. Kaymaya başladık. Kahkahalar atarak kaydık. Kalbimiz yerinden çıkana kadar kaydık.

Yuvarlandık.

Her yerimizi kara buladık.

Kara gömülmüş bedenlerimizle nefes nefese uzandığımız yerden birbirimize baktık. "Burnun çok tatlı kızarmış," dedi Melih. "Bir kere öpebilir miyim?"

Bu ani sorusuyla dengem şaşarken gözlerimi kapatıp açtım. Melih kafasını kaldırdı ve yüzüme doğru geldi. Yutkunamadım. Yaklaştı ve dudaklarını hemen burnumun ucuna kondurdu. İçim gitti. İçim öldü ve yeniden dirildi.

Kendini çekti, çok daha yakından baktık birbirimize. "Dört ay boyunca bir an olsun aklımdan çıkmadın, Yasemin. Ben bunun böyle olacağını bilmiyordum. Seni ilk gördüğüm anda kalbimin ritmini değiştirdin ve bunu sana direkt belli ettim ama bu dört ay bana bir şeyi gösterdi."

"Neyi?"

"Her sabaha senin için uyandığımı. Bu şaka değil, bu yalan da değil. Ben sanki artık bir tek senin için yaşıyorum. *Bir sen varsın, bir sen kaldın.*"

Kış, bana her sayfanın sonunda görmek istediğim o güzel cümleyi hatırlatıyordu. Gitmek istediğim yolları, içmek istediğim sıcacık çayı, giymek istediğim patikleri ve örgü kazakları, sevmek istediğim her şeyi ziyadesiyle veriyordu. Yazı da apayrı seviyordum ama kış... Beş yıl boyunca kar yağmasını beklediğim kadar beklememiştim başka bir şeyi.

Melih hariç.

Onu hiçbir şeyle kıyaslayamazdım. Aslında, insan değer verdiği şeyleri kıyaslama içine girmemeliydi. Her şeyin farklı bir yeri olmalı ve o yerde yalnızca onlar olmalıydı.

Kar dinmişti fakat hâlâ kardan adam yapabilecek kadar vardı.

Bugün Melih gelecekti, kardan adam yapacaktık. Daha önce hiç kardan adam yapmadığını söylemişti, bu yaşına kadar nasıl hiç yapmamıştı merak etmiyor değildim ama sormaya da çekiniyordum. Bunu söylerken gözleri hiç görmediğim bir şehirde geziniyormuş gibi hissettirmişti, ben de o şehirde

kaybolmaktan korktuğumdan sormamıştım. Korku da sayılmazdı aslında, ben onu incitmek istemiyordum.

Öyle güzel, öyle hoş biri ki o, kalbini kimse kırsan istemiyordum.

Fakat bilirsiniz, kalbi kırılmayan insan yoktur.

Elimde, içi yarıya kadar dolu güğümü tutuyordum. Adem Bey, Sütlaç'ın kontrollerini yapıyordu. Karnı da epey büyümüştü. Doğuma iki buçuk ay vardı. "Bir sorun yok, değil mi?" diye sordum sakince.

"Hayır," dedi Adem Bey elindeki yeşil eldivenlere bakarken. "Her şey yolunda."

"Çok sevindim," dedim tebessümle. "Birkaç gündür sanki biraz iştahsız gibi geldi bana, o yüzden endişe ettim."

"Merak etme, gayet sağlıklı," dedi.

"Teşekkür ederim," diyebildim, olduğumuz yerden ayrılıp dışarı çıktık. Hava çok yumuşaktı, soğuk değildi. Adem Bey ile arabasına doğru ilerlerken elimdeki güğümü kapının ağzına bıraktım ve cebimdeki parayı kontrol ettim. Evet, buradaydı. Yanına gittim. Eldivenlerini çıkarıyordu. Uzun boyunun yanında daha da küçük kalmıştım. Mesafemi koruyarak eldivenlerini çıkardıktan sonra elimdeki parayı ona uzattım. Adem Bey parayı alırken gözlerime baktı fakat ben gözlerimi hızla kaçırdım ve zoraki bir tebessümle parayı teslim ettikten sonra elimi çektim. "Teşekkür ederim, Yasemin," dedi parayı aldıktan sonra.

"Ben teşekkür ederim," dedim bir şey demem gerekiyormuşçasına.

Bagajın kapağını kapatırken gözlerini kısarak etrafa bakındı. "Bizim orada pek kar yok ama burada epeyce var."

"Öyle, evet."

"Her sene yağmıyor, değil mi?"

"Hayır, beş sene sonra ilk kez yağdı."

Gülümsedi. "Gerçi Antalya'da da öyle durumlar."

"Oradan mı geldiniz?"

"Evet," dedi sakince. "Orada yaşıyordum ve orada okudum fakat iş için buraya geldim."

"Hava durumu açısından pek sıkıntı yaşamazsınız."

Daha geniş gülümsedi. "Haklısın."

Sonra sustuk. Kendimi biraz zor tutuyordum, artık gitse iyi olurdu. Konuşmadan gözlerime bakmaya devam ederken bir şey söyleyeceği sırada Melih'in geldiğini gördüm. Yüzümü ona çevirdim, gülümseyerek gözlerine baktım. Melih de aynı tepkiyi verirken yanıma geldi ve bir şey söylemeden yanımda durdu. Bu tuhaf sessizlik kendimi konuşmam gerektirdiğine inandırdığında boğazımı temizleyerek, "Adem Bey," diye tanıttım elimi kaldırıp indirirken. "Sütlaç'a bakmaya geldi."

"Merhaba," dedi Adem Bey, Melih'e bakarak.

"Size de merhaba, Melih ben de," dedi Melih mesafeli bir sesle. Ardından elini belime yerleştirdi.

Adem Bey'in yüzüne bakmıyordum derin bir nefes alıp verdiğini hisseder gibi oldum. "Neyse, ben gideyim," dedi ardından. "Görüşüz, Yasemin. Hatice nineye selamlarımı ilet."

"Baş üstüne," dedim kısık sesimle. "İyi günler dilerim."

Arabasına binerek uzaklaştı.

Melih, onun arkasından baktığında çatık kaşlarıyla yüzüme döndü. "Kim bu?"

"Baytar."

"Onu anladım da sizi sanki çok önceden tanıyormuş gibi davrandı."

"Dört aydır gelip gidiyor, o yüzden."

"Her gün mü geliyor?" diye sordu.

"Hayır, her gün değil, üç haftada bir falan."

"Sütlaç'ın gebeliği riskli mi de bu kadar sık geliyor bu adam?" diye sorduğunda gülümseyiverdim. "Sen şu an kıskançlık mı yapıyorsun?"

Gülümsemedi. "Tavrını sevmedim, Yasemin. Sen ona mesafeli yaklaşıyorsun ama o aynı şekilde yaklaşmıyor. Bunu hemen anlayabildim."

Yüzüm hafifçe düştü. "Karakteri budur, bir şey diyemem ki. Hem boş versek ya, bunun üzerinde durmaya bile değmez bence."

"Öyle ama yine de hiç hoşlanmadım," dedi. Sanki içine bir şey oturmuştu. Fakat sonra bu düşüncemi bastırır gibi gülümseyerek geçiştirdi. "Ya da ben fazla tepki verdim. Neyse."

Dudaklarım kıvrıldı, kafamı öne eğdim ve elinde iki tane poşet gördüm. "Bunlar ne?"

"Sana eldiven aldım."

"Ya," diye açıldı ağzım hevesle. "Zahmet etmişsin, çok teşekkür ederim."

"İnsan," dedi eldiveni çıkarırken. "Kalp arkadaşına bir şey alırken zahmete girmez ki, Yasemin."

Eldivenleri eline aldı ve diğer poşeti yavaşça yere bıraktı. Eldivenlere baktım. Lila eldivenin üzerinde çiçek detayları vardı. Gülümsemekten içim içime sığmıyordu. Eldivenleri ellerime giydirdi. "Çok şirin oldun, Yasemin," dedi sıcacık gülüşüyle.

"Tekrar teşekkür ederim," dedim gözlerine bakıp yanağına bir öpücük kondurarak.

"Rica ederim," dedi bir beyefendi edasıyla.

Diğer poşeti aldığında ise içindeki havuçları gösterdi. "Bunları da yapacağımız kardan adam için aldım."

"Ama orada çok var."

"Biliyorum," diye güldü. "Kardan adam yaparken bir yandan da yeriz."

Söylediği şeyle kocaman sırıttığımda kafamı iki yana salladım. "Aç mısın, peki ?" diye sordum sonra. "Ninem çörek yapıyor."

"Aç değilim ama olsa yerim."

İkimiz de güldük. Zaten hep gülüyorduk.

"Ben de böyleyim," diye karşılık verdim ona gülüşlerimin arasından.

"İşte bu yüzden kalp arkadaşıyız."

Sol gözümü kıstım, bakışlarımı kaçırdım ve kafamı hafifçe sağa doğru yatırarak konuştum. "Sanki biraz mide arkadaşı gibiyiz."

Tavrım ve itirafım çok hoşuna gitmiş olacaktı ki kayıtsız kalamadan yüzümü kavradı ve yanağımdan bir değil, birkaç kez öptü. Karnımın içini görme şansı olsaydı ona kelebekten başka bir şey veremezdim. Evet, dediği gibi benim de karnımın içinde bir kelebek ordusu vardı.

Burada fazla oyalanmadan arka bahçeye geçtik. Avuçlarımıza doldurduğumuz karları sıkı sıkıya bastırarak büyük bir top haline getirmeye başladık. Bir yandan da havuç yiyorduk. Gülüşmeler, ardı arkası kesilmeyen bakışmalar ve Melih'in zaman zaman gelip beni öpmesi yaşadığım bu anları unutulmaz kılıyordu.

Farklı boyutlardaki üç kartopunu üst üste koyduk. Kömürlükten iki ince ağaç dalı, biraz da küçük kömür getirdim. Ağaç dallarını kardan adamın kolları için, kömürleri de gözleri, ağzı ve düğmeleri için kullandık. Küçük bir havuç seçip burnunu da koyduktan sonra geri çekilip yaptığımız şaheseri izledik.

Melih elini uzattı. "Çok iyi iş çıkardık, Yasemin Hanım, sizi tebrik etmek istiyorum."

Uzattığı eli kavradım. "Ben de sizi tebrik ediyorum."

Ellerimizi ayırdığımızda, "Buna bir isim bulalım mı?" diye sordum. "İkimize ait bir şey sonuçta."

"İkimize ait bir şey demek," diye yaklaştı yanıma usul usul. Söyledikleri midemin fokurdamasına sebep oldu. Melih yanıma geldi, birlikte kardan adama baktık. Düşünceli düşünceli gözlerimizi kısarak nefes alıp verdik. Sonra Melih bir anda, "Beş olsun," dedi.

"Ne?"

"Beş." Gözlerimi buldu gözleri. "Beş yıl sonra kar yağdı ya, o yüzden."

Anında gülümsedim. "Melih."

"Efendim, Yasemin?"

"Çok orijinalsin."

"Biliyorum."

"Güzel."

"Aynaya bakınca gördüğün kişi mi?"

Gözlerim hayretle açıldığında daha çok gülümsedim. "Çok hazırcevapsın."

"Hayır," dedi reddederek. "Sana bakarken düşünmeme gerek kalmıyor ki, kelimeler senin için dökülüyor ağzımdan."

"Mimar değil, şair olmalısın sen."

"İyi şiir yazamam," dedi yine aynı şekilde. "Ama iyi şiir okurum."

"Bir gün dinlemek isterim öyleyse."

"Memnuniyetle," diye karşılık verdi yumuşacık bakışlarını ses tonuyla bir ederken.

"O zaman adı Beş olsun," dedim kabul ederek. "İki gün sonra eriyecek ama onu hiç unutmayacağım çünkü bize ait bir şey, bunu beraber yaptık."

"Fotoğrafınızı çekeyim mi?" diye sordu.

"Olur," diye kafamı salladım ve Beş'in yanına geçtim. Birkaç tane poz verdim. Gülümsedim, bakışlarımı kaçırdım ve somurttum. Sonra Melih'i çektim, en sonunda da üçümüz beraber fotoğraf çekildik. Telefonuna bakarken, "Bana da fotoğrafları gönderir misin?" diye sordum.

"Tabii... Bir sürü fotoğrafımız oldu."

"Sürekli bakarım artık."

"Sürekli bakar ve baktıkça özlerim artık."

Bu beni anlık bir sükûnetin içine düşürdü. Onunla konuşmak istiyordum. Gerçekten. Bana bir şeyler anlatsın istiyordum. Yardım edebileceğim bir şey varsa da yapmak istiyordum. Maksadım asla kırmak ve üzmek değildi. Ben ona iyi gelebilmenin peşindeydim.

İkimiz de kömürlüğün önünde duran büyük kütüğe oturduk. Beş karşımızdaydı, ona bakıyorduk. Derin derin nefes

alıp verdim. Eldivenlerim ıslaktı ama sorun etmedim, üşümüyordum. "Melih," diye başladım sözlerime. "Bana *bir tek sen kaldın* dedin ya hani... Bu ne demek?"

"Bir tek sen kaldın, demek."

Buruk bir şekilde gülümsedim. "Bu bir cevap değil ki."

"Ama ben sana doğruyu söyledim."

Kafamı sakince çevirdim. Kardan adamı izliyordu, bana bakmadı. "Sen iyisin, değil mi?"

Bana baktı. "Evet."

"Ama sanki değilmişsin gibi."

"İyiyim, Yasemin."

"Kaba ve kırıcı olmak istemem fakat bir sıkıntın olduğunu anlayabiliyorum," dedim kaçmadan. "Ailenle mi yoksa arkadaşlarınla mı ilgili? Ben çok üzülüyorum gerçekten. Belki bunları anlatmak istemezsin ama sana merhem olabileceksem anlat bana."

Gözlerime derin derin baktı, onu anlamak için gözlerinde boğulmam gerekti zira anlayamıyordum. Gülümsedi, neşeli değildi. "Yasemin, sen bana iyi gelen tek şeysin fakat her insanın hayatında olduğu kadar sıkıntım var benim de," dedi. "Üstesinden gelemeyeceğim şeyler değil ki."

"Annen ve babanla aran iyi mi peki?"

"İyi."

"Peki ya abin? Adı neydi onun?"

"Tibet," dedi hızla. "Onunla aram çok iyi değil. Hiçbir zaman iyi olmadı ama dert etmiyorum, ona kafa yormam yani."

"Öyle ama yine de ne bileyim," diye silktim omuzlarımı. "Bazen keşke seni daha iyi anlayabilsem ve bana daha açık olsan diye düşünmeden edemiyorum. Üzülmemi istemediğini de biliyorum ama sen üzgünken gülmek bana iyi gelmiyor ki."

"Yasemin, ben iyiyim," diye ikna etmeye çalıştı beni. "Gerçekten, merak edilecek bir durum yok. Sadece... Sen buradasın ve ben oradayım. Arkadaşlarımın ve ailemin yanında sen

yokken kendimi biraz yalnız hissediyorum. Yoksa gerçekten iyiyim."

"Peki," dedim üstelemeden. "Sen öyle diyorsan."

"Ah, Yasemin," dedi beni kolunun altına doğru çekip göğsüne yaslayarak. Kalbim sıkıştı. Yanaklarım ısındı. "Keşke daha önce bulsaydım seni."

Söylediği söz yüreğimin tam ortasına oturdu. Kışın ortasındaydık ama bana sonbaharı getirdiği gibi baharın çiçeklerinden de vermişti.

Derin bir nefes alıp verdim kafamı göğsüne daha iyi yaslarken. "Bazı şeylerin zamanı vardır, Melih. Sen o yumurtaları kırıp, süt kovamı dökmeseydin belki şu an hiç tanışmıyor olacaktık."

"İyi ki öyle bir sakarlık yapmışım," diye güldü keyiflenerek. "Kendimle gurur duyuyorum."

"O zamanlar bunun gurur duyulası bir şey olduğunu söyleyemem," dedim ben de güldüğümde. "Hatta çok gıcık olmuştum ama en azından arkadaşların gibi değildin. Kibardın."

"Sana hiçbir zaman kaba davranmak istemedim, seni ilk gördüğüm anda bile."

"Peki," dedim ellerimi ağzıma götürürken. "Beni ilk gördüğünde ne hissettin? Çok klasik bir soru ve sen aslında bunun cevabını vermiştin dolaylı da olsa ama yine de sordum gitti."

"Ben seni daha ilk gördüğüm anda bir daha görmek istediğim biri olduğunu hissettim."

"Ya," dedim yine kedi gibi bir ses çıkararak.

Kollarını bedenime doladı ve beni kendine saklayarak saçlarımdan öptü. O kadar mutluydum ki; bundan daha fazlası kalbim için iyi gelmeyebilirdi. Çok güzeldi her şey ve ben onunlayken hep mutluydum.

"Ama arkadaşların hiç sana benzemiyor," dedim bu kez. Güldüm. "Gerçi Nisan da bana benzemiyor."

"Nokta atışı gibi oldu."

"Değil mi, değil mi?" diye konuştum kendi kendime.

Kafamı göğsüne biraz daha yasladıktan sonra usulca doğrularak gözlerine baktım. "Yarın senin doğum günün ya, doğum gününü burada geçireceksin, değil mi? Sahi, sen ne zaman döneceksin, Melih?"

"Bana kalsa hiç gitmek istemiyorum ama birkaç güne gideceğim," dedi hüzünle. "Hem yılbaşında yanında değildim ama doğum günümü seninle geçirmek istiyorum. Doğum günlerine çok önem vermem aslında, nedir ki sanki? Fakat yeni yaşıma seninle girme fikri içimi ısıtıyor."

"Benim de," dedim kayıtsız kalamadan.

Gözlerimiz bize her an dilimizden dökülecek o güzel sözleri konuşmadan da ifade ediyordu. Sessizlik, sevdiğimiz bir hisse döndüğünde daha fazla beklemeden ninemin yaptığı çöreklerin kokusuna dayanamayarak eve girdik. Melih bana yardımcı olarak elindeki odunları sobanın içine attı ve altını açtık. Üzerimizdeki montları çıkardık, onun eldivenlerini ve montunu alıp sobanın arkasındaki yere astım. Giderken kuru ve sıcak olarak giyerdi.

Ninemle birlikte sofrayı hazırladıktan sonra bir güzel içeri getirdik, sobanın önüne yer sofrası kurup yaptığı çöreklerden afiyetle yedik. Akşam oldu. Çay içtik, ninemin hikâyelerini dinledik. Sanki o güzel hikâyelerin içinde yaşıyorduk ve hikâye kahramanlarıydık.

Harika bir günü arkada bıraktıktan sonra ertesi güne yine aynı mutlulukla uyandım. Bugün Melih'in doğum günüydü ve onun için pasta yapacaktım. Sabah erkenden markete gittim ve pasta için gerekli malzemeleri aldım.

"Yasemin," dedi ninem içeriden seslenerek.

"Efendim?"

"Kızım, akşam kaç gibi gelecek Melih oğlum?"

"Altıya doğru gelir, nine. Ne oldu ki?"

"Hatırlarsın, onun için atkı örmüştüm, şimdi de patik örüyorum. O vakte kadar yetişir mi diye sorayım dedim, kızım."

Gülümseyerek elime yumurtayı aldım. "Çok hızlısın sen, maşallah. Yetişirsin, merak etme."

"Yarım kalmasın."

"Kalmaz, merak etme."

"İyi madem, devam edeyim."

"Kolay gelsin," dedim keyifle. Ardından da pastayı yapmaya başladım. Bir yandan şarkılar söylüyor, diğer yandan ritim tutarak oynuyordum. Bu mutluluğu keşke kavanozda saklayabilsem, mutsuz olduğum zamanlarda kullanabilseydim. Olsun, ben de mutsuz olduğumda bu anları hatırlar öyle gülerdim.

Pastayı yaptıktan sonra biraz da kurabiye pişirdim ve patates salatası yaptım. İçecek olarak da vişne suyumuz vardı.

Melih bunu yapmamızı istememişti ama ben çok istemiştim.

Hediyesi için de gece gündüz uğraşmıştım. Yani iki gece.

Umarım severdi.

Seveceğini biliyordum.

O zaman kendi kendine evham yapma, Yasemin!

Doğru söylüyorsun, kendim.

Akşam olduğunda her şeyi hazır etmiştim. Üç kişiydik. Zaten müziğimiz, balonumuz ve süslü şeylerimiz yoktu. Böylesi daha güzel, daha sıcaktı.

Aynamın karşısına geçtim. Üzerimde bu kış için aldığım mavi renkli kazağım vardı, ilk kez giymiştim. Sıcacıktı. Saçlarımın uçlarındaki dalgaları çok seviyordum, onları serbest bıraktım fakat fularımı takmayı ihmal etmedim. Hem de Melih'in beni ilk kez gördüğü fuları takmıştım. Belki şu an için uygun değildi ama yine de çok seviyordum ve onun için kullanmak istemiştim. Güzel bir koku sürdükten sonra da odamdan çıktım.

Dakikalar sonra da kapı çaldı, Melih karşımdaydı. "Hoş geldin," dedim kapıyı aralayarak.

Gözleri birkaç saniye üzerimde gezindi ve omuzlarını kaldırıp indirdi. "Gönlümü açıyorsun yine."

Sırıttım. "Sen de benim."

Bu onu gülümsetmişti. İçeri girdi, montunu alıp odama koydum. Birlikte oturma odasına geçtik. Melih, ninemin elinden öpüp sedirin başına oturdu. "Rahat otur, evladım," dedi ninem ona bakarken. "Yoruldun mu?"

"Yok, iyiyim," dedi Melih. Sonra da ellerini dizlerinin üzerine koyarak bize baktı. Mahcubiyetini yüzünde ve hâlinde okuyabiliyordum. "Ya, böyle de çok garip oldu sanki... Çok zahmet vermediniz umarım."

Gözlerine baktım. "İnsan, kalp arkadaşı için bir şeyler yaparken zahmete girmez ki, Melih."

Sustu ve usulca güldü.

Dudaklarımız aynı anda kıvrılırken ninemin bize baktığını fark ettim ve kendime çeki düzen verip doğruldum. "Aç mısın?" diye sordum Melih'e.

"Aç değilim ama pasta varsa yerim."

"Olmaz mı?" dedi ninem gülerek. "Yasemin kendi elleriyle yaptı pastayı, pek güzel oldu."

Melih yine gülümsedi. Sen hep gül, hep!

"Estağfurullah, nine," diye mırıldandım ve ayaklandım. "O zaman ben hemen getiriyorum. Zaten hazırlamıştım her şeyi."

"Sana yardım edeyim," dedi Melih.

"Yok yok, sen otur," dedim reddederek. "Ben hallediyorum şimdi." Kapıdan çıkarken duraksadım ve arkamı döndüm. "Ama koridordaki masayı buraya taşımama yardım edebilirsen sevinirim."

"Tabii," dedi ve ayaklandı. Birlikte masayı oturma odasına getirdik. Bir tane de sandalye. Sedir ve koltuk olduğu için başka sandalyeye gerek yoktu. Tabakları ve bardakları dizdikten sonra pastayı, kurabiyeleri ve salatayı getirdim. Pastanın

üzerine sadece bir tane mum koymuştum. Mutfaktan getirdiğim çakmakla da mumu yaktım. Hevesle geri çekildikten sonra, "Haydi, bir dilek tut," dedim.

Melih yanıma geldi ve sakince gözlerini kapatmadan birkaç saniye muma baktı ve ardından mumu söndürdü.

Ninem ile alkışladık. Çok tatlı bir andı, çok.

"Yeni yaşın sana hayırlı şeyler getirsin, güzel oğlum," dedi. "Allah sana güzel, bereketli ve uzun bir ömür nasip eylesin."

"İnşallah, Hatice nine," dedi Melih durgun bakışlarıyla. "Eksik olmayın. Çok değerlisiniz benim için."

"Sen de bizim için öylesin, guzum."

Gülüştük.

Ben pastayı dilimlerken Melih içecekleri koydu, ninem de portakal soyup kabuklarını sobanın üzerine bıraktı. Bu kokuyu çok seviyordum.

Masanın etrafını sardık ve pastamızı yemeye başladık. Melih pastanın tadına bakar bakmaz, "Ellerine sağlık," dedi. "Bu hayatımda yediğim en ama en güzel pasta."

"Çünkü Yasemin sevgiyle yaptı bu pastayı."

"Nine," dedim onu sessizce uyararak.

"Utanmana gerek yok, Yasemin," dedi Melih. "Sevgiyle yaptığını biliyorum."

"Melih..."

"Ben çıkayım mı?" dedi ninem gülerek.

Yanaklarım sıcacık oldu. *Sobadandır o, sobadan.*

Pastayı ve kurabiyeleri yedikten sonra biraz sohbet ettik. Ninemin bizlere vereceği o kadar anısı, nasihati vardı ki geceler boyu dinlesek sıkılmazdık. Bunu Melih'in gözlerinde de görüyordum. Saat iyiden iyiye ilerlerken ninem Melih'e hediyelerini verdi.

Onun için bir çift patik ve atkı örmüştü.

"Üşütme, guzum," dedi ninem sıcacık tavrıyla. "Güle güle giy. Patik giymezsin belki ama ördüm işte."

"Giyeceğim," dedi Melih. "Daha önce hiç giymedim ama sen ördün ya, giymez olur muyum?"

"Oy," dedi ninem Melih'in saçlarına dokunurken. "Kurban olurum sana, güzel oğlum benim. Sen benim de torunumsun, evladımsın. Bunu sakın unutma."

"Sen de benim ninemsin," dedi Melih.

Bizim kendimize ait dünyamıza Melih adında genç bir çocuk katılmıştı. Öyle bir girmişti ki o gün yumurtaları kırdığı için şükretmiştim.

Ninem odadan çıktığında bizi yalnız bıraktı. Belki de bunu bilerek yaptı. Odama gidip Melih'in hediyesine getirdim. Hediyem büyüktü.

Onun için resim yapmıştım.

O gece, sahil kenarında yan yana oturduğumuz geceyi resmetmiştim. Bu, ona verebileceğim en güzel hediyelerden biriydi.

"Bu, senin için," dedim tuvali ona uzatırken. "Paket yapmadım henüz ama."

"Yasemin," dedi tuvali eline alıp hayranlıkla izlerken. Çok beğenmişti. Ellerimle oynamaya başladım, söyleyeceği şey için heyecanımı sakladım. Hayır, saklayamadım. "Sen gerçekten çok güzelsin. Her şeyinle öyle güzelsin ki beni her an büyülüyorsun. Bu resim harika."

"Sana ne hediye alacağımı bilemedim," dedim açıkça. "Ben de özel olsun istedim. Çok sevindim beğenmene."

"Çok beğendim," dedi tuvali tutmaya devam ederken. "Teşekkür ederim. Bu en özel hediyem. Bu çok özel bir şey."

"Rica ederim," diye gülümsedim yüzüne bakarken.

Melih tuvali usulca koltuğun üzerine bıraktı ve bana dönüp ellerimden tuttu. "Sana diyecek bir şey bulamıyorum artık. Hatice nine ve sen benim hayatıma öyle bir dâhil oldunuz ki sizden başka hayatım kalmadı sanki. Bu, en güzel yaşım."

"Daha güzel yaşların olacak, bunu biliyorsun."

"Evet, seninle."

"Benimle," diye tekrar ettim onu içimden samimiyetle dilerken.

O sırada ninem içeri girdi. Ellerimizi ayırdık. Melih saatine bakarak, "Geç olmuş," dedi. "Ben gideyim artık. Siz de dinlenin."

"Estağfurullah, oğlum," dedi ninem. "Biz yorulmadık ki. Kal biraz daha."

"Olsun. Ben gideyim."

"İyi madem."

Melih, ninemle vedalaştıktan sonra tuvali güzelce paketledim. Patik ve örgüleri bir poşete koydum. Artan pasta ve kurabiyeleri de bir kaba koyup onun için hazırladım. Kapıya kadar ona eşlik ettim, karşımda durdu. Esen rüzgâr saçlarını dağıtıyordu. "Haydi, gir içeri, üşütme," dedi bana.

"Tamam, gireceğim ama sen üşümüyorsun, değil mi? İstersen atkıyı dolayalım boynuna."

"İyiyim ben, iyiyim," diye gülümsedi. "Gece mesaj atacağım sana."

"Bekleyeceğim."

Gülümsemeye devam ederek bir adım geriye gitti. "Gir içeri haydi, soğuk girmesin daha fazla."

"Tamam. Dikkatli git."

"Merak etme," diyerek tavrını sürdürdü ve uzaklaştı. O gittiğinde kapımı kapattım ve mutfağı topladım. Üzerime pijamalarımı giydikten sonra yatağıma geçtim. Ninem çoktan uyumuştu. Elim karnımın üzerinde, ondan gelecek mesajı bekliyordum. Bildirim geldiğinde yüzüme yayılan tebessümle mesajını okudum.

"Yasemin'im; sen hep en güzel sabaha uyan, günü geldiğinde de en güzel sabahlar bizim olsun."

XIV. BÖLÜM

Yürek Yorgunluğu

♪

Furkan Ermiş - İçimdeki Özlemdi

Yaz aylarına âşık bir kız için kışın hiç bitmemesini istemek nedir, bilir misiniz?

Bu, hiçbir erkek tarafından sevilmemiş ama ilk kez birini sevmiş bir kızın kalbi kadar korkak ve bunu yaşamak isteyecek kadar cesur bir insanın hisleridir.

Sersem gibiydim ve bu mutluluğu yaşarken tabiri caizse kendimi bulutların üzerinde hissediyordum. Tabii, yalnızca bununla sınırla değildi. Çokça özlem, çokça hasret ve çokça sevgi vardı içinde. Yine aylar girmişti aramıza ama biz sanki ayları değil de yılları sokmuştuk araya, öyle bir özlemdi işte. Beni gittiğim her yerde gülümseten, günü tümüyle severek geçirmemi sağlayandı o.

Şubat aylarının sonunda olmamıza rağmen hava yumuşak olsa da montumu üzerimden, Melih'in aldığı eldivenleri de ellerimden çıkarmıyordum. Yaz zaten her sene vardı ama kış beş senede bir geliyordu, bunu doya doya yaşamak istediğim için giyebildiğim kadar kalın şeyler giymek istiyordum.

Ninemin ördüğü mor beremi düzelttikten sonra aldığım ilaçlarla eczaneden ayrıldım. Şehrin içindeki eczane kapalı olduğundan buraya gelmiştim. Hava kararmaya epey yakındı. Sakin adımlarla yürürken telefonum çalmaya başladı. Arayan Melih'ti. Yüzümde kocaman bir tebessümle dudaklarımı yaladım ve burnumu çekip, telefonu açarak kulağıma yasladım. "Efendim Melih?"

"Nasılsın Yasemin, eve gittin mi?" diye sordu sakin ama hafif bir endişeyi algıladığım sesiyle.

"Eczaneden çıktım şimdi," dedim yürümeye devam ederken. "Akşam olduğu için otobüsler daha az geçiyor ama bakalım, bekleyeceğim sanırım."

"Motosikletin hâlâ tamirden gelmedi mi?"

"Hayır, birkaç güne alacağım ama."

Sıkıntıyla iç çekti. "Hava kararda mı?"

"Kararmak üzere," dedim. Bir kestane dükkânının önünde duruyordum. Burnuma harika kokular dolmuştu, gözlerimi kapatıp gülümsedim. "Melih, birkaç dakika bekler misin, biraz kestane alacağım."

Gülümsediğini duydum. "Al tabii."

Gülümseyerek telefonu kulağımdan çektim ve dükkândan içeri girdim. Bir kâse kadar kestane aldıktan sonra cüzdanımdan parayı çıkardım ve karşımdaki adama uzattım. Benden büyük görünüyordu. Parayı alırken bana bakıp, "Akşam olmak üzere," dedi. "Buralarda mı oturuyorsun?"

"Neden sordunuz?" diye sordum kaşlarım çatılırken.

"Otobüsler pek sık geçmiyor, bu sokağın sonu da giderek ıssızlaşıyor."

Elimi telefonumun mikrofonuna bastırarak "Sorun olmaz," dedim ve bakışlarımı hızla kaçırarak dükkândan çıktım. Yersiz bir korkunun içime dolan ilk tohumunu, su vermeden toprağında çürütmek istercesine derin bir nefes aldım. Kasaba ıssızlaşsa bile yol çok güzeldi, ben de yürümeyi severdim.

Birkaç adım ileri attıktan sonra telefonu kulağıma yasladığım, "Yasemin?" diye sordu Melih. Bu sefer endişesini daha belirgin hissetmiştim. "Ne dedi o adam sana?"

"Bir şey demedi," dedim geçiştirerek. "Otobüslerin sık geçmediğini belirtti. Ben biliyorum ki zaten böyle olduğunu."

"Yasemin, lütfen eve gider misin hemen? Taksi çağırabilir misin?"

"Melih, gerek yok ki," dedim güldüğümde. "Hem hızlı yürüyorum."

"Yasemin, üzerinde nakit yoksa taksiciye telefon numaramı ver, ben hallederim, lütfen bir an evvel eve git."

"Ya," dedim göğsüme doldurduğu telaşın altında ezilmeye başlarken. "Hava daha kararmadı ve bu, eve ilk geç gidişim değil. Gündüz vakit bulamadığımdan bu saate kaldım, ninemin ilaçları bitmişti. Şimdi uçuyorum zaten," diye ekledim daha hızlı yürürken.

"Etrafta birileri var mı?"

Kafamı salladım. "Hı hı, ileride iki tane köpek var."

"Yasemin, beni korkutma."

"Korkmana gerek yok," diye sakinleştirdim onu. "Hem ne olacak ki? Koskoca kasabada tek başıma değilim, bir şey olsa bağırırım."

"Ama bazen insanlar duymaz," dedi Melih. "Ben aramızdaki kilometreye rağmen duyuyorum kalbinin sesini ama insanlar senin çaresizliğini duymazlar. Sen eve gidene kadar her yer kararmış olur, dediğimi yap ve bir taksiye bin lütfen. Yasemin... Yanında olsaydım sırtımda taşır, yine de yalnız yürümene razı olmazdım."

Söylediği şeyle kalbim var olmayan bir baskıyı hissetti ve ben ister istemez sağıma soluma bakınma gereği duydum. Endişesi çok mu fazlaydı yoksa tamamen bana olan koruma içgüdüsünden mi kaynaklıydı bilemiyordum. Haksız sayılmazdı çünkü yaşadığımız bu kara parçası bize her gün başka bir acıyla yüzleşmemiz için ayna tutuyordu. "Tamam," dedim sakin kalıp onun da hislerini dengede tutmaya çalışarak. "İleride durak var, oraya gideyim."

"Tamam."

"Ama sen böyle endişelenince beni de korkutuyorsun," dedim ona.

"Seni korkutmak değil, korumak benim amacım. Yanında değilim ya, sanki her an başına bir şey gelecekmiş gibi hissediyorum."

"Sen peki?" diye sordum sonra. "Sen evde misin?"

"Evet," dedi. "Odamdayım."

"Akşam yemeğini yedin mi?"

"Henüz yemedim, aç değilim zaten."

"Evde durumlar..."

"Yasemin," diye kesti sözümü sakince. O bana ne zaman Yasemin dese benim kalbim duracak gibi oluyordu. Sürekli adımı söylesin istiyordum. "Bunu sürekli soruyorsun ama diyorum sana, benim burada bir ailem yok. Ben sadece burada yaşıyorum, benim ailem sensin. Bu yüzden sürekli üzerine düşüyor, merak ediyorum. Şayet ki bu seni bunaltıyorsa bana..."

"Hayır, hayır," dedim çabucak. "Ben bunalmıyorum, asla hem de. Üzülüyorum sadece. Sen *benim tek ailem sensin* dedikçe orada ne yaşadığını bilememek çok kötü ediyor beni."

"Sen beni boş ver," diye geçiştirdi sessizce. "Kendine dikkat et, yeterli. Ben yaşamanın her türlü bir yolunu bulurum."

Ne zaman *bana anlat* desem, *yaşıyorum* deyip geçiştiriyordu. O yaşadığını söylerken ben neden nefes alamıyordum?

Üstelemedim yine çünkü bu hep böyle oluyordu. İzin vermiyordu daha fazlasına. Göğsümdeki sıkışmalar azalmıştı, durağa geldim ve sağıma soluma bakındım. "Tamam, birazdan otobüs gelir muhtemelen, daha hiç geçmedi." O sırada telefonum titredi. Ekrana bakarak yüzümü buruşturdum. "Şarjım bitmek üzere. Telefonu kapatayım, seni sonra ararım, olur mu?"

"Peki," dedi hiç istemeyerek. "Beni muhakkak haberdar et."

"Aklın bende kalmasın," diye içini rahatlattım.

"Aklım uzun zamandır sende zaten," dedi ekleyerek. "Bunu biliyorsun. Neyse... Beni ara mutlaka."

"Arayacağım," diyerek gözlerimi kapatıp açtım. "Görüşürüz."

"Görüşürüz," dedi, telefonu sakince kapattım. Etraf sahiden ıssızdı. İleride ve karşıda birkaç dükkan vardı lakin onların da dükkânların kepenkleri kapanmıştı. Burası küçük bir kasabaydı, daha önce hiç kötü bir yanına denk gelmemiştim. İçim hep güzel şeyleri yaşardı. Ayakta dikilmeye devam ederek durağın en önünde durdum ve otobüsün geleceği yöne baktım. İki ya da üç dakikada bir araba geçiyordu ama otobüs yoktu. Başımı öne eğerek dudaklarımı kemirdim, soğuyan hava tenimin açık yerlerine buz gibi dokunuyordu. Burnumu çekerek kafamı kaldırdım. Gök, üzerimde siyah ıslak bir çarşaftı artık, sanki her an yağmur yağacak gibiydi. Kararmış bulutlar ve saniyeler içinde çakan şimşek içimi titretti, geriye doğru savrularak durağın altına girdim. Harika! Yağmur damlaları yeryüzüne inmeye başlamıştı ve benim şemsiyem bile yoktu.

Saniye saniye artan yağmur damlalarına sadece seyirci kaldım. Yağmuru çok sevsem de şu an bununla mutlu olacak biri değildim. Hava kararmıştı ve eve gitmek biraz daha zor hâle gelmişti. Telefonuma baktığımda kapandığını gördüm, şarjı bitmişti. "Ama ya..." diye sızlandım. Telefonumu çantamın içine koydum, durağın altında durmak bile ıslanmama mâni olamamıştı. Üzerime sıçrayan su damlalarıyla oynamak isteyeceğim son yerde ve andaydım.

Dakikalar geçiyor ama ne bir taksi ne de bir otobüsü görünüyordu. Bu durağın altında tek başıma bekliyordum. Ninemi de düşünüyordum. Benim için nasıl da endişe etmiştir kim bilir...

Kestane poşetimi daha sıkı kavradım, gözlerimi kısarak ayağa kalktım ve karşıdan uzunlarını yakarak gelen arabaya baktım. Araba geldi ve tam önümde durdu. Ürperdim. Şiddetle yağan yağmur, arabanın sileceklerini çalıştırıyordu. İçe-

rideki kişi yan camı indirmeye başladı. Daha çok ürperdim fakat bu çok sürmedi zira şoför koltuğunda oturan kişi Adem Bey'den başkası değildi. "Yasemin!" diye seslendi bana endişeyle. "Neden buradasın?"

"Otobüs bekliyorum," dedim gözlerimi kısarak. "Birazdan gelir herhâlde."

Beni usulca süzdü. "Kaç dakikadır buradasın?" diye sordu. "Kıyafetlerin ıslanmaya başlamış bile."

"Çok olmadı," dedim sakin kalmaya çalışarak.

"İstersen gel, ben bırakayım seni eve."

"Yok, teşekkür ederim," diye mırıldandım.

"Yasemin, otobüsün geçeceği yok gibi," dedi. Baskıcı değildi ısrarcı davranıyordu. "Hem Hatice nine de merak etmiştir şimdi."

Aslında gitmemek için bir sebebim yoktu ama yine de kolaylıkla kabul edememiştim. Daha evvel tanımadığım birinin aracına binmemiştim. Adem Bey'i tanıyordum ama bu ona güveneceğim anlamına da gelmiyordu ki... Of Yasemin, başka şansın mı var sanki? Adam gayet kibar bir şekilde seni eve bırakacağını söylüyor. Biraz daha burada kalırsan zatürre olup yataklara düşeceksin.

"Peki," dedim. Arka kapıyı açacağım sırada Adem Bey, "Arka koltukta çok malzeme var," dedi. "İlaçlar bagaja sığmadı da. Ön koltuğa otur."

Sesimi çıkarmadan ön kapıyı açtım ve çabucak otururak kapıları kapattım. Adem Bey de camları kapattı, ıslak eşyalarım yüzünden kendimi mahcup hissedip, "Kusura bakmayın," dedim. "Aracınızı kirletiyorum."

"Sorun değil," dedi sakince. Ardından, "Üşüyor musun?" diye sordu.

"Pek değil."

Cevabım karşısında sıcaklığın ayarlarını biraz daha yükseltti. Oturduğum yerde kendimi sıktığımı hissediyordum.

Diken üstündeydim deyim yerindeyse. Adem Bey bunu fark ettiğinde, "Yasemin, benden çekinmene gerek yok," dedi. "Kendini neden kasıyorsun?"

"Kusura bakmayın, daha önce başka birisinin arabasına binmedim, rahat olamam."

"Ben başka birisi miyim?" diye sordu şüpheyle.

"Siz sadece Sütlaç'ın baytarısınız," deyiverdim bir anda. Yalan değildi ki. Bu cevap, AdemBey'i duraksattığında dudaklarımı dişleyip serbest bıraktım. Kendimi düzeltmem gerektiğini hissettim. "Kaba davranmak istemem ama böyle işte."

Bir şey demedi.

Ne diyebilirdi ki sanki?

Yağmur şiddetini artırmaya devam ediyordu. Adem Bey, "Bu ne bereket böyle," diye konuştu. "Uzun zamandır hiç böyle yağmamıştı."

"Evet," dedim ağzımın içinden. Kendimi karşılık verme mecburiyeti içinde hissediyordum.

Kafasını kucağıma çevirdi. "Eczaneden mi geliyorsun?" diye sordu.

"Evet. Ninemin ilaçları bitmişti."

"Tansiyon hastasıydı Hatice nine, değil mi?"

"Öyle."

"Yasemin, sana bir soru sorabilir miyim?" dedi bu kez.

Bu beni çok da memnun etmemişti, gözlerimi bir an olsun önümden ayırmadığımı idrak ettim. "Tabii," dedim sonra mesafemi koruyarak.

"Ben bu şehre geleli çok olmadı ama hiç arkadaşım yok diyebilirim," dedi. "Bana biraz kendinden bahseder misin? Belki ortak noktalarımız vardır. Yanlış anlama, sadece arkadaş olabiliriz belki diye düşündüğüm için."

"Yanlış anlamam ama ben sizinle arkadaş olamam ki."

"Neden?"

"Size Adem Bey diye hitap ediyorum, büyüğümsünüz."

"Adem diyebilirsin."

"Hayır, demem," dedim tavrımı ortaya koyarak. "Siz iyi bir insana benziyorsunuz ki ben size kötüsünüz diyemem, bunu asla söylemem ama arkadaş olmak istemiyorum."

"Erkek arkadaşın yüzünden mi?" deyiverdiğinde kaşlarımı çattım ve suratımı ona çevirmemek için zor tuttum. Sesi ve tavrı da hafifçe sertleşmeye başlamış gibiydi. Belki ben kuruntu yapmıştım ama bu hoşuma gitmeyen bir tutum olduğu gerçeğini değiştirmiyordu.

"Onunla bir alakası yok. Size böyle düşündüren nedir?"

"Geçen seferki karşılaşmamızda çok baskın davranmıştı."

"Yanlış anlamışsınız, o çok kibar biridir. Sadece ister istemez kendini belli etme gereği duydu. Hoş, belli edecek bir şey de yok aslında. Erkek arkadaşım zaten."

"Nerede yaşıyor?"

"Neden merak ediyorsunuz?"

"Hiç," dedi öylesine konuşur gibi. Soru tarzı tuhaf hissettiriyordu. "Ama sanırım burada yaşamıyor."

Giderek garipleşen bu muhabbetin artık önünü kesmem gerektiğini fark ettim ve derin bir nefes alıp vererek, "Bu sizi ilgilendiren bir mesele değil, Adem Bey," dedim. "Ben biraz yorgunum, susabilir miyiz acaba?"

"Tabii," dedi sakince ama bozulduğunu anlamıştım. "Ben seni kızdırmak istemedim, Yasemin. Sadece kendimi sana yakın hissediyorum."

"Ben sizi kendime hiç yakın hissetmiyorum."

Sustu. Bence de susmalıydı artık. Neden sürekli hoşuma gitmeyecek şekilde irdeliyordu ki meseleyi? Aklımın ucuna gelen çok şey vardı ama benim bir erkek arkadaşım vardı, bunu bilerek böyle konuşmaya devam edecek değildi ya. Kim böyle bir şeyi yapardı?

Yaklaşık on beş dakika sonra eve geldik. Yağmur dinmemişti ama az evvelki kadar da yağmıyordu. Araba evin önüne geldiğinde ninem çoktan kapıya çıkmıştı. "Teşekkür ederim," dedim yüzüne bakmadan. "İyi akşamlar dilerim."

Yüzüme bakıyordu. "Rica ederim."

Kapıları açtım, ninem yanıma geldi. "Gelme nine, ıslanacaksın," dedim.

"Nerede kaldın, kızım?" diye sordu ninem epey meraklı ve evhamlı hâlleriyle. "Çok merak ettim seni."

"Otobüs bulamadım, Adem Bey de sağ olsun yol üzerinden geçerken beni görmüş, eve kadar bıraktı."

Ninem, Adem Bey'e bakarak, "Allah razı olsun oğlum," dedi.

"Ne demeki Hatice nine," diye gülümsedi Adem Bey. "Çok ıslanmayın, içeri girin haydi."

Ninem aceleci bir şekilde, "Gel, bir bardak çayımızı iç," dediğinde kaşlarımı çattım ve kafamı diğer tarafa çevirdim. Yağmur daha sakin yağıyordu ama ıslanıyorduk. Hafifçe öksürdüğümde Adem Bey, "Rahatsızlık vermeyeyim?" diye sordu.

İstemem, yan cebime koy.

Ninem gülümsedi. "Estağfurullah oğlum, buraya kadar Yasemin'i getirmişsin, ne rahatsızlığı?"

Daha fazla ıslanmadan birlikte içeri girdik. Ben çabucak odama geçip telefonumu hızla şarja taktım. O sırada üzerimdekileri çıkarıp kazağımı ve kadife eteğimi giyerek ayaklarıma da ninemin ördüğü patikleri geçirdim.

Melih'e mesaj atmam gerekiyordu fakat telefonumun birkaç dakika daha şarj olmaya ihtiyacı vardı. O sırada da ninem mutfaktan seslendi. Yanına gittim. "Yasemin, bardakları hazırla kızım," dedi. "Adem oğlum aç mıdır ki? Sen de açsındır."

"Boş ver nine, ben sonra yerim," dedim. "Adem Bey'e de bir çay ikram edelim, içi ısınınca gider."

Ninem bana ters bir bakış savurdu. "Ayıp olur, kızım."

"Ama ben kendimi rahat hissedemiyorum ki," diye fısıldadım. "Ben burada dursam olur mu, nine?"

"Aa! Yasemin, ayıp olur. Oğlan seni yiyecek değil ya, hem tanıyoruz birbirimizi kızım."

"Peki ninem, peki," diyerek bardakları tepsiye dizdim. Ninem de biraz bisküviyi tabağa koydu. İçeri girdiğimizde Adem Bey oturduğu sedirden kalkar gibi oldu. Ninem, "Rahatsız olma, oğlum," dedi.

"Ne zahmet ettiniz," dedi dişlerinin arasından.

"Zahmet değil, zahmet değil," dedi ninem gülümserken. Kapıyı kapattım, bardakları masanın üzerine koyarak sobanın üzerindeki çaydanlığı aldığım gibi çayları doldurmaya başladım.

"Ee?" dedi ninem sedire oturduğunda. "Nasılsın, Adem oğlum? Epeydir gelip gidiyorsun ama hiç bilmeyiz seni. Annen ve babanlar nasıllar?"

"İyiler, çok şükür," diye cevap verdi. "Onlar Antalya'dalar. Ben buraya iş için geldim. Zaten daha yeni sayılırım. İlk hastam da Sütlaç'tı."

"Sütlaç mı?" dedi ninem şaşırarak. "Ben seni toy bilirdim ama ilk hastanın bizim kuzucuk olması şaşırttı."

"Öyle denk geldi işte," diye gülümsedi Adem Bey. Çaydanlığı tekrar sobanın üzerine bıraktım, tepsiyi kavradım ve çayları ikram etmeye başladım. Önce nineme sonra da Adem Bey'e sundum.

Ninem, "Sen neden içmiyorsun, pamuğum?" diye sordu. "Üşümüşsündür."

"Canım pek istemiyor," deyip ninemin yanına oturdum. Ninem gülümseyerek sıcacık ellerini öne dizlerime koydu sonra da ellerimi kavradı. "Pamuğum benim, pamuğum."

Gülümsedim fakat kafamı kaldıramıyordum. Adem Bey'e bakarken kendimi tuhaf hissediyor, ona baktıkça yüzümdeki soğukluk hissine mâni olamıyordum.

"Ne güzel," dedi Adem Bey. Bizi hayranlıkla izlediğini sezmiştim. "Çok imrenilesi bir görüntünüz var."

"Bizim birbirimizden başka kimsemiz yok, oğlum," dedi. "Bir ben, bir de o. Tabii, Yusuf evladım ve Gamze kızımız da var ama onları bilmezsin..." Ninem duraksadı, aklı gidip gelmişti sanki. "Ha! Ama Melih'i bilirsin belki. O da evladımdır."

"Bir kez gördüm," dedi Adem Bey. "Yasemin'in..."

"Melih benim kalp arkadaşım," deyiverdim hızla. Bu saçma bulduğum tavrına noktayı koymak istiyordum.

Ninem hevesle gülümsedi. "Ne güzel dedin öyle. Kalp arkadaşı demek?"

"Evet, nine, Melih benim kalbimin en güzel arkadaşı."

"Epeydir konuşmuyoruz onunla, nasıl, iyi mi?" diye sordu ninem gözlerimin içine bakarak.

Kafamı sallayarak "Çok iyi," dedim. "Sen merak etme."

Adem Bey bu muhabbete kendini pek de yakın hissetmiyor gibiydi. Telefonumun sesini işittim. Kesin Melih arıyordu. "İzninizle," diyerek oturduğum yerden kalktım ve odama gittim. Arayan oydu. Telefonu açtığım gibi kulağıma yasladım. "Yasemin," dedi Melih nefes nefese kalmış gibi. "Geldin mi eve? Neden aramadın beni? Çok yağmur yağdı mı? Çok ıslandın mı?"

"Dur, bekle," dedim hayretle gülümserken. "Geldim eve ama telefonumu şarja takmam gerekti, sana hemen dönemedim, kusura bakma. Bu arada, nereden biliyorsun yağmur yağdığını?"

"Hava durumunu kontrol ediyorum," dede. "Şu an orada yağmur var."

"Ya, Melih," dedim gözlerimi kapatıp açarak. Kendimi camda silik silik izler bırakan damlaların önünde buldum. "Seni telaşa sokmak istemedim."

"Otobüs hemen geldi mi?"

"Aslında..."

Tam bu esnada içeride bir hareketlilik oldu. Ninem, "Yasemin, Adem oğlum gidiyor, yolcu edelim," dedi.

Melih, "Adem mi?" diye tepki verdiğinde gözlerimi kapattım ve hızla açarak "Geri döneceğim hemen," dedim ve telefonu masanın üzerine bırakıp odamdan çıktım.

Ninem kaş göz işareti yaparak tekrar teşekkür etmem gerektiğini ima etti. Dudaklarımda zoraki bir gülüşle, "Tekrar teşekkür ederim," dedim Adem Bey'e. "İyi akşamlar."

"İyi akşamlar, Yasemin."

Zoraki gülüşüm dudaklarımdaki yerini bırakmamıştı. Adem Bey gittiğinde ninem bana bakıp, "Bir şeye canın mı sıkkın, kızım?" diye sordu. Elini alnıma koydu. "Hasta mısın yoksa?"

"Hayır, iyiyim," dedim. "Neyse nine, ben birazdan geliyorum, tamam mı?"

"Makarna yapayım o zaman sana," dedi ninem. "Sen de işlerini hallet."

"Olur, birazdan gelirim."

Kapıyı kapatıp odaya girdiğimde Melih'in hâlâ beni beklediğini gördüm. Soluklanıp telefonu elime aldım. "Neden oradaydı o adam?" diye sordu. "Akşam yemeği için mi?"

"Hayır. Yağmur yağmaya başladı ve geçerken beni gördü."

"Seni o mu getirdi eve?"

"Evet."

Rahatsız olduğunu o kadar rahat ve çabuk anlamıştım ki. "Sana hâlâ Yasemin mi diyor?"

"Evet."

"Bak ya," diye kızdı kendi kendine konuşurcasına. "Biliyordum ben ama böyle olacağını. Nereden geliyor bu samimiyet, anlamış değilim. Seninle başka şeyler de konuşuyor mu peki?"

"Hayır," dedim onu iyice sinirlendirmeden. Bu mesele tahmin ettiğimden daha çok kızdırmıştı onu. "Çok yağmur

yağıyordu ve otobüs de geçmeyince bindim ben de. Ninem de beni bıraktığı için çay ikram etmek istedi, bu kadar."

"Yasemin, sana bu açıklamaları yaptırmak zorunda olduğum için kusura bakma ama erkekleri bilemezsin," diye konuştu sıkıntıyla. "Ben orada değilim diye her gün gelip gidecek bundan sonra. Daha ilk bakışta sezdim bunu, içim rahat değil. Seni kastetmiyorum, sevmediğin şeylere burnunu sokacak tipler oldukça fazla ve ben bunu o herifte gördüm."

"Haklı olabilirsin ama ben de akılsız bir insan değilim, insanlarla aramdaki mesafeyi kendim koyabilirim."

"Beni yanlış mı anladın?"

"Hayır, anlamadım ama böyle tepki vereceğini beklemiyordum."

"Bu, çok değil," dedi sakince. "Sen oradasın, ben de buradayım. Zaten ilk görüşte hazzetmediğim adamdı, şimdi de onu sizin evinizde çay içerken yakalıyorum. Evet, seni getirmesi güzel bir şey ama..." Sıkıntıya gelemiyordu. İçini döker gibi açıldı. "Ya, ben seni kıskanıyorum, anladın mı? Ben yanında değilken başkasının sana Yasemin demesini, seninle yakın olmaya çalışmasını hoş bulamıyorum. Sezgilerim de kuvvetlidir, o herif sana karşı bir şeyler hissediyor. Bunu biliyorum."

Kaşlarımı çattım. Aklımdan geçirmeye korktuğum şey tam olarak buydu ama onun kadar çabuk ve cesurca dilime düşürememiştim. Yükselen davranışlarını dengede tutmak için, "Kıskançlık yaptığından yanlış düşünüyor olabilirsin," dedim. Sırf ona onay verip de daha da hırslandırmayayım diye her şeyi anlatmamıştım. "Seviyeli biri zaten, yani bana da..."

"Seviyeli biri ama adının ardına hanımı ekleyemiyor."

"Melih, tartışmayalım bunun için lütfen," dediğimde, "O herifi gözüm tutmadı," dedi peşi sıra. "İlk fırsatta geleceğim yanına ve kim olduğumu bilecek."

Söylediği şeyin kalbimi hızlandırması gerekti ama ben iyi hissetmemiştim. Buraya benim için değil, başka bir şey için

geleceğinin imasını yapıyordu. "Sırf kendini göstermek için mi geleceksin yani?" diye sordum sakin ses tonum usulca sivrilirken. "Böyle yapacaksan hiç gelme, tamam mı? Bu seninle ilk tartışmamız ve ben sana ilk kez böyle bir tepki veriyorum ama yabancı bir adam için buna değmez."

"Yasemin, beni anlamıyorsun..."

"Seni çok iyi anlıyorum ama sen beni farkında olmadan kırıyorsun," dedim. "Ben çizgileri olan ve bunu belli eden bir insanım. Ona da söyledim. Evet, açık konuşacağım sana, seni sorduğunda ona rest çektim çünkü bu onu ilgilendiren bir şey olmamalı. Bak, sorun çıkmadı üstelik. Sen kendini göstermek isterken beni saklayacaksın. Ben buna müsaade etmem."

"Beni tamamen yanlış anladın," dedi kırgın çıkan ses tonuyla. "Ben içimdekileri sana doğru aktaramadım."

"Ben seni doğru anladım ama..." Susuyordu. "Neyse," diye ekledim kısık sesimle. *Neyse...* Konuşacak çok şey var ama devam edemem, konuşursam devam etmekten korkarım. Bu kelimenin tanımı buydu.

Kalbimde ağrı hissetmeye başladığımda onunla ilk kez yaşadığım bu tartışmanın verdiği hasarın tahmin ettiğimden daha da büyük olduğunu anladım. Haklı ya da haksız olmam önemli değildi; sorun, en ufak bir pürüzde geldiğimiz durumdu. Sanırım meselemiz şuydu; biz hep kendimize yönelik konuştuğumuzdan kalp sevinçleri daima bizimle oluyordu ama iş kendimizden, kalbimizden başka yere evrildiğinde mesele hüzün oluyordu. Bu da bizim ilk yürek yorgunluğumuzdu.

XV. BÖLÜM

Yalnız Üşümek

♪

Perdenin Ardındakiler- Kendime

Onunla üç gündür konuşmuyordum.

Bu basit sandığım kırgınlık, aslında basit değilmiş.

Beni aramamıştı ve bunun nedenini bilmiyordum. Onu aramamıştım ve bunun nedenini bilmiyordum. Aslında biliyordum. Onu aramaya çekiniyordum. Kalbini kırmıştım ve belki biraz ileri gitmiştim. Sadece tuhaf hissettiğimden öyle tepki vermiştim. Melih bana hep sakin ve yumuşak tarafını göstermişti, bir anda fevrileşen kısmına alışamamıştım. Alışmak da değildi aslında mesele; bu, bizim daha hiç yol kat edemediğimizi gösteriyordu. Hem ben onu tanımıyordum bile doğru düzgün ama o beni tanıyordu. Ne zaman onu tanımak istesem bana *benim tek ailem sensin*, diyordu. Üzülüyordum, bunu bildiği hâlde devam ediyordu.

Odamda boyalarımla haşır neşirdim ama içim de, çizdiklerim de boyalarım kadar renkli değildi. Kalbimde varlığı giderek artan bir ağrı vardı ve ben bu olanların buraya kadar geleceğini tahmin edememiştim. İkimiz de haklıydık, ikimiz de haksızdık ve ikimiz de seviyorduk. Sanırım bu işin kuralı da buydu. Her kalp kırarak sever var olduğu yeri. Dökmeden, incitmeden sevilmez ve sevemez kimse. Bizimki minicik bir şeydi ama bize büyük gelmişti. Sanki kalplerimiz küçüktü, yaşadığımız bu olay oradan taşıp bizi üzmüştü. Olduğu yere sığamamıştı.

Sıkıntıyla omuzlarımı düşürerek yüzümdeki mutsuzlukla çizdiğim ağacın dallarını boyarken odamın kapısı usulca tık-

latıldı. Nisan içeri girerek, "Rahatsız etmiyorum, değil mi?" diye sordu sakince.

"Yok," dedim kuru bir sesle. "Gel."

Nisan içeri girdi ve kapıyı kapatarak yanımda duran yatağın ucuna oturduğu gibi bana bakmaya başladı. Elimdeki fırçayı bırakmadan dalgın dalgın boyama işlemini sürdürüyordum. "Hâlâ konuşmadınız mı?" diye sordu bana sessizce.

"Hayır," dedim.

"Neden peki? Ortada büyütülecek bir durum yok hâlbuki."

"Öyle ama... Ne bileyim," dedim sesimdeki hüzün kalbimden pay çalarken. "Ben aramayınca o da aramıyor. Normalde ararda ama bu sefer çok kırdım sanki onu. Aramaya çekiniyorum."

"Yasemin, biz bunu bir kez daha yaşamıştık, hatırlıyor musun?"

"Ama o zamanlar aramızda bir şey yoktu ve ben mantığımla hareket etmeye çalışıyordum."

"Tamam, şimdi de kalbinle hareket et," diye ısrarcı davrandı. "Bu böyle nereye kadar sürecek? Bak, araya mesafe girdi zaten, zaman da girerse iyice soğursunuz birbirinizden."

"Ben ondan soğuyamam ki," diye mırıldandım çaresizce. "İstesem bile yapamam, üstelik istemiyorum da. Bunu neden isteyeyim?"

"Ben de sana bunu söylüyorum zaten," dedi ellerini birleştirip bana biraz daha yaklaşırken. "Bunu istemiyorsan aramalısın. Hatalı ya da hatasız olmak değil mesele. Onun orada ne yaşadığını da bilemezsin. Normalde Melih'e kızardım ama sen orada yalnız başına kaldı deyince kötü de konuşamıyorum bir türlü."

"Anlatmıyor bana, Nisan," dedim elimdeki fırçayı tuvalin üzerinden çekip kafamı Nisan'a çevirirken. "Üstü kapalı cevaplarla geçiştiriyor ama benimle ilgili bir konu olduğunda

sivrileşiyor. Neden kaçıyor sanki? Gerçekten yalnız başınaysa o evde neler yaşıyor? Babası, annesi ve abisi... Nasıl bir hayatın içinde o?"

Nisan dudaklarını sarkıtarak kafasını ağır ağır salladı. "Evet, o konuda haklısın. Sana bunları anlatması gerek, onu tanımayı hak ediyorsun elbette ama belki zamanı gelmemiştir ya da hazır değildir. Belki de cidden söylediği gibidir, Yasemin. Tek başınadır. Yalnızdır."

"Yalnız olduğunu biliyorum," dedim kırgın bakışlarımla. "Ama sadece bu kadarını biliyorum. Her gün konuşurduk ve sadece benim gün içinde neler yaptığımı falan sorardı. Ben ona bir soru yönelttiğimde aldığım cevap hep aynı olurdu."

"Bak, aklımı karıştırmaya başladı bu çocuk benim," diye kıstı gözlerini Nisan. "Yoksa farklı bir insan mı?"

"Hayır, öyle düşünmüyorum ama bana karşı şeffaf olmamasına da anlam veremiyorum," dedim kafamı sağa sola sallarken. "Beni üzmek istemediğini dile getiriyor ama o böyle yaptıkça ben daha çok üzülüyorum."

"Belki söyleyemeyeceği bir şey vardır ve kendini hazır hissedince anlatacaktır," diye ekledi Nisan daha sakin, bir çıkış yolu arayan tavrıyla. "Yani, ben de onu çok iyi tanımıyorum ama seni her şeyinle biliyor, Yasemin. Kendini neden geri çekiyor ki?"

"Bilmiyorum, Nisan," dedim. Birileri içimdeki canlı yanımla alay etmeye başlamıştı sanki. Gözlerimi belli bir noktaya diktim, omuzlarımı kaldırıp indirdim. "Zaman araya girdikçe her şey daha da kötü oluyor gibi. Özledim ben onu."

"O da seni özlemiştir."

"Gurur mu yapıyor acaba?" diye sordum kaşlarımı yukarı kaldırarak.

"Senin şu an yaptığın gibi mi?" dedi gülerek.

Gözlerimi devirdim. "Ben gurur yapmıyorum ki. Bu başka bir şey. Onu kırmış olabilirim ararsam, ne diyeceğimi bilmiyorum. Instagram'da da aktif değil zaten. Hoş, normalde de aktif değildi ama... Var ya, Adem Bey bir çıktı ortaya, her şey bu hâle geldi."

"Adem Bey'in sende gönlü var," dedi bir anda. "Net!"

Büyük bir tepki veremedim, Nisan'a düz düz bakmakla yetindim. O ise söylediği şeyin arkasında durdu. "Yalan değil ki bu. Melih bile ta oradan bunu hissediyorsa... Güzel kızsın zaten, her erkek etkilenebilir."

"İyi de, benim bir erkek arkadaşım var."

"İyi de, adam Melih'i en baştan beri beri bilmiyor ki," dedi Nisan bu sefer. "Evet, bunu bilip de sürdürmesi hiç hoş değil ama..."

"Ben zaten onun önünü kesecek tarzda bir şeyler söyledim, o ne kadarını anladı bilemem tabii." Dudaklarımı sarkıtarak tekrar önüme döndüm ve boyaması yarım kalan tuvale bakarak, "Belki de biz kuruntu yapıyoruzdur," dedim. "Benimle arkadaş olmak için konuşmak istiyordur sadece. Bunu da bu şekilde dile getirmişti zaten. Burada pek arkadaşı yokmuş."

"Of, saçmalama ya," dedi. "Ne arkadaşlığı? Adam basbayağı hoşlanıyor işte senden. Melih de bu yüzden kızmadı mı zaten? Erkekler daha iyi anlar böyle şeyleri."

"İyi de, ben ne yapayım?" dedim kendi kendime kızarak. "Sırf bu yüzden üç gündür konuşmuyoruz ya! Üç gün oldu, insan bir arar, hiç mi özlemedi sesimi, beni?"

Nisan yanımda sersem gibi gülmeye başladı, çattığım kaşlarımla ona bakarak, "Ne gülüyorsun?" diye sordum. Bu, onu daha çok güldürdü, umutsuz bir vaka gibi kafamı eğdim ve elimdeki fırçayı çevirmeye başladım. "Salak gibiyim şu an, değil mi?"

"Hayır, çok sevimlisin şu an. Keşke Melih de seni böyle görseydi."

"Görmesin, boş ver," diye silktim omzumu. "O beni onun için üzülürken görmedi hiç, şimdi de görmesin."

"Seni sevdiğini biliyorsun, değil mi?"

"Tabii ki," dedim bir an bile düşünmeden. "Bundan yana bir şüphem yok, hiçbir zaman da olmadı ama..." Sıkıntıyla dudaklarımı ısırıp serbest bıraktım. "Neyse ya. İlk kez yaşıyorum böyle şeyleri, kalbim fazla alışkın değil. Ağır geldi biraz." Gözlerimi yeniden Nisan'ın gözlerine çevirdim. "Sen tecrübelisin, beni anlarsın. Sence böyle şeylerde gurur yapılır mı, Nisan?"

"Ben yapmam," dedi omzunu silkerek. "Yani, duruma göre de değişir, tabii. Hatalıysam gider özrümü dilerim, Orhan da hatalıysa özrünü diler ama bu karşılıklı bir durum işte." Sakince nefes alıp vererek önüne düşen saçlarını geriye savurdu ve bana daha yakından baktı. "Melih'i tanıyorsun, birbirinizi yanlış anlamış olabilirsiniz. Seni kırmayacağını ben bile biliyorum. Onunla konuşmalısın Yasemin. Sen gönder mesaj, ne olacak sanki?"

"Atarım atmasına da," diye iç çektim ve gözlerimi kısarak endişeyle pencereye baktım. Dışarıdaki hayatın içinde yokmuşum gibi hissetmiştim. Kuru, susuz ve kasvetli bir hava vardı. Kışı sevsem de aslında yazı daha çok sevdiğimi bir kez daha anladım. Kış benden onu almıştı ama yaz geri getirecekti. Uzakta kalmak zor gelmişti. Şimdi bir telefon kadar uzaktık ama yan yana olsak, karşımda dursa ve ben hiç konuşmadan onun gözlerinin içine baksam ruhuma dokunan bir kitabın cümleleri kadar etkili olurdu. Daha da sessizce ekledim. "Eğer onun tek ailesiysem orada evsiz mi şu an?"

"Yasemin," dedi Nisan. "Ara şu çocuğu ya da bir mesaj gönder. Başlarım şimdi Adem'ine de, ha!"

"Tamam Nisan, darlama ya!"

"Ben gidiyorum," diye ayaklandı bir anda Nisan. Şaşkınlıkla ben de ayağa kalktığımda bana bakıp, "Yarın tekrar geleceğim ve inşallah yüzünü gülerken göreceğim. Kızım, bu işler böyle böyle başlar. Biliyorum, kalbin pamuk gibi ve böyle şeylere alışkın değilsin ama alışacaksın, gülüm benim. Hiçbir çiçek dalında kalmaz. Anladın mı beni?"

Bana diyecek bir şey bırakmamıştı. Gülümsedi ve gözlerini kapatıp açtıktan sonra bana güven vererek odadan çıktı, kapıyı kapattı.

Kendimle baş başa kaldım. Şu an en olmamam gereken kişiyle, kendimleydim.

Kafam karışık bir şekilde yarım kalan tuvalime baktım. Zaman, bizim aramıza girdikçe geri dönülmez yollara mı sokacaktı bizi? Neden bekliyordum sanki? Onu ara ya da mesaj at. Bu kadar zor değil ki. Ufacık bir tartışma, bunca kırgınlığa değer mi?

Derin bir nefes alıp cesaretimi toplayarak telefonumu elime aldım ve mesaj yazmaya başladım.

Yasemin: *Melih, nasılsın?*

Mesajı sildim.

Yasemin: *Seni merak ettim.*

Dudaklarımı kemirerek ekrana baktım. Bu da olmazdı.

Yasemin: *Konuşabilir miyiz?*

Hayır, yeterli değildi.

Yasemin: *Melih, konuşmayışımızın dördüncü günü olsun istemiyorum. Seninle konuşmaya ihtiyacım var. Umarım bana geri dönüş yaparsın.*

Mesajı gönderdim ve belki geri dönüş yapar hemen diye ekranı açık tuttum lâkin aktif değildi, üstelik mesajım iletilmemişti bile. Mesajımı görmesini bekleyecektim, görmezse arayacaktım. Bu konuda da fikrim değişmeyecekti.

Fakat bu, uzun süreceğe benziyordu.

Telefonumu kapatıp yatağımın üzerine koydum ve ağacın dallarını boyadım. Kendimi bu tabloyu tamamlayacak kadar hazır hissetmediğimden boyamayı bıraktım, tuvalin başından kalktım ve etrafı toparlayıp ellerimi yıkadım. Ninem içeride yine bir şeyler örüyor, televizyonla konuşuyordu. "Ah be, kızım! Yazık değil mi çocuğuna? Boşan gitsin şu heriften!"

"Ne oldu, nine?" diye gittim yanına, kafamı televizyona çevirdim.

"Ne olacak? Şu kadıncağız sırf çocukları hatırına katlanıyor bu pislik herife. Yazık, yazık! Memlekette doğru düzgün insan kalmamış."

"Üzüldüm," diye küstürdüm kaşlarımı ekrana bakmaya devam ederken. "Çaresizlik çok zor."

"Öyle tabii, pamuğum," dedi. "Her kadın güçlüdür ama bazıları boyun eğiyor, eğmek zorunda kalıyor. Bu koca diye başlarında duran adamlar da beş para etmez." İçlenerek ellerindeki şişleri mavi örgülerden geçirmeye devam etti. "Allah, kalbine ve sana denk biriyle karşılaştırsın seni, Yasemin. Benim bu hayattaki tek isteğim o." Sonra tonton gülüşüyle gözlüklerinin altından yüzüme baktı. "Ama karşılaştırdı zaten, değil mi? Melih oğlum tam sana göre biri."

Sakince gülümsedim.

"Sahi, sen neden durgunsun birkaç gündür böyle?" diye sordu sonra. "Hasta olmadığına emin misin?"

İyiyim, ninem," dedim gözlerimi kapatıp açarak. "Havalar yapıyor böyle. Yaz insanıyım ya, kış bünyeme fazla geldi sanırım." Kurumuş dudaklarımı tekrar ıslatıp çektim, sobanın üzerindeki güğümlere dokundum. "Sıcak su varmış, ben bir banyoya gireyim, olur mu?"

"Tamam, gir haydi," dedi ninem. "Ben de sobaya odun atayım biraz, ısınsın iyice."

"Tamam," diyerek odama tekrar girdim, telefonuma baktım fakat hâlâ geri dönüş yapmamıştı. Yapacağını umuyordum. Bunu bekliyordum da.

Birkaç temiz kıyafet aldıktan sonra onları banyoya koydum ve geri gelip sobanın üzerindeki güğümleri alarak tekrar banyoya girdim. Kapıyı kapatıp kovanın içine sıcak suyu boşalttım ve biraz da soğuk su ekleyerek üzerimdekileri çıkardım. Taburenin üzerine oturarak elime bakır tası aldım ve bedenimi ıslatmaya başladım. Çok üşümemek için banyoyu biraz hızlı yapmam gerekiyordu. Kurulanarak temiz kıyafetlerimi giydim ve koşarak soluğu sobanın yanında aldım. Ninem gülümseyerek, "Odunlar yanıyor," dedi. "Hemen ısınırsın şimdi."

Ona en az bu yanan odunlar kadar sıcak bakarak, "Teşekkür ederim, canım ninem," dedim.

Ninem elindeki örgüye devam ederken kaşlarımı hafifçe çatıp, "Kime örüyorsun onu?" diye sordum.

"Sana, tabii ki," dedi ninem. "Hırka örüyorum sana."

"Ama benim hırkam var ki."

"Bir tane daha olsun, pamuk kızım, zarar mı gelecek?"

"Gelmez," dedim sessizce. "Yorulma diye işte, canım ninem."

"Ben sana bir şey yaparken yorulur muyum hiç?" diye baktı gözlerime içli içli. "Hem, işim yok ki benim. Oturduğum yerde örüyorum, sana bir faydam dokunmasın mı?"

"Ama böyle söylemesene, nine," derken boğazım acıyordu. Sobanın başından kalkıp ona sarılma gereği hissettim birden, kafamı omzuna yasladım. "Sen benim bir tanemsin. Evimsin sen benim, canım ninem. Dayanağım ve tek dalımsın."

"Güzel yavrum," diye kafasını koydu kafamın yanına. "Sen de olmasan bu hayat nasıl geçer ki tek başına?"

"Ben hep olacağım," dedim yutkunarak. "Seninle hep varım."

Ninem derin ve yorgun bir nefes alıp verdi, gözlerimi kapattım ve şu an olmam gereken yerde, olmam gereken kişiyle olduğumu bir sefer daha anladım.

Akşam olduğunda ninemle yemeğimizi yedik ve ben ders çalışmak için odama geçtim. Burası biraz soğuktu ama içeride ders çalışamıyordum kolaylıkla. Patiklerimi ve sıcacık kazağımı da giymiştim zaten. Sobada kaynayan ıhlamurdan da bir bardak almıştım. Dalgın dalgın ders çalışıyordum ama kafama neyin ne kadar girdiğinden pek de emin değildim. Melih bana geri dönüş yapmamıştı, hâlâ bekliyordum. Uyumadan evvel aramayı deneyecektim. Sabırla, daha doğrusu sabırsızlıkla geri dönüşünü bekliyordum.

Birkaç paragraf sorusu çözdükten sonra sayfayı çevirdim ve ıhlamur bardağını kavrayarak ağzıma yaklaştırdım. Damağıma dokunan o tat, içimi yumuşattığı esnada masanın köşesinde duran telefonumun ekranı açıldı ve ekrana bir bildirim düştü. Heyecanla elimdeki bardağı bıraktım ve dudaklarımı yalayarak telefonumu elime aldım. Gelen mesaj Melih'tendi.

Melih: *Geç dönebildim, Yasemin. Bir şey mi oldu?*

"Ne?" diye ekşittim yüzümü. "Ne demek bir şey mi oldu ya? Ne yazacağım ben şimdi?"

Kendi kendime konuşurken çevrimiçi olduğunu gördüm, mesajını okumuştum artık. Ona bir dönüş yapmam gerekiyordu. Yaz gitsin bir şeyler, Yasemin.

Yasemin: *Üç gündür konuşmuyoruz, Melih. Olan bu.*

Mesajı gönderdiğimde dudaklarımı kemirmeye başladım, kalbim haddinden fazla atıyordu ve buna nasıl dur derim bilmiyordum.

Melih: *Farkındayım ve bu beni çok üzüyor.*

Yasemin: *Beni de.*

Melih: *Sana yazamadım. Benimle konuşmazsın diye.*

Yasemin: *Sana yazamadım. Benimle konuşmazsın diye.*

Melih: *Müsaitsen arayabilir miyim?*

Yasemin: *Arayabilirsin.*

İki saniye sonra beni aradı ve boğazımı temizleyerek telefonu açtığım gibi kulağıma yaslayarak sakin bir ses tonuyla konuştum. "Buradayım."

"Orada olduğunu bilmek iyi hissettirdi," dedi. "Sesini üç gündür duyamamak çok kötüymüş. Bunu yaşamak berbattı, yemin ederim." Sesindeki o kahır benim içimdeki ağrının adıydı.

"Benim için de öyleydi," diye karşılık verdim. "İlk kez böyle olduk."

"Bir daha olmayalım, tamam mı?"

"Olmayalım," derken gülümsedim.

Devam etti. "Ben yanlış anlaşılmak istemem. Bak, konuyu tekrar açmak istemiyorum ama o herif sana karşı bir şeyler hissederken ve benim yokluğumu kullanırken sakin kalamam, Yasemin. Nasıl sakin kalayım, söyler misin? Seni incitmek değildi benim niyetim. Senden başkasını düşünemiyorum yanında, buna katlanmak zor. Burada kalmak zor. Yaşamak zor ama senin için her şey."

"Melih," dedim ondan bir şey isteyecekmiş gibi. "Bana anlat artık."

"Neyi?"

"Kendini."

"Yok ki anlatacak bir şeyim."

"Melih..."

"Yasemin..."

Sustuk. Neden anlatmıyordu? Neden saklıyordu?

"Telefonda olduğumuz için kaçabilirsin ama yanında olsaydım seni bir odaya kitler, her şeyi anlatana kadar bırakmazdım," dedim açık açık. "Bir şeyler olduğunu biliyorum çünkü eski ben değilim, seninleyim ve seni daha iyi tanıyorum. İçinde kaçtığın bir çocuk var ama onu sen bile görmek istemiyorsun, Melih. Beni üzmekten mi korkuyorsun?"

Hemen cevap vermedi. Bekledi. Onu bekledim. Nefes sesini az da olsa işitiyordum. "Beni sevmemenden korkuyorum," dedi. "Beni istememenden korkuyorum, Yasemin."

Sözleri, kalbimi teğet geçen bir kurşun gibi kalbimi hedef aldığında onu korumak için ellerimi değil ruhumu siper etmem gerektiğini fark ettim fakat içinde olduğu kalbimi ondan korursam yine kendini vurmuş olurdu.

"Ne... Neden böyle bir şey olsun ki?" dedim zar zor konuşarak. Bunu rahat bir şekilde soramamıştım çünkü bir anda karşıma sunduğu şeyi aşacak gibi değildim. "Seni neden sevmeyeyim ki?"

"Bilmem," dedi sessizce. "Öyle."

"Azıcık açık olur musun?"

"Bunu şu an yapamam," dedi sonra. "Böyle olmaz ki."

"Ama beni ciddi anlamda endişelendiriyorsun."

"Yasemin, sesini duymak ve benimle olduğunu bilmek çok iyi," dedi bu kez. "Şu an mutluyum. Az önce değildim ama şimdi çok mutluyum. Sana söz veriyorum, bir gün beraber üzüleceğiz ama hâlâ yanımda kalmak istersen sana söz yine beraber güleceğiz."

"Peki ya..." dedim bu ihtimalin gerçekleşmeyeceğini bildiğimden. "Ya seninle kalmazsam?"

Bile isteye sorduğum bir şey değildi ama söyleyeceği şeyi merak ediyordum, bu sayede işin ciddiyetini öğrenmiş olacaktım.

Melih ses vermedi. Yutkunamadan bekledim öylece, onu her zaman dinleyendim ben. Tıpkı şimdiki gibi. Burada olduğumu biliyordu, onu dinlediğimi bildiği gibi. Saniyeler, dakikalara yuvarlanırken gözlerimi pencerenin dışındaki kendimi bulamadığım hayata çevirdim. Onu bekledim. Geldi ama gitse bu kadar oturmazdı göğsümün içindeki kafese. "O zaman ben ardında kalan olurum," diye ekledi. "Sana söz, acıyan yanını sarıp öyle giderim... Tabii, izin verirsen."

Gözlerimi kapattım. Gözlerimi kapatınca gözlerine kavuştum. Yeşil gözlerine sarıldı gözlerim ve ben mesafelere rağmen ona sarıldığımı hissettim.

"Nerede ve ne yapıyorsan," dedim ona. "İyi ol sadece. Ben, seni sevmekten vazgeçmem. Bana vereceğin hiçbir acı seni benden uzağa itemez çünkü biliyorum ben seni. Seviyorsun beni. Bil sen de beni, seviyorum seni."

"Yasemin'im," dedi sesi içimde bastırdığım tüm gözyaşlarını tetiklerken. "Sen sadece ol. Hayatımda ya da başka bir yerde... Sadece sen ol, gerisi mühim değil."

"İyi olacaksın, değil mi, Melih? Bir gün gözlerime bakarak bana anlatacaksın, değil mi, Melih?"

"İyi olacağım ve iyiyim de zaten. Bir gün cesaret edebilirsem, karşında küçülmezsem anlatacağım."

Melih, keşke sarılsam sana şimdi, keşke bir adım ötemde olsan ve yüzüme bakarak Yasemin'im desen bana.

Bu gece hiç bitmedi. Biz konuşmaya devam ettik ama onu bir yerden sonra duymadım, duyamadım. İnsan yara alınca diğer duygulara duyarsız kalırmış ya bedeni, ben de öyleydim. Melih bana bir şey söylemişti ve ben diğer söylediklerine sağır olmuştum. Bunu biliyor muydu bilmiyordum ama bu gecenin sabahında kalbimi saran bir ağrı daha vardı. *Kaybetme korkusu.*

Birkaç Gün Sonra

Günlerden çarşambaydı ve bugün gelmiş geçmiş en karanlık gökyüzüne uyanmıştım. Sabah olmuştu oysaki ama güneş sanki evrene küsmüştü. Bize arkasını dönmüştü.

Ninemle kahvaltımızı yaptıktan sonra dışarı çıktım. Adem Bey gelecekti ve Sütlaç'ın son kontrollerini yapacaktı. Çok az kalmıştı doğuma. Ayağımda sarı çizmelerim ile ağıla giderek Sütlaç ve Tarçın'a biraz ot verdim. Hava soğuk değildi ama tek bir damla bile ışık yoktu. Onlara ot verdikten sonra Adem Bey arabasıyla eve giriş yaptı ve önlüğünü giyerek yanıma geldi. "Merhaba, Yasemin," dedi. "Nasılsın?"

"İyiyim, siz?"

"Ben de iyiyim." Yüzüne bakmadığımı fark edince Sütlaç'a bakıp "Az kaldı doğuma," dedi. "Bakalım neyimiz olacak?"

"Vaktiyle gelsin de," dedim bir şeyler söylemem gerekiyormuş gibi.

"Gelir, gelir," diye gülümsedi Adem Bey sakince. Birkaç adım daha yaklaşarak, "Bana biraz sıcak su getirir misin, Yasemin?" diye sordu ardından.

"Tabii."

Yanından ayrılıp eve gittim, sakin adımlarla yürüyerek oturma odasına ilerledim. Kapı kapalıydı. Kapıyı açtığımda sobanın üzerindeki güğümlere baktım fakat kafamı sağa çevirmemle ninemi gördüm. O... Hareketsiz bir şekilde kafasını sedire yaslamış elinde yarım kalmış örgüsüyle duruyordu. Tüm bedenim, tüm ruhum nefessiz kalırken, "Nine?" diye yaklaştım yanına. Ses vermedi. Adımlarım acımaya başladı yanına yaklaşırken. Bir kez daha seslendim. "Nineciğim?" Ses vermedi. Bir kez daha seslendim. "Nine, uyu... Uyuyor musun yoksa?" Ses vermedi. Kalbimi ezen bir taş, ayakları-

ma düştüğünde onun dizlerine dokundum zira düşmüştüm. "Nine... Nineciğim, uyanır mısın?" Ses vermiyordu, sadece ama sadece uyuyordu. Uyuduğundan emindim , başka ne olacaktı sanki. Gözlerim bir yangını çağırır gibi yanmaya başladı, o yangını söndürmek de ister gibi yaşlarla doldu. "Nine," dedim bir kez daha, bir kez daha ve bir kez daha. "Neden uyanmıyorsun? Nine... Neden pamuk kızına cevap vermiyorsun?" Artık ağlıyordum çünkü uyanmıyordu. Hıçkırıklarımın ardından bir şarkı yükseldi ama ben kendimi duymak istemedim. Kulaklarımı kapattım. Onu duymak istedim fakat konuşmadı. Ben ona sarıldım ama o bunu hissetmedi belki. Ben ona ağladım ama bunu duyamadı belki. "Nineciğim," dedim ellerimi yüzüne götürerek. Titreyen ellerim üşüyen teninde titremeyi bıraktı çünkü soğuk, yangının içinde bile var olmak demekti. *"Ninem, yalvarırım uyan çünkü üşüyorum."*

XVI. BÖLÜM

Kimsesiz Gözyaşları

♪

Adamlar - Acının İlacı

Anladım ki insan güneşe bakarken de üşüyormuş.
Anladım ki insan ağlamadan gülmeyi öğrenemiyormuş.
Anladım ki insan kalabalığın içinde yalnız kalabiliyormuş.
Keşke anlamasam ama.
Keşke yara almadan yürümeyi öğrense ayaklarım ve ben korkmasam ileriye gitmekten.
Keşke...

Ninem, canım ninem şu an yoğun bakımdaydı. Apar topar ameliyata almışlar ve ardından hızla yoğun bakıma götürmüşlerdi. Neyin, ne ara olduğunu bile anlayamamıştım. Saat sadece birkaç sayıdan ibaretmiş gibi gözükse de ondan ayrı kaldığım bu üç saatten nefret etmiştim. Üç, nefretim olmuştu ve ben üşümeye devam ediyordum. Ninem yokken nasıl ısınabilirdim öğrenememiştim bile.

İnsan, insana her şeyi öğretebilirdi, öğretemeyeceği tek şey ise yokluğunda onsuz nasıl devam edeceğiydi.

Ninem bana yokluğunda nasıl yaşayacağımı öğretmemişti.

Ben bu dersten kalacak mıydım? Oysa karnem kötü sayılmazdı ama tek bir dersi geçememek beni sınıfta değil, hayatta bırakmıştı. Hayattan kalmış gibiydim. Ölmüş gibiydim. Bitmiş gibiydim.

Yoğun bakımın kapısında çaresizce, saksıda kurumuş bir çiçek gibi bekliyordum. Üşüyordum. Çok üşüyordum. Yanımda Adem Bey vardı. Başka kimse yoktu. Kimsenin de haberi yoktu. Üç saat öncesine gitmek istiyordum, üç saat

öncesine gitmek ve ninemin yanında olmak istiyordum. Belki onun yanında olsaydım şu an biz de burada olmuyor olurduk. O karşımda, yanımda sıcacık elleriyle, en güzel tebessümleriyle var olurdu. Canım ninem, keşke yanında olsaydım da yalnız bırakmasaydım seni.

Kurumuş gözyaşlarımla, hastanenin koridorlarına sığmayan küçük bedenimle yaşamayı ve ısınmayı bekliyordum.

Adem Bey yanıma bir bardak sıcak çayla gelerek, "Yasemin," diye uzattı. "Lütfen şunu içer misin?"

"İstemiyorum," diye reddettim. "Hiçbir şey istemiyorum."

"Ama elimden bir şey gelmedikçe kötü hissediyorum kendimi."

"Ben de," dedim sessizce. "Benim de elimden bir şey gelmedikçe kendimi kötü hissediyorum. Kötüyüm zaten. Çok kötüyüm."

Adem Bey sıkıntıyla nefes alıp verdikten sonra yanıma otururak sıcak bardağı sandalyenin kenarına bıraktı ve ellerini birleştirdi. Gözlerim yerdeki mermer zemindeydi. Gözlerim keşke orada gezmeseydi. Gözlerim keşke onu son bir kez daha gülerken görseydi.

"O, iyi olacak," dedi Adem Bey sakin bir ses tonuyla. "Hatice nine..."

"Kendimi her şeye hazırladım," dedim yutkunarak. "Doktorları duymadınız mı? *Her şeye hazırlıklı olun*, dedi. Belki de çoktan kaybettim onu ama işte..." Gözlerimi sımsıkı kapattım, ellerimle yüzümü saklayarak iç çektim.

"Yasemin," diye yaklaştı Adem Bey. "Lütfen böyle yapma, kötüyü düşünme."

Onu duymuyordum. O sadece buradaydı ama ben onu duymuyordum. Kendi varlığımı bile unutmuştum, en sevdiğim insan yanımda yokken ben kendimi nasıl hatırlardım?

"Size de teşekkür ederim," dedim sonra. "Fakat artık gitseniz iyi olur, saatlerdir buradasınız zaten."

"Ben iyiyim," diye karşılık verdi. "Beni düşünme."

"Siz bilirsiniz ama ben tek başıma bekleyebilirim."

"Yalnız kalmanı istemiyorum, Yasemin," dediğinde boğazımda bir sertlik meydana geldi. Bu, hakkı olmadığı hâlde bunları söylediği için değil, o gitmese bile ben zaten yalnız kalacağımı bildiğim içindi. Dudaklarımı birbirine bastırarak gözlerimi kapattım. Yaşadığım bu acıyı altı sene evvel de tatmıştım ama o zamanlar daha küçüktüm ve ben ağladığımda ellerimden tutan biri vardı. Ninemin elleri hep ellerimdeydi ama bu sefer onun elleri, el olmuştu bana. Ellerim elsiz kalmıştı. Ben yalnız kalandım.

Boğulur gibi olduğumda ayağa kalktım ve yoğun bakımın kapısına daha çok yaklaştım ama hiçbir haber yoktu. Kimse ne iyi ne de kötü bir şey söylemiyordu. Hiç gelmeyecek bir otobüsü bekliyordum sanki, durakta beni gören insanlar uyarmak yerine bakıp geçiyordu yanımdan.

Ellerimi önümde birleştirerek kafamı öne eğdim ve bekledim. Ninem için saatlerdir dua ediyor, onun için ağlıyordum. Keşke doktorlar benden onun için ömür isteselerdi. Keşke bunun da nakli olabilseydi. Şayet ki ömrümün bir kısmını ona nakledebilseydim bunu hiç düşünmeden kabullenirdim.

Kaç dakika böyle bekledim bilmiyorum, koridorun başında telaşlı sesler işittim. İrkilerek arkamı döndüğümde arkasında Yusuf abi ve Gamze ablayla Nisan'ın koşarak ve ağlayarak yanıma geldiğini gördüm. Nisan'ı ağlarken görmek zar zor dinen gözyaşlarımı tekrar akıtmaya başladı, birbirimize sarıldık. Gözyaşlarım çeneme düşmeden Nisan'ın omzuna konmuştu yuvasız kalmış bir kuş gibi.

"Yasemin," dedi Nisan bir yandan ağlayıp bir yandan da beni sarmalarken. "Canım benim. Canım kardeşim benim. Ben yanındayım, tamam mı? Ben hep buradayım, güzelim benim."

Nisan'ın içimi titreten konuşmalarına gözyaşlarımla karşılık vermekten başka bir şey yapamamak beni öylesine üzüyordu ki bitip giden her şeyin ardından öylece bakıyormuşum gibi hissediyordum. Elleri saçlarıma gittiğinde aceleci tavrıyla, "Üzülme," dedi. "Hatice ninem çok iyi olacaktır."

Aksini iddia etmeyi çok isterdim.

Herkese inat *evet, öyle olacak,* demeyi çok isterdim ama diyemiyordum. Doktorların gözlerindeki o ümitsizlik içimde diri tuttuğum umudu öldürmüştü. Fakat yine de direniyordum her şeye. İyiye de kötüye de açmıştım kollarımı ama bir tek iyiye sarılabilirdim, kötüyü bekleyen kollarım ona hiç sarılmayacaktı.

Birbirimizden ayrıldığımızda Nisan elleriyle yüzümü kavradı ve kendi ağlamaya devam ederken yanaklarımdaki yaşları silmeye başladı. "Çok iyi olacak o, bunu biliyorsun, değil mi?"

Kafamı sallamaktan başka bir şey yapamadım.

Gamze abla içi acır bir hâlde yanımda durarak, "Güzel kızım," dedi sessizce. "Biz yanındayız. Her zaman yanında olacağız."

"Teşekkür ederim," diyebildim yutkunarak.

"Ne dediler peki?" diye sordu Yusuf Abi. "Bir şey söylediler mi?"

"Hayır," dedim kuru bir sesle. "Yoğun bakımda yatıyor öylece. Doktor *her şeye hazırlıklı olun,* dedi."

Gamze abla beni hemen kendine çekerek sıcaklığını hissettirmeye çalıştı. "İyi düşünelim, iyi olsun, öyle değil mi? Hatice ninemiz bizimle kalacak. O, Yasemin'ini bırakamaz ki."

Bırakmasın... Yalvarıyorum Allah'ım, onu benden alma.

"Biraz hava alalım mı?" diye sordu Nisan gözyaşlarını silerken. "Haydi."

"Burada kalayım."

"Birazcık hava alalım, iyi gelir."

"Ama ninemi yalnız bırakamam ki," diye sızlandığımda göğsünü kabartıp indirdi. Onun ısrarlarıyla bahçeye çıktık. Hava soğuk sayılmazdı ama ben üşümeye devam ediyordum. Üzerime bin tane de hırka giysem üşümeye devam ederdim. Bir bank bulup oturduğumuzda Nisan yanında getirdiği battaniyeyi omuzlarıma yerleştirdi. Beni bir bebek gibi sardı. Sonra da yanıma geldi ve benimle sustu.

"Nasıl ve ne ara oldu diye sorup de seni daha çok üzmek istemiyorum," dedi. "Ama Melih'i aradın mı? Onun haberi var mı?"

"Yok," dedim kafamı iki yana sallarken. "Telefonum evde kaldı, onu arayamadım."

"Onunla konuşmak ister misin? Belki iyi gelir sana."

"Daha çok ağlarım, Nisan."

"Daha iyi gelir belki ama."

Haklı olabilirdi, haklıydı da. Varlığıyla gücüme güç katan biriydi ama şimdi telefonun bir ucundan acımı hissedecek olması, burada olmaması ve kolayca gelemeyecek olması bile yüreğime oturmuştu. Ama insan yarası acısa bile onu severdi çünkü ona aitti. Melih'le konuşmak gözyaşlarımı tetikleyecek olsa bile onlardan kaçamazdım.

Sessiz kaldım, Nisan bana kendi telefonunu uzattı. Titreyen ellerimle telefonu aldım ve ekranı kaydırdım. Nisan yanımdan kalkıp gitti. Dudaklarımı birbirine bastırarak ezberimdeki numarasını yazdım ve derin bir nefes aldıktan sonra telefonu kulağıma götürdüm. Çalıyordu. Nasıl konuşacaktım ki? Çalıyordu.

"Alo?" dedi Melih sorgular bir tavırla.

Sertçe bir kez daha yutkundum. "Ben... Yasemin."

"Yasemin?" diye sanki beni kaybetmiş de bulmuş gibi hızla sordu. "Yasemin, sen misin? İyi misin? Neredesin?"

"Melih," diye konuştum ama devamını getiremiyordum ki. Kendimle savaşıyordum ağlamamak için.

"Bir şey mi oldu? Yasemin, saatlerdir sana ulaşamıyorum, telefonun çalıyor ama açmıyorsun. Neredesin?"

"Hastanedeyim."

"Ne?" Afalladı. "Ne demek bu? Sana..."

"Hayır, bana değil..."

"Hatice nine," diye içi gitti bir anda. "O... Ona bir şey oldu yoksa?"

Melih'in içimi kemiren ses tonu ve görmesem bile gözlerimin önündeki hâli beni bir kez daha ağlattı. Kızaran gözlerime inat daha çok ağlarken dudaklarımı ısırdım. Bunu dindirmek istiyordum. "Yasemin... Yasemin, ne oldu? Güzelim benim, ağlama. Lütfen." Melih bir türlü konuşamıyordu.

"Yoğun bakımda," dedim boğazımı temizlerken. "Ama doktorlar iyi şeyler söylemedi. Onu kaybedeceğim."

"Hayır, hayır, hayır," dedi beni yatıştırmaya çalışarak. "Hayır, güzel çiçeğim, hayır. Onu kaybetmeyeceksin, onu kaybetmeyeceğiz."

Ağladım. Meğer insanın elinde değilmiş bunu durdurmak, dil yarası gibi o da geçmeyi bilmiyormuş.

"Peki yanında biri var mı?" diye sordu hızla. "Yalnız değilsin, değil mi?"

"Nisanlar var," dedim kısık sesimle. "Yalnız değilim ama yalnız hissediyorum kendimi. Niye böyle oluyor ki?"

Cevap veremedi. "Şu an yanında olmayı her şeyden çok isterdim ama geleceğim yanına," dedi sonra. "İlk fırsatta, hatta hemen bu gece çıkıp geleceğim yanına, tamam mı?"

"Okulun var, sınavların var..." Onu düşündüm. "Kendini zora sokma. Bununla baş edebilirim."

"Ama sen bu hâldeyken kalbimle nasıl baş edeceğim?" diye sordu yutkunarak. "Söylesene bana, senin yanında şimdi olmayacağım da ne zaman olacağım, Yasemin?"

"Şu an yanımda olmanı çok isterdim," diye itiraf ettim. "Fakat beklemekten başka çaremiz yok ki zaten."

"Ben de beklerim seninle," dedi. "Ben de beklerim."

Gelme demek, gel demekten daha zordu...

"Sabaha kalmadan yanında olmaya çalışacağım, olmazsa ertesi gün geleceğim. Ama söz, geleceğim, tamam mı? Seni bekletmeyeceğim. Çok ağlama, ne olur," diye devam etti. "Sen ağlarken ben sadece çaresizlikle baş etmeye çalışıyorum. Buradan seni nasıl iyi edebilirim bilmiyorum."

"Sesini duymak bile iyi hissettirdi."

"Yanına geldiğimde, sana sımsıkı sarıldığımda çok daha iyi hissedeceğini umut ediyorum," dedi derin bir nefes alıp vererek. "Şimdi, lütfen ağlama daha fazla, olur mu? Seni sevdiğimi de sakın ama sakın unutma Yasemin'im."

"Unutmam," diye fısıldadım dudaklarım kıvrılır gibi olurken. "Sen de benim seni sevdiğimi unutma."

"Ve son bir şey daha," diye ekledi beni yormamak adına hızla konuşarak. "Sevgim, kalbimden daha büyük. Eğer bu his seni iyi edecekse kalbim seninle. Ellerini tuttum, gözlerine baktım say. Sarılamadım ama sarıldım say. Sana hep âşık kalacağım say."

"Saydım," diye karşılık verdim sessizce, karanlık gökyüzünün altında ışığı sönmekte olan bir fener gibi. "Sen de say. Kimsesizliğime kimsem oldun ya, yalnız sana kalacağım say."

Bir ah ettik aslında farkında olmadan fakat bunu ikimiz de bilemedik o an.

Saatler geçerken yine başa döndüm. Yoğun bakımın önündeydim. Bir umudum vardı almam gereken, bir de alıp götüreceğim bir ninem.

Çaresizlik, acı ve sancı tüm ruhuma kanser gibi yayılmıştı, sanki doktor gelip son evrede olduğumu söylemişti de bunun geri dönüşü yokmuş gibi hissediyordum.

Sabahın olmadığı bir geceyi arkamda bırakmıştım fakat bunu başarmak öyle zor olmuştu ki... Geceden kaçmıştım

sırf sabah olsun da iyi haberler alayım diye. Sırf güneşe sarılayım da ısınabileyim diye. Gece boyunca Nisan, Yusuf Abi ve Gamze abla da benimle kaldı. Bir an olsun beni yalnız bırakmadılar ama insanın asıl yalnızlığı içidir, öyle değil mi?

İçim yalnız benim içim, dışımdaki kalabalıkta kayboldum, artık orada bile yokum.

Yusuf Abi bize poğaça ve çay aldı ama ağzıma sürecek tek bir damla suya bile ihtiyacımın olmadığını biliyordum. Yiyemedim zaten, yemedim. Gamze abla, "Yasemin," diye dokundu koluma. "Güzelim, haydi, bir şeyler ye artık. Çok bitkin görünüyorsun. Hasta olacaksın bak."

"Canım istemiyor ki," diye silktim omzumu. "Doktor bey bir şey söylesin, ninen iyi olacak desin söz, yüz kilo olana kadar yemek yiyeceğim."

Gamze abla gülümseyerek saçlarımdan öptüğünde gözlerimi kapattım, tam bu esnada yoğun bakımın kapısı açıldı. Doktor bey uzun boyuyla kapıdan dışarı çıktığında yüzündeki o her şeyi anlatan ifadeye inat yüreğim sıkışa sıkışa yanına gittim. "Ninem nasıl? İyi olacak mı?" diye sordum.

Bana sadece baktı.

Gülümsedim. "Güzel haberler verecek misiniz bana? Lütfen, bunu yapın! Yalvarıyorum size, ne isterseniz yaparım... Bana güzel bir şeyler söyler misiniz, doktor bey?"

Gözlerimin içine baktı. Konuşmasa bile cevabı çoktan vermişti. "Üzgünüm ama değerleri çok düşük ve bu onu hayatta tutmaya yeterli değil... Hatice Hanım'la vedalaşabilirsiniz."

Hayatım boyunca yüzleşmekten en çok korktuğum anı yaşıyordum şu an ve bundan kaçamıyordum.

Ben doğduğum gün bile veda etmiştim gerçek annemle babama ama vedalara alışmış ruhum hiç hazır değildi bu ayrılığa.

Hiç hazır değilim ki ninem, gözümden akan son damlaya kadar da hazır olmayacağım buna.

"Na... Nasıl yani?" dedim her şey apaçık olduğu hâlde bunu inkâr ederek. Bunun gerçek olmadığına kendimi ikna etmeye çalışıyordum. "Ninem, ölecek mi?" Benim gibi bir kızın kuracağı en acı cümle buydu.

Doktor bey, "Üzgünüm," dedi gözlerime bakmayı sürdürürken. "Hemşire hanımlar size yardımcı olacaktır," dedi ve başını eğerek yanımdan gitti.

Ben... Kalmıştım öylece. Çırılçıplaktım sanki, savunmasızdım. Bedenim titriyordu, üşümüyordum artık ben, donuyordum. Buz tutmuştum. Üzerime sürekli kar yağıyordu ve ben kabanımı giysem bile ısınmayacaktım, biliyordum.

"Yasemin," diye sarıldı Nisan sırtıma, ağlıyordu. Ben ağlayamıyordum. Gözyaşlarım bile buz tutmuştu. Tek varlığımı, annemi, babamı kaybetmiştim ben az önce. Evimi kaybetmiştim. Ninemi kaybetmiştim. Ben ona nasıl veda edecektim? Ben onunla nasıl vedalaşacaktım? Öleceğini bile bile, beni duymayacağını bile bile neler konuşacaktım? Nasıl konuşacaktım? Ben ninem olmadan nasıl yaşayacaktım?

Gamze abla ve Nisan yanımdalardı ve ağlıyorlardı. Yusuf Abi de çok üzgündü ama ben bir şokun içerisindeydim. Donmuştum. Kendimi her şeye hazırlamıştım sözde ama yanılmışım meğerse.

İnsan çok sevdiği birinin yokluğuna kendini nasıl hazırlardı ki?

Mümkün müydü bu?

İnsanlar ve zaman yanımdan, üzerimden akıp giderken derin bir nefes aldım ve kendimi sımsıkı tuttum. Ninemin yanına ağlayarak gidemezdim. O beni ağlarken görmemeliydi. Hoş, zaten göremeyecekti ama yine de... Kalbim acıyor, kalbim çok acıyor.

Üzerime bir önlük giydirdiler ve beni onunla baş başa bıraktılar. Nefesim kesiliyordu, baktığım ilk yer monitör oldu. Bir şeyler olmuştu. Bir şeyler yazıyordu ama gözüm görmüyordu ne yazdığını. Doktorlar artık müdahâlede bulunma-

yacaklarını söylemişlerdi, faydası olmayacakmış. Bana bıraksalardı keşke; ben sarılsam, ben gülümsesem iyi gelirdim belki... Gelmez miydim, sahi? Hem daha bizim kuzumuz doğacaktı, onu pamuklara saracaktık, büyütecektik...

Ağır adımlarla nefesimi tuta tuta ninemin yanına yaklaştım. Uyuyordu. Nefes alıyor gibiydi ama ben hissedemiyordum. Her geçen saniye usul usul kaybediyordum onu. Bunu önlemenin bir çaresi yoktu. Çok sevdiğiniz biri ölüyor ve siz buna mâni olamıyorsunuz.

Düşünmeyin, çok üzülürsünüz.

Düşünmeyin, ben olursunuz.

Gözlerim dolu dolu, ellerim titreye titreye yanına gittim, beni duyduğunu bilerek konuşmaya başladım. "Canım nineciğim..." Nasıl devam edecektim? Sustum. Bembeyaz olmuştu al yanakları. Her gün öptüğüm yanaklarına son kez dokunacaktım. Bunu nasıl yapacaktım peki? Yutkundum. "Nineciğim. Sen gittin mi şimdi? Hani beni hiç bırakmayacaktın? Ben sen olmadan nasıl yaşarım ki? Ben o evde tek başıma nasıl kalabilirim ki ninem?" Ellerine uzandım, dokunduğumda birinin boğazımı sıktığını hissettim. Buz gibiydi. Ölmüş gibiydi. Konuşmamı zorla sürdürdüm. "Kızamam sana, kıyamam sana... Sadece," derken sesim kısıldı, boynum büküldü. "Sadece kalakaldım öyle. Bir başıma kaldım ninem. O eve nasıl girerim bir daha? O mutfakta, o sobanın yanında seni nasıl aramam?"

Keşke her şey bir rüya olsaydı. Keşke.

Buz gibi olmuş tenine daha sıkı sarıldım. Şimdi bu soğuk eller beni donarak öldürecek olsa bir kez bile düşünmez, onları tutmaya devam ederdim. Ben sadece ninemi değil; arkadaşımı, sırdaşımı, yoldaşımı, anamı, babamı, tüm varlığımı kaybetmiştim.

"Çocuk gibi kendimi kandırmak istiyorum, gitmedin, benden gitmedin diye kandırmak istiyorum kendimi ama bu daha çok acıtıyor." Derin bir nefes alıp verdim, boğuluyor-

dum. "Ama iyi olacağım, değil mi, nine? Sen çok güçlüydün. Ben de güçlü olacak mıyım? Ben o evde yalnız da olsa yaşayabilirim, değil mi?"

Gülümsedim.

Ama kısa sürdü.

"Sabaha kadar konuşabilsem seninle, sen de beni duysan keşke ama hemşire hanım az vaktimin olduğunu söyledi," diye durdum yanında. "Doktor bey de iyi şeyler söylemedi." Ağlamıyordum hâlâ. Daha sıkı tuttum ellerinden. "Neyse, biraz da güzel şeylerden bahsedeyim mi sana? Sütlaç'ın doğumuna çok az kaldı, bir tane kuzumuz olacak ve onu evde büyüteceğim. Üşümesin o. Orhan askerden gelecek ve Nisan ile evlenecekler. Ben okul kazanacağım ve iyi bir ressam olacağım. Olurum herhâlde, değil mi? Yine ekip toplayacağım ve satacağım onları. Kendime yetecek kadar kazansam yeter zaten, öyle değil mi? Hem yetmezse başka işte çalışırım, ne olacak ki? Daha çok ekerim, daha çok satarım. Sonra... Melih var tabii. Onu hiç unutamam ki. Gelecekti aslında bu sabah ama yetişemedi daha. Gelir o. Hep gelir Melih. Belki ileride onunla evlenirim. Zaten ben bir tek onunla evlenmek istiyorum, ninem. Sen tanıyorsun, çok da seviyorsun onu. Eh, o da seni çok seviyor."

Vaktimiz azalıyordu. Gitmem gerekiyordu ama benden evvel o gidecekti.

Burnumu çektim gözyaşlarım akmasın diye. "Şimdi sen gidiyorsun ama ben hep senin yanına geleceğim. Pamuk kızın seni hiç yalnız bırakmayacak. Ben hep seninle kalacağım canımın en içi, benim en kıymetlim." Gözlerimi kapatıp korkarak yüzüne yaklaştığım, yanağına bir buse bıraktım. Farkında değildim, ona benden bir iz bırakmıştım.

Bir damla gözyaşı.

Ona verdiğim son şey bu oldu.

Ağlamamak kendimi zor tuttum ama elimden de kalbimden de daha fazlası gelmedi. Ağladım.

Ninem gitti, ben kalakaldım.

O, bir daha hiç gelmeyecekti.

O, bir daha bana hiç vişne suyu ve çörek otlu börek yapamayacaktı.

Ninem yoktu.

Baş ağrılarıyla, kalp sancılarıyla bir günü geride bırakmıştım. Öğle ezanından önce onu defnetmiştik. Aylarca ağlasam diner miydi acım?

Eve geldiğimde yanımda kimseyi istemedim. Nisan ve Gamze ablalar hep yanımdalardı ve hep de yanımda olacaklardı ama şu an böyle olmalıydı. Kapılarımı kapattım ve eve girdim. İçerisi buz gibiydi. Sobadaki ateş sönmüştü. Ayaklarım yara bere içinde sedire doğru ilerledim. Hırka ve şişler duruyordu üzerinde, tamamlayamamıştı ninem. Hırkamı bitirememişti bile. Hırkamı elime aldım ve ona bakarak ağladım. Hüngür hüngür ağladım. Ağlayamadığım kadar, gözlerimde tek bir damla bırakmayacak kadar ağladım. Nefes alamadım. Kafamı kaldırdım, onu aradım ama bulamadım. Gözyaşlarım içimde deniz oldu, bir damla daha katamadım. Kurutamadım içimi, yakamadım. Üşüdüm, yüreğim dondu fakat yine de ısınamadım.

"Ninem," derken sedire uzandım, bacaklarımı kendime sıkıca çektim. Hırkama sarıldım. "Ninem. Keşke yine girsen şu kapıdan, keşke hep sarılsam sana, keşke pamuk kızım desen bana... Nineciğim, yalnızım, üşüyorum ve bir başımayım." Hıçkırıklarım nefesimi keserken gözlerimi kapattım ve derin bir nefes aldım.

"Allah'ım, bana dayanma gücü ver," dedim kelimeler boğazıma dizilirken.

Kar yağdı üzerime, dondu gözyaşlarım; içimdeki yangın bile söndü zira ninemin ektiği çiçekler saksıda öldü.

XVII. BÖLÜM

İçinde Yaşatmaya Çalışmak

♪

Sedef Sebüktekin - Unutmam Lazım

Güne nasıl uyandığımı bilemedim. Gece boyunca hiç uyudum mu onu da bilemedim.

Odanın içi buz gibiydi. Evimiz küçüktü ama bana o kadar büyük geliyordu ki kendimi kaybetmekten ve bir daha bulamamaktan korkuyordum. Korktuğum ne varsa yaşıyordum. Artık korkmak istemiyordum. Hayatımın geri kalanını nasıl yaşayacaktım bilmiyordum ama korkularımla devam edersem geri kalan tek şeyin korkulardan ibaret olan bir hayat olacağını biliyorum.

Başım ağrıyor, midem bulanıyordu. Üşüyordum. Günlerdir üşüyordum ama bu sefer soğuğu gerçekten hissediyordum. Sağıma bakındım, soluma bakındım. Hiçbir şey, hiç kimse yoktu. Kapı açılmayacak, ninem elinde bir kâse çorba ile içeri girmeyecekti. Bu gerçekle daha kaç kez yüzleşecektim, bunu da bilmiyordum.

Kafamı eğdim, ninemin tamamlayamadığı mavi hırkaya bir kez daha sarıldım. Bunu giymek istesem bile giyemeyecektim çünkü bitmemişti, zaten bitmiş olsa giyemezdim, eskirdi.

Yutkundum. Boğazımda öyle bir kuruluk, acı vardı ki başıma vurmuştu. Gözlerimdeki yaşlar yüzümde kurumuştu, tenim buz gibiydi. Öksürerek ayağa kalktığımda dengemi sağlamak için sedirin başlığına dokundum. Ben iyi değildim ama dostlarımı hatırladım. Her ne kadar Yusuf abi dün onları beslemiş olsa da bana muhtaçlardı. Odadan zar zor çıktım.

Hayaletten bir farkım olmadığını biliyordum. "Nine!" diye seslendim çaresizce. "Nineciğim!" Delirmemiştim, sadece alışmaya çalışıyordum.

Ben her *nineciğim* dediğimde o *buyur, pamuk kızım,* derdi. Şimdi nineciğim diye seslenince hiç kimse cevap vermiyordu, ben de buna alışacaktım. Alışmak, ölümün diğer türlüsü müydü?

Hiçbir yerden ses işitemeyince omuzlarımı düşürdüm ve dolan gözlerimle odama girdim. Telefonum yatağımın üzerindeydi. Gittim, baktım. Bir sürü mesaj ve arama vardı ama kontrol edemedim. Ekranı kapatıp telefonu bir köşeye fırlattım. Kafamı kaldırıp aynaya çevirdim yüzümü. Kendimi süzdüm. Bir hayaletten farkımda kalmamıştı sahiden. Saçlarım darmadağın, gözlerimin altında bir cenaze, dudaklarımda acının verdiği yorgunluk.

Aynanın karşısından çekildiğim esnada kapı çaldı. Yavaş adımlarla gidip kapıyı açtım. Gamze abla ve Nisan gelmişti. Ellerinde bir sürü şey vardı. "Yasemin," diye sarıldı hemen Gamze abla. "Canım kızım benim, daha iyi misin? Dün gece aklımız hep sendeydi ama sen yalnız kalmak istiyorum deyince üstüne de gidemedik."

"Hı hı," diye salladım kafamı öylece. Sesim çıkmıyordu.

Nisan atıldı. "Bugün bize geleceksin, bir süre bizimle kal hatta sen..."

Gamze abla kollarını bedenimden çekerken, "Yasemin," diye baktı gözlerimin içine. "Bizimle yaşamak ister misin? Sen de benim bir kızımsın, evimiz evindir."

"Ama," derken kızardı gözlerim anında. Tutamadım daha fazla kendimi, bir damla yaş akıttım. "Benim evim burası."

Gamze abla bana bir sefer daha hızla sarıldığında bu kez ben de sardım kollarımı ona. Acım geçmeyecekti, biliyordum ama iyi hissedeceksem şayet ağlamaya da razıydım. Gamze

ablanın elleri saçlarımda gezerken, "Öyle söyleme, güzel kızım benim, öyle düşünme sakın," diye fısıldadı derin bir sesle.

"Ninem yok, Gamze abla," diye ağladım. "Şimdi nereye gitsem evsizim artık."

"Şşş," dedi Gamze abla. "Hayır, bir tanem, hayır. Biz her zaman senin yanında olacağız. Bir an olsun arkandan, yanından çekilmeyeceğiz güzelim benim. Sen evsiz değilsin."

"Değilsin tabii," diye doldu gözleri Nisan'ın bana bakarken. Elleri sırtıma uzandı. "Kardeşimsin sen benim. İnsan kardeşini yalnız bırakır mı hiç? Ben seni bir başına bırakır mıyım hiç, Yasemin?"

Onları daima hissediyordum ama bana göre asıl yalnızlık yürekte var olmuş sevginin yok olmasıydı. Sevgim bittiğinden değil, bir daha diri olmayacağındandı bu söylemlerim. Yalnız değildim belki ama içimdeki yalnızlık vardı, dünyanın en kalabalık yerine de gitsem geçmezdi.

Gözyaşlarımı sildim. Birlikte içeri geçtik. Gamze abla ve Nisan bir sürü yemek yapıp getirmişlerdi. "Niye zahmet ettiniz?" diye sordum oturduğum yerden onları izlerken. "Dolapta yemek vardı. Ninemin çorbası ve çöreği hâlâ duruyor."

"Ne zahmeti," diye konuştu Gamze abla. "Aslında seni bize götürmek istiyorum ama Nisan *hemen gelmez Yasemin,* dediği için yemek yaptım. Fakat seni götürmek istiyorum, Yasemin. Burada çok üzülürsün."

"Gelemem," dedim kafamı iki yana sallarken. "Allah razı olsun sizden, siz olmasanız her şey çok daha kötü olurdu ama gelemem, Gamze ablam. Burada benim bir hayatım var, dışarıdaki dostlarım var, kurulu bir düzenim var. Şu an çok kötüyüm ve nasıl toparlanacağımı bilmiyorum ama yoluna girecek her şey, bunu biliyorum. Geç de olsa, çok da ağlasam ayağa kalkacağım. Ben burada kalacağım. Dimdik, kendi evimde, kendi ayaklarımın üzerinde kalacağım."

Gamze abla sakin bir ses tonuyla, "Sen zaten çok güçlü bir kızsın," dedi. "Ama en azından, bir müddet de olsa bizim yanımızda kalsan daha iyi olmaz mı? Yusuf Abin her gün gelir besler dostlarını, ben de gelir bakarım onlara. Bunlar için endişe etme."

Birbirimize gülümsedik.

İkimizin de gülüşünde hüzün vardı.

"Ben iyi olacağım," diye tekrarladım. "Burada kalacağım."

Gamze abla ne kadar zorlasa da, iyi niyetle yaklaşsa da ben artık büyümüştüm. Hayatımın en olmaz yerinde büyük bir kayıp versem de yoluma devam etmek zorundaydım. Ayaklarım yaralar alsa da, yaralardan kan revan içinde kalsa da yürümeyi asla bırakmayacaktım. Yollar da benim içindi, yürümek de.

Nisan ellerime sarılarak, "O zaman ben kalırım yanında," dedi. "Her zaman olmasa bile kardeşimin yanında kalırım. Buna izin verir misin, Yasemin?"

"Kal, tabii," diye mırıldandım sessizce.

Nisan bana sıcacık gülümsedi. Gamze abla yemekleri dolaba koyup bana bir şeyler hazırladıktan sonra kömürlüğe gitti. Sobayı yakacaktı. Nisan çayımı karıştırırken yorgun yorgun tebessüm ettim. "Çocuk gibi bakıyorsunuz bana," dedim. "Ben halledebilirdim."

"Sen zaten her şeyi halledersin," dedi Nisan düz bir sesle. "Ama şu an değil. Şu an sıra bizde."

"Teşekkür ederim, Nisan. Her şey için sonsuz kere teşekkür ederim."

"Ye bunu, Yasemin, ye artık," diye uzattı ağzıma sıcak poğaçayı. "Açlıktan öleceksin."

"Ölmem, merak etme," dedim poğaçadan zar zor, ufak bir ısırık aldığımda. Nisan kendini hafifçe geri çekerken kapıyı kontrol ederek sesini kıstı. "Melih gelmeyecek miydi? Gelecek mi? Konuştunuz mu? Hatice ninenin vefat ettiğini biliyor mu?"

"Bilmiyor... Dün sabah geleceğini, gelemezse de en kısa zamanda muhakkak geleceğini söylemişti," dedim. "Daha aramadım. Gelecek o, hemen gelemese de gelecek."

"E, sonra ne olacak peki?"

"Ne demek sonra ne olacak?"

"Yahu, madem bu çocuğun tek ailesi sensin, gelsin o zaman, burada kalsın. Hatta siz bir an önce evlenin."

"Delirdin mi?" diye açtım gözlerimi. "Öyle kolay değil ki bu işler. Üstelik onun bir okulu var orada, çok iyi bir okul üstelik, nasıl bırakıp gelsin? Benim için bunu yapmasını istemem."

"İyi de, mutsuz işte orada," dedi sessizce. "Üstelik seni böyle gördükten sonra bir daha gidemez ki."

"Bilmiyorum," dedim kafa yormadan. "Kafam allak bullak, Nisan. Acım çok taze ve bunlara kafa yoramıyorum. Ninemin vefat ettiğini bile bilmiyor daha, arayamadım. O da beni aramadı... Kızamıyorum, kıyamıyorum da işte. Anlamaya çalışıyorum. Önce kendimden başlayacağım. Ayağa kalkacağım, Nisan. Her şeyi eskisi gibi olmasa da daha kötüsünden koruyacağım kendimi."

"Ben de hep yanında olacağım senin," diye dokundu sırtıma Nisan tekrar. "Her zaman, her yere düştüğünde ellerinden tutup kaldırmak için seninle olacağım, kardeşim."

İç çekerek parmaklarımı çay bardağıma kafesledim. "Orhan ne zaman gelecek askerden?" diye sordum biraz kendimden kaçmak isteyerek, sanki mümkünmüş gibi.

"Bir aydan daha az kaldı," dedi Nisan. "Anneme anlattım her şeyi valla. Kızmadı bu kez. Olacak olacak, bizim için her şeyin en hayırlısı olacak."

"Hemen isteyecekler mi?"

"Hayır, hemen değil," dedi Nisan. "Önce o iş bulacak, ben de çalışmaya devam edeceğim. Biraz birikim yaptıktan sonra da kendi yolumuzu çizmeye başlayacağız. Anneme ve babama

çok yük olmak istemiyorum. Hem, öyle büyük evlerde gözümüz yok ki. Bu kadar bir yer olsa yeter. Küçük ama sıcacık. Tıpkı senin gibi, tıpkı burası gibi."

Sözleriyle, hayalleriyle içimi okşasa da hâlâ canım acıyordu. Ona sadece gülümsedim ve aksini söylemedim. Kendi yaşadığım buhranla onun tatlı hayallerini zedelemekten kaçtım. Yanımda olan bu insanları gözlerimdeki kahırla kırmak istemiyordum.

"Tabii, ben yine hep geleceğim sana," diye ekledi. "Çok uzakta olmayacağız. Sana, kardeşimize hep yakın kalacağız biz."

"Her zaman bana iyi geldin," dedim. "Annem, babam ve ninem ne kadar benim için mükafatsa sen, Gamze abla ve Yusuf abi de öylesiniz, Nisan." İç çekip gözlerimi başka yere çevirdim. "Ben de ileride hayal ettiklerimi yaşarım belki. Burada bir okul kazanırım, okula gider gelir, iyi bir ressam olurum. Melih de gelir. O, İstanbul'un onu boğduğunu düşünüyor zaten, sevmiyor, gelir buraya. Evleniriz belki... Ninem de öyle demişti."

"Melih seninle evlenmek ister," derken parladı Nisan'ın gözleri. "Sana bir kez daha gelsin, senden bir daha hiç gidemeyecek."

"İyi olalım istiyorum sadece," dedim. Yüreğimden diliyordum bunu. "Ben sadece mutlu olalım istiyorum ama önce hüznü yaşamam gerek, önce gözyaşları gelecek, sonra gülüşler... Gülüşler gelecek, değil mi, Nisan?" diye sordum yüzüne yüzüne. Birinin bunu bana inandırmasına ihtiyacım vardı.

"Tabii ki gelecek," dedi yumuşacık bir sesle. "Yine yüzün gülecek ve dünyanın en mutlu insanı olacaksın."

"Yok, o kadar mutluluk fayda getirmez," dedim. "Ben kendimi iyi hissedeyim, yeter."

"Mütevazılığını yesem mi?"

"Ama kilo alırsın."

Durdu ve bana kötü kötü bakıp güldü. O gülünce ben de güldüm. "Ya!" dedi ellerini birbirine vurarak. "Bak, güldün işte! Sen benim kilolarımla eğlen ama hep gül! Vallahi alınmam, söz!"

"Kilon yok ki," dedim. "Öyle saçma sapan bir şeydi işte söylediğim."

"Balık etliyim ben," diye gülmeye devam etti Nisan. "Neyse ki rejime gireceğim. Çok değil yedi, sekiz kilo versem yeter."

"Ama senin bu tonton yanaklarını seviyorum ben."

"Orhan da seviyor ama azıcık kilo vermek iyidir, iyi," diye konuştu enerjisini düşürmeden.

"Sen bilirsin," dedim. "Ye haydi sen de ama!" diyerek kızdı ve ayaklandı. "Ben de bir anneme bakayım, geliyorum hemen."

Nisan gittikten sonra poğaçadan en fazla üç ısırık daha, çayımdan da iki yudum aldım. Çayım soğuyunca onu dökmüş, poğaçayı da bir poşete koymuştum.

Gamze abla ve Nisan ellerinde odunlarla içeri girip sobayı yaktılar. İçerisi ısınmaya başladı. Biraz oturduk ama hiç konuşmadık. Ben pencere önünde sakince dışarıyı izledim. Sadece izledim. Onlar da beni izlediler belki, dikkat edemedim. Zaman geçip gidiyordu, Gamze abla irkilerek ayaklandı. "Yasemin, Yusuf abin işten biraz gelecek ama seni de bırakıp gidemiyorum ki. Sen gelmiyorsun ama Nisan seninle kalsın, olur mu?"

"Yeterince baktınız bana," dedim onlara dönerek. "Ben biraz daha yalnız kalsam olur mu acaba? Söz, bir şeye ihtiyacım olduğunda arayacağım sizi. Söz."

"Yanında kalayım," diye ısrar etti Nisan. "Bak, gitmem bir yere."

"Birkaç gün kendimle kalsam kızar mısın, Nisan?"

"Kızmam ama merak ederim."

"İyi olacağım," diye gülümsedim bu sefer. "Sütlaç ve Tarçın'la ilgilenirim. Sonra diğerleriyle. Sağ olun, dolabı da doldurdunuz, evimi de ısıttınız. Daha ne diyeyim ki?"

Gamze abla saçlarımı sevdi. "Sen gülümse. Hatice nine de böyle olsun isterdi. Güğümlere su doldurdum ben, güzel bir banyo yap, tamam mı? Üşütme, hastalanma sakın. Akşam arayacağım tekrar, sabah da geleceğiz yine."

"Zahmet etmeyin, gözünüzü seveyim," dedim dudaklarımı ıslatıp çekerek.

Nisan kaşlarını çattı. "Bak kızım, seni tokat manyağı yaparım artık!"

"Tamam ya!"

Nisan kaşlarını çatmayı bıraktı. Gamze abla ve Nisan gittikten sonra ben de odama girdim. Hazırlanmaya başladım, ninemin yanına gidecektim. Toprağından öpecek, kalbimi verecektim. Unuttuğum bir şey daha vardı. Melih'i hiç arayamamıştım. Telefonumu elime aldım. Numarasını tuşladım.

Telefonu kapalıydı.

Kaşlarımı çattım ve telefonumu kulağımdan çektim.

Şarjı bitmiştir belki diye düşündüm. Kendi şarjımın az kalmasını hiçe sayarak üzerime kabanımı geçirdim. Saçlarımı taradım güzelce, açık bıraktım. Ninem saçlarımı çok severdi. Eldivenlerimi de giydikten sonra biraz para alıp cebime koydum.' Sobanın altını kapattım, pencereleri ve diğer tüm odaları kontrol ettim.

Evden çıkarken her odayı kontrol ederken ninemin artık olmadığını bir kez daha anladım.

Anahtarı alıp kapıyı kilitledim ve evden ayrıldım. Mezarlık çok uzakta değildi, hava çok kararmadan gider gelirdim zaten.

On beş dakika boyunca yürüdükten sonra mezarlığa girdim. Öyle sessiz, öyle soğuktu ki kendimi yaşayan bir ölüymüşüm gibi hissettim.

Ninemin mezarı, anne ve babamın yanındaydı.

Ben de ölünce onların yanına mı gömülecektim?

Önce anne ve babamın mezarının başında durdum. Dua ettim fakat ağlayamadım. Onların yokluğuna alıştığım için artık gözyaşları akmıyor, buruk bir tebessüm oluşuyordu yüzümde. Fakat ninemin mezarının başında durduğumda kendime söz verdiğim ne varsa serbest bıraktım. Usul usul süzüldü gözyaşlarım, hiç hıçkırmadım. Kalbim sıkıştı ama kendimi boğmadım. Ninem için, anne ve babam için yapabileceğim tek şey dua etmekti. Her gece dualarımdaydı ikisi de ama artık bana dua eden ninem yoktu, ben onun için dua ediyordum.

Biraz toprağını sevdim. Konuşmadım. Sadece toprağını severek kirpiklerimin ıslanmasına müsaade ettim.

Hava iyiden iyiye kararırken gitmem gerektiğini fark ettim.

Nasılsa yarın bir daha gelecektim. Ertesi gün bir daha, sonra bir daha ve bir daha... Bir dahalar benden bıkana kadar devam edecektim.

Ellerim cebimde evin yolunu tuttum. Kümese girmem gerekiyordu. Dost'u beslemeli, Sütlaç ile Tarçın'a ot vermeliydim. Anahtarımla evin kapısını açtım. Hava kararmış olsa bile dediğim her şeyi yaptım. Besledim onları. Sevdim.

Hava tamamen karardığında sobanın altını açtım. Kömür hâlâ yanmaya devam ediyordu, gece boyunca bana yeterdi. Sessizce penceremin önündeki yerimi aldım. Ellerimi çenemin altına koyarak dışarıyı izlemeye başladım. Melih hâlâ aramamıştı, telefonu da kapalıydı. Endişeyi çağırmak istemesem de ister istemez geliyordu peşimden. Suçum değildi.

Bir ninni işitircesine dalıp giden gözlerim dakikalar sonra bir arabanın sesiyle açıldı. Toparlandım. Pencerenin önünden geçen kişi Adem Bey'di. Huzursuzlanarak ayaklandım ve üzerime uzun bir hırka alıp odadan çıktım. Çok geçmeden

kapıyı çaldı. Derin bir nefes alıp vererek kapıyı açtım ve olabildiğince geride durarak, "Buyurun?" diye mırıldandım.

Adem Bey uzun boyuyla karşımda dikilmiş, gözlerinde bir imayla bana bakıyordu. Ellerinde de poşetler vardı. Alışveriş yapmıştı. Onları bana uzatmadan kaldırıp indirdi. "Yasemin... Ben bunları senin için aldım. Belki ihtiyacın vardır diye."

"Gereği yoktu," dedim kuru bir sesle. "İhtiyacım yok benim."

"Olsun, yine de alır mısın?"

"Alamam," diye konuştum. Bunu sevmemiştim. Cenaze evine bir şeyler getirilirdi ama bu abartıydı. Ben bunun altındaki imayı anlayabilecek kadar biliyordum her şeyi. "Kusura bakmayın, bunlar çok fazla."

"Biraz çay, şeker ve bisküvi var. Çok değil ki," dedi sakince. "Lütfen, al bunları."

"Sizi kırmak istemem ama alamam, anlayın beni. Çok fazla gelir zaten bana onlar. Ben iyiyim böyle."

"Ama aldım artık."

"Bir şey olmaz, kendiniz kullanırsınız," dedim. "Gerçekten teşekkür ederim ama onlar çok fazla."

Adem Bey üstelemedi, kafasını eğdi ve elindeki poşetleri içeri duvarın dibine bıraktı. Gözlerimi bile deviremedim. Neden bu kadar ısrarcıydı anlam veremiyordum.

Doğrulduğunda ona ifadesizce baktığımın farkında bile değildim. "Sen nasılsın?" diye sordu sonra sessizce. "Daha iyi misin diye sormak istemiyorum ama daha iyi olacağını ümit ediyorum."

"Daha iyi olacağım," derken kollarımı göğsümde toplayarak birleştirdim. "Size de tekrar teşekkürlerimi iletiyorum. Ninemi hastaneye yetiştirdiğiniz için."

"İnsanlık vazifemdi," diye gülümsedi sakince. "Keşke elimden çok daha fazlası gelseydi."

Keşke...

"Üzerime vazife değil ama gelip giden akrabaların var mı?" diye sordu. "Burası biraz daha uzak olduğundan ve yalnız kaldığından böyle konuşuyorum yanlış anlama."

Asla açık vermedim. Çabucak kafamı sallayarak, "Evet," dedim. "Akrabam var, zaten yalnız da değilim. Biliyorsunuz, erkek arkadaşım var, buraya gelecek. Yalnız değilim yani. Hem yalnız olsam ne olacak ki? Kendime yeterim ben."

Kendini geri çekti fakat bu fiziksel değildi. "Anladım. Ben sadece seni düşündüğüm için böyle söyledim, kötü bir maksadım yoktu."

"Zaten nasıl bir maksadınız olabilir ki?" diye sordum.

Sustu. Sıkıntıyla iç geçirdim. "Sütlaç da birkaç güne doğum yapar."

"Onu bekliyorum," diyebildim.

"Doğum yaparken beni arayabilirsin," dedi. "Yardıma ihtiyacın olacaktır."

"Bakalım. O gün bir gelsin de kazasız belasız."

Gidin artık demek istiyordum ama kabalaşamıyordum da. Sıkıntıyla soluk alıp verdim, bunu fark etti ve bu sefer fiziksel olarak bir geri adım attı. "Ben gideyim o zaman. Bir şeye ihtiyacın olursa beni arayabilirsin. Elimden ne gelirse yapmaya çalışırım, Yasemin."

"Tabii," dedim uzatmadan.

"Kendine iyi bak, görüşürüz."

"Siz de," dedim kelimelerin üzerine bastırarak.

Adem Bey gittikten sonra büyük bir yükten kurtulmuş gibi omuzlarımı düşürdüm. Kapının ağzındaki poşetlere baktım. Onlara ihtiyacım yoktu ama atamazdım da. Ben de başka bir ihtiyaç sahibine verirdim öyleyse. Poşetlerin içine dahi bakmadan onları aldım ve mutfağa götürüp bir köşeye bıraktım. Aç değildim ama hâlsizdim. Dolabın kapağını açtım. Tencerelerin içinde Gamze ablanın yaptığı yemekler vardı fakat ben

ninemin çorbasını ısıttım. Sobanın üzerinde ısıttığım çorbayı bir tabağa aldım ve içine ekmek doğrayıp güzelce yedim.

Karnım doyduktan sonra yine penceremin kenarına oturdum. Yanımda birkaç kitap vardı ama yüzlerine dahi bakmıyordum. Kafam başka yerdeyken oraya yeni bir şeyler giremezdi zaten.

Saatler geçti. Gamze abla ve Nisan'la konuştum.

Saatler geçti. Melih'in telefonu hâlâ kapalıydı.

Saatler geçti. Uyuyacaktım ama uyuyamayacağımı biliyordum.

Elimi kalbimin üzerine koydum. Tavana baktım. Sobanın ateşi ve ışığı tavana yansırken dudaklarımın kıvrılmasına müsaade ettim. Kalbim ısınmıştı birdenbire. Günler sonra ilk kez ısındığımı fark etmiştim.

Ta ki gecenin bir yarısı telefonuma gelen mesaj sesini işitine dek.

"Melih sana bir daha gelmeyecek çünkü o ne sandığın kişi ne de beklediğin..."

-Tibet Şahiner

XVIII. BÖLÜM

Yitirilenler

♪

Pinhani - Bilir O Beni

İnsan ne zaman gülmeye çalışsa hayat acı bir şaka yapıyor ve dudaklardaki tebessümleri siliyordu.

Zaten gülmüyordum ki, neden daha çok acıtmak istediniz beni?

Gecenin bir vakti aldığım mesajla ekrana bakakaldığımda bunun bir kâbus olduğunu düşündüm fakat değildi. Gözlerimi ovuşturarak doğrulduğumda dağılmış saçlarımı umursamadan arkaya savurarak mesajı birkaç defa daha okudum. Ayaklandım. Yatamadım. Tekrar okudum. "Melih sandığın kişi değil," diye dışıma taştı içime yara vermeye başlayan kelimeler. "Melih gelmeyecek..." Ne demekti bu? Nasıl bir girdaptı böyle?

Mesajı gönderen Tibet Şahiner'di. Bu kişi Melih'in abisiydi.

Melih bana ondan çok az bahsetse de aralarının hiç iyi olmadığını biliyordum. Gecenin bu vakti neden böyle bir mesaj atmıştı ki bana? Niye? Saate baktığımda çok geç olduğunu gördüm fakat bu çocukla bir an önce konuşmalıydım. Bir mesajla neye inanacaktım sanki? Üstelik onunla konuşmadan önce Melih'le konuşmam gerekti.

Onu aradım fakat telefonu kapalıydı.

Hiçbir şekilde ona ulaşamıyordum.

Bir anda kaçan tüm uykularım beni müthiş bir korkunun içine düşürmüştü. Sağıma ve soluma bakındım. Konuşabileceğim, korkumu paylaşabileceğim birini aradım ama bulamadım. Yalnızsın işte, Yasemin. Arama kimseyi çünkü tek başınasın.

Sedire oturdum ve üzerime bir yorgan çekerek pencereden dışarı baktım. Hava kapkaraydı ve neredeyse hiç yıldız yoktu. Ufak da olsa bana ışık sağlayacak hiçbir şey yoktu. Yalnızlık bir kanser gibi vücuduma yayılmaya başladığında kafamı sedirin başlığına yasladım ve gözlerimi belli bir noktaya sabitleyerek iç çektim. Neye üzüleceğimi, neye şaşıracağımı bile şaşırmıştım. Ağlamak fayda sağlamıyordu fakat hüznü kovalıyordu gözlerim. İçimdeki o güzel mevsim ölmüştü artık.

Sabahın ilk ışıklarına kadar uyuduğumu hatırlamıyordum fakat gözlerimi araladığımda odanın için epey aydınlıktı. Uzandığım yerden doğrulmaya çalıştığımda belimdeki ağrı, yüzümde kocaman bir ekşimeye sebebiyet verdi. Yatağımda olmadığım için her yerim tutulmuştu. Zar zor doğruldum, saate baktım. Dokuzu geçiyordu. Tibet denilen çocuğu aramalıydım. Onunla konuşmadan hiçbir şeyi rahata erdiremezdim. Bununla nasıl yaşayabilirdim?

Üzerimdeki yorgandan kurtulup ayağa kalkarak elimi belime koydum. Odanın içi de bir hayli soğuktu. Sakince fakat içimdeki kuru hislerle odadan çıkıp dış kapının yanında duran odun kovasını kavradığım gibi içeri girdim. Birkaç odunla sobayı yaktıktan sonra yorganları topladım. Yaşayan bir ölüydüm sanki. O kadar mutsuz, o kadar suskundum ki şimdi arayıp biriyle konuşmaya hâlim yoktu.

Canım hiçbir şey istemiyor, sadece acıyı hissetmeyen bir insan olmak istiyordum çünkü son zamanlarda hissettiğim tek duygu acıydı. Bundan başka bir tadı almıyordu ruhum.

İçeride biraz ısındıktan sonra telefonumla uğraştım. Defalarca kez Melih'i arasam da hiçbir şekilde onunla iletişim kuramıyordum. Odanın içinde gezdim. Yetmedi, kapıya çıktım ve yollara baktım. Melih'in adımlarını bekledim ama gelmedi. Melih gelmemişti. *Geleceğim demişti.*

Kalp kırıklığı ruhumun beslendiği bir his olmaya başlayınca gücümü ve cesaretimi toplayarak gece bana mesaj atan kişiyi aradım. Tüm kapıları kapatıp pencere kenarındaki yerimi aldım, yüzümü bahçeye çevirerek telefonu kulağıma götürdüm.

Çalıyordu.

Kalbim öyle sert ve hızlı atıyordu ki bu hiç de iyi şeyler duyacağım manasına geliyordu.

Telefon açıldığında yutkunamayıp dudaklarımı ısırdım. Karşı taraftan bir erkek sesi işittim. "Alo?" Sesi oldukça gençti ve toktu. Melih'in sesinden daha kalındı.

"Ben Yasemin," dedim bekletmeden. "Ki siz zaten kim olduğumu biliyorsunuz."

Bir rahatlama sesi işitir gibi oldum. "Yasemin... Elbette biliyorum."

Kaşlarımı çattım, aklımdaki tüm soru işaretlerini düzgün bir cevap almadan gideremeyecektim. "Siz Melih'in abisiydiniz, değil mi?"

"Evet. Üvey abisi."

"Nerede o? Ona ulaşamıyorum."

"Normal," diye mırıldandı. "Melih'e ulaşamazsın."

"Bu da ne demek?" diye ekşidi yüzüm, kalbim usul usul sıkışmaya başlıyordu. "Siz onun nerede olduğunu biliyor musunuz peki?"

"Melih burada değil," dedi hızla. "Onu mu bekliyorsun yoksa?"

"Biz konuşmuştuk onunla," diye salladım kafamı. "Gelecekti."

Güldü. "Gelmeyecek, Yasemin."

"Ne demek gelmeyecek?" diye sordum ve sertleşerek tavrımı ortaya koydum. "Bakın, günlerdir ondan haber alamıyorum. Başına bir şey mi geldi? İyi mi o? Hasta mı? Bana bir şey söyleyin, lütfen!"

"Sakin olur musun?"

"Hayır, olamam," dedim net bir dille. "Ben şu an hiç sakin olamam." Karşı taraftan bir ses gelmeyince devam ettim. "Gece bana attığınız mesaj, o neyin nesiydi? Melih, sandığın kişi değil derken neyi ima ettiniz?"

"Yasemin," diye iç geçirdi rahat ama sıkıntılı bir şekilde. Bunu nasıl başarıyordu bilmiyordum ama beni işin içinden çıkılmayacak bir hâle sokmaya çalışıyordu. Ona inanmam

için zorluyor fakat ona güvenmem için uğraşmıyordu. "Melih burada değil. Birkaç gün önce evi terk etti, daha doğrusu babam onu evden kovdu. Yanına geleceğini falan sakın düşünme çünkü gelmeyecek. Onu çok iyi tanıyorum. Melih'i boşuna bekleme."

"Size neden inanayım ki?"

"Başka şansın mı var?"

"Tabii ki var. Melih'le konuşmadan sizin hiçbir sözünüze inanmam. Lütfen bana doğruyu konuşun. Melih nerede?"

"Sana neden yalan söyleyeyim ki? Benim bundan ne gibi bir çıkarım olacak? Seni doğru düzgün tanımıyorum bile fakat telefonunda gördüğüm kadarıyla en çok irtibat kurduğu kişi sensin ama bitti, Yasemin. Melih böyledir. Allah bilir sana aile sıkıntılarından bahsetmiş, benimle arasının iyi olmadığını söylemiştir. Sana, tek ailem sensin tarzı cümleler kurdu mu?"

"Hayır," dedim hızla.

Sustu. Ben konuştum. "Siz onun ailesi değil misiniz? Bana neden bunlardan bahsetsin? Madem tek ailesinin benim olduğumu kendi ağzınızla iddia ediyorsunuz, neden onu sevmiyorsunuz?"

"Bizim onunla bir sorunumuz yok," dedi düz bir sesle. "Ama o sandığın kadar sakin ve iyi bir insan değil. Sen onu ne kadardır tanıyorsun ki? Onun geçmişi, dünü, bugünü hakkında ne kadar bilgiye sahipsin?"

"Belki biliyorum, belki bilmiyorum," dedim acılarımı dondururken, aklımı çelmeye çalışan başka şeyler vardı. Dik durmalıydım. "Fakat ben Melih'e güveniyorum, tamam mı? Sadece onun nerede olduğunu merak ediyorum. Lütfen, ona ulaşabilmem için bir numara verin."

"Ona ulaşamazsın," dedi açıkça. "Ona artık kimse ulaşamaz. Babam elindeki her şeyi aldı."

"Neden? Ne yaptı da onu gözden çıkarabildiniz? Ne yaptı size?"

Duraksadı. Beni bekletirken nefesimin buna daha ne ka-

dar dayanacağını bilemiyordum, söylediği şeylere inanasım gelmiyordu. Melih gelecekti. Ben biliyordum. Ben inanıyordum ona.

"Bak, Yasemin..."

"Bana tek bir sebep söyleyin!"

Tekrar konuştuğunda sesi bir ok oldu ve söylediği şey yaydan çıkıp kalbime saplandı. "Melih kendi kardeşini öldürebilen bir insan. O, bir katil!"

Gözlerim iri iri oldu, ağzımın içine bir avuç tuz doldu. Ne? Ne duymuştum ben böyle? Kulaklarımın işittiği bu sertlik de neyin nesiydi? Telefonu kavrayan parmaklarım bollaştı; irileşen gözlerimi kısıp, tuz dolan ağzımı boşaltarak gülmeye başladım. Her saniye daha çok güldüm. Hayır, bu yetmedi. Kahkahalar attım. Gözlerimden yaş geldi, öylesine güldüm. Hayatımda hiç bu kadar gülmüş müydüm?

"Bu," dedim gülmeye devam ederken. Gözlerimdeki ıslaklığı hissediyordum ama gülmeyi bırakamıyordum. "Çok komik. Bunun ne kadar komik bir şaka olduğundan haberiniz var mı? Siz neden gülmüyorsunuz? Komik bence, siz de gülün."

"Şaka yapmıyorum!"

"Yapıyorsunuz!"

"Sakin ol ve gülmeyi bırak," diye emrettiğinde duraksadım. Gülüşlerim havada kaldı, gözlerimin torbasında toplanmış gözyaşlarına dokunamadım bile. İçime müthiş bir ürperti doldu, yutkunmak boğazımı tahriş etmeye başladı. Tibet Şahiner, telefonun diğer ucunda benim duygularıma şekil veriyordu. Beni yönetmeye çalışıyordu. "Sana şaka falan yapmıyorum. Kıştan nefret eder, bunu söylemiştir. Sana kendinden bahsetti mi hiç? Sana kendini ne kadar anlattı? Haydi, inkâr et, Yasemin! Bunları demediğini söyle! Söyleyemezsin! Anla artık, burada senin iyiliğin için konuşuyorum. Melih'ten kurtulduğun için mutlu olmalısın çünkü o artık kendine bile mutluluk veren biri değil."

"Siz," diye kıstım gözlerimi ayağa kalkarak. "Bunları bana nasıl söylersiniz? Onun gözlerinin içine baktınız mı hiç? Yeşil

gözlerindeki derinliği gördünüz mü? Elleri hep sıcacık olur, bir katilin teni böyle midir sahiden? Yüreği ya da... Öyle yumuşak, öyle sıcak ki hep oraya dokunmak istemişimdir. Bakışı, gülüşü... Bunlar sahiden bir katile ait hisler mi? Hangi katil bu kadar iyi rol yapabilir?"

"Seni anlıyorum, bana inanmıyorsun..."

"İnanmıyorum ve inanmayacağım da."

"Çok pişman olacaksın."

"Olurum ya da olmam, bu kandırılmaktan daha beter değil."

"Seni kandırmıyorum," dedi inatla. "Sana şu vakte kadar gördüğün, duyduğun tüm yalanlara karşı gerçek bir şeyle geliyorum. Melih'in hayatı bahsettiği hayat değil."

"Peki ya arkadaşları?"

"Onlarla konuşmayı bıraktı."

Karşılık vermedim. İşittiğim onca şeye inat kalbim ve aklım tek bir kişi için hazırdı.

"Babam ona defalarca kez şans verdi ama o bunu anlamadı. Babam kendi evladını öldüren oğluna şans verdi ama Melih iyilikten anlamayan biri."

"Onu, sizden daha iyi tanıyorum," dedim. "Belki doğru söylüyorsunuz ama ben onunla konuşmadan bunlara inanmayacağım. Bekleyeceğim. Bana yapacağı bir açıklama olmalı, bana bir şeyler söylemek zorunda."

"Boşuna bekleyeceksin. Hayatına bak ve vaktini Melih için tüketme. Buna değmez. Sakın kalkıp İstanbul'a gelme, o artık bu şehirde de değil. Biliyorum, çok kötü hissediyorsun ama bunu Melih adına ben yapıyorum, senin için. Kendine temiz bir sayfa aç ve onu unut. Melih asla sana gelmeyecek."

Benim defterimde kendime temiz bir sayfa açacak kadar yaprak kalmış mıydı sahiden?

Üstelik bir sonraki sayfaya nasıl geçilirdi ki? Daha yazdığım satırların mürekkebi kurumamıştı.

Derin derin nefes aldım, bayılacak gibiydim ama bunu karşı tarafa asla belli etmedim. "Ben bu hissin gerçek olduğunu ve onun er ya da geç beni bulacağını biliyorum. Bekleyeceğim. Sonunda hayal kırıklığı yaşayacak olsam da bekleyeceğim. Melih'i biliyorum, onun iyi biri olduğunu da. Onun kalbindeyken nereye giderse gitsin beni yanında götüreceğini de." Yutkundum. "Lütfen, beni bir daha aramayın ya da mesaj atmayın. İyi günler."

Telefonu kapattığım gibi tutunacak bir yer aradım, düşecektim. Dakikalarca kendimi idare etsem de bunun bu kadar fazla olacağını tahmin edemedim. Şaka da olsa yalan da olsa söylenen şeyler hafif değildi. Melih'in katil olduğunu söylemişti. Buna inanamazdım ki. Katiller insanları korkuturdu. Soğuk olurlardı, gözlerinin içlerinde acımasızlık var olurdu fakat Melih bunlardan öyle uzaktı ki... O benim masalımın beyaz atlı prensiydi. Ben ondan başkasına inanmaz, güvenmezdim. Zaten bu hayatta kaç kişim kalmıştı ki?

Beni bırakmazdı o.

Gelecekti, biliyordum.

Bugün değil, sonraki gün de değil. Haftalar, aylar sonra olsa bile gelecekti.

Onu bekleyecektim çünkü o buna değerdi.

Çünkü beni sevdiğini, bana kıyamadığını biliyordum. *Yasemin'im* derken titreyen sesinden tanıyordum onu. Melih gitmezdi, bana gelecekti.

Kendi kendime yazdığım satırlar bana ayakta kalmaya devam etmem gerektiğini söylüyordu. Söylenilenleri sindirmem gerekiyordu fakat inandığım biri vardı. İnsanın inandığı biri olmadan geçirdiği hayat, elinde pusula olmadan bilmediği bir yolda yürümesine benzerdi. Sadece yürür fakat yolun sonunda ne ile karşılaşacağını bilemezdi. Ben yolun sonunda onu görüyordum. İnandığım kişiyi. *Melih'i.*

Kahvaltı yapmadım, bir bardak su içtim ve elime telefonumu aldım. Bir şeyler yapmam gerekiyordu. Kafam öylesine

karışıktı ki. Ellerim titriyor, gönlüm içini ferah tut diye bağırıyordu. Ne yapacaktım? Kimi arayacaktım? Kiminle konuşacaktım sanki?

İnternetim bitmek üzereydi, çok az kullanabilirdim, yapacağım şeye yetmesi gerekiyordu. Melih'in arkadaşı Ufuk'u *Instagram*'dan bulup yazdım. Henüz görmemişti, onu beklemek yerine bir şeylerle uğraşmaya başladım fakat ne yaparsam yapayım iyi gelmeyecekti. Dışarı çıktım. Sütlaç ve Tarçın'ı besledim. Kümesten birkaç yumurta alıp tekrar içeri girdim. Elim telefona uzandı, bir bildirimin olduğunu gördüm.

ufuksaricinar: *Melih ile bir süredir irtibatı kestik. Nerede olduğunu bilmiyorum.*

Kaşlarımı çattım. Tibet Şahiner bu konuda haklı mı çıkmıştı?

yasemin duman: *Peki, en son ne zaman görüştünüz? Okulda mesela, hiç görmedin mi?*

ufuksaricinar: Üç ay falan oluyor. Zaten son zamanlarda okula da gelmiyordu.

yasemin duman: *Nerede olabileceği hakkında bir fikrin var mı?*

ufuksaricinar: *Bilmiyorum. Melih kötü bir çocuk değildir, aklı başında ve efendidir. Sen zaten biliyorsun ama artık ne yaşandıysa bizimle konuşmayı bıraktı. Kendi bilir.*

yasemin duman: *Tibet Şahiner'i ne kadar tanıyorsun?*

yasemin duman: *Kusura bakma, seni de böyle meşgul ediyorum ama çaresizim. Ona ulaşabileceğim tek kişi sensin.*

ufuksaricinar: *Sorun yok.*

ufuksaricinar: *Tibet, Melih'in babasını yani İsmet Bey'i Melih'ten kıskanan bir çocuktur. Az çok tanırım yani onu. Biraz kıl biridir, Melih'le de araları hiçbir zaman iyi olmadı.*

ufuksaricinar: *Neden sordun ki onu?*

yasemin duman: *Bana Melih hakkında bir şeyler yazdı da.*

ufuksaricinar: *Ne gibi şeyler?*

yasemin duman: *Melih'in asla göründüğü gibi biri olmadığını ve onun beni terk ettiğini söyledi. Evi de terk etmiş güya,*

daha doğrusu babası kovmuş. Bilemiyorum, ona inanmak istemiyorum.

ufuksaricinar: *Melih rol yapmaz. Kabul, duygularını açıkça yüzüne vurmaz ama kötü biri değildir. Bizimle konuşmamayı o istediği hâlde kendin bilirsin deyip yol verdik ama arkasından yalan söylemem. Bilmediğin, bizim de bilmediğimiz şeyler olabilir, bu hayatta herkesin bir sırrı vardır.*

yasemin duman: *Ona nasıl ulaşırım bilmiyorum.*

ufuksaricinar: *Okuldakilere sorar, sana dönüş yaparım.*

yasemin duman: *Teşekkür ederim. Elimden gelen tek şey bu zaten.*

ufuksaricinar: *Bu arada, vaktiyle çok saygısızca davrandım sana. Özür dilerim.*

yasemin duman: *Önemli değil.*

ufuksaricinar: *Bir haber alırsam sana dönüş yaparım.*

yasemin duman: *Tekrar teşekkür ederim. İyi günler.*

ufuksaricinar: *Sana da iyi günler.*

"Ben kalbime inanıyorum," diye fısıldadım kuru bir sesle ama iyi hissetmiyordum kendimi. Öyle büyük bir boşluktaydım ki canım nineciğimin yasını bile tutamadan Melih'in yokluğuyla ve onunla ilgili konuşmalarla sınanıyordum.

Telefonumu kapatıp mutfağa gittim. Dolabı açtım. Biraz yiyecek vardı ama hiç iştahım yoktu. Sonra Adem Bey'in getirdiği poşetleri gördüm. Onları ihtiyaç sahibi olan insanlara vermeliydim.

Ah Yasemin, bir gün çok şeye ihtiyacın olacak, farkında mısın?

Üzerime bir şeyler geçirdim ve poşetleri elime alıp evden ayrıldım. Motosikletim yapılmıştı ama ben yürümeyi seviyordum. Hem motosiklet kullanırken daha çok vaktim artıyordu. Evde tek başıma kalmaya alışmak kolay olmayacaktı. Kasabadaki camiye yakın bir yerde oturan, annesine bakmak zorunda olan iki kardeşe elimdekileri poşetleri verdim. İçeri girmedim fakat bana öyle bir baktılar, öyle bir gülümsediler

ki kimsesizliğime rağmen sanki bu dünyada çok kimsem varmış gibi hissettim. İki çocuğun gözlerindeki masumiyet ve minnet bana güç vermişti.

Kalbimde hafif bir ağrıyla ninemin mezarına gittim yine. Sanırım sürekli ona gelecektim. Mezarlıktan içeri girince önce anne ve babam için dua okudum, sonra ninemin yanına gittim. Gözlerim dolu dolu toprağına baktım, ayaklarım acısa da aldırış etmeden eğilerek bir miktar toprağı avucumda topladım. "Sensiz geçirdiğim günlerin sayısı artıyor, nineciğim," diye başladım fısıldamaya. "Fakat sensiz yaşamaya alışamadım. Alışamamaktan korkuyorum. Bazen bu yaşadıklarım şaka geliyor, kendimi hâlâ rüyadayım sanıyorum ama sonra uyanıyor ve ağlıyorum. Gözyaşı yalan olur mu, nine? Göğsümü parçalayan bu ağrı yalan olur mu hiç? Her şeyi çok hissediyorum. Ben seni çok özlüyorum." Saf saf gülümsedim. "Tek başıma yaşamayı öğrenebilir miyim sence? Gamze ablamlar beni yalnız bırakmıyorlar sağ olsunlar ama bilirsin ki asıl yalnızlık insanın içinde yerini asla dolduramadığı boşluklardır." Duraksadım. Ne kadar üşüdüğümü bir kez daha anladım. "Benim içim boşluklarla dolu ve çok yalnızım, ninem. Yalnız değilim ama yalnızım işte. Sen benim boşluklarımı kapatırdın hep." Sesim titrerken gözlerimden bir damla yaş düştü. Saçlarım rüzgârda esmeye başladı, gözlerimi kapattım ve kirpiklerimin ıslanmasına müsaade ettim. "Nineciğim... Aramızda kalsın ama ben hiç iyi değilim. Ben çok kötüyüm, ben çok mutsuzum, nine. Nasıl yaşanır, nasıl devam edilir bilmiyorum. Dipteyim, nasıl yukarı tırmanacağımı bilmiyorum. Korkuyorum, çok korkuyorum nine. Ben bu hayatı nasıl kabullenirim bilmiyorum."

Gözyaşlarım serbest ve hür kaldığında hayatımın sonuna kadar hep ağlayacağımı düşündüm. Bir daha hiç gülemeyeceğimi ve mutlu olamayacağımı düşündüm.

Annem, babam ve ninem yoktu.

Tektim. Bir başımaydım. O evin içinde gezen, nefes alan tek kişiydim.

Titreyen ellerimle gözyaşlarımı silerken dudaklarımı ısırdım. Ağlamak istemiyordum ama dayanılmıyordu ki, güçlü kalınmıyordu.

"Fakat geçecek diye ümit ediyorum çünkü ben senin torununum, senin kızınım," dedim titrerken. Sonra gülümsemeye çalıştım. "Şimdi eve gidip kendime patates kızartacağım. Senin yaptığın çorbayı iki üç dilim ekmekle yedim ama çöreğini bitirmek istemiyorum, ne kadar geç yersem o kadar yanımda olursun diye düşünüyorum."

Avucumdaki mis kokulu toprağı usulca ninemin üzerine örttüm. Bırakın ben üşüyeyim, o hiç üşümesin. Annem ve babam da hiç üşümesin. Ben iyi olacağım ya da olmayacağım, önemli değil ama onlar hep iyi olsunlar.

Buruk, yorgun bir şekilde mezarlıktan çıktım. Hava henüz kararmamıştı. Eve gitmeden evvel Melihlerin yazlığına bakacaktım. Belki gelmişti ve oraya gitmişti. Bunu öğrenmem gerekiyordu. Hayatım çok garip bir noktadaydı ve ben bu işin içinden sadece kalbime sığınarak çıkacaktım. Tabii, aklımı kaybetmezsem şayet.

Ellerim cebimde yazlığa geldim ama ne bahçede ne de evde kimseyi göremedim. Hem Melih gelmiş olsa ilk bana uğrardı, onu beklediğimi biliyordu. O beni bekletmeyi sevmezdi ki.

Ümidimi yitirmeden eve geldim. Dostlarımın karnını doyurdum ve kendi karnımı doyurmak için evime girdim. Sessizce yemeğimi hazırladım ve sessizce yedim.

Anlamıştım artık, *sessizlik yalnızlığın kardeşiydi.*

Bir Hafta Sonra

Günler geçiyordu ama nasıl geçtiğini bana sorarsanız buna düzgün bir cevap veremezdim. Yavaş, sancılı ve çaresizlik içinde ilerliyordu. Kabul, daha iyiye gidiyordum ve bunu

başaracaktım. Her gün ninemi, annemi ve babamı ziyaret ediyordum. Onlara gün içerisinde yaptığım şeylerden, azıcık da olsa yaşadığımız güzel anılardan bahsediyordum. İnsanlar delirdiğimi düşünebilirdi ama ben de aklımın başında olduğunu savunmuyordum ki.

"Sütlaç ne zaman doğum yapacak?" diye sordu Nisan çayını yudumlarken.

"Bugün ya da yarın geliyor pamuğumuz," dedim tebessümle.

O da gülümsedi. "Pamuğumuz."

"Ninem yaşasaydı onunla büyütecektik, sarıp sarmalayacaktım onu."

"Bunu yine yapacaksın, Yasemin," diye baktı gözlerime oturduğu yerden.

Kafamı ağır ağır salladım, dudaklarımı ıslatıp Nisan'a çevirdim yüzümü. "Ninemin yedisi geliyor Nisan. Onun için Kur'an okutup ihtiyaç sahiplerine biraz para vermek istiyorum fakat tek başıma yapamam. Gamze abla bu konuda bana yardım edebilir mi acaba?"

"Tabii ki eder," dedi Nisan yumuşacık bir sesle. "Hem annem de Hatice nine için yemek dağıtacak. Sakın endişe etme bu konuda."

Gözlerimin arkasındaki pınar dolduğunda onu taşırmamaya çalıştım. "İyi ki varsınız. Gerçekten, siz olmasanız ben ne yapardım bilmiyorum."

"Asla yalnız değilsin," dedi Nisan tebessümle. "Hiçbir zaman da yalnız olmayacaksın, güzelim benim."

Gülümsedim.

Nisan duraksadı. "Fakat senin ne kadar paran kaldı ki? Yasemin, eğer..."

"Var daha," dedim sözünü keserek. "Ninemin emekli maaşının bir kısmını saklardık hep, ninem banka gibi kadındı zaten. Sandık altındaki beyaz mendilinin içinde biraz para var. Hem ben de süt ve yumurta satıyorum. Birkaç güne de iş bakacağım kendime."

"Yasemin, kendini zorlama," dedi Nisan. "Sana yardımcı olacağımızı biliyorsun."

"Elbette biliyorum ama bunları yapmak beni gocundurmaz ki. Hayata devam etmek için yapmalıyım." Omzumu silktim. "Hem çok para harcayan biri değilim ki, elektrik faturalarım da az gelir zaten. Ben başımın çaresine çok güzel bakarım."

Nisan dokunaklı bakışları ve titrek ses tonuyla, "Ah Yasemin," diye baktı gözlerimin içine. Yüreğim sıkışıyordu ama bunu belli etmekten kaçınıyordum. Sessiz geçen birkaç dakikadan sonra Nisan çayına batırdığı bisküvisini ağzına attı, kaşlarını çatarak dudaklarını yaladı. "Peki ya Melih? Ondan bir haber yok mu hâlâ?"

"Yok," diyebildim fısıltıyla.

"Nerededir, nereye gider bu çocuk? O Tibet denilen çocuğun söyledikleri doğru olabilir mi acaba, bunu hiç düşündün mü?"

"Ona inanmıyorum ki," diye konuştum. "Ben tanımadığım birinden gelen bir mesaja inanamam. Ben kalbimdekine inanırım, Nisan."

"Ya doğru çıkarsa?"

"Çıkmayacak, biliyorum."

"Ne vakte kadar bekleyeceksin?"

"Ben beklerim," dedim sobadan kendi yansımamı izleyip gülümserken. "Oturduğum yerde hiçbir çaba sarf etmeden onu beklemek bana zarar verecek değil ya."

"Çaba sarf etmemek mi?" diye sordu Nisan dik bir sesle. "Vaktin ne peki? Sonu nereye çıkacağı belli olmayan umutların ne olacak? Ya pişman olursan? Ya çok üzülürsen, o zaman ne olacak?"

"Ben zaten çok üzgünüm," dedim kırgın bakışlarım Nisan'ın çehresine toplanırken. "Baksana bana, ben zaten çok mutsuzum, görmüyor musun? Melih gelecek, biliyorum. Bir açıklaması olacak bana, bir şey söylemek zorunda. Seviyor beni, ben de onu seviyorum. Başka bir şey var, başka bir durum var, vallahi biliyorum." Yutkundum. "Ha... Eğer ki çok

üzülür ve pişman olursa ona kızmam. Ona kızarsam kendi kalbimi incitirim ve ben artık incinmek istemiyorum."

"Senin artık kırılmanı istemem," dedi Nisan sahici bir tavırla. "Keşke bu hayatta seni incitecek şeyler bana gelse ve ben incinsem. Birazını ben sırtlayabilsem."

Gülümsedim. "Yanımda olarak bundan çok daha fazlasını yaptın, hepiniz yaptınız zaten."

"Ama biliyor musun," dedi gözleri parlarken. "Geleceği görmek gibi süper güçlerim yok fakat sen çok güzel yerlere geleceksin, bunu biliyorum. Hayal ettiğin ne varsa yaşayacaksın. Sen çok mutlu olacaksın."

"Çok mutlu olmak değil derdim," diye içlendim. "Sadece yara almadan yaşamak. Biliyorum, imkânsız ama bunu en aza indirmek de bizim elimizde." Haftalar sonra sesli bir şekilde hayal kurdum, bir yandan da patiklerime dokunuyordum. "Sınav başvurumu yaptım, epeydir ders çalışmıyorum ama artık bir yerden devam etmem gerek. Sonra resim öğretmenliği okuyacağım ve seçmeler var. Ben resim yapmak istiyorum. Resim çizmek, kafamdaki dünyayı resmetmek ama hep burada kalmak istiyorum. Dostlarımla bu evde yaşamak istiyorum. Ne başka bir yer, ne de başka bir memleket. Burada büyüdüm, benim anılarım da, geleceğim de burada."

"Ya bir gün Melih gelir ve siz başka yere giderseniz?"

"Keşke gelse," diye mırıldandım. "İş ya da sağlık konu olmadığı sürece ben burada kalmak istiyorum. Hem ninem, annem ve babam da burada."

"Gitmeni istemem ki," dedi Nisan sessizce. "Gör bak, o okulu kazanacak ve çok yetenekli bir ressam olacaksın. Sergi açacaksın, ileride başka ülkelere gideceksin belki... Sen gördüğüm en güçlü kadın olacaksın, bu senin ruhunda var."

"İnancım kalmamıştı," diye baktım Nisan'ın bana umutla bakan yüzüne. "Artık hiçbir şey yapmak istemiyordum ve bir yanım hâliyle hâlâ isteksiz ve inançsız ama bunu dirilte-bilirim, yeniden hayaller kurmanın mümkün olduğunu biliyorum. Bunu yapmazsam ninem bana çok kızar, onu hayal kırıklığına uğratamam."

"Onu asla hayal kırıklığına uğratmayacaksın."

Bazen inancın bittiği yerden doğar tüm umutlar, ölen bir şeyi değil öldüğüne inandıklarınızdır aslında kül olanlar.

Nisan'ı yolcu ettikten sonra sobanın altını kapattım ve sarı çizmelerimle kalın hırkamı giyerek ağıla doğru ilerledim. Hava soğuk değildi, artık bahara gidiyorduk. Güneş gelmeli ve ben yazıma kavuşmalıydım. Sakin adımlarla ağıla ilerlediğim, çitlerin kapısını açıp içeri girdim. Bir de ne göreyim, *Sütlaç'ın önünde iki tane kuzu.*

"Ne!" diye çığlık attım hem şaşkınlık hem de sevinçle. Yanlarına koşarak, "Allah'ım, siz nesiniz böyle?" diye konuşmaya devam ettim.

Sütlaç, iki tane kuzu doğurmuştu. Minicik bacaklarını kırmış, küçücük bembeyaz bedenleriyle geldikleri yeri sorguluyor gibi bir hâlleri vardı. Sütlaç yavrularını yalarken heyecandan çıkacak gibi olan kalbim bana yaşadığımı hatırlattı. Elim ayağım birbirine dolanmaya başlarken Sütlaç'ın arkasından akan kana baktım fakat bu normal bir durumdu. Sırıtarak, "Yiyeceğim sizi," dedim. "Hemen geliyorum, bekleyin!"

Arkamı döndüğüm gibi koşarak eve girdim. Önce biraz şekerli su hazırladım. Bildiğim kadarıyla böyle yapmam gerekiyordu, ilk kez doğum yapan bir koyunum vardı. Şekerli suyu hazırladıktan sonra da sobanın üzerindeki sıcak güğümü aldım.

Heyecanla ağıla tekrar girdiğimde Sütlaç'ın yavrularını yalamaya devam ettiğini gördüm. Kuzulardan biri tiz sesiyle meledi. Sesi öyle incecik ve tatlıydı ki. Hayranlıkla yanlarına eğilerek tertemiz, şirinlik abidesi kuzularıma baktım. "Siz gerçek misiniz sahiden?" Kalbim çıkacak gibiydi. Bana günler sonra öyle bir mutluluk getirmişlerdi ki. Sanki bir anda kalbimdeki hasadı kaldırmışlar, yerine umut tohumları ekmişlerdi.

Kuzulardan birinin gözlerinin kenarlarının kahverengi olduğunu gördüm. Daha çok sırıttım, bu mutluluk bana tarifsiz hisler vermişti.

Anneleri onlarla ilgilenmeye devam ederken hızla işlerimi hallettim. Bir süre onları Sütlaç ile bırakmam gerekti çünkü annelerinin yanında çok daha iyi olacaklardı ama ben üşümemeleri için onların altına bir sürü saman serdim. Hava çok soğuk olmadığından pek de üşüyeceklerini sanmıyordum. Bir süre sadece onlarla vakit geçirdim, elimden gelse her dakikamı onlarla geçirirdim.

Onları kucağıma almak ve öpmek istiyordum. Koklamak, sevmek ve kırlarda koşmak istiyordum fakat bunun için birazcık bekleyecektim.

Beklemek zaten şu sıra en çok yaptığım şeydi.

Sersem ve mutlu bir hâlde ağıldan çıktığım gibi diğer dostlarıma da uğradım, müjdeyi verip onlarla sohbet ettim. Beni anlamadılar ama duydular, bu da bana ziyadesiyle yetiyordu.

Ama müjdeyi vermem gereken başka birileri daha vardı.

Akşam olmadan mezarlığa gidip geldim. Kalbimde ilk kez tatlı bir ağrıyla gittim oraya. Ağladım ama kederden, acıdan değil mutluluktan çünkü insan sonsuza kadar mutsuz olamazdı ve ben de onları üzemezdim. Ucundan tuttuğum umuduma sımsıkı sarılacaktım. Düşecek, kalkamayacak da olsam pes etmeyecektim.

Eve gelirken bakkaldan biraz ekmek, biraz da zeytin aldım. Alışveriş yapmam gerekiyordu, farkındaydım. Önümüzdeki haftayı da atlatırsam iyi bir iş bulacak, en azından beni ay sonuna kadar idare edecek bir yerde çalışacaktım. Ben ölmemiştim. Bunu bugün daha iyi anladım.

Pamuğum değil, pamuklarım sayesinde.

Bak, yine gülümsedim.

Ta ki kapının önüne gelip, Adem Bey'i ağıldan çıkarken gördüğümde. Onu görünce yüzümdeki tebessüm silindi ve adımlarım yavaşladı. O ise beni görünce gülümseyerek ağılın kapısını kapattı. Karşı karşıya gelerek birbirimizin yüzüne baktık. "Yasemin, tebrik ederim," dedi. "İki tane kuzumuz olmuş."

"Teşekkürler," diyebildim sakince.

"Aslında, bugün daha erken gelecektim," dedi sonra. "Çok zorlanmadın umarım?"

"Ben ağıla gittiğimde zaten doğum yapmıştı Sütlaç, gerekli işlemleri de elimden geldiğince hallettim."

"Evet, baktım, bir sorun görünmüyor."

Kafamı ağır ağır salladım, yüzüme bakmaya devam ederek sıkıntıyla soluk alıp verdi. Bir şeyler söyleyecek gibi bir hâli vardı. "Yasemin, müsaitsen seninle bir şeyler konuşmak istiyorum," dedi. Tavrı kararlıydı.

"Ne gibi şeyler?"

"Bir şeyler işte," dedi sessizce.

Ne söyleyeceğini tahmin ediyordum. Hatta emindim ama onu dinleyecektim. Dinleyecektim çünkü bu son konuşmamız olacaktı.

"Olur," diye salladım kafamı. Elimdeki ekmekleri içeri bıraktım ve kollarımı göğsümde toplayarak kapının önünde dikildim. Adem Bey karşımdaydı, ellerini birbirine bağlamış bana bakıyordu. "Sizi dinliyorum," dedim konuşmasını isterken.

"Yasemin, biliyorum zor bir süreçten geçiyorsun ve şu an hiçbir şey düşünecek hâlde değilsin. Senin mutsuz olmanı istemiyorum ve seni yalnız, mutsuz gördükçe ben de mahvoluyorum."

"Ben yalnız değilim ki," diye konuştum cümlesini tamamladığında. "Üstelik üzülmeyin lütfen, ben iyi olacağım."

"Buna şüphem yok," dedi gülümsemeye çabalayarak. Hiç iyi şeyler hissedemiyordum ve bu konuşmanın bir an önce bitmesini diliyordum. "Aslında fark ediyorsundur bazı şeyleri, yani ben sana..."

"Anladım ben sizi," deyiverdim çabucak. "Ama..."

"Lütfen, sözlerimi tamamlamama izin ver," dediğinde çatık kaşlarımı indirerek derince soluk alıp verdiğim. Saçlarını düzeltti ve epey sıkıntılı bir şekilde uzun boyuyla karşımda doğruldu. Gözlerimin içine baktı. Başka, çok başka baktı ama ben hissizdim, olması gerektiği gibi. "Yanında olmak istiyo-

rum, buna izin vermeni istiyorum, başkasının bıraktığı eli ben tutmak istiyorum. Seni üzmem, seni kırmam, seni asla incitmem ve seni... Seni her şeyden çok severim, Yasemin. Seviyorum da zaten." Söylediği şeylere şaşırmadım ama başkasının bıraktığı biri değildim ben. Kaşlarımı yeniden çattım, cümlelerine karşılık vermek için ağzımı aralayacağım vakit kendi cümleleriyle buna engel oldu. Söyledikleri kollarımın bağını çözdü. *"Bana bir şans ver ve benimle evlen."*

İşittiğim cümle karşısında kalakaldım, şaşkınlık ve onun getirdiği daha sert duygularla baktım Adem Bey'e. Bunu sahiden sormuş muydu? Hayır, bunu sormamıştı, bunu benden istemişti. Ne hakla?

"Siz," dedim kurumuş dudaklarımı nemlendirerek. "Bunu benden nasıl istersiniz?"

Adem Bey hiç bozuntuya vermedi yahut yüzünde gözle görülür bir değişim meydana gelmedi. O da alacağı cevaptan az çok emin sayılırdı, buna rağmen onunla evlenmemi istemişti. Çattığım kaşlarımla Adem Bey'e bakarak, "Ne söylediğinizin farkında mısınız?" diye sordum çünkü o pek farkında durmuyordu.

"Benimle evlenmeni istiyorum, Yasemin," dedi açıkça. Hayır, farkındaydı. "Biliyorum, çok ani oldu ve şaşkınsın ama..."

"Ani oldu ve şaşkınım, öyle mi?" dedim giderek artan ses tonumla. "Şaşkınım? Sadece bu kadar mı?"

"Değil misin?"

Doğru cümleler ve sorularla iletişim kurduğumuzdan asla emin değildim. Böyle bir şeyle karşılaşmak bana bir hayli tuhaf hissettirmişti ama tek bir duygu üzerinden yürümüyordum. Çok duygu vardı ve hepsi de benim karakterime, kalbime uzak şeylerdi, soğuk şeylerdi; ben soğuğu değil sıcağı severdim.

Parmaklarımın uçları kıpırdanmaya, kaşınmaya başladığı. Adem Bey'in gözlerindeki kararlılık bir an evvel bu konuşmanın bitmesini istememi sebep oldu. "Hayır," dedim net ve hızlı bir şekilde. "Hayır, ben sizinle evlenemem. Evlenmem

de. Bunu bana nasıl sorabiliyor, isteyebiliyorsunuz? Benden bir ışık, umut mu gördünüz? Size böyle mi hissettirdim?"

"Hayır, öyle değil," dedi Adem Bey kendini açıklamaya çalışarak. Acele etmeye başladı çünkü tavrımı çok açıkça belli etmiştim. "Ben senin yanında olmak istiyorum. Kabul, hemen sevemezsin beni ya da alışamazsın ama yalnızlığına karışırım ve sana ses olurum. Yanında olurum. Çok mutsuzsun, seni mutlu ederim. Hem baksana bana, senin için her şeyi yapmaya hazırım. Yakışıklı bir adamım, iyi bir işim var ve hayvanların dilinden anlarım, ki bu en iyi özelliğim olsa gerek."

Söylediği her cümle sonrasında ondan daha çok uzaklaştım. Fiziken değil, ruhsal olarak. Yüzümü ekşiterek kurduğu cümlelere cevap verdim ama o bunu görmezden geldi, anlamadı ve anlamak istemedi. "Ben mutsuz değilim," dedim sonra. "Yalnız da değilim. Olsam bundan size ne? Size ne!" Ses tonum hayatımda ilk kez bu kadar sert çıkmıştı. Kendimden korkmuştum. "Benim için bir şey yapmanızı istemiyorum. Ben sizi istemiyorum. Yakışıklı olmak, iyi bir meslek sahibi olmak... Bunlar birini sevmek için yeterli değil ve bazen sevgi tek bir bakıştadır, göz göze geldiğin o andadır." Gülümsedim. "Ki ben bu hakkımı kullandım."

Gözlerini kısarak bana hesap sordu. "O çocukta mı?"

Gülümsemem silindi.

Devam etti, o da sesini yükseltmeye başlamıştı. "Seni bırakıp giden, en zor zamanlarında bile yanında olmayan, kim bilir belki de hiçbir zaman gelmeyecek, seni unutacak birinde mi kullandın mı hakkı?"

Olay çok çirkin yerlere gidiyordu, bir adım gerileyerek öfkemi tüm bedenimde toplayıp dilimle, gözlerimle savurdum karşımdaki adama. "Haddinizi bilin! Hayatıma, kalbime ve kararlarıma karışamaz, bunu sorgulayamazsınız! Melih'i sevdiğimi bile bile bana bunu sormanız iğrenç bir şey. Bu benim ilişkim, benim kalbim. İster beklerim ister beklemem, sizi hiç ilgilendirmez! Ayrıca kimsenin beni bıraktığı yok, bilmediğiniz konular hakkında konuşmayın!"

"Hayatını böyle mi devam ettireceksin yani? İstediğin şey mutsuzluk mu?" Gözlerini kapatıp açtı. "Beni hemen sevmeni beklemiyorum ama zamanla sevebilirsin. Ben sana onu unuttururum. Hayatını muallaklar içinde sürdüremezsin. Kız başınla buralarda yaşayamazsın. Tek başına yaşanmaz!"

"Neden?" diye sordum sertçe. Ellerim artık uyuşmuyor, sinirden kaşınıyordu. Bu kadar öfke benim sakin bedenime fazla gelmişti. "Ben hayatımı tek başıma sürdüremez miyim yani? İlla bir erkeğe bel mi bağlamam gerekiyor? Tek başıma, ayaklarımın üzerinde duramaz mıyım? Bir şeyler başaramaz mıyım? Siz beni ne sanıyorsunuz ya!" Burnumdan soludum, ninemin adının geçtiği cümle kalbimi acıttı. "Ninem ve ben, yıllarca başımızda bir erkek olmadan yaşadık, hem de çok iyi yaşadık. Sapasağlam! Beni vurmaya çalıştığınız yer çok yakışıksız. Utanç verici."

"Yasemin..."

"Lütfen, gidin buradan!" diye tuttum kapının kolundan sıkıca. "Yoksa hiç iyi şeyler olmayacak."

"Yasemin, beni yanlış anlıyorsun."

Gözlerimi kısarak yüzüne baktım. Yüzüne baktığımda hissettiğim tek şey koca bir boşluktu ve o boşluk asla saf, temiz hislerle dolmayacaktı. "Sizi yanlış anlamıyorum. Farkında mısınız, ben size abi diyorum. Adem Bey ya da Adem abi, başka bir şekilde hitap etmedim size hiç."

"Bunlar aşılır."

"Aşmak istemiyorum ben," dedim dişlerimi sıkma evresine gelirken. "Gidin dedim size!"

"Yasemin, lütfen, yapma böyle," diye bana doğru bir adım attı, kapıyı kapatmak için harekete geçtiğimde elini kapının sırtına yasladı ve buna mâni oldu. Korkunun sesleri kulağıma fısıldamaya başladığında hislerimin büyümesine izin vermeden öfke saçan gözlerimi Adem Bey'in gözlerinde topladım. "Ne yaptığınızı sanıyorsunuz? Zorla güzellik olur mu? Zorla olan her şeyin sonunda kötülük, ölüm vardır. Bu, sevgi değil. Sevgi bu değil."

"Sana zarar vermem," diye çekti elini hızla kapının sırtından, gözlerimdeki korkuyu görmeye başladığını hissetmiştim. "Seni asla korkutmak da istemem. Ben sadece..."

"Siz sadece fırsatçısınız," dedim sakınmadan. "Yalnızlığımdan ve en zor anlarımdan kendinize pay çıkardınız, hatta bunu beklediniz. Ne sandınız ki? Sizin kollarınıza atlayacağımı mı?" Soluk alıp verdim, kapının kolunu daha çok sıktım. "Bu konuşma çok kötü yerlere gidiyor ve ben bunun daha fazla devam etmesine müsaade etmem. Bir daha sakın karşıma çıkmayın! Sizi ne yakınımda ne de uzağımda görmek istiyorum. Şayet yine beni zorlayacak olursanız işi başka boyutlara taşırım." Gözlerimi küçülterek sertçe fısıldadım. "Bunu tek başıma yaparım hem de, kız başıma!"

Hayal kurmayı çok seven bir kız çocuğuydum, içimdeki gözyaşlarına rağmen sadece gülümsemekle geçmişti ömrüm ama öyle insanlar çıkıyordu ki bazen karşımıza, bizi hayallerimize küstürüyor ve bir daha hayal kurmamamızı istiyorlardı. Hiç var olmayacakları geleceğimizde kendilerine zorla yer açmaya çalışıyorlardı.

"Özür dilerim, Yasemin," dedi müthiş bir hayal kırıklığı içinde. "Gerçekten, seni kırmak istemedim ve kendimi çok yanlış ifade ettim."

"Ne olur, gidin!" dedim sesim titrerken, bacaklarımdaki dermanı her an kaybedebilirdim. Dedim ya, bu öfke benim bedenime fazla gelmişti. Üstelik her şey üst üste binince vücumun temelleri yıkılmıştı.

"Tamam," diye geriledi, ellerini yukarı kaldırıp benden uzaklaştı. "Tamam, gideceğim."

"Bir daha karşıma çıkmayın, olur mu?"

"Çıkmam!"

"Yemin edin," diye zorladım onu. "Güven duygusu önemlidir ve ben bunu hissetmek istiyorum."

"Yemin ederim," dedi kafasını aşağı yukarı sallarken. "Bir daha karşına çıkmayacağım."

"Tamam," dedim hissizce. "Güle güle."

"Son bir şey," dedi kapıyı kapatacağım vakit beni sözleriyle durdururken. Ona bakmadım çünkü vedalaşmıştık çoktan. Gözlerim yerdeki otların üzerinde toplanırken kelimeleri döküldü dudaklarından. "Bir gün fikrin değişir ve o çocuk sana gelmezse çok üzülme ve beni ara. Seni bekliyor olacağım. Ben seni üzmem."

Yutkunarak buruk bir hisle dudaklarımı kıvırdım. "Altmış yaşında, yaşlı ve tek başına hayata devam eden bir kadın da olsam sizi aramayacağım. Boş yere beklemeyin. Hoşça kalın."

Zamanın elinin değdiği bazı ruhlar vardır. Zaman herkese dokunur ama herkese işlemez. Bana da dokunacaktı ve beni büyütecekti. Kim bilir belki bundan altmış sene sonram bile olmayacaktı, belki yirmi beş yaşımı bile görmeyecektim. Hayallerim doruk noktalarda olmadığından ömrüme sığdırabileceğim şeyleri düşlerdim. Bir koyunum daha olur, ressam olurum, okurum, gezerim, severim... Yaşanılası mümkün olan şeyleri düşlerdim hep. Zaman bana dokunduğunda onunla konuşacağım ve diyeceğim ki, lütfen kalbimin kırılmasına müsaade etme, bana zarar verme, bana yeni kayıplar verme, hayatımdan alma... Konuşmayacağını ve bana bunun garantisini vermeyeceğini bildiğim hâlde bunu ondan isteyecektim çünkü hayal kurmayı severdim ama bu sefer başkaydı. Bu sefer kurduğum hayalleri yaşayacaktım. Zamana bırakmadan.

XIX. BÖLÜM

Yeniden Hayata Doğmak

♪

Perdenin Ardındakiler - Beni Kendinden Kurtar

Bir Buçuk Yıl Sonra

Bugün üzerimde çok farklı ve bambaşka bir heyecan vardı. Yerimde duramıyordum âdeta.

Elimdeki ipleri rafına güzelce bıraktıktan sonra kolumdaki saate baktım. Tamam, daha vaktim vardı ama gecikmeden gitmek istiyordum.

Okuldaki ilk senemi doldurmuştum ve bugün benim de dâhil olduğum birçok katılımcı öğrencinin resimlerinden oluşan, gelirinin tümünün kimsesiz çocuklara gideceği bir müzayede düzenlenecekti.

Ben tezgâhı düzenlerken kapının önünde oturan Fatma abla beni yanına çağırdı. "Yasemin, gel, bir bardak çay içelim, kızım," dedi.

"Geliyorum, Fatma abla," dedim. Onu fazla bekletmeden dükkânının kapısına çıktım. Hemen karşısındaki tabureyi çekip oturdum. Ortadaki küçük masanın üzerinde duran çay bardağını kavrayıp, içine bir kaşık şeker atarak karıştırdım. Fatma abla çayını yudumlarken sokağa baktı. "Yaz geldi ya, artık sokaklar daha renkli."

"Öyle," diye karşılık verdim tebessümle. "Bu işlerimize de yarar."

"Muhakkak," dedi memnuniyetle. Çayımdan bir yudum alıp elimde tutmaya devam ederek derin bir nefes alıp verdim. Yüzünü bana çevirdi. "Senin bahçe işleri nasıl gidiyor? Sebzelerin çıkmaya başladı mı?'

"Yok, daha çiçekleri yeni çıktı," diye gülümsedim içime dolan tarifsiz hislerle. "Ama birkaç haftaya ürün vermeye başlarlar."

"Maşallah," dedi çok içten bir şekilde.

Şimdi de sen öğrendin. Nisan kızar bana, bekleme artık diye ama ben söz geçiremiyorum ki kalbime Fatma abla, unutmayı deniyorum ama ne zaman gözlerimi kapatsam yüzünü, son konuşmalarımızı hatırlıyorum."

"Ne konuşmuştunuz en son?"

"Bana ne olursa olsun geleceğini söylemişti. Belki yarın değil ama geleceğim demişti."

"Gelecektir o hâlde," diye tebessüm etti Fatma Abla.

"Bunca zaman geçti oysa, gelmesi gerekmez miydi?"

Omuzlarını kaldırıp indirirken yorgunluğu her hâlinden belli olan yüz kıvrımlarına uğradı umutlarım. "Muhsin amcanla zamanında çok acılar çektik, ayrı düştük ama otuz seneyi aşkındır birbirimizin hayatındayız. Birbirimizi hiç bırakmadık, aldatmadık. Bizim bir evladımız yok, olmuyor da... Ama ne ben ona gönül koydum ne de o bana. Bazı şeyler zaman alır, güzel kızım. Kabul, araya yıllar girmiş ama kalbini küstürmediysen umudunu yitirme."

"Korkuyorum ama," diye itiraf ettim. "Ya başkası girdiyse hayatına, ya evlendiyse. Ya..." Söyleyemedim. Onu dilime yaklaştıramadım bile.

"Şşş," diye kavradı elimi usulca. "Sakın kötüsünü düşünme. Sana geleceğim dediyse gelecektir. Eğer bir gün gelirse ona kız, hesap sor ama önce dinle, olur mu?"

"Zaten şimdi karşımda görsem ne yaparım bilmiyorum ki." İncecik sesim öyle çaresiz bir şekilde çıkmıştı ki, hislerimin özetiydi sanki. "Şu an çıkıp gelse ne yaparım bilmiyorum. Öyle çok, öyle tarifsiz özledim ki onu. Bir de en çok ihtiyacım olduğu zaman da yanımda olamadı ya, bu çok başka işte Fatma abla."

"Canım benim," diye okşadı elimi. "Geçecek, Yasemin. Sen tanıdığım en güçlü insanlardan birisin ama bundan da vazgeçme, olur mu? İnsan kalbini küstürünce bir daha kolayca barışamaz onunla. Zorlama kendini unutmak için, unutmak da zaman alır nihayetinde... Bakarsın artık aklına gelmiyor, onu beklemeyi bıraktın, tamam işte, kalbine yeni bir soluk getirmiş olursun ama daha değil. Gözlerinde de kalbinde de

hâlâ o çocuk var. Onu diri diri öldürme. Sen üzülürsün."

"Sana kendimi çok yakın hissediyorum, abla," dedim ve gülümseyerek onun güzel suratına baktım. "Bu yüzden bunları sakınmadan anlatıyorum ama ben onu unutmak istemiyorum, unutmaktan da korkuyorum." Gülümsedim biçare hâlde. "Çünkü yarım kalmış bir şeydi. Vedası bile yok, sonu bile yoktu bizim sevgimizin. Çok seviyorum onu, çok... Meğer özlem ne fena bir şeymiş, mahvetti içimi."

"İçin çok güzel senin," diye ekledi. "Kalbin onun kalbine denkse zaten nereye gitse yolu hep sana düşecek."

"Bitmeyen bir yoldayız sanki," diye iç geçirdim.

"Ve adımlarımız durmadan yara alır," diye tamamladı cümlemi.

Bu söz, sakinleştirici bir ilaç gibi tüm damarlarımdan ruhuma sindi, sakince soluklandım. Fatma abla ellerini çekip, "Bak lafa daldık, okula geç kalacaksın," dedi. "Haydi, bir an önce hazırlan."

"Hallederim şimdi," dedim ayaklanarak. "Kıyafetlerimi getirmiştim zaten. Burada hazırlanır giderim."

"Ne zamandı ki bu müzayede?"

"İki saat sonra."

Fatma abla kaşlarını çatıp düşünceli bir şekilde, "Dur sen," dedi. "Muhsin amcan geldiğinde toptancıya gideceğiz zaten, sen o vakte kadar hazırlan, biz seni bırakırız okula."

"Zahmet vermeyeyim. Yolunuzu uzatmayın boş yere."

"Boş yere olur mu hiç," dedi gülerek. "Haydi, hazırlan."

"Teşekkür ederim," derken daha iyi hissediyordum.

Hareketlenerek dükkâna girdim ve arka odaya geçerek kapıyı kapattım. Askıda duran elbiseme bakıp sırıttım, fazla vakit harcamadan üzerimdekileri çıkarıp elbisemi giydim. Bele oturan, etek kısmı dökümlü, dizlerimin bir karış kadar altına inen mavi bir elbiseydi. Geçen ayki maaşımla almıştım. Tabii, bir de ayakkabılarım vardı. Siyah, uçları kapalı, bağcıklı bir ayakkabıydı. Oldukça zarifti. Elbisemi giydikten sonra fermuarını da kapatıp yakasını düzelttim. Saçlarımı güzelce tarayıp düzleştirdikten sonra uçlarına büyük dalgalar yapıp

tepeme de küçük, mavi renkli bir fular bağladım. Biraz da makyaj yaptıktan sonra hazırdım.

Her şeyi topladıktan sonra kıyafetlerimi bir çantaya koydum ve odadan çıktım.

Fatma abla da üzerine hırkasını giyiyordu, gözleri beni buldu. "Su gibisin, maşallah sana," dedi. "Ne güzel olmuşsun öyle."

"Çok sevindim beğenmene," dedim utanarak. "Teşekkür ederim."

"Allah'ım seni nazarlardan saklasın," dedi, bir yandan da acele ediyordu. "Muhsin amcan geldi. Haydi, gidelim de geç kalmayalım."

Dükkândan çıktık ve arabaya bindik. Okul, evime biraz uzaktı ama otobüsle gidip gelince mesafe kolay geliyor, zamanının bir önemi kalmıyordu. Yaklaşık yirmi dakika kadar sonra okula geldik, onlara teşekkür edip arabadan indiğim gibi güvenlikten geçerek heyecanlı adımlarla ilerledim. Kapıya doğru yaklaşırken telefonum çaldı, arayanın Nisan olduğunu gördüm. "Efendim, Nisan?" diye açtım telefonu.

"Neredesin? Müzayede başladı mı?"

"Hayır, daha başlamadı, ne oldu ki?"

"Yasemin, yanında olamadığım için üzgünüm."

"Saçmalama," diye gülümsedim döner kapıdan içeri girerken. "Bunun için üzülme sakın."

"Fakat kalbim seninle, o resmin en iyi fiyata satılacağından hiç şüphem yok."

"Umarım öyle olur."

"Ben seninle bir şey konuşacaktım, sana bir şey söylemem gerekiyor ama telefonda olmaz."

"Ne gibi bir şey bu? İyi bir şey olsun lütfen!"

"Çok iyi bir şey," diye güldü telefonun öbür ucundan. Rahatladım. "Tamam, okuldan sonra uğramaya çalışacağım."

"Tamamdır. Seni çok tutmayayım. Başarılar, kardeşim."

"Teşekkür ederim, çok öptüm seni."

Telefonu kapatıp çantamın kenarına koydum, biraz daha ilerlediğimde köşedeki masada Bahar ve Uğur'u gördüm. Üniversitede kazandığım iki arkadaşım onlardı. Bahar kısa, sarı saçlarını telefonun kamerasına bakarak düzeltirken Uğur beni görüp elini kaldırdı. Gülümseyerek karşılarında dikildim, Bahar dudaklarını memnuniyetle kıvırarak beni süzdü. "Tablo musun be, fıstık gibisin, Yasemin."

"Şu iltifatların yok mu," diye güldüm kafamı sallarken.

Bahar gülmeye devam ederken Uğur da konuşmaya katıldı. "Çok güzel görünüyorsun."

"Teşekkür ederim." Sandalyemi çekip oturdum, çantamı masanın üzerine bıraktım. "Ee, ne zaman başlayacak ki bu müzayede? Çok heyecanlıyım da."

"Var daha," dedi Uğur arkasını yaslanırken. "Ama epey resim vardı, umarım hepsi alıcı bulur. Elde kalması pek hoş olmaz."

"Umarım," dedim ona istinaden.

"Seninki zaten kesin satılır," diye güldü Uğur. "Bölüm birincisisin nasılsa."

"Bu sene öyle, biliyorsun ki Defne ile aramda minik bir fark var."

"Bırak şu Defne'yi ya," diye gözlerini devirdi Bahar. "Seni deli gibi kıskanıyor. Kabul, çok yetenekli bir kız ama rakip işini çok abarttı. En son mevzuyu hatırlıyorsundur herhâlde. Final ödevini yırttı ya. Neymiş, yanlışlıkla olmuş."

"Ve buna rağmen Defne'den yüksek not aldın," dedi Uğur bana bakarak. "Bazen hayret ediyorum sana."

"Niye ki?"

"Biri bana bunu yapsa ağzını burnunu kırarım."

"Ben de saçını başını yolarım," diye kıkırdadı Bahar. "Ama sen olabilir, insanlık hâli diye geçiştirdin. İşte bu yüzden Defne sana karşı çok rahat atak yapabiliyor."

"Arkadaşlar, ben çirkef bir insan değilim," dedim sakin seslerle. "Elbette Defne'nin resmimi bilerek yırttığını biliyorum ama ne gerek var ki saç baş yolmaya? Haksız bir kazanç onu

tatmin edecekse alsın tüm resimlerimi yırtsın."

Bahar gözlerini devirdiğinde Uğur ona güldü. Ben de ikisine birden.

"Yok, akıllanmaz bu kız," dedi Bahar söylenerek. "Neyse, haydi atölyeye gidelim de bakalım resimlere."

"Haydi o zaman," diye çantamı elime alarak ayaklandım ben de. Birlikte bir şeyler konuşarak atölyeye indik, atölyenin epey kalabalık olduğunu gördüm. Üst sınıflardan birkaç kişiye selam verdikten sonra resimleri incelemeye başladık. Bahar bir resmin önünde durarak, "Bak bak," dedi. "İki renk kullanmış sadece, bir mana yok içinde. Bu, elde kalır, ben söyleyeyim."

"Bence hoş," dedim. Beğenmiştim.

Bahar kollarını göğsünde toplayarak güldü. "Yasemin Hanım, rica ediyorum şu resmi bize bir yorumlar mısınız, ne anladınız?"

"Herkes aynı anlamları çıkaramaz ki," diye karşılık verdim.

"Edebiyat yapıyor, bak bak," dediğinde güldüm. "Bu sanatsa bizim çizdiklerimiz ne abi o zaman? İki rengi yağ ve salça gibi karıştırmış, resim diye yutturmuş millete. Hadi abi ya, hadi!"

Uğur bana göz kırpıp, "Yine attı bunun sol damarı," dediğinde, "Her zamanki gibi," diye güldüm.

"İşte, sizin gibiler yüzünden millet bunları resim sanıyor," diye kızdı bize. "Biriniz beğenmedim desin şunu, çok acil!"

"Tamam, ben beğenmedim," dedi Uğur. "Haydi, başka yere geçelim."

"Zevksiz," diye baktı bana Bahar.

"Tamam Bahar, tamam," diye salladım kafamı sağa sola.

Biz böyle anlaşırdık. Orhan ve Nisan'dan sonra bana çok farklı bir enerji vermişlerdi. Üniversite hayatı bazılarının sandığı kadar havalı ya da abartılan türden değildi. Ben her şeyi yerinde yaşamaya çalışıyordum ve kendi kafama göre arkadaşlar ediniyordum. Zaten ilk dönem neredeyse hiç arkadaşım

olmamıştı ama Uğur ve Bahar'la tanıştıktan sonra onlarla arkadaşlık kurduğum için kendimi iyi hissetmiştim.

Biraz ileri gittik, Defne kendi resminin önünde durmuş, yanındaki insanlara bir şeyler anlatıyordu. Uğur arkamızdan, "Defne çoktan başlamış şişirmeye," diye konuştu. "Hiç şansımız yok." Dalga geçiyordu.

Gülümsedim.

Bahar, "Başka bir şekilde alıcı bulamaz zaten," diye gülerken Defne uzun, kahverengi saçlarını savurarak bize döndü. Gözleri, gözlerimle buluştu. "N'aber?" diye sordu. "Alıcı bulmaya mı geldiniz yoksa erkenden?"

"Biz şimdi geldik," dedim sakince. "Ama demek sen bu yüzden erkenden gelip etrafına bu kadar insan topladın."

Bahar güldü, ağzını kapatma gereği dahi duymamıştı. Sakinliğimi korudum. Defne bozuntuya vermeyerek, "Bol şans," dedi.

"Sana da," diyerek yanından ayrıldık.

Bahar, "İşte bu!" diye seslendi çok yüksek olmayan bir sesle.

Hiçbir şey hissetmeden kendi resmimin olduğu yere gittim. Başında birkaç kişi vardı ve öylece resmi inceliyorlardı. "İşte," dedi Bahar kollarını açarak. "Resim dediğin budur!"

"Çok incesin," diye tebessüm ettim.

"Bayağı başarılı," dedi Uğur sonra. "Tebrikler, Yasemin."

"Teşekkür ederim, Uğur."

Yaptığım resme baktım.

Bir sahil kenarı, çiçekler, tuval ve elinde paleti olan, saçları uçuşan o kız...

Müzayedenin başlamasına çok az kala hepimiz büyük salona geçtik. Burası epey kalabalıktı ve farklı okullardan gelen birçok eğitimci vardı. Onların yanı sıra farklı kulüplere üye olan insanlar da yerlerini çoktan almıştı. Duvar dibine, bizim için ayrılmış yere geçtik ve ayakta beklemeye başladık. Bölümün en önemli isimlerinden olan Hamza Hoca kürsüye geçti ve müzayedeyi başlattı.

Satılması için sahnedeki yerini alan ilk resim üçüncü sınıf-

lardan birine aitti. Birkaç dakika içinde iyi bir fiyata satıldı. Sonra yine üst sınıflardan bir resim sahneye çıktı. Neredeyse beş dakika içinde satıldı. Resimler satılmaya devam etti. Epey iyi bir tablo çiziliyordu ve çok mutluydum. En çok da gelirinin kimsesiz çocuklar yararına olacağı için mutluydum.

Defne'nin resmi çıktı. Açıkçası ben çok beğenmiştim ve iyi bir fiyatı hak ediyordu. Öyle de oldu. Resim tam on bin liraya satıldı. Salonda büyük alkışlar patlarken onu alkışlayanlardan biri de bendim.

Defne bunu gördüğünde kafasını eğerek gülümsedi.

Bahar, "Biraz seni örnek alsın işte," diye mırıldandı. "Sırf bu kibri yüzünden nefret ediyorum şundan."

"Boş ver," dedim. "Sonuçta aynı yere gidecek paralar. Bu çok güzel bir şey."

"Orası öyle tabii."

Birkaç resim sonra sıra benimkine geldiğinde nefesimi tutarak ellerimi çenemin altına koydum ve beklemeye başladım. İlk fiyatlar belirlenmeye başladı. En iyi açılışı yapmıştım, kalbim delicesine atıyordu. Teklifler çok iyi gidiyordu. Biri on üç bin lira teklif etti. Müzayede görevlisi elindeki tokmağı havaya kaldırıp, "Satıyorum," dediğinde dudaklarımı birbirine bastırdım.

"On dört bin!" dedi başka biri.

Müzayede görevlisi, "Satıyorum," diye tokmağı yeniden havalandırdığında kimseden ses çıkmadı. Uğur fısıldayarak, "Çok iyi bence," dedi. "Tebrik ederim."

"Yirmi bin!"

"Ne?" dedi Bahar bir anda. Şaşkınlıkla kalakaldım. Biri yirmi bin demişti. Bu ses yakınımızda değil görünmeyen bir yerden geliyordu sanki. Kafamı sağa sola çevirerek insanların bakışlarını yönelttiği yere baktım. Çok arkadaydı, göremiyordum. Sonra bir şey oldu... Kalbim, evet, kalbim yerinden çıktı. Baktığım yerde öldüğümü sandım, baktığım yerde yaşamaya başlamıştım oysa... Bedenim tümüyle titremeye başladığında elimi kalbime götürdüm, gözleri onca kişinin arasından gözlerimi bulan Melih'e baktım. Resmimi satın alan

oydu. Gelmişti. Melih buradaydı.

Uzun bir yolculukta size eşlik eden acı bir şarkıdır yalnızlık.

Yalnızlık içimizdedir, yalnızlık insanın içidir. Çevremde yalnız hissetmemi önleyecek, bana bunu tattırmayacak onca güzelliğim var ama içimdekini bilen yok, içimi gören de yok. Ah, yalnızlık... Bu adı başka, hissi aynı olan özlemin diğer adı yalnızlık; titretme kalbimi, çok özledim, akıtma gözlerimden iki damla yaş, çok özledim...

Melih, sevdiğim çocuktu.

Melih, sevdiğim adam oldu.

Melih, küçücük kalbime önce kendini koymuş sonra da onu benden alıp gitmişti. Kalbim hayatta kalmamı sağlasa da çalışırken verdiği ıstırabı nasıl unuturdum? Onca kalabalığın içinde, onca zaman sonra gördüğüm yeşil gözler nasıl da kalbime oturmuştu.

Kurumuş soluğum ağzımdan çıkamadı. Melih buradaydı. Herkes ona bakarken o bir tek bana bakıyordu. Ben de ona bakan herkestim ama o hiçbir zaman herkes olmamıştı benim için. Ağır bir taş kalbime acımazsızca oturdu, gözlerimin yanmaya başladığını hissettim. Rengi batıyordu gözlerimin akına. Rengi karışıyordu gözlerimin acısına. Yutkunamadım. Nefes aldığımı bile anlamadım. Etrafımızdakiler donmuştu da yanan tek şey ikimizdik sanki. Oysa on saniyelik bir duraksamaydı bu. Böyle hisleri bilir misiniz? On saniyeye sığmayan, zamana aykırı hisleri... İşte, bildiğim tek şey bu.

Bir buçuk yıla sarılmış acım, bir anlık göz hasretine kafa tutuyordu.

Yenilecek miydi?

Ağlasam yenilir miydim?

"Satıyorum!" diye ses geldi kürsüden fakat oraya bakmadım. "Satıyorum, satıyorum ve... Sattım!"

Bahar ve Ufuk yanı başımda ıslık çalarak mutluluklarını ve tebriklerini benimle paylaşırken hiçbir şeyin farkında değildim. Gözlerimi, Melih'in mesafeyi aşıp geçen derin gözle-

rinden çektim. Bahar koluma sarılarak, "İşte bu," dedi. "Harikasın, Yasemin."

Bahar'a bakakaldım.

"Ben," diyebildim şaşkınlıkla. Başım dönmeye başlamıştı, burada olmamam gerektiğini fark ettim. Buradan bir an evvel çıkmalı ve nefes almalıydım. Kaçmalıydım. Gerçekten, yalandan, kendimden ve en çok da ondan... Elimi, ayağımı koyacak bir yer bulamıyordum. Kurumuş dudaklarımı dilimin ucuyla ıslattım. Bahar'ı ve Ufuk'u arkamda bırakarak çıkışa yöneldim. Bana seslendiler fakat durmadım. Odadan çıktıktan sonra koşarak merdivenlere yöneldim ve okulun bahçesine çıktım.

Birkaç saniye duraksayıp derin bir nefes aldıktan sonra şunu anladım ki nefesimin kesilmesi sağlıkla ilgili değil kalbimden kaynaklı bir problemdi.

Koşmaya kaldığım yerden devam ettim, okulun taksi durağına ilerleyerek boş bir taksiye aceleyle bindim. Şoför acelem olduğunu fark ederek hızla arabayı çalıştırdı, adresi verdim. Araba hareket ederken kafamı çevirdiğimde Melih'in buraya doğru koşarak geldiğini gördüm. Gözlerimiz bir kez daha çakıştı ama taksi ilerledi ve mesafeler çoğaldı. Bir kez daha... Bakamadım daha fazla, ağzımı kapatıp kafamı öne eğdiğim gibi benim için geçecek bu zorlu sürece kendimi hazırladım.

Yirmi dakika dünyayla tüm bağlantımı kestikten sonra taksiden indiğim gibi evime koştum. Alelacele çantamdan anahtarımı çıkarmaya çalıştım. "Neredesin, neredesin," diye kızdım kendi kendime çantamı kurcalarken. Bedenim uyuşmuş gibiydi. Nihayetinde anahtarı bulup kapıyı açtıktan sonra hızla kapattım ve daha fazla ilerlemeden olduğum yere çöktüm. Ayaklarım ve bedenim burada pes etti.

Elbisem dizlerimin üzerine çıkarken neyi yaşadığımı sorgulamaya başladım. Hazır değildim. Korkuyordum. Melih'le tekrar konuşmaktan korkuyordum. Onu deli gibi özlediğimi bilsem de ona bakarken hüngür hüngür ağlamaktan korkuyordum. Ninemden geriye kalan tek şey olduğunu bildiğimden korkuyordum. Konuşacaklarımızdan, bana anlatacakla-

rından korkuyordum.

Tekrar gidecek olmasından korkuyordum.

Burada, bu mermerin üzerinde öylece otururken dışarıdan sesler duydum. Doğrularak gözyaşlarımı tutmaya çalıştım, Melih kapımı çalınca kalbimdeki sönmüş mumlar yeniden yanmaya başladı.

"Yasemin," diye seslendi elini yavaşça kapıya tıklatırken.

Ayağa kalkarak kapıdan uzaklaştım.

Açsana kapıyı, Yasemin, geldi işte.

Açma kapıyı, Yasemin, ya yine giderse?

"Yasemin, lütfen aç kapıyı," dedi sabırsızca. "Yasemin, beni duyuyor musun?"

Tüylerim ürpermeye başlamıştı. Sesinin verdiği ağırlık, kırağı gibi çöktü üzerime. En soğuk ve yalnız geçen kış gecelerinin sabahında yapraklara düşmüş buz gibiydim. Titreyerek dudaklarımı kemirdim, gözlerimi kapattım. Melih bir kez daha seslendi. "Yasemin'im..." Gözlerimden bir damla yaş süzüldü. Yenildim. "Bir kere aç kapıyı, bir kere bakayım, bir kere gör beni, ne olursun."

Gözyaşlarım yanaklarımdan usul usul fakat yakarak akarken bacaklarım bu sıcakta üşümeye başladı. "Beni duyuyorsun, biliyorum," diye devam etti. "Seni üzdüğümü de biliyorum. Seni üzmek istemediğimi de biliyorum. Ben... Seni hiç üzmek istemedim. Ben seni üzmeyi bilmiyordum ama bunu da sana en iyi ben öğrettim."

Neden daha çok ağlayayım diye uğraşıyordu sanki?

Bir mıknatıs gibi kapıya yaklaşırken buldum kendimi, koca bir varile her saniye dolan suyun içindeymişim gibi hissetmiştim. Ellerimi kapıya koyduğumda Melih'in titreyen ses tonuyla yüzleştim. "Oradasın, değil mi? Beni dinliyorsun, değil mi? Gözlerine baksam ya bir kere... Söz, istemezsen giderim."

Gözlerimi sımsıkı kapattığımda ıslanan kirpiklerim gözlerimin altını yıkadı. "Lütfen," diye mırıldandı Melih büyük bir istek ama büyük bir hüsranla. "Aç kapıyı. Anlatayım ken-

dimi, anlamanı istemiyorum ama bırak, konuşayım."

Gözlerimi açtım, derin bir nefes alıp verdim. Kapıyı açacaktım çünkü seviyordum, kapıyı açacaktım çünkü dinleyecektim. Bir açıklaması vardı, olmalıydı. Bu fırsatı onun elinden almaya hakkım yoktu ki.

"Geç mi kaldım yoksa? Her şey bitti mi?" derken korkusunu hissettim. "Unuttun mu beni? Nefret ediyor musun benden? Fakat buradayım, Yasemin, kapıyı açana kadar gitmeyeceğim. Sapık değilim, korkma. Sadece..." Duraksadı ve bu iki saniyelik boşluk ikimizi de boğdu. "Seni çok özledim."

Kafamı öne eğerek dinmeyen gözyaşlarımı ellerimle sildim ve dudaklarımı dişledim. Söyledikleri, hislerimin dili olmuştu. İçimden çıkıp dışıma vurmuştu. Bu, kendimi aynada görmek gibiydi.

Kalbimi acıtan sözleriyle, "Ne olur," dedi usanmadan devam ederek. "Yüzüne bakayım, yıllar sonra nefes alayım, ne olur."

Acı çekiyordu. Bunu bile bile canının acımaya devam etmesine nasıl izin verebilirdim? Belki hemen sarılamazdım ama nefes almak istiyordu ve ben onu daha fazla boğamazdım. Elimi kapının koluna uzattım ve içim içimden geçe geçe kolu bükerek kapıyı hafifçe araladım. Ağlıyordum ama umurumda değildi. Zaten içimi görürdü o, koca bir okyanusa bakarken daha çok üzülürdü.

Kapıyı açtım, yüzüme yansıyan güneşi es geçerek Melih'e baktım.

Gülümseyemiyordu. Ağlayacak gibi bakıyordu, bir adım dahi atsam ağlardı sanki. Yeşil gözlerinde yosun birikmişti. Rengi kaybolmuştu ama hâlâ onu sevdiğim gibiydi. Biraz sakalı çıkmış, biraz zayıflamış, biraz da büyümüştü. Yalan söylüyorum... Melih çok kötü görünüyordu. Hiç iyi değildi. Ninemi kaybettiğim günlerdeki hâlime benziyordu.

Işığı sönmüş, bana bakarken yanan bir lambaydı.

Hareket edemiyordum, ondan farksız durumda değildim. Yüzüme uzun uzun baktı. Konuşmadan, konuşamadan. Sonra gözlerini kapattı ve dudaklarında ilkel bir tebessüm oluştu.

Gülmeyi yeni öğrenen, bu hareketi ve bu hissi yeni tadan biri gibiydi. Gözlerini kapattığında onu ne kadar çok özlediğimi bir kez daha anlamıştım çünkü gülümsemiştim. Yara alan tebessümlerimmiş meğer, acıyan dudaklarımdan anladım.

Melih gözlerini açtığında gülüşlerimiz aynı anda öldü. Yüreğimiz gibi.

"Yasemin, ben..."

"Gidecek misin yine?" diye sordum sessizce ama işittiği en büyük gürültüyle. Gözlerimden yaşlar akmaya devam ederken parmaklarımla oynayarak kafamı sağa yatırdım ve ürkek bir kedi gibi baktım ona. "Ama bu sefer veda et, olur mu? Vedalar olmadan ayrılıklar daha çok üzüyormuş... Bunu anladım ben."

"Yok," dedi buz gibi kesilirken. "Gitmeyeceğim. Ben hiç gitmeyeceğim bir daha. Hiç."

"Gidebilirsin, söz veriyorum, küsmem... Ama diyorum ya, en azından veda et."

"Özür dilerim," dedi. Özrü beni durdurup yüzüne bakmama sebep oldu. Parmaklarımla oynamayı bıraktım. "Onca şeyden sonra buna hakkım yok belki ama özür dilerim. Beni affetmesen de olur, söz veriyorum, ben de sana küsmem."

Bir şey diyemedim. Konuşması gereken kişi ben değildim ama onu dinlemeye hazır mıydım ondan da emin değildim. Nasıl olacaktı böyle?

"Sana anlatacağım çok şey var ama inanmamandan korkuyorum."

Dağılmış ruhumu toplamaya çaba dahi sarf etmeden öylece baktım ona. "Ama bir buçuk yılın hiçbir günü seni düşünmeden geçmedi, Yasemin." Sonra üzerindeki gömleğin kollarını yukarı doğru kıvırdı. "Bak, ellerime ve kollarıma bak," dedi yalvarır gibi. Öyle çaresizdi ki... Su yutup da boğulmaktan korkuyor, o suya karışacak gözyaşlarından kaçıyordu. "Eğer ki bana inanmazsan bunlara inan."

Elleri ve kolları morarmıştı. Yara izleri, kaybolmuş damar-

ları ve içine çekilmiş kanından geriye kalan solgun bir cilt vardı.

Korkuyla gözlerimi koca koca açtım, eline uzandım fakat dokunamadım. "Ne oldu?" diye sordum kırık bir sesle. "Sen..."

Kolunu kapattığında elini de aşağıya indirdi. "Artık geçti."

"Melih, ne oldu?"

Gülümsedi. Kaşlarımı çattım ıslak gözlerimi umursamadan. "Adım... Adımı başkasından işitmeyeli çok uzun zaman oldu ama en çok senin telaffuzunu özlemişim."

"Niye böyle konuşuyorsun?"

"Artık geçti," diye tekrarladı bir sefer daha.

"Ne geçti?"

"Bizi bu hâle getiren şey."

"Ne o?"

Dudaklarını ısırıp serbest bıraktı, kafasını öne eğdi. Kalbim öyle çok sıkışıyordu ki onu sakinleştirmesini istiyordum. Ona bir adım atmak ve hasretimi dindirmek istiyordum. Konuşmaya çabaladım, boğazımdaki yumruyla ağzımı araladım. *"Biliyor musun, ninemi kaybettim ben."*

Kafasını kaldırıp bana bakması zaman aldı, gözleri kocaman olmuştu. Gözlerimi gördüğünde elimin tersiyle gözyaşlarımı silerek, "Ve sen yoktun," dedim. "Geleceğim demiştin ama gelmedin, Melih."

Ne diyeceğini bilemedi. Şaşırmıştı ama daha çok üzülmüştü. Belki de bilmiyordu. Onunla en son konuştuğumda ninem yoğun bakımdaydı ve bana iyileşeceğini söylemişti, destek olmuştu, güven vermişti ama ninem ölmüştü. Melih, ninemi kaybettiğimi bilmiyor muydu?

"Başımız sağ olsun," diyebildi müthiş bir kırgınlık ve acı dolu bir sesle. "Bunu yeni öğrenmedim ama kimseden de duymadım. Hissettim. Ben... Ben çok üzgünüm."

Bir şey diyemedim. Konuşacak çok şey varken susmak mahvediyordu insanı.

"Gelecektim, yemin ederim gelecektim ama gelemedim."

"Niye?" diye sordum sessizce.

"Bir cümleye sığdıramam ki yaşananları," dedi. "Seni yine ve yeniden üzemem."

Omzumu silktim. "Ben zaten çok üzgünüm, görmüyor musun?"

Gözlerindeki çaresizliği görebiliyordum fakat gördüğüm her şeyi çizip boyayan ben Melih'in gözlerini resmedemezdim. Hiçbir fırça, hiçbir renk onu anlatamazdı. O sadece hissedilirdi, çizilemezdi.

"Yanında olabilmeyi öyle çok istedim ki," dedi gözlerime bakamazken. "Bir tek seni istedim, ben bir tek sana gelmek istedim."

"Niye gelmedin?"

Çok kırgın, çok sessiz, çok durgun bakıyorduk birbirimize. İçimizde yangınlar, yüreğimizde koca bir özlem varken böyle olmak bile hislerimize olan saygımızdan mıydı yoksa birbirimize karşı çekimser oluşumuzdan mıydı bilemiyordum.

"Anlatacağım," dedi sakince. "Ama sanırım şu an ikimiz de buna hazır değiliz."

"Korkuyorum," diye konuştuğumda bir adım yaklaştı fakat daha fazlasını kendinde hak göremediğinden midir bilmiyorum, orada kaldı. Arkasında görünmez bir ip vardı da onun bana gelmesini engelliyordu sanki. Tıpkı az evvel ona dokunamadığımdaki gibi. "Hayır," dedi sonra. "Lütfen, korkma. Beni seni korkutmam."

Özlemim içimdeki dağların karını eritmişti ama onu görünce karlar yine içimdeki dağlara yağmaya başlamıştı. Sarılmak istemek ama sarılamamak gibi.

"Melih..."

"Yasemin'im," diye iç çekti gözleri kısılırken, teni solmuş hâliyle bile güzel geliyordu bana . "Sana şu an doya doya sarılmayı, zamanı geriye alamasam da yaşattıklarımı telafi etmeyi, gözlerinden akan yaşları öperek dindirmeyi öyle çok isterdim ki... Seni öyle çok özledim ki. Kimsesiz kaldığımda kimsem olduğunu bildiğim gibisin. Çok güzelsin sen."

Kafamı öne eğerek parmaklarıma baktım. Melih, "Zaman

çok şey değiştirdi ama bir seni değiştirmedi bende. İçimde öyle güzel kaldın ki elimi kalbimden bir an olsun indirmedim," dedi.

"Seni dinlemek istiyorum çünkü böyle olmaz," dedim. Ona güzel bir şeyler söyleyemiyordum. Ben de ona iyi bir şeyler söyleyebilirdim. Onu sevdiğimi, onu en az onun kadar özlediğimi, onu her gün beklediğimi ve onu düşünmeden bir günümün bile geçmediğini... Fakat hiçbirini söyleyemedim. Ağzımı açıp Melih'e tek bir güzel kelime söyleyemedim.

"Beni dinleyeceksin, ben de seni dinlemek istiyorum," dedi. Derin bir nefes alarak kafasını sağa sola çevirdiğinde ağıla takıldı bakışları. "Sütlaç ve Tarçın? Peki ya o iki koyun?"

Şaşırarak bana baktı, sakince kafamı salladım. "Sütlaç gebeydi, biliyorsun, ikizlerimiz oldu."

Kötü haberin ardından, yüreğine bir damla su serpilmişçesine ferahlamış bir yüz ifadesiyle bana bakmaya devam ederken benim gülemediğimi gördü. O da gülmüyordu ki, gözlerindeki ölüyü görüyordum işte. İyi hissedeyim diye ortamı ısıtmaya çalışıyordu. Sustu. Konuşacak yığınla konu, sarılacak bir biz vardı.

Şimdi değil ama sarılacağız, hayattayız ve bu hâlâ mümkün.

Hiçbir şey için geç değil.

"Akşam," dedi düz bir sesle. "Sahile gelir misin?"

"Ya sen?"

Onu kırdım. Hayır hayır, istediğim bu değildi. Karmakarışık duygularıma esir düşmüştüm. Onu görmek çok başkaymış meğer.

"Geleceğim," dedi yutkunarak. "Söz."

"Geleceğim," dedim. "Söz."

Sustuk. Saniyeler peşimizde sürüklenirken elimi ayağımı bir yere koyamamak ne kadar zor olmuştu. "Tamam," diyerek geri çekildi zorla. İçim ezildi. "Ben gideyim. Akşam seni sahilde bekliyor olacağım, Yasemin."

Kafamı salladım.

"Ve teşekkür ederim," diye baktı uzak uzak. "Kapıyı açtığın ve nefes almamı sağladığın için."

Gözyaşlarım dinmişti ama ağlayacaktım yine. Konuşamamak, dili olmayan gözyaşlarına bile ağıt yaktırıyor, ruhumda bir şair var oluyordu.

Şiirler ve şairler sevgilim
Kavuşamamayı anlatırlar
Çünkü kavuşulmuş aşkın hissi acıtmaz
Fakat onlar
İmkânsızı ve acıyı severler
Kâğıtlar ve mürekkepler bunun için var.
Melih gitti ama gelecekti. Melih beni bekleyecekti.

İçeri girmeden kapının önündeki yüksek taşa oturdum ve ağlamaya başladım. Ne hissettiğimi bilmeden, bildiğim hislerin ne olduğunu bilmek istemeyerek ağladım. Yüzleşmek çok zormuş ama özlemek daha betermiş. Ilık bir rüzgâr saçlarımı savururken son birkaç aydır evimin etrafında dolaşan ve bana yeni bir arkadaş olan kedim yanıma gelerek oturdu. Bana baktı. Çok akıllı, sakin bir kediydi. Yolu buraya ne ara nasıl düşmüştü bilmiyordum ama bana gelmişti. Sahipsizdi, ben de ona arkadaşlık etmiştim.

Adı yoktu ama rengi ve tüyleri kül gibiydi. Adına Kül, dedim.

Külkedisi?

Hayır hayır, bundan değil, renginden.

Gülemiyorum ki, komik değil.

O bana baktı, ben de ona. Sonra daha önce hiç yapmadığı bir şey yaparak hareket etti ve bacaklarımın dibine çöktü. Tüylerini tenimde hissettiğimde iç çekerek elimi ona uzattım ve usul usul okşadım. Ürkekti, ona dokunamazdım hiçbir zaman ama şimdi dokunuyordum. Gülümseyerek ve ağlayarak onu severken daha çok ağladığımı daha çok gülerken anladım. Mutluluk gözyaşları değildi bunlar ama tümüyle hüzne de yoramazdım.

Yaşadıklarımızı benim gözyaşlarım özetleyemezdi.

Uzunca bir süre bu taşın üzerinden kalkmadan, Kül ile

konuşmadan dertleştik. Ne ben ellerimi ondan çektim ne de o benden uzaklaştı.

Gün ilerlemeye devam ederken içimdeki hisleri bastırarak üzerimi değiştirdim ve Nisan'ın evine gittim. Nisan ve Orhan bana yakın bir yerde oturuyordu. On beş dakikada yürüyerek evlerine varmıştım. Kapıyı çaldığımda Nisan büyük bir sevinçle beni karşıladı. Gülümsemeye çalıştım ama pek başarılı olamadım. Gülüşü sönerken, "Ne oldu?" diye sordu.

"Anlatırım," diyerek ayakkabılarımı çıkardım.

"İyi misin? Resmine bir şey mi oldu yoksa? Yasemin!"

"Hayır, resmim satıldı."

"Ay," dedi kapıyı kapatırken. "Kaça satıldı, kim aldı? Kesin en yüksek fiyat seninki olmuştur, resmin harikaydı."

Konuşmadan mutfaktaki balkona çıktım, sandalyeyi çekip oturdum ve soluklanarak dışarı baktım. Nisan şaşkınlık ve merakla kapının ağzında dikilerek, "Ne oldu sana?" diye sordu tekrar. "Anlatsana, Yasemin. Delirtme beni."

Gözlerimi kapattım ve biraz nefes alıp Nisan'a döndüm. Kaşlarını çatıp yüzündeki tüm endişeyi gözlerinde toplamış bir hâlde beni dinlemeye hazır görünüyordu. "Geldi," dedim sonra saf saf.

"Ne?"

"Geldi."

"Kim, ne geldi?" Aklı karışmış bir şekilde kapının ağzından çekildi ve karşıma oturarak yüzünü buruşturdu. "Kim geldi be? Yas..." Duraksadı ve gözleri irileşti. Gülümsedim. "Melih? Melih mi geldi?"

"Evet," diye salladım kafamı aşağı yukarı.

"Bir dakika, bir dakika," dedi aceleyle. Hâlâ şoktaydı. "Na... Nasıl yani, ne zaman? Daha birkaç saat önce okuldaydın, müzayededeydin. Kafam allak bullak oldu."

"Resmimi o satın aldı."

"Yuh!"

"Nisan," diye konuştuğumda beni durdurdu ve şaşkınlıktan güldü. "Aklımı yitireceğim. Nasıl geldi? Yani, sonra ne oldu? Konuştunuz mu? Kızım, hemen nefes al ve verene ka-

dar bana tüm olanları fırlat."

"Sakin ol."

"Olamam sakin falan, ben bu heyecanla karnımdakini de doğururum."

"Ne!"

Nisan söylediği şeyin farkına vardığında heyecanı başka bir şeye evrildi, bu sefer şaşıran ben oldum. Şaşkınlıkla elimi masanın üzerine koydum, ona yaklaşarak, "Nisan, siz?" diye sordum.

"Biz bir şey yaptık," diye gülümsedi duygulu bir şekilde. "Beni anne, Orhan'ı baba, seni de teyze yaptık."

Dünyanın en duygulu günü müydü bugün? Her şeyi tadıyordum. Az önce acıdan damlayan yaşlar şimdi mutluluktan süzülüyordu gözlerimden. "Nisan," diye uzandım ellerine. "Çok mutluyum, tebrik ederim. Nisan ya..."

"Yasemin ya..." dedi gözleri dolarken. "Ağlamasana. Ağlatmasana."

Burnumu çekerek güldüm. "Mutluluktan ağlıyorum, izin ver lütfen."

"Allah'ın delisi, bir de izin istiyor." Kıkırdadı kızarık gözleri dolu dolu olurken. "Ağla kız, için çıkana kadar ağla."

Ağlarken gülmüştüm ama bu seferki saf mutluluktu. İçinde yalnızca sevinç vardı. Kardeşimin ellerini sıkı sıkı sarmalayarak, "Öyle mutlu oldum ki, bu haber bana öyle iyi geldi ki," dedim ve iç çekerek nefes aldım. "Seni öyle çok seviyorum ki..."

"Teyze olacaksın."

"Teyze?" diye sordum kendi kendime gülerek. "Bir gün olacağımı biliyordum ama bu çok ani oldu sanki. Duygularım öyle yoğun ki bu haber beni yumuşacık etti."

"Canım benim," diye mırıldandı. "Her şey yoluna girecek, bunu biliyorsun, değil mi?" Tepkisiz kaldığımda ellerimi usulca bıraktı ve ayaklandı. "İçecek bir şeyler getireceğim. Bekle, bu böyle olmaz. Bebek molası verdik sadece ama bu-

nun üzerine de konuşacağız." Mutfağa girdi ve öyle devam etti. "Konuşma sırası senin. Ben hep konuşuyorum zaten."

Oklar yine beni göstermişti. Nisan elinde iki bardak portakal suyuyla geldi ve birini benim önüme koydu. Ona teşekkür ettim. Bardağı parmaklarımla kavrayıp dudaklarımı dilimle ıslattım ve bardağı izlemeye başladım. Nisan içeceğinden bir yudum alırken bana bakıp, "Portakalların ruhuna dua mı ediyorsun?" diye sordu. "Yoksa benimle konuşacak mısın, Yasemin?"

"Onu öyle çok özlemişim ki... Gözlerine bakınca bir kez daha anladım bunu."

Nisan sakince omuzlarını düşürdü ve beni dinlemeye başladı. "Öyle kötüydüm ki anlatamam sana. Hiç kolay değil bunu dile getirmek. Müzayededeyken sıra benim resmime geldiğinde en yüksek fiyata resmimi satın aldı, onu ilk defa orada gördüm. Böyle dümdüz konuştuğuma bakma, yeniden doğdum sanki o an ama yeniden de öldüm. Onca zaman ve onca yaşanandan sonra beklenenim geldi ya, ölüm ve yaşam aynı anda yanımdaydı sanki."

"Neredeymiş peki bunca zamandır?" diye sordu sakince ve sessizce.

"Anlatacak."

"Ne zaman?"

"Bu akşam," deyip kafamı kaldırdığım gibi Nisan'a baktım. "Konuşacağız. Bunca şeyi yaşarken ikimiz de birbirimizden habersizdik."

"Nasıldı peki?" dedi Nisan, yüzünde bir kırgınlık belirmişti. O da üzülmüştü. Normalde kızardı ya da daha yüksek tepkiler verirdi ama şu an sadece anlamaya çalışıyordu.

İç çekip bir müddet kendimi dinledim. "Benim gibiydi belki. Özlem dolu, kırgın, mesafeli ama bir adım atsam koşacak, elimi kaldırsam sarılacak ya da gözlerimi kapatsam öpecek gibi işte. Biliyorum bir nedeni var, biliyorum ben. Bu yüzden kimseye inanmadım ya, ondan başkasına inanmadım.

O benimle konuşmuyorken bile bir tek ona inandım ben."

"Çünkü seviyorsun."

"Seviyorum," diye kabul ettim. "Bunu biliyorum."

"O da seni seviyor."

Seviyor, bunu biliyorum ama mesele sevgimizi ölçmek ya da kanıtlamak değil.

"Nisan, çok başkaydı," dedim zorla nefes alarak. "Bir an delirdiğimi sandım. O kadar ümidimi kaybetmeye başlamıştım ki artık, onu hiç ummadığım zamanda, hiç ummadığım yerde görmek mahvetti beni."

"Yasemin, tam olarak ne konuştunuz? Ne yaptınız? Sarıldınız mı?"

"Hayır, sarılmadık," dedim bitkin bir sesle. "Sarılamadık. Çok istedim, ona sımsıkı sarılarak saçlarını koklamayı, onu öpmeyi öyle çok istedim ki... Fakat yapamadım. Cesaret edemedim."

"Anlamaya çalışıyorum seni," dedi durgun durgun. "Melih bunca zamandır ortada yoksa ve şimdi çıkıp geldiyse muhakkak bir açıklaması vardır. Onu az çok tanıyorum ama seni çok daha iyi tanıyorum. Onu hiç yargılamadın, hep bekledin. Gelmeseydi yine beklerdin."

"Beklerdim," dedim. Gülümsedim. "Karşımda başka bir Melih vardı sanki. Tuhaftı. Zayıflamıştı, biraz sakal bırakmıştı, gözleri daha yeşildi." Sustum. Peki ya elleri ve kolları? Onlar neden o hâldeydi? Peki ya cildi neden solgundu? Neden tenindeki tüm renkler solmuştu? "Ama hislerim aynıydı, karşımda on tane Melih de olsa hislerim hep aynı kalacak, Nisan. Bunu çok iyi anladım."

Gülümsedi. "Artık gülümse istiyorum. Zaten epeydir iyisin ama yarım kalmışlıklar bitiriyor ya insanı, artık tamamlanın istiyorum."

Net konuşamadım. Net hislere karşı net sözler veremiyordum.

"Nerede konuşacaksınız?"

"Sahilde."

"Temelli mi gelmiş buraya yoksa yine gidecek mi?"

"Bilmiyorum," dedim kısık sesimle. "Hiçbir şey bilmiyorum, Nisan. Öğreneceklerimden de korkuyorum."

"Korkunu anlayabiliyorum ama kalbini daha iyi biliyorum," diye baktı umutla bana. "Onu dinle, onu anla. Bunu sana ben söylüyorum, ben! Gözlerimin önünde soldun gittin ama gözlerinde bir ışık var artık, onun da solup gitmesine izin verme."

Hayretle güldüm. "Şaka gibi geliyor hâlâ, biliyor musun? Sahile gideceğim ya akşam, sanki gittiğimde orada olmayacakmış gibi hissediyorum. Bir de biliyorsun, üniversiteye başlasam bile sosyalleşemedim. Ev, okul, iş... Bir de siz işte."

"Melih akşam sahilde olacak," diye gülümsedi. "Ve her şeyi sana anlatacak. Konuşacak. Sen de onu dinleyeceksin. Bunun böyle olacağını biliyorum."

"Çok merak ediyorum," dedim kararlı bir şekilde. "Neler yaptığını, nerede olduğunu deli gibi merak ediyorum."

Nisan derin bir iç çekerek gözlerime uzun uzun baktı. Bir rüyanın içinde olduğumu düşünüyordum. Üst üste öyle çok acı çekmiştim ki bugün yaşadıklarım ve Melih bana sırf ağzım tatlansın diye gönderilmiş bir hediyeydi sanki. Bu da bitecekmiş gibi hissediyordum. Zaman içimde köklerini sağlamlaştırmış, bir korku ağacı dikmişti. Dalları büyüdükçe, yapraklar sarardıkça içimdeki bahar da ölüyordu.

Birkaç saat Nisan ile sohbet ettikten sonra hava kararmaya yakın eve geldim. Bahar ve Uğur beni merak edip ulaşmaya çalışmışlardı, onlara geri dönüş yapmıştım ama Melih'i kimseye anlatmamıştım. Anlatmaya da niyetim yoktu. Hemen saçlarımı topladım, şalvarımı ve çizmelerimi giyerek dışarı çıktım. Dostlarımın karnını doyurup onların ihtiyaçlarını giderdim. Sağdığım sütleri de şişeleyerek dolaba koydum.

Üzerim biraz kokuyordu, gidip banyo yaptım. Saçlarımı kuruttuktan sonra mavi, çiçekli elbisemi ve açık mavi, ince hırkamı giydim. Bileklerimin üzerine gelen beyaz çoraplarımı da giydikten sonra saçlarımı güzelce açarak fularla bağladım. Acı verse de bazı şeyler, kalbim uzun zaman sonra ilk kez bu kadar çok heyecanla atıyorsa sebebini tartışmaya bile gerek

yoktu.

Hazırlandıktan sonra hızla mutfağa gittim. Dün ninemin özel tarifiyle çörek otlu çörek yapmıştım, onunki kadar güzel olmamıştı ama onunla yapmış gibi hissetmiştim. Bir miktar çöreği saklama kabına koyduktan sonra çantama yerleştirdim ve evin tüm odalarını, pencerelerini kontrol ettikten sonra anahtarı alıp kapıları kilitleyerek evden ayrıldım.

Adımlarım telaşsızdı ama yüreğim nefes nefese koşuyordu ona doğru. Yaşadığım bu ikilem hem sevdiğimden hem de öldüğümdendi.

Sahile geldiğimde hava tamamen kararmıştı, biraz daha ilerledim ve onu gördüm. Bir ateş yakmış, başında oturuyordu. Sırtı yüzüme dönük olduğundan beni görmemişti fakat ben gözlerinin çizgisini bile görebiliyordum.. Sertçe yutkundum ve adımlarımı iyice yavaşlatarak kum tanelerinin üzerinde yürüdüm sakince. Rüzgâr, elbisemi ve saçlarımı hareketlendirirken bunu umursamadan sadece ona gittim.

Beni yanına oturduğumda fark etti.

Ürperdi ama çok yakınında değildim. Yüzüme bakarak, "Hoş geldin," diyebildi fakat söyleyeceği şeyin bu olmadığını anlayabilmiştim.

Çantamı kolumdan çıkararak kafamı öne eğdim. "Hoş buldum. Çok beklettim mi?"

Buruk bir tebessümle gözlerimin içine baktı. Ateşin parlaklığı yanağına vuruyordu. Yeşillerine de aynı parlaklığı vermişti. "Hayır ama ben seni çok beklettim."

Kafamı kaldırmadan ellerimi bacaklarımın üzerine koydum. Ateş bacaklarımı ve içimi ısıtmaya başlamıştı. "Banyo mu yaptın?" diye sordu endişelenerek. "Üşütürsün."

"İyiyim," dedim sakince.

Yüzüme bakmaya devam ediyordu ama ona bakamıyordum bir türlü. Utanmak da değildi bu, doğru tanımın ne olduğu konusundaki tartışmalarım sürüyordu. Kafamı kaldırıp karşıya baktım. Denizin dalgaları kıyıya yaklaşıyor ve denize acelesizce geri kavuşuyordu. Melih de baktığım yere bakarak, "Seninle burada film izlemiştik, hatırlıyor musun?"

diye sordu.

"Hiç unutmadım," dedim sessizce. "Sanki dün gibi."

"Sahiden dün gibi mi?"

"Hayır."

Bu, ona ziyadesiyle ağır bir cevap gibi gelmişti ama kırgınlıktan uzakta kalmak ve yalnızca anlamak istiyordum. Dinlemek ve anlamak... Birkaç dakika sonra Melih'e kaçamak bir bakış attığımda tebessüm ederek denize baktığını gördüm. "Okulu kazanmışsın, çok sevindim."

"Kazandığımı nereden bildin ki? Bugün müzayede olduğunu nasıl bildin?"

"Bunları öğrenmek zor değil ki."

Sessiz kaldım. "Okulun panosunda adını, müzayedede resmini görmek bana öyle büyük bir gurur ve sevinç yaşattı ki Yasemin, bunu sana ifade edemem."

"Ninemi kaybettikten sonra benim için hiçbir şey yolunda gitmedi ama ayağa kalkmak ve devam etmek zorundaydım. O okulu kazanmalıydım."

"Sana hep inandım."

Melih ona karşılık vermeme izin vermiyordu. Bunu bilerek yapmıyordu, bu benimle alakalıydı. Konuşacak öyle çok şey vardı ki nereden başlanır, sonuna nasıl gidilir bilmiyorduk. Sabaha kadar durabilirdim yanında ama sabahı edemezdik burada. "Hatice nine için çok üzgünüm," dedi kederle.

"Bana veda bile edemedi," diye mırıldandım dalgın dalgın. "Dışarıdaydım, sonra içeri girdim ve o... Son kez sarılsın isterdim ama son sarılmamız olduğunu bile bile kim veda etmek ister ki çok sevdiği bir insana? Ninemi çok özlüyorum. Alıştım ama hâlâ arada evin içinde kendimi ona seslenirken buluyorum."

Kollarını bacaklarına sarmış bir şekilde beni dinliyordu. "O günlerde ölmek istedim. Bunu dile getirmedim, kendime bile itiraf etmedim ama içten içe bunu istedim." Korkuyla yüzüme baktı, konuşmamı zorla sürdürdüm fakat rahattım. "Kimsem kalmamıştı. Gamze ablalar vardı ama anlarsın belki, içim çok yalnızdı... Ölmek, anneme, babama ve nineme

kavuşmak istedim."

"Yasemin," dedi pişmanlık dolu bir sesle. "Yasemin ben çok çok özür dilerim. Ben gelemedim, seni yalnız bıraktım, senin ölmek istediğini bile bilemedim."

"Geçti artık," dedim sessizce tebessüm ederken. "O günler geçti. Atlattım. Ölmek istemiyorum."

Bu onu ferahlatmış gibi derin bir nefes alıp verdiğinde, "Konuşması gereken sensin," dedim. Ondan daha dirayetli duruyordum, ruhumdaki enkazı görsün istemiyordum. Yıkılmıştım fakat sağlam durmaya çalışıyordum. "Anlat bana, sana inanmaya hazırım. Sen bana konuşmasan da, senden hiç haber alamasam da sana inandım ben zaten."

"Tibet seni aradı mı?"

"Aradı," dedim kaşlarımı çatıp. Artık gözlerine bakabiliyordum. "Yani, çok uzun zaman oldu. Ninemin vefat ettiği haftalardaydı sanırım."

Dişlerini sıktı. "Tahmin ettim. Piç herif!"

"Ne oldu?" dedim. Yüzüm buz kesiyordu fakat ateş ikimizi de ısıtıyordu.

"Sana ne söyledi?" diye sordu.

"Seni anlattı."

"Yalan söyledi yani."

"Ona inanmadım ki," dedim. "Sonra da hiç konuşmadık."

Tibet Şahiner, bana Melih'i anlatırken onun gerçeklerini değil kendi yalanlarını anlatmıştı. Bunu biliyordum çünkü Melih'e güveniyordum. Karşıma geçip gözlerime bakarak ayın şeyleri söylese de ben yine kalbimdekine inanırdım.

Melih yorgun bir şekilde kafasını öne eğerek, "Nereden ve nasıl başlarım bilmiyorum," dedi. "Bunları sana anlatmak da istemiyorum, yeniden üzülmene gönlüm el vermez."

"Öyle çok üzüldüm ki daha fazlası olmaz, merak etme."

Bekledi. Yüzüme bakamıyordu. Kafasını kaldırdı ve ateşi izlemeye başladı. Konuşma sırası ona geçmişti. Ellerine baktığımda morlukları çok rahat seçebiliyordum ve bunu hiç sevmemiştim. Gözlerini kapatıp açtı. "Sana katil olduğumu

söyledi mi?" diye sordu istemeyerek.

"Evet," dedim buz gibi bir sesle.

"Katil değilim ama kardeşimi öldürdüm," dediğinde ağzım aralandı, kaşlarımı çattım. Şaşırmama ya da zihnime çürük düşünceler toplamama müsaade etmeden konuşmaya devam etti. "Dört sene önceydi, mevsimlerden kıştı. Kar tüm şehri kaplamıştı fakat ehliyetimi de yeni almıştım. O dönemler annemle babam çoktan ayrılmış, babam ikinci kez evleneli de epey olmuştu. Salı sabahıydı, saat dokuzu kırk geçiyordu. Ali, yani kardeşim okul servisini kaçırmıştı. Yanıma geldi ve durumu anlattı. Hiç düşünmeden arabanın anahtarını aldım ve evden çıktık. Arabaya bindik. Okulu, dersleri çok severdi, hiç devamsızlık yapmazdı ama o gün bir devamsızlık yaptı ve bir daha da okula gidemedi... Çünkü kaza yaptık."

Göğsüm her saniye daha fazla sıkışıyordu. Melih hızla devam etti, sanki bir an önce anlatıp kurtulmak istiyor, bunları anlatmak ona azap veriyordu. "Frenler tutmadı. Ne olduğunu anlamadım. Bir anda araba kontrolden çıktı ve ben başka bir araca çarpmamak için direksiyonu kırdım. Acemiydim, nasıl davranacağımı bilemedim. Sonrasını hatırlamıyorum... Deprem gibiydi, altında kalmıştım. Gözlerimi açtığımda olay yerindeydik ve donuyordum. Başımda bir sürü sağlık görevlisi ve polis vardı. Kulaklarımda çığlıklar ve üzerimde kar... Çok üşüdüm ve bir daha hiç ısınmayacağım sandım."

Kardan ve kıştan neden nefret ettiğini anlamıştım.

"Güç bela araçtan çıkardılar beni ve bir sedyeye aldılar. İki tane ambulans vardı. Ali içinde bir ambulans gelmişti ama o..." Sesi titrerken odunları yakan ateş de üşümüş gibi titredi. "Onu göremedim, ceset torbasındaydı."

Gözlerimden sabırsızca akan bu damla için hiçbir savaş vermedim çünkü akmak hakkıydı. Onu durdurmadım. Melih'e dokunmak ve ona sarılmak istedim lâkin anlatacakları bitmiş görünmüyordu.

"On iki yaşındaydı daha ama on üç olamadı hiç. Benim yüzümden."

"Senin yüzünden değil," diye fısıldadım.

"O gün onu ben bırakmasaydım ya da okula gitmeseydi ölmeyecekti."

"Senin suçun değil."

"Frenlerin sağlam olduğunu biliyordum ama o gün tutmadı. Bunu Tibet'in planladığını da biliyordum ama benden başka kimse buna inanmadı. Babam bana, öz oğluna değil karısının oğluna inandı. Karısını taparcasına seviyordu, ne denirse ona inandı. Ben de bana inansın diye kendimi yıpratmadım, inanmak isteyen zaten inanırdı." Kuruydu sesi. "Gerçi, ne fark eder ki? Kardeşimi ben öldürdüm. Bir katil değilim ama ben sorumluyum. Hâlâ da sorumlu tutuyorum kendimi. Bir kaza olduğu için ceza almadım ama o gün, orada ölenin ben olmasını çok isterdim."

Aynı açılar, farklı hayatlar... İnsanlığın ortak hikâyesi.

"Zaman geçti ve bazı şeyleri arkamda bıraktım..." Güldü. "Öyle olduğunu sanmışım meğerse. Babam hep nefret etti benden. Hep iğrendi ve sırf evde olmayayım diye tüm imkânları sundu bana. Yazlığa gönderdi her yaz, kışı başka bir yerde geçirdim. Çoğu zaman pansiyonda kaldım. Bana bakınca Ali'yi görüyordu. Bana bakınca bir katile bakıyordu."

"Melih, sen katil değilsin," dedim elimi sırtına koyarak. Ona dokunuyordum. "O bir kazaydı. Kazalar kimseyi katil yapmaz."

Gözlerinin kenarında birikmiş bir su gölcüğü vardı. Göz kapakları titrese bir damla su ateşi söndürmeye hazırdı. "Annemin yanına hiç gitmedim, o hepten silmişti beni, kocası da istemiyordu. İki tane evim vardı ama ikisinin de tek bir odasına sığamadım."

Elimi sırtından çekmedim. Öylece bekledim ve ağladım sessizce.

"Zamanla bazı şeyler rayına oturur gibi oldu. Mesela, artık pansiyonda kalmıyordum ama yazları ve kışları tatile gönderiyordu babam. Onunla doğru düzgün konuşmazdım, koca evde bir tane odam vardı ve orada yaşardım. Yemeğimi dışarıda yerdim genelde. Kimsem yok derken şaka yapmıyordum ya da boktan bir dram yazmıyordum sana. Anlatmak isteme-

dim. Saklamak da istemedim çünkü seni hiç üzmek istemedim, Yasemin."

Kafamı ağır ağır sırtına doğru götürerek kürek kemiklerine yaslandım. Kolumla belini sararak, "Beni üzmezdin," dedim. "Bana anlatsaydın daha iyi olurdu her şey belki."

"Özür dilerim," dedi ağlamaklı bir şekilde. "Gelemediğim için. Özür dilerim acını paylaşamadığım için."

Gözlerimi kapattım ve ağlamaya devam ettim. Bunun sonu gelmeyecek gibiydi.

"O gece seninle konuşurken Tibet her şeyi duymuş ve babama yetiştirmiş. Nasıl anlattıysa, annesiyle bir olup babamı nasıl doldurdularsa orada ikinci kez öldüm. Önce babamı, sonra da beni deli olduğuma, kendi kendime konuştuğuma, evden kaçacağıma inandırdılar ve beni rehabilitasyona yatırdılar."

"Ne?" diye kaldırdım kafamı hızla. "Anlamadım, ne?"

Melih burnunu çekti ve kolunu sıyırarak morluklarını gösterdi. "İlaçların izleri. Deli değildim. Yemin ederim, çok sağlamdım. Evet mutsuzdum ama sana gelecektim. İzin vermediler. Deli yaptılar beni, bir odaya kapattılar. Günlerce, aylarca sağlıklı olan beni zorla deli yaptılar. Tibet ve annesi babamı öyle bir işledi ki babam ellerindeki silahı görmedi, beni öldürdüler." Nefes alamamaya başlamıştım. Melih'in gözünden bir damla yaş süzüldü. "Direnemedim. Defalarca kaçmaya çalıştım ama başaramadım. Yapamadım. İlaçlar, ilaçlar, ilaçlar... Sağlıklı bir insana neden yapılır ki bu? İnanmadı kimse. Babam öyle şeyler anlatmış ki doktorlara, artık kimseye kendimi inandırmak istemedim. Boyun eğdim."

"Melih..."

"Her gün hap verdiler. Sabah haplarını direkt lavaboya atıyordum, akşamları verdiklerini içiyordum. Uyutuyordu ama her gece rüyamda seni görüyordum." Ağlarken güldü. "Bak işte, en güzel deliliğim de buydu. Uyumak için hap içmek ve rüyamda seni görmek."

Gözlerimi kapatmazsam onu böyle görmeye devam ede-

cektim. Hoş, gözlerimi kapatsam da onu böyle görüyordum.

"Elim hep kalbimdeydi. Bilmedikleri bir şey vardı, aklımı aldıklarını sandılar ve bazen bunu başardılar ama kalbime dokunmaya cüret edemediler. Asla da edemeyecekler. Ben her gece gökyüzüne baktım. Seni düşündüm. Ne yaptığını, nasıl yaşadığını düşündüm, benden nefret ediyor mu ya da unuttu mu beni acaba diye geçti günlerim. Bir buçuk yıl geçti, Yasemin. *Nasıl unutabilirim yaşadıklarımı, nasıl unutturabilirim sana yaşattıklarımı?*"

"İyiyim ben," dedim koluna dokunarak. Morlukları acıyor muydu acaba? Teni buz gibiydi. "Ben senden hiç haber alamadım. Her şeyi denedim ama yeterli olmadı. Sonra sadece bekledim. Geleceğim demiştin ya, o günden beri her gün bekledim. Gelmeseydin yine beklerdim."

Yüzünü usulca yüzüme çevirdiğinde gözlerimizdeki yaşlar birbiriyle tanıştı. Onu ilk kez ağlarken görüyordum. Ağlamak hiç yakışmıyordu, ağlamak ona sıkıca sarılma isteğimi körüklüyordu. Elimi beceriksizce gözlerinin altına götürdüm ve parmaklarımın ıslanmasına müsaade ettim. Gözlerini kapattı. "Keşke böyle olmasaydı," dedim. "Keşke yanında olabilseydim."

"Keşke yanında olabilseydim," dedi beni tekrar ederek. Elimi güzel teninden çekmek istemedim ama mecburdum. Elimi yüzünden indirdiğimde ellerime dokundu ve elimi tuttu. Nazikti, hep öyleydi. Kalbim şişmeye başlayan bir balon gibi büyüdü ellerinde. "Böyle üstünkörü anlattığıma bakma, yüreğim yangın yeri," dedi.

"Nasıl dayandın?" diye baktım içim yüzünü avuçlama, yüzünün her bir detayını öpme isteğiyle dolup taşarken.

"Sen nasıl dayandın?" derken değdi gözleri gözlerime.

Yanaklarım ıslaktı, gözlerimdeki bitmeyen deniz hep benimleydi. "Bilmiyorum," diye döküldü dudaklarımdan çaresizce bir kelime. Küçük, savunmasız bir çocuk gibi omuzlarımı kaldırıp indirdim tebessüm ederek. "Hiç bilmiyorum ki."

"Yasemin'im," diye sarıldı bana dayanamayarak. Kollarımı

vakit kaybetmeksizin sırtına sardım, koca biz özlemi doldurdu ruhum. Burnumu saçlarına götürdüm ve onu koklayarak gözlerimi kapattım. Ağlayarak sarıldım, severek sarıldım, içim giderek sarıldım ona. "Seni hiçbir zaman bırakmadım," dedi sesi titrerken. "Senden hiç gitmedim, sana hep gelmek istedim ama gelemedim. Özür dilerim, özür dilerim, özür dilerim..."

"Senden hiç gitmedim," diye devam ettim ağlarken. "Seni hep bekledim, hep sana inandım, gelmedin ama geleceğini biliyordum. Özür dilerim, özür dilerim, özür dilerim..."

Hiçbir zaman onu suçlamamıştım. Arkasından kötü şeyler söylememiştim ya da ondan vazgeçerek pes etmemiştim. Sadece yalnız kalmıştım ama yalnızlığımda bile onu silip atmamıştım. Kalbime öyle sıkı sarılmış ve ona öyle iyi inanmıştım ki bir insanı sevmenin ne kadar özel ve güzel olduğunu anlamıştım. Birini sevmenin basit olmadığını anlamıştım.

Elleri saçlarıma gitti. Saçlarımı sevdi. "Hiç unutmadım bu kokuyu, hep bu kokunun hasretiyle yandı içim. Sana bir kez daha sarılmadan ölmek istemedim. Seni bir kez görmeden, benden nefret etmediğini görmeden gitmek istemedim bu dünyadan."

Sözleri ona daha sıkı ve kuvvetli sarılmamı sebep oldu. "Ölmeyeceksin ki," dedim. "Buradayız işte. Geldin, açtın ya içini bana... Ölmeyeceksin sen."

Karşılık vermedi. Sadece daha sıkı sarıldı. Kaburgalarımı kırsam ve onu oraya saklasam yine de doyamazdım. Yine de dinmezdi hasretim. "Çok özledim seni," dedim açık açık. "Öyle çok özledim ki seni, yarına uyanmayacağımı bilsem bile kollarımı hiç çekmem sırtından."

"Hiç çekme," dedi. "Ama yarına uyanacağız."

"Hı hı," diye kafamı salladım hafifçe.

Melih kendini benden ayırdı, yüzümü avuçlarının arasına hızla hapsetti. Ellerimi yüzümdeki ellerine götürdüm: Parmağıyla gözyaşlarımı silmeye başladığında yeşil gözlerine dokunma isteğimi içimde bastıramadım. Onu öpme isteğini içimde bastıramadım. "Ağlatmayacağım bir daha seni," derken yü-

zündeki acıyı buram buram hissettiriyordu. "Hiç üzmeyeceğim bir daha."

"Üzme," dedim öylece konuşurken.

Melih gözlerimin altındaki yaşları sildi lakin nemi tenimde hâlâ hissediyordum. Duraksadı, ikimiz de sustuk. Bakışları bakışlarıma saplandı. Binlerce his, binlerce masal yazabilirdik ama ne önemi vardı ki artık? Baktığımız yerdeydik, artık karşımdaydı. Gözlerini hayal etmiyordum, gözlerini yaşıyordum. Kalp atışlarım ağrıdan tatlı bir heyecana dönüşmeye başladığında sessiz bir şarkıyı dinler gibi takıldık kaldık öylece birbirimizde. Melih yavaşça yutkunduğunda ellerimi ellerinin üzerinden kaydırarak boynuna doğru götürdüm. Melih de bana doğru yaklaştı. Gözlerimi kapattım ve dudaklarımı araladım. Teni tenime değince, nefesini tenimde hissedince içimde bir şeyler dirildi. Kalbim coştu. Kalbim onun oldu. Zaten onundu.

Gözlerimi açmadan bekliyordum, Melih'in dudaklarını dudaklarımın öyle yakınında hissettim ki karnımda sevimli bir ağrı oluştu. Hep hüzünden ağrıyacak değildi ya, bazen mutluluklar da ağrıtabilirdi. Ellerini yüzümden yavaşça indirdiğinde gözlerimin içinde gördüm onu. Kafasını sağa doğru yatırdığını hissettim. Beni öptüğünde, dudaklarımın üzerinde dudaklarını hissettiğimde emin oldum.

Yumuşak ve ılık dudaklarını dudaklarımda hissettiğimde içimden bir şeyler aktı sanki. Daha önce hissetmediğim bir duyguydu, daha önce yaşamadığım bir şeydi bu. Dünya ters dönmüş de yerçekimi ortadan kalkmış gibiydi. Bulutlara yükselmiştim kanatlarım olmadan. Acelesiz, savaşsız ve utançsız bir buseydi. Ona ağzımı hafifçe aralayarak karşılık verdim, daha fazlası olmadı. Saniyeler sürdü belki ama bir buçuk yılın imzasını attığımız bu an tüm ayrılığa şahitlik etti.

Dudaklarımız ayrıldığında kendini geri çekti. Gözlerimi açtığımda bana bakana gözleriyle karşılaştım. Titriyordum ama üşümekten değildi. "Deliyim ben," dedi fısıltıyla, eli yanağımı okşarken. "Öyle güzelsin ki, insanı delirtirsin. Öyle güzel sevdirdin ki kendini, aklım gitti başımdan. Deliyim bu

yüzden."

"Değilsin," dedim inatla gülümserken. "Sen benim Melih'imsin sadece. Deli değilsin."

"Senin Melih'inim," derken parladı gözleri bir anda. Unutulmadığını, nefret edilmediğini ve daima beklendiğini anlamıştı. Çocuksu bir sevinç dolmuştu yüzüne. Küçükken her bayram sabahında aynada gördüğüm o küçük kız çocuğu gibiydi.

"Melih..."

"Yasemin..."

Aynı anda ikimizin de dudaklarından isimlerimiz döküldü. "Sen söyle," dedi bana.

Reddettim. "Hayır, sen söyle önce."

Uzatmadı.

"Sana âşık olduğumu söyleyecektim," dedi. "Daha önce gözlerine, ellerini tutarak söyleme fırsatım olmadı ama şimdi söyleyebilirim işte. Âşığım ben sana. Çoktandır âşığınım. Heptendir sende yüreğim."

Melih benden aldığı küçük kalbimi içine kendini de koyarak yerine takmıştı. Heptendir oradaydı ama varlığı belirsizdi. Artık netti. Buradaydı ve benimleydi.

Gülümsedim. Biliyordum ama ondan duymak başkaydı. "Sen ne söyleyecektin?" diye sordu saniyeler sonra gözlerini kısarak.

Derin bir nefes alıp verdim ve arkamda duran çantama uzanarak içinden çıkardığım çörek kabını kavradım ve kapağını açtım. Kabı biraz yükseğe kaldırarak hayatımın en tatlı teklifini yaptım. "Çörek yer misin?"

XX. BÖLÜM

Dönme Dolap

♪

Mor ve Ötesi - Sevda Çiçeği

Elli kez yirmi yaşına gelecek olacağımı bilsem, elli birinci kez de bu yaşımı bu şekilde yaşamak isterdim. Verdiği acıyla fakat yanındaki mutluluğuyla beraber.

Birkaç hafta sonra her şey daha yerine oturmuş gibiydi. Aradan geçen onca zaman bizi bir anda değil daha yavaş bağlamıştı birbirimize. Melih bana daha tedirgin, daha nazik, daha ürkek ama daha âşık bakıyordu artık. Kendini suçluyordu, kendini benden sakınıyordu ve bana yaşattıkları için kendini üzüyordu.

Üzülmüştüm ama o daha çok üzülmüştü.

Üzmüştü ama onu da bir üzen olmuştu.

Bir ay evvel aldığım mor çiçekli şalvarımı giydim ve saçlarıma bir fular bağlayıp elimde kürekle bahçemin başında dikildim. Yakında ürünlerim sebze vermeye başlayacaktı. Salatalıklarımdaki çiçekler beni şimdiden deli gibi heyecanlandırıyordu, üstelik birkaç tane yemiştim bile. Domateslerimin çıkmasına daha olsa da onlar için hissettiğim heyecan da az sayılmazdı. Su kuyusunun başında dikildim, biraz uğraşla suyu çıkardım. Elimdeki kürekle sıranın başına giderek toprağı eşeledim ve suyu bitkilerin köklerine doğru ulaştırdım.

Hava inanılmaz sıcak olmasına rağmen yüzümdeki dünyanın en mutlu insanıyım ifadesini aynaya bakmadan bile görebiliyordum. Sahiden mutlu muydum? Kalbimdeki acının sahibi belliydi ama ninem, annem ve babam bana bilerek acı

vermemişlerdi. Ben ömrüm boyunca onlar için yas tutacaktım fakat kalbimdeki sevincin sahibi belliydi. *Bu, Melih'ti.*

Bir yandan mavi lastiklerimle toprağın üzerinde çamura bulanmadan işimi halletmeye çalışırken diğer yandan da ağzımda bir şarkıyla dolanıyordum. Ne zaman açsam ağzımı dilime ve kalbime hep bu şarkıya dolanırdı. *"Belki üstümüzden bir kuş geçer, kanadından bir tüy düşer..."*

Yirmi dakika boyunca bu şarkıyı söyleyerek bahçeyi suladıktan sonra su kuyusunun başına suyu kapatmak için gittim, arkamda Melih'in gölgesini gördüm ve dudaklarımı birbirine bastırarak genişleyen tebessümümle usulca yüzümü ona çevirerek gözlerine baktım. Bahçemden, hatta salatalıklarımdan bile yeşildi gözleri. Ben gördüğüm en güzel yeşillere bakarken, "Merhaba," diye gülümsedi. Sesi yumuşak, sakindi.

Elimdeki kurumuş çamurlara bakıp gözlerimi kaçırdım. "Merhaba," dedim.

Bir adım yaklaştı ve elindeki küçük saksıyı iki eliyle kavrayarak bana uzattı. "Menekşe aldım sana," dedi. "Dalından koparılmış çiçek sevmezsin ama topraktaki her şeye çok iyi bakacağını biliyorum. Gözün gibi bakarsın, Yasemin."

Göğsüme sıkışmış ince bir ağrıyla çamurlu ellerime bakıp, "Bir saniye," dedim, ellerimi çabucak yıkadıktan sonra şalvarıma götürüp hızla sildim ve derin bir nefes alıp Melih'in bana uzattığı saksıyı özenle kavradım. Saksıyı tutarken sanki bir çiçeği değil de bir bebeği tutuyor gibiydim.

Mor renkli menekşelere bakarken gözlerim sanki bir sanat eserini izliyor gibi parladı fakat bir sanat eserine baktığımın farkında değildim. Onları koklarken gözlerimi kapattım, her saniye dudaklarıma daha da yayılan gülümsemeyle gözlerimi açtığımda gözlerini üzerimden ayırmayan Melih'in gözleriyle karşılaştım. "Teşekkür ederim," dedim sessizce. "Çok sevdim, çok sevindim."

"Sana bir şey almak istedim ama çiçekten daha güzel bir şey alamayacağımı fark ettim," dedi. "Rica ederim."

Dudaklarımı dilimle ıslatıp çektikten sonra nefesimi tutarak Melih'e bir adım daha attım ve yanağından öptüm.

Geri çekildiğimde gözlerini açtı ve gözlerime baktı. Daha derin, daha yakın ve daha heyecanlı bir şekilde. İç çekti, kafasını sağa doğru yatırarak, "Bir buçuk yıl nasıl sensiz yaşamışım ben?" diye sordu. Bu cevap alacağı bir soru değildi, bu onu hayretler içine düşüren bir şeydi.

"İkimiz de hayatımızın bir buçuk yılını dondurmuş gibi yapsak olur mu?" diye sordum düz bir sesle. "Bu sayede ikimiz de daha az üzülür ve gözlerimize bakarken daha rahat bakarız. Böyle olunca ben sana bakarken mutlu olamıyorum, Melih."

"Seni mutsuz etmek istemiyorum, Yasemin," dedi.

"Beni mutsuz etmiyorsun," dedim elimi koluna çabucak koyarak. "Ben çok mutluyum ama yüzünde beni görünce oluşan acıyı da görüyorum, bunu hissetmek çok kötü. Hissetme öyle, lütfen."

Beni bıraktığı için, beni üzdüğü için ondan sorduğum hesabın cevabını vermişti fakat en az benim kadar o da üzülmüştü. Bunları bile bile nasıl daha fazla canı yansın diye görmezden gelirdim bazı şeyleri? Hiçbir zaman intikam, gönül koyma ya da süründürme taraftarı olmadım, olmayacaktım çünkü Melih bu tanımların hiçbirini hak etmiyordu. Biz birbirimizin kimsesiydik, birbirimizin kimsesizliğiydik. Ailemi kaybedemezdim.

"Elimde olmuyor," dedi kısık sesiyle. "Biliyorum, içinde hâlâ bir keder var ve bu bana ait, onu söküp atabilmeyi öyle çok isterdim ki..."

"Melih, içimde sana ait bir acı yok," dedim hızla. "Gözlerimi kapattığımda artık hayal kurabiliyorum, bunun ne demek olduğunu biliyor musun?"

Sustu. Ne yaparsam yapayım kendini hep suçlayacaktı.

"Aç mısın?" diye sordum ona.

"Çok değil."

"Ben açım," diye gülümsedim. "Gel, bir şeyler yiyelim."

Birkaç dakika sonra içeri girdiğimizde elimdeki saksıyı evin en çok güneş alan yerine, odamın pencere önüne koyup geri çekildim. Sonra da şalvarımı çıkarıp diz altıma kadar uzanan günlük elbiselerimden birini giydim. Melih koridorda ayakta dikiliyor, sessizce etrafı seyrediyordu. Sebebini biliyordum fakat bunu dile getirmek istemiyordum.

Odamın kapısını kapattığımda yüzüme baktı. Gülümsedim, o da bana gülümsemeye çabaladı. Mutfağa yöneldiğimde peşimden gelerek beni takip etti. Dolabın kapağını açıp dün yaptığım karnıyarığı tezgâhın üzerine koydum. Melih şaşkınlıkla tencereye bakarken, "Karnıyarık?" diye sordu.

"Yapmayı öğrendim," dedim sessizce. Sonra tekrar dolaba döndüm. "Ama seninki kadar güzel oldu mu, bilmiyorum."

"Sen daha önce benim yaptığım karnıyarıktan yemedin ki."

"Bir gün yiyeceğim ama."

Bu fikir çok hoşuna gitmişti. Yoğurt tenceresini çıkardım ve önüne koydum. "Haydi, sen de biraz ayran yap."

Hiç itirazsız ellerini yıkadı ve ayran yapmaya başladı. Ben de karnıyarığı ve ekmekleri ısıttım. Dünden kalan bayat ekmekleri ısıtınca çok güzel oluyordu. Biraz da yaptığım reçelden sofraya koyduktan sonra balkonun kapısını açtım ve yer sofrasını kurdum.

Karşılıklı sofraya oturduk. Birer parça ekmek bölerek karnıyarığın suyuna bandırdık fakat Melih önce patlıcanından aldı ve ağzına attı. Vereceği tepkiyi hevesle bekledim. Gözlerimi kısarak ağzımdakini yerken gözlerime baktı. Kafasını sallarken ağzındakini bitirip, "Kıyak geçmeyeceğim, çok başarılı," dedi.

"Bak, üzülmeyeyim diye söylemiyorsun, değil mi?"

"Yok, vallahi doğruyu söylüyorum, Yasemin. Çok güzel olmuş."

"Sevindim o zaman," dedim gülümserken.

"Ellerine sağlık," dediğinde, "Afiyet olsun," deyip ayran dolu bardağa uzandım. Bir yudum alıp hızla dudaklarımı temizledim ve yemeğimi yemeye kaldığım yerden daha büyük bir iştahla devam ettim.

"Bana okulundan bahsetsene," dedi Melih yemeğimizin sonlarına doğru. "Kazandığını öğrendiğinde neredeydin mesela? Ne tepki verdin? Bunların hiçbirini yaşarken yanında değildim ama anlatırsan belki o hissi ucundan yakalarım. Anlatır mısın, Yasemin?"

Son lokmamı da yedikten sonra derin bir nefes alıp verdim. "Okulu kazandığımı öğrendiğimde Fatma ablanın dükkânındaydım, bahsetmiştim ya sana, yanında çalıştığım kadın. İnternet sitesine girdim ve kazandığımı gördüm. Sevincimi paylaştığım ilk kişi oydu. Çok tatlı bir kadındır, sanki gerçek annemmiş gibi sevindi, biliyor musun?"

Melih tam bu sırada duraksadı. Gözlerime daha dikkatli bakarak doğruldu ve ellerini birleştirdi. "Sana bir şey söylemem gerek."

"Ne gibi?" diye afalladım, söyleyeceği şey pek hoş değil gibiydi.

"Aslında bunu sana günlerdir söylemek istiyordum, günlerce içimde tuttum ve gözlerine bakarken hep kaçtım. Fark ettiğini biliyorum."

"Evet," diye salladım kafamı sakince. "Benden kaçıyorsun bazen."

"Söyleyip söylememek konusunda kararsızım, yine üzülmeni istemiyorum."

"Melih, lütfen söyle artık!"

"Ben buraya gelirken her şeyimi geride bırakarak geldim, Yasemin," dedi düz bir sesle. "Geçmişimi, olmayan ailemi, valizimi ve birçok şeyi fakat yanımda belki de getirmemi istemeyeceğin bir şey daha getirdim."

"Nedir o?"

Dudaklarını sertçe birbirine bastırdı ve sıkıntıyla elleriyle oynamaya başladı. Kollarındaki ve bileklerindeki morlukları hâlâ görebiliyor ve acısını hissedebiliyordum. Sabırla fakat sabırsızca onun ağzından dökülecek olan kelimeleri beklerken, "Gerçek anne ve babanı buldum," dedi.

Bileklerimi kestiler fakat kan akmadı, sadece zaman durdu.

Gözlerime tedirgin bir şekilde bakıyordu. Bunun bana neler hissettirdiğini biliyor gibiydi, daha fazlasını önlemek istercesine daha yakından baktığında yutkundum.

Gülümsedim sonra. "Bulamazsın ki," diye fısıldadım. Gözlerimde yağmur dolu bulutlar vardı. "Çünkü öldüler, ninem de yanlarında yatıyor. Bilmiyor muydun yoksa?"

"Yasemin..."

"Melih, onlar öldü," dedim inat eder gibi, bana inanmasını istiyordum. "Benim annem ve babam öleli çok uzun zaman oluyor."

Melih yüzüme bakmaya korktu ve gözlerini kaçırarak kafasını öne eğdi. Nasıl hissetmem gerektiğini ya da neler hissettiğimi bilmiyordum. Belki hissettiğim şey çok düzdü ve ben üzülmemiştim. Onları tanımıyordum, onları hiç tanımamıştım. Nerede oldukları, ne yaptıkları ve neden beni bıraktıkları umurumda değildi. İyi ki beni bırakmışlardı, iyi bırakmışlardı da bana harika bir aile vermişlerdi.

Sanki *yemeğin tuzu çok mu olmuş* sorusuna bir cevap vermiş gibi konunun üzerini kolayca kapattıktan sonra göğsümü sıkarak zoraki bir tebessümle dudaklarımı kemirdim. "Okulumdan bahsediyordum sana en son," dedim. "Okulumu çok seviyorum. İki tane arkadaşım var, Bahar ve Uğur. İkisini de

çok seviyorum. Derslerimde de çok başarılıyım ve hocalarım benimle gurur duyuyor, bunu biliyorum. Aa," dedim gülerek Melih'e bakarken. "Sana söylemedim ama Nisan hamile. Teyze oluyorum."

Gülümsedi ama içinde fırtınalar kopuyor gibiydi. "Sevindim."

"Ben de çok sevindim," dedim kafamı sallarken. "Düşünsene, teyze olacağım. En yakın arkadaşım anne oluyor."

Bana baktı fakat konuşmadı çünkü gerçek hislerimin bu olmadığını çok iyi biliyordu. Ben de biliyordum ama göstermek istemedim, bir sefer de ben kaçmak istedim.

Sessizlik kör edici bir ışık gibi aramıza girdiğinde kendimi bırakmadan çabucak toparlandım ve sofrayı kucakladığım gibi kaldırdım. Melih telaşla, "Dur, ben hallederim," dedi.

"Ağır değil ki," deyip kapıdan çıktım ve elimdekileri hızla tezgâhın üzerine bırakıp ellerimi yıkadım. Tuttuğum nefesimle odama girip kapımı çabucak kapattım ve yatağıma oturdum. Ağlama sakın Yasemin, üzülme sakın çünkü değmez bunun için. Onlar senin gerçek ailen değil, hiçbir zaman da olmadılar ve olmayacaklar. Ağlama sakın, kendine yazık olur, ninen üzülür sonra.

Kafamı öne eğdim ve gözlerimi kapattım ağlamamak için. Melih kapıyı tıklattı. "Yasemin, iyi misin güzelim?" diye sordu.

"İyiyim," dedim. Onu cevapsız bırakmak istemiyordum.

"Seni görebilir miyim?"

"Geliyorum birazdan," dedim.

Fakat kapıyı açtı ve yavaşça içeri girdi. Kafamı kaldırmadım. Bana doğru attığı her adımda kalbimdeki düğümlere bir yenisini daha ekledim. Yavaşça yanıma geldi ve oturdu. Kafamı yerden kaldırmıyor, daha ne kadar kendimle mücadele edeceğimi hesap edemiyordum. Ağlamak istemiyordum, değmeyecek insanlar için kendimi kırmak, anne ve babamı üzmek istemiyordum.

"Bu, senin suçun değil," diye mırıldandı suçluluk duygusu taşır gibi. "Babamın beni gözden çıkarması, bana değil onlara inanması da benim suçum değil. Sen kimseye bir şey yapmadın, bunu biliyorsun, değil mi?"

Konuşacak mecalim yoktu.

"Bazı anne ve babalar sahip oldukları değeri hiçbir zaman bilmezler, bu ölene kadar sürer bazen... Benimkilerinki öyle olacak ama artık benimkiler değil işte."

"Sana bunu yaptıkları için onlardan nefret ediyorum," dedim. "Kimseden nefret etmem, beni doğuran kadından bile nefret etmiyorum ama seni üzdükleri için onlardan nefret ediyorum."

"Bizi üzeceklerini bile bile bunu yapanlardan nefret edemem, Yasemin," dedi sakince. "Kalbi, vicdanı olmayan biri nefreti bile hak etmez."

"Ama onlar hak ediyor."

"Boş ver," diye geçiştirdi. "Ben bıraktım arkamda, aştım bunu, ben yaşadım ve ardımda kaldı o yollar. Artık yok, artık geçmiş yok."

Kafamı cesaretle kaldırarak, "Hiç canın acımıyor mu?" diye sordum. Ruhumun tüm çıplaklığıyla yüzüne bakıyordum sanki.

Gülümsedi. "Hayır," dedi. "Vaktinde çok acıdı ama geçti. Acı sen istediğin sürece seninle kalır, onun yanımda olmasını istemiyorum artık. Yollarımızı ayırdık."

Gözlerim daha çok doldu, direndim ve o damlayı akıtmamaya çalıştım. Melih de bu çabamı gördüğünde hızla gözlerimin altına dokundu ve buna müsaade etmedi. "Ben senin her zaman yanında olacağım, seni bir daha hiçbir zaman bırakmayacağım, söz veriyorum. Sen benden bıkana kadar seninle olacağım, hiç gitmeyeceğim."

"Senden hiçbir zaman bıkmam ki," diye konuştum.

Gülümsedi. "Bir de bana canın acıyor mu diye soruyorsun. Dünyanın en güzel kızı gözlerime bakarak bana güzel bir şey söylüyor. Nasıl acı çekebilirim?"

Bakışlarımı kaçırarak güldüm.

"Kendini üzme sakın," dedi çabucak. "Lütfen, üzme kendini."

Kafamı aşağı yukarı sallarken çalışma masamın üzerinde duran telefonuma gelen mesajla irkilerek toparlandım ve telefona bakıp mesajı okudum.

Nisan: *Akşamki panayıra geliyorsunuz, değil mi?*

"Kim?" diye sordu Melih sakince.

Kafamı ekrandan kaldırıp yüzüne baktım. "Nisan. Akşam panayır var da, gelecek misiniz diye soruyor. Her sene oluyor ya bizim burada."

Gözlerinde gördüm, aklı eskiye gitti, o da benim gözlerimde görmüştü.

"Gitmek ister misin?" diye sordu.

"Sen?"

Kafasını salladı. Tebessüm ettim. "Ben de."

Derin bir nefes alıp ayağa kalktığında omuzlarımı kavradı ve gözlerime bakıp, "Akşam saat sekizde seni buradan alacağım, tamam mı?" diye sordu. "Bekle beni."

"Beklerim," derken kalbim yeniden atmaya başlıyordu.

Yanağımdan öpüp kapıya doğru yaklaştığında tekrar duraksadı. "Bu sefer bulaşıkları sen yıka ama söz, yarın ben yıkarım."

Güldüm. "Sorun değil."

Güldü ve arkasını dönerek evden ayrıldı.

Akşam olduğunda birçok şeyi halletmiş ve kendimi aynamın karşısında bulmuştum. Sadece iki sefer giydiğim kırmızı, askılı elbisemi geçirmiştim üzerime. İnce askılarını omuzlarıma oturttum ve belimden aşağı sarkan uçuş uçuş detaylarına bakıp gülümsedim. Panayır havasına çok uygundu. Açık kah-

verengi saçlarımı da güzelce tarayıp düz renk bir fular taktım saçlarıma. Ayak bileklerimin yukarısına tırmanan çoraplarımı da düzelttikten sonra kıkırdayarak, "Çizgi film karakterlerine benzedim," diye eğlendim kendimle.

Dudaklarımı azıcık parlatıp yanaklarımı da allaştırdıktan sonra sıkışan kalbimi rahat bırakıp derin bir nefes alıp verdim. Telefonumun saatine baktığımda sekize çok az kaldığını gördüm. Uzun kemerli çantamı da boynumdan geçirip sol yanıma doğru çevirdikten sonra odamdan çıktım ve evin her odasını, her penceresini kontrol ettim. Her yer kapalı ve güvendeydi.

Kapım çaldığında gülümseyerek anahtarımı kavradım. "Melih?" diye sordum kapıyı açmadan.

"Geldim, Yasemin," dediğinde rahatlama hissiyle omuzlarımı kaldırıp indirdim ve kapıyı açtım. Sade bir gülümsemeyle gözlerime kısacık bakıp bedenimi süzdükten sonra, "Çok hoş görünüyorsun," dedi.

"Teşekkür ederim," diyebildim ve ayakkabılarımı giydikten sonra evin kapısını kilitleyerek dışarı çıktım.

Ev yolundan usul usul ayrılırken ellerimi çantamın üzerine koyarak yürüdüm. Melih'in elleri ellerime yakın durmak istiyordu. Gülümsedim ve ellerimi çantamın üzerinden indirdiğim gibi Melih'in elini sakince tutarak parmaklarımızı kenetledim. Derin bir nefes aldı ve daha sıkı tuttu sanki elimi bırakmaktan korkarcasına.

"Sigarayı bıraktım," dedi sonra bir anda.

Kaşlarımı çatarak yüzüne baktım. "Sahi mi?"

"Sahi," diye onayladı. "Rehabilitasyondayken başka odada kalan bir arkadaş sayesinde içebiliyordum ama bana iyi gelmediğini, hatta beni mahvettiğini anladım. Bağımlısı olmadığım için bırakmak zor olmadı."

Sesine sarılmak isterken koluna sarılırken buldum kendimi. "Çok sevindim."

Bir şey demedi. Sakin adımlarla yürümeye devam ettik. Panayır çok uzakta değildi ve biz yürümeyi, birbirimizle vakit geçirmeyi daha çok istemiştik. "Babanla konuşuyor musun?" diye sordum cesaretimi toplayarak.

"Hayır," dedi hızla. "Onunla irtibatı kestim ve bir daha da konuşmayacağım. Elimde kalan tek şey buradaki yazlık."

"Peki ya okulun?"

"İki yılım kaldı," dedi düz bir sesle. "Bir daha İstanbul'a dönemem, geçiş yaparım belki buraya. Ya da baştan okurum, bilmiyorum. Biraz kafam sakinleşsin, her şeyi halledeceğim."

"Ne yaparsan yap, her zaman sana destek olacağım," dedim tüm inancımla.

"Bunu biliyorum," derken yüzüme umutla baktı. Gülümsedim.

Şehre doğru yaklaşırken, "Tibet'in ve annenin oyununu baban bilmiyor mu hâlâ?" diye sordum. "Yaptıkları yanlarına kâr mı kalacak, Melih?"

"Umurumda bile değil artık," dedi müthiş bir soğukkanlılıkla. "Hiçbir zaman intikam peşine düşmedim, düşmeyeceğim de. Belki bu dünyada değil ama diğer tarafta cezalarını çekeceklerini biliyorum. Ben yoluma bakıyorum sadece, Yasemin," derken gözleriyle gözlerimin içine bir yol çizdi. "Yol da öyle güzel ki, hiç bitsin, bir an olsun arkama bakmak istemiyorum."

"Biz hep yürüyeceğiz seninle," dedim daha sıcak tebessüm ederek. "Olduğumuz yerde kalmayacağız hiç."

"Ama ben hep sende kalacağım," diye cümlem yarım ya da eksik kalmış da onunla tamamlanmış gibi devam etti.

Başımı omzuna birkaç saniye yaslayıp kaldırdıktan sonra panayır alanına doğru iyice yaklaştık. On dakika kadar sonra büyük bir şenlik bizi karşıladığında gözlerime hitap eden renk ve ses cümbüşü içime bir anda bahar çiçekleri salıvermişti.

Her yer öyle renkli ve güzeldi ki sanki bayram sabahına uyanmıştım.

Nisanlar ile telefonlaştıktan sonra onları bulduk. Sarıldık ve selamlaştık. Nisan, Orhan'ın koluna girerek, "Bir şeyler yiyelim mi?" diye sordu.

Orhan, "Bak, çok yiyorsun bu ara," dedi.

"Ben hep yiyordum," dedi. "Ayrıca artık iki canlıyım, dolayısıyla iki kat fazla yemem gerekiyor."

"Tamam Nisan, ne kadar istiyorsan o kadar ye," diye gözlerini devirdi Orhan.

Nisan omzunu silkip gülerken ilerideki börekçiye gittik. Tezgâhın başına geçerek su böreklerimizi bekledik. Nisan'a baktım. "Cinsiyeti ne zaman belli olacak?"

"Birkaç ay var daha," dedi heyecanlanarak.

"Anneler hissedermiş ya, sen ne hissediyorsun?"

Elini karnına götürdü ve sırıttı. "Bilmiyorum ki, bazen erkek olacak diyorum, bazen kız."

"Erkek olacak," dedi Orhan. "Nisan evde çok asabi, heyheyleri hep üzerinde. Bu hâllerinden belli erkek olacağı."

Gülümsedim. "Ya kız olursa?"

"Benim için cinsiyeti önemli değil," dedi Orhan. "Ama içime erkek olacağı hissi doğuyor, sağlıklı olsun yeter."

"İnşallah," dedim büyük bir istekle. Melih sakin ve konuşmamayı tercih eden taraf olmuştu. Melih'in yaşadıklarını Nisan'a anlatmamıştım ve anlatmayacaktım da. Her ne kadar en yakın arkadaşım da olsa bazı şeyler iki kişi arasında kalmalı ve acı dallanıp budaklanmamalıydı.

"Sen nasılsın, Melih?" diye sordu Nisan bu sefer Melih'e. "Biraz sessizsin."

"Yok, iyiyim," dedi Melih tebessüm ederek.

"Bu yaz burada mısın yine?"

"Evet," dedi net bir dille. "Daha doğrusu, hep buradayım artık."

Nisan'ın yüzünde bir renk değişimi olurken gözlerini bana kaydırdı. Uzatmadan kafamı aşağı yukarı salladım. O da, "Hoş geldin tekrar o zaman," dedi.

"Hoş buldum," dedi Melih yeniden önüne döndüğü esnada. Ellerimi tezgâhın kenarına yasladım, su böreklerimiz geldi ve iştahla onu yemeye başladık. "Sever misin?" diye sordu Melih ağzına bir parça atarken.

"Çok, sen?"

Böreği yerken konuşmamak için gözlerini kapatıp açtı. Çok sevimli görünüyordu, sırıttım ve bakışlarımı kısarak onu izledim. Büyük bir iştahla su böreklerimizi yedikten sonra ücreti ödeyip oturduğumuz yerden kalktık ve panayırın gezilecek onca yerini gezmeye başladık. Hasır şapka satan bir yer bulduğumuzda Melih bana, Orhan da Nisan'a çok hoş birer şapka aldı. İkimiz de kafamıza takıp öyle gezmeye devam ettik.

Yaklaşık kırk dakika boyunca alanı keşfedip gezerken Nisan macun satan bir amca gördü. "Yiyebileceğim bir şey var orada! Macun görüyorum, siz de görüyor musunuz?"

"Nisan'ın *Elf* gözleri var gençler, biliyor musunuz?" diye güldü Orhan. "Ama bir tek yiyecekleri görebiliyor."

"Haydi, alalım," dedi Nisan, Orhan'ı çekiştirerek.

Orhan ve Nisan önden giderken Melih'e baktım. "Sen pek sevmiyordun sanki, değil mi?"

"Sevmem ama sana alırım."

"Ama tadı çok güzel."

"Sen daha güzelsin."

Sırıtarak bakışlarımı kaçırdım, elini tuttum ve yürümeye başladık. Macun satan amcanın başında dikildik. Kırmızı, sarı ve yeşil renkli olanları çubuğa dolayıp elime verdiğinde beş yaşındaki bir kız çocuğu gibi hevesle ağzıma götürdüm.

Nisan, "Yasemin, mutfak için bir şeyler almam gerekiyor," dedi. "Siz sıkılmayın isterseniz, birazdan buluşuruz yine, olur mu?" dedi.

"Tabii tabii, olur," diye onayladım onu çabucak.

Yollarımız ayrıldığında Melih elimi tekrar tuttu ve ben de macunumu yemeye kaldığım yerden devam ettim. Şekeri ve şekerli şeyleri pek sevmiyordu. "Bir kere tadına baksan ya?" diye mırıldandım.

"Dişimi ağrıtıyor şekerli şeyler," diye güldü.

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten. Tabii, pek sevmiyorum da. Sen ye."

Dudaklarımı sarkıtarak macunumu yemeye kaldığım yerden devam ettim. Hoşumuza giden her şeyi gördük. Melih bileğime gümüş rengindeki zincir bilekliği takarken, "Teşekkür ederim," dedim. "Ama ben de sana bir şey almak istiyorum."

Gözlerimi kısarak tezgâhın üzerindeki saatlere baktım. Kahverengi, deri kemerli saati görüp karşımızdaki adama onu beğendiğimi söyledim. Adam saati kutusundan çıkarıp bana uzattığında Melih'e gösterip, "Bunu beğendim senin için," dedi. "Sen de beğendiysen alabilir miyim sana?"

"Yasemin, hiç gereği yok ki."

"Hediye ama bu."

Israr etse bile kabul etmeyeceğimi bildiğinden, "Çok beğendim," diye düşürdü omuzlarını.

Elimdeki saati bileğine takarken heyecana kapıldım. Sonra da onun önüne geçerek cüzdanımdan çıkardığım parayı adama uzattım. Tezgâhın önünden ayrıldıktan sonra kalan macunumu da bitirip çöpünü kenardaki çöp kovasına attım. Çok yoğun olduğundan hızla bitirilmiyordu.

Koca koca oyuncakların, palyaçoların, renkli balonların, çocukların ve anne babaların içinde kendimize bir yer bulurken Melih bana bakarak, "Fotoğraf çektirelim mi?" diye sordu. "Fotoğraf kabini var şurada."

"Olur," dedim kafamı sallayarak. Yıllar sonra ilk defa ikimize ait bir fotoğrafımız olacaktı. Diğerini dolabıma koymuştum çünkü bana iyi gelmiyordu ve her zaman bakabileceğim

bir şey değildi ama bu seferkini ömrümün sonuna kadar başucumdan kaldırmayacağımı biliyordum.

Melih ile kabine girdik. Çok küçük bir alanın içinde kapana kısılmış gibiydik. Arkamızda kocaman bir kırmızı perde, önümüzde de büyük bir kamera vardı. Orada kendimizi görebiliyorduk, istediğimiz kadar fotoğraf çekilebilirdik.

Yan yana durarak kameraya baktık. "İlkokul çocuğu gibi duruyoruz, Yasemin," diye güldü.

"Bence çok güzel," deyip güldüm. Ellerim şapkama uzandı. "Dur, şapkamı çıkarayım." Şapkamı saçlarımdan uzaklaştırırken fularımdan taşan saç tellerimi düzeltmeye çalıştım, Melih de bana dönerek yardımcı oldu. O sırada fotoğraflarımızın çekildiğinden haberdar değildik. Işıklar patlarken güldük ve yüzümüzü kameraya dönerek poz vermeye başladık. Sersem bir hâlde gülerek, gözlerimizi kısarak, birbirimize sokularak ve sarılarak onlarca poz verdik.

Son günlerde yaşadığım en tatlı dakikalardı.

Kabinden çıktıktan sonra nefes nefese kalmış gibi gülüşmeye devam ettik. Fotoğraflarımıza baktık ve daha çok güldük. "Tipime bak," dedim parmağımla kendimi göstererek.

Melih kendini işaret etti. "Asıl sen benim tipime bak. Hapishane kaçkını gibiyim."

Kahkalarımız daha çok artarken Melih belime sarıldı ve beni kendine çekerek şakağımdan öptü. Sonra da şapkamı kafama özenle yerleştirdi.

Fotoğraflarımızı çantama koyduktan sonra ellerimizi tekrar birleştirerek panayırı turlamaya devam ettik. Büyük, ışıklı dönme dolabın önünde durduğumuzda Melih yüzünü oraya çevirdi. "Daha önce bindin mi?"

"Hayır," dedim tedirgin bir şekilde. "Korkarım ben, başım döner hemen."

"Ama bu sefer yanında ben olacağım."

"Ya başım dönerse?"

Yüzüme baktı ve bana üç numaralı bakışını attı. "Hep sen mi benim başımı döndüreceksin?"

"Ya," diye kaçırdım gözlerimi.

Acele edercesine beni zorladı. "Elini tutacağım hep, söz veriyorum."

"Aşağıya bakarsam midem şey olabilir..."

"Bakmayız biz de aşağıya," dediğinde ne kadar tatlı bir ısrarcı olduğunu ve benim de biraz cesarete ihtiyacım olduğunu anladım. Denemeden bilemezdim. Hem bir şey olursa yanımda olacaktı. Bunu biliyordum.

"Tamam," diye kabullendim çok istekli olmasam da. Kalbimdeki cümbüş oldukça fazlaydı. "Elimi sakın bırakma, tamam mı?"

"Hiç bırakmayacağım."

Birlikte dönme dolabın başına gittik ve durmasını bekledik. Mavi renkli dolaba bindiğimizde yan yana oturduk. Melih elimi hiç bırakmadı, hatta bana sarıldı ve kendine çekti. Dolap hareketlenmeye başladığında elimi heyecanla demire koydum ve sıkıca tuttum. Gülüşü kulaklarıma sindi. "Korkma, bir şey olmayacak."

Yutkunarak etrafa ürkek bakışlar attığım, her geçen saniye daha da yükseğe çıktık. Melih ise her yükselişimizde elimi daha sıkı kavradı. Dolap en yüksekte durduğunda şehre oturduğum yerden bakma fırsatını yakaladım. Çok yüksekteydim ama ayaklarımın altındaki manzara yüksekliğe olan inadımdan daha güzeldi. Ağzımı hafifçe araladım ve kısık gözlerimle, "Her şey öyle güzel ki," dedim. "Rengârenk ve çok canlı."

"Senin gibi."

Gülümseyerek kısacık baktım ona. "Ne kadar burada kalacağız?"

"Birazdan inişe geçeriz."

"Biraz daha kalsak olmaz mı?"

Şaşırdı. "Ama sen..."

"Başım dönmüyor, midem de bulanmıyor."

Gülümsedi ve gözlerini kıstı. "Tamam, buraya bir daha geleceğiz."

Korkularımla yüzleşmeyi çok sefer başka yollarla öğrenmiştim ve çoğu bana acı vermişti ama ilk kez bir korkumla yüzleşmemin dönüşü bu kadar güzel olmuştu. Artık yüksekten korkmuyordum, en azından bunu görmüştüm şimdilik.

Bir sefer daha tur yaptığımızda yeniden en tepede buluştuk ve bu sefer de aynı yerlere baktık. Gözlerimi kısarak mısırcı dükkânının önüne baktım. Orayı görebiliyordum. "Aa!" diye gösterdim elimle, bir yandan da sırıtıyordum. "Nisan ve Orhan. Görebiliyor musun?"

Melih gözlerini kısarak gösterdiğim yere baktı. "Görebiliyorum."

Güldüm. "Ah Nisan ya, yine canı bir şeyler istemiş."

"Uzun zamandır beraberler, değil mi?" diye sordu Melih geriye çekilirken.

"Evet," dedim kafamı sallayarak. "Uzun zamandır beraberler. Bir yıl önce evlendiler."

"Çok mutlular."

Sessizce kafamı sallayarak onlar için en iyisini diledim. Melih ellerimize bakıyordu, ben de onlara baktım. "Biz de onlar gibi olacağız. Çok mutlu."

"Olacak mıyız hep?"

"Evet, hep olacağız," dedi inançla. "Ben seni hep mutlu edeceğim."

"Sen kendini üzme, ben zaten dünyanın en mutlu insanı olurum," diyerek kafamı omzuna yasladım ve bu birkaç dakikanın tadını çıkardım. İkimiz de sakin ve kalp ısıtan anın içinde var olmuştuk. Bulutların altında ama şehrin üzerindeydik. Aynı anda iki şeye sahip olmuştuk farkında olmadan.

Dolap hareket etmeye başladığında başımı omzundan kaldırmadım ve gözlerimi kapalı tuttum fakat inmeden evvel işittiğim şey beni şaşkına döndürdü. *"Bir gün benimle evlenirsin, değil mi, Yasemin?"*

XXI. BÖLÜM

Final

♪

Yüksek Sadakat - Belki Üstümüzden Bir Kuş Geçer

O gün pazarda süt kovamı dökmeyip yumurtalarımı kırmasaydı beni sonsuz bir sevgiden alıkoyacaktı. Yaşanmış olan her şey yaşanacaklar için güzel bir sebepti.

Ben Yasemin. Kalbimde var olan her şeyi orada yaşatmaya çalışan Yasemin. Dünya'ya bir insanın bedeninden çıkıp gelmiştim ama gözlerimi açtığımda başka bir bedenin kolları altında bulmuştum kendimi. Kimseyi tanımamış, kimseye soru soramamıştım. Düşmüştüm, gülmüştüm, üzülmüştüm ama yaşamıştım. Çok güzel yaşamıştım. Sonra bir annem, bir babam ve canım ninem olmuştu. Bir bahçem, bir evim, bir sürü de dostum olmuştu. Büyüdüm, güzelleştim ve yaşadım. En çok ben yaşadım. Annemi, babamı, ninemi kaybedince bile en çok ben yaşadım. Öyle güzel bir hayatım var ki... Ne zaman isyan edecek olsam sahip olduklarıma bakıyor ve şükrediyorum.

Ben Yasemin. Ben bu hayatı çok güzel yaşıyorum, böyle de yaşayacağım.

Melih ile odamda resim yapıyorduk. Pencereler açıktı, içeri bahar havası giriyordu. Zaman üzerimizden tatlı tatlı geçmişti. Çok zaman geçmişti o hayatıma gireli ama sanki her şey onun ilk gördüğüm günkü gibiydi.

Elimdeki palete fırçamı sürüp bir boya ile karıştırırken Melih'in beni izlediğini gördüm. O beni izlemeyi hep çok sevmişti, beni utandırmak da hoşuna gidiyordu. Hem beni hem de benimle olan her şeyi seviyordu bir kere.

Bence dünyanın en güzel hissi sevildiğini bilmek ve bundan asla şüphe duymamaktı.

"Bu resimleri ileride açacağım sergiye saklıyorum," diye mırıldandım tuvaletimi boyarken. "Çok heyecanlıyım şimdiden."

"Çok güzel olacak, biliyorsun, değil mi?" diye sordu iç çekerken. "Seneye mezun olunca her şey daha da güzel olacak."

Gülümsedim. "Evet, öğretmen olacağım ve bir sürü öğrencim olacak."

Melih bakışlarını kaçırarak dudağının kenarını kıvırdı. "Ben onu kastetmemiştim ama neyse..."

Kaşlarımı çattım ve yüzümü ona çevirerek, "Seneye evleneceğiz," diye mırıldandım. "Kastettiğin şeyin bu olduğunu elbette biliyorum, Melih." Ardından gülümseyerek devam ettim. "Biliyorsun, zamanla bir alıp veremediğim yok ama evlilik için her şeyin en güzeli olsun istiyorum. İkimiz de ayakta kalalım ve hiç yıkılmayalım istiyorum."

"Zaten öyle olacak," derken elleri saçlarıma narince uzandı. Saçlarımı omuzlarımdan geriye doğru atarken pencereden içeri bir kuş girmiş de kalbime konmuş gibi hissetmiştim. "Biz hep ayakta kalacağız ve her şey senin istediğin gibi olacak."

"Hayır, bunu kastetmedim," dedim elimdeki fırçayı indirip ona bakarken. "Bu, ikimize ait bir şey ve kararları ikimiz vereceğiz. Bir gün evleneceğiz, Melih. O gün geldiğinde asla ayrılmayacağız. Ben her gün seni görmeyi çok seviyorum."

Gülümserken yeşil gözleri kısıldı. "Mesela ben mutfaktayken sana seslendiğimde içeriden senin cevap verecek olman bile içimi öyle güzel besliyor ki Yasemin, sanki dünyaya sadece senin için gelmişim gibi hissediyorum. Öncem yokmuş da bir tek sana aitmişim gibi."

"Bir tek bana aitsin," diyerek yanağından bir kez öptüğümde beni kolayca bırakmadı. Kolumu kavrayarak dudaklarını araladı ve dudağımın kenarına minik bir buse bıraktı. Kalbim her seferinde yerinden çıkacakmış gibi atıyordu,

bunun bir sonunun olduğuna ihtimal vermiyordum. Gözleri gözlerime tıpkı önümüzde duran bir resim gibi bir şeyler çiziyordu. "Evet, sana," diye fısıldadı. "Bir tek sana."

Yutkunarak kendimi birazcık geriye çektim. "Her şey için teşekkür ederim," dedim. "Biliyorum, bunu çok sık yapıyorum belki ama... Yani hiç gitmedin, bir an bile beni üzmedin, kırmadın, kızmadın ve her şeyden önemlisi," diyerek iç çektim, omuzlarımı kaldırıp indirdim ve onun beni dikkatle izleyen yüzüne baktım. "Beni hiç yormadın."

"Bunun için neden teşekkür ediyorsun ki?" diye sordu sessizce. "Olması gereken de bu değil mi zaten, güzelim? İki kalp birbirini incitmeden, sıkmadan, yormadan severse bir anlamı olur sevginin. Eğer ki seni sevmek buysa sevgim daima senin için olacak."

Ona susarak baktım, sözlerinin devamını getirdi. "Hem, onca zaman ayrı kaldıktan sonra bu ne ki?"

"Çok geride kaldı artık. Sen benden bir kez gittin ama öyle bir geldin ki bir daha hiç gidemedin."'

"Hiç de gitmeyeceğim, ölene kadar seninleyim."

"Tamam, ölüm demeyelim, ben hemen ürperiyorum," diye güldüm onu bu rehavetten çıkarmaya çalışarak. "Başka şeylerden konuşalım." Gözlerimi kısarak dudaklarımı büzdüm. "Mesela, şu alttan ders alan kız var ya hani, Gaye miydi adı? Ondan konuşalım mı?"

Bunu söylediğimde hızla doğruldu ve homurdanarak, "Ama bak, ben suçsuzum ya, vallahi billahi suçsuzum," dedi. "Kız benden not isteyince ben de verdim ama nereden bileyim notlarımın arasına aşk mektubu bırakacağını?" Ardından çabucak bana bakıp yüzünü ekşitti. "Ulan, yıl bilmem kaç olmuş, aşk mektubu nedir, arkadaş?"

"İşte, ben de onu soruyorum ya sana," diye kaldırdım sol kaşımı. "Bu kadar değerli ki notlarının arasında geziniyor demek ki hâlâ."

Elbette şaka yapıyordum zira onunla uğraşmayı çok seviyordum ve kendini savunma çabası içine girmesi beni güldürüyordu. Sersem gibi görünüyordu.

"Ya gözünü seveyim, sen yapma bari," diye çattı kaşlarını. Gülmemek için kendimi zor tutmaya başladığım anların içindeydim. "Mektupta mavi gözlü diyor ayrıca, benim gözlerim mavi mi?"

"Dur, bakayım," diyerek yaklaştım gözlerine. "Hakikaten değilmiş."

Bana saf saf baktı. "Sen de benimle kafa buluyorsun resmen!"

"Hiç de bulmuyorum," dedim omzumu silkerek. "Evet, gözlerinin rengini yanlış yazmış olabilir ama seni ilk gördüğünde üzerine giydiğin her şeyi doğru biliyor işte."

"Ya yalan söylüyorsa?" diye kaldırdı sol kaşını. "Ben nereden bileyim kızın beni ilk gördüğü anı?"

"Sen ben ilk gördüğünde üzerimde ne vardı?" diye sordum bir anda.

Hızla cevapladı. "Saçlarında fuların, üzerinde de çiçekli bir elbise vardı."

"Aferin."

Sonra sustuk ve birbirimize bakarak gülmeye başladık. Sonbaharın sesi kalbimize dokunmuştu sanki ve biz de yaprakların sesiyle hareket etmeden dans etmiştik.

Melih'in telefonuna mesaj geldiğinde elini yatağımın üzerinde duran telefonuna uzattı ve gelen mesaja bakıp okudu. Yüzüne baktım, çehresindeki ani buz esintisi dudaklarındaki baharı yok etmeyi başarmıştı. Yutkunarak, "Ne oldu?" diye sordum.

Birkaç saniye cevap vermedi, gözlerini sabitlediği yerden ayırmadı. "Melih?" diye sordum kısık sesim titrerken. "İyi misin?"

"Babam," dedi. Uzun zamandır sesini bu kadar kötü bir hâlde işitmemiştim. Kafasını kaldırdı ve gözlerime bakarken

yanmış lakin külleri tüten bir şehrin en ücra köşesindeki çocuğun savunmasızlığını hissettirdi. "Ölmüş."

Ağzım ve gözlerim hafifçe açıldı, ne diyeceğimi bilemedim. Melih'in gözlerindeki ifadeyi gördüğümde bana konuşmam için bir fırsat sunmadığını anladım. Babası ile yıllardır konuşmuyordu ve onu silmişti, daha doğrusu babası onu silmişti. Melih'in tek ailesi bendim. İstanbul'da bıraktığı tek şey birkaç arkadaşıydı ama onlarla da arada bir konuşurdu. Şimdi gelen bu mesaj, yıllardır kullanmaktan kaçtığı hırkasını sandıktan çıkarmış da onu üzerine giymekten başka çaresi yokmuş gibi hissettirmişti. Isıtmayacaktı ama giyecekti.

Tıpkı ağlamayacağı ama üzüleceği gibi.

Telefonu elinden bıraktı, yutkunamıyordum. Ona sadece baktım. Ellerini bacaklarının arasına koydu ve kafasını öne eğerek dudaklarını kemirmeye başladı. Çok savunmasız, çok çaresiz duruyordu. Gözlerim deli gibi doldu, bir elini bacağının arasından çekip kaşının üzerini hızla kaşıyarak soluklandı. Kendini tutuyordu ama bıraksa ondan kaçan duygularını yakalardı. Elimi eline uzatarak dokundum. Buna itiraz etmedi, gözlerime bakmasıyla ona sarılmam bir oldu. Ona sımsıkı sarıldım. Kollarıyla sırtımı kavradı ve yüzünü saçlarıma gömdü. Ellerimi saçlarının dibine götürdü. İç çekerek, "Ben buradayım," diye fısıldadım. En çok ihtiyacı olduğu şeyin bu olduğunu biliyordum. "Ben hep burada olacağım, canımın içi, hep seninle kalacağım."

"Söz mü?" diye sordu korkarak.

Gülümserken gözlerimi kapatmamla kirpiklerimin dibinden çeneme doğru bir damla yaş süzüldü. "Söz."

Bana daha sıkı sarılması her şeyi özetlemişti. Bizim birbirimizden başka kimsemiz yoktu, biz bir çatının altında kalmış iki kuştuk. Uçmak yerine yuvamızı kurmaya çalışıyorduk.

Kollarımızı bedenlerimizden ayırdığımızda ellerimizi tuttuk. Kızaran gözlerimle hüznü gördüğüm gözlerine bakarak omuzlarımı kaldırıp indirdim. Melih, "İstanbul'a gitmem gerek," dedi.

Kafamı aşağı yukarı salladım. "Tabii. Ben de seninle geleyim mi?"

"Dost, Tarçın ve Sütlaç peki? Okulun?"

Omzumu silktim. "Nisan'a söylerim, birkaç gün Orhan idare eder. Seni yalnız bırakmak istemiyorum ki hiç."

Ağır ağır kafasını sallayarak, "Tamam," dedi. Sonra sesi iyice kısıldı. "Teşekkür ederim, Yasemin."

"Hayır, etme," dedim acı çekercesine. "Az önce birbirimize söz verdik, ne çabuk unuttun? Biz hep beraber olacağız. En kötü günümüzde bile."

"Bu en kötü günümüz," diye baktı gözlerimin içine.

Bir şey diyememek ve onlarca şey söylemek arasında sıkışıp kalmıştım. Elimi bıraktı, ayağa kalktı ve odadan çıktı. Onu anlamaya çalıştım çünkü babasını kaybetmişti. Ona şu an tek kelime edecek cesaretim bile yoktu zira hislerin hükmü kelimelerden daha tesirliydi.

Melih odadan çıktıktan sonra ben de oturduğum yerden kalkıp Nisan'ı aramak için telefonumu kulağıma yasladım ve penceremin önünde dikildim. Beni çok bekletmeden telefonu açtı. "Efendim, Yasemin?"

"Nasılsın, Nisan?"

"İyiyim ama sen pek iyi değilsin galiba. Ne oldu?"

Sessizce, "Melih'in babası vefat etti," dedim.

"Ya," diye üzülerek. "Ne zaman? Ay, çok üzüldüm ya, başı sağ olsun."

Dudaklarımı ıslattım. "Az önce mesaj geldi."

"Başı sağ olsun," dedi tekrar. "Nerede şimdi? Ne diyeceğimi de bilemedim ki. Neredesiniz siz?"

"Evdeyiz," dedim düz bir sesle. "Ama sanırım bu gece yola çıkacağız."

"İstanbul'a mı gideceksiniz?"

"Hı hı," diye salladım kafamı. "Birkaç gün kalırız herhâlde, bilmiyorum. Ben de onunla gideceğim. Biz yokken Tarçın'a, Sütlaç'a, yavrularımıza ve diğerlerine baka..."

Hızla sözlerimi kesti. "Deli misin sen? Soruyor musun bir de, elbette bakarız."

"Çok teşekkür ederim, Nisan."

"Bak, hâlâ," diye kızarken cümlesinin devamını getiremedi, oğlu Metin'in ağlama seslerini işittik. Nisan telefonu kulağında tutmaya devam ederek bağırdı. "Ay, ağlama ama ağlama, vallahi inek gibi sağdın ama sütümü oğlum, kanım çekildi, hiç doymuyorsun ya!"

Şu an gülmek ne kadar bana uzak olsa da gülümsemiştim. Nisan homurdanmaya devam ederken isyanlarına beni de ortak etti. "Anasına çekti bu çocuk, Yasemin. Sürekli yemek, içmek ve affedersin sıçmak istiyor ki yapıyor da zaten. Bez yetiştiremiyorum."

"Onu çocuğu yaparken düşünecektiniz."

"Evladım o benim, sütüm sonuna kadar helal olsun ama..." İç geçirdi. "Neyse, şimdi konuşmayalım bunları. Ben bir Metin'e bakayım, siz de iyi olun, kurban olduklarım. Geçerken uğrayın, bir şeyler hazırlarım, yolda giderken yersiniz."

"Zahmet etme hiç."

"Bir kez olsun uzatmadan *tamam, alırım,* de, ne olur."

"Tamam, alırım."

Güldü. "Hah şöyle." Sonra susup ekledi. Metin ağlamaya devam ediyordu. Sıkıntıyla, "Melih'in başı sağ olsun, onu görünce de söylerim," dedi. "Şimdi kapatıyorum, malum... Sonra görüşürüz, unutma giderken."

"Tamam, unutmam, sağ ol her şey için."

Nisan söylenerek telefonu kapattıktan sonra ben de kulağımdaki telefonu çektim ve kapatıp kenara koydum. Etrafı toparlamadan Melih'in yanına gittim, balkonda ayakta dikilerek ileriye bakıyordu. "Biletleri aldım şimdi," diye konuştu yanına oturduğumda. Bana baktı. "Gelmek istediğine emin misin?"

"Tabii ki," dedim gülümseyerek. Elimi elinin üzerine koydum. "Seni yalnız bırakmam."

Gülümsemeye çalıştı, kafamı omzuna yasladım. İç çektiğini duydum. "Nasıl hissettiğini bilmek isterdim," diye mırıldandım. Ondan cesaretli bir şeyler duymak istiyordum belki de.

"Üzgünüm ama daha fazlası yok. Babam zaten beni silmişti yıllar önce, bana inanmayarak kendi elleriyle kalbimden itmişti ama öldü ya şimdi..." Duraksayınca kalbinin ağrıdığını delicesine hissettim. Biraz bekledi ve öyle devam etti. "Öyle işte, Yasemin. Bir yanda gözyaşı dökecek kadar ağrım yok ama diğer yanda nasıl geçeceğine anlam veremediğim sızım var. İkisini de yaşamak kötüymüş."

Her şeyi yaşamakta özgürdü ve kendini kasmadığı, benden ve kendinden saklamadığı için mutluydum.

"Haydi," dedi sonra toparlanarak. "Birkaç bir şey hazırlayalım ve çok gecikmeden çıkalım."

"Kaç gün sürecek ki?"

"Dönüş biletini almadım," dedi yüzüme bakarak. Dudaklarını büzdü. "İstanbul beni unutalı yıllar oluyor ama oraya gitmişken bir bardak çayını içeriz diye düşündüm. Berbat bir zamanlama da olsa seni onunla tanıştırmak isterim."

"İstanbul'u sevmiyordun oysa."

Kafasını salladı. "İçinde senin olduğun İstanbul'u seveceğim."

Hafif bir iç çekişten sonra elimi yüzüne koydum ve sevdim. İnanıyordum ki gözlerinde gördüğüm bu hüzün bizi sonsuz bir mutluluğa götürecekti. Çok emindim. Onunlayken sonumu görüyordum. El ele ve birlikte. Çok acı çekenler ve çok kayıp verenler bir gün muhakkak mutlu olurlardı. Ninemin masallarından öğrenmiştim ben bunu. Melih ve ben çok mutlu olacaktık.

Akşama doğru ikimiz için küçük bir valiz hazırladım. Dostlarıma veda ettikten sonra gara gitmeden evvel Nisanlara uğradık ve bizim için hazırladığı börekleri aldık. Akşam oldu-

ğunda gara geldik ve otobüse bindik. İstanbul'a gidiyorduk ve bunun sebebinin içimizi burkması gerçeği içimizi üzüyordu. Fakat Melih bana daima güneş gibi bakıyordu. Ne üzüldüğünü belli etmek istiyor ne de beni üzmek istiyordu.

"Kaç gibi ineriz ki?" diye sordum sessizce.

"Uykun mu geldi?"

"Biraz ama gece olacak ya inince o yüzden sordum."

Tebessüm etti. "Biraz yolumuz var. Kafanı koy omzuma, ben geldiğimiz zaman seni uyandırırım."

"O kadar uyumam," diye büzdüm dudaklarımı. "Şu an pek uykum yok zaten."

Bir şey demedi. "Acıktın mı?" diye sordum. Kafasını iki yana salladı. "Acıkırsan söyle, tamam mı? Nisan bunları yemediğimizi öğrenirse çok kızar."

"Nisan'ı kızdırmak istemem."

Gülümsedim. "Ben de."

Sonra yolculuğumuzun içinde kaybolduk. Nasıl bir yolculuk olduğunu bilmiyordum çünkü biz bir cenazeye gidiyorduk. Sabah olduğunda bizi nelerin beklediğini bilmiyorduk. Seninle böyle tanışmak istemezdim İstanbul. Yine de içinde Melih'in olduğu bir şehri görmek güzel olacağa benziyordu.

Saatler sonra gözlerimi açtığımda önce üşüdüğümü fark ettim, sonra da otobüsün yavaşladığını. Kafamı koyduğum omuzdan sersem bir şekilde kaldırdığımda camın dışındaki karanlık hava Melih'in bana olan parlak bakışlarıyla son buldu. "Geldik," diye fısıldadı. "Haydi, toparlan."

Gözlerimi kısarak elimi kafama koydum. "Çok mu uyudum?"

"Biraz."

"Çok yani?"

"Biraz."

"Sen hiç uyumadın mı?" diye sordum saf saf. "Gözlerin yorgun görünüyor."

"Uykum gelmedi hiç," deyip geçiştirerek çantadan çıkardığı ceketimi bana uzattı. "Giy bunu üzerine güzelce. Birazdan inmiş oluruz. Dışarısı soğuktur."

Derin bir nefes alarak hazırlanmaya başladım. Otobüsten indikten sonra Melih bir eline küçük valizimizi aldı, diğer eliyle de elimi sıkıca kavradı. Garip bir şekilde etrafıma bakmaya başladım. Çok kalabalıktı ve ben bu kadar kalabalığa alışkın değildim. Gecenin bir yarısı bile her şey çok ürkütücü görünüyordu. "Bu gece otelde kalacağız," dedi Melih bir yandan ilerlerken .

"Gece yarısı bile bu kadar kalabalık olması normal mi?" diye sordum.

Gülümsedi. "Normal. Korkma sakın, elini hiç bırakmayacağım."

Açıkçası çekingen bir insan sayılmazdım ama bu kadar çok insanın olduğu bir şehirde kendimi bir hiçmişim gibi hissetmiştim. Her şey çok karışık ve fazla duruyordu. Şimdilik sadece bu kadardı ama sabah olunca daha güzel şeylerin olacağını umuyordum.

Taksiyle otele geldikten sonra odamıza çıktık. Hayatımda ilk defa bir otele gelmiştim, geceyi burada geçirecektik. Melih valizi kenara koyduktan sonra odaya biraz baktım ve üzerimdeki ceketi çıkardım. İki tane yatak vardı. İçeride de loş bir aydınlatma. Utanmıyordum çünkü onunla daha önce aynı yatakta uyumuştum. Saate baktı. "Epey geç olmuş."

"Uyumalısın," dedim. "Sabah biraz zor olacak."

"İyiyim ben."

"Biliyorum," diyerek ona güç verdim. Daha sonra valizden çıkardığım geceliklerimi alarak banyoya gittim ve giyinip geldim. O sırada Melih de altına siyah eşofmanını ve üzerine de beyaz tişörtünü giymişti. Kıyafetlerimi usulca kenara bıraktıktan sonra yatağımı açtım ve içine girdim. Uzandığımız yerde yüzümüzü birbirimize çevirdik. İkimizin de eli yastığı-

mızın altında duruyordu. "Ne garip, değil mi?" diye fısıldadı telaşsız bir şekilde. "Hiçbir şeyim yok ama her şeye sahibim."

Cümlesi kalbime dokunmuştu.

Tekrarladım. "Hiçbir şeyimiz yok ama her şeye sahibiz."

"Bazen kendimi küçücük hissediyorum," dedi. "Sanki yokmuşum gibi. Ama sana bakınca büyüyorum."

Melih... Ah Melih, öyle başkasın ki benim için. Benden daha ağırını yaşadı hayatın ve bunları yaşarken tek başınaydı. Ne onu sevecek bir ninesi vardı ne de onu dinleyecek gerçek dostları. Beni bulmuştu ve yolu bana düştüğünde bir daha hiç ayrılamamıştı. En sevdiği şarkıydım ben onun için, iyi ki keşfettim dediği ve dinlemekten asla bıkmayacağı bir şarkı. Bir keresinde böyle söylemişti benim için, hiç unutmamıştım.

Gözlerinde gördüğüm suskunluk, otelin penceresine vuran yağmur damlalarıyla son buldu. İrkildim. "Yağmur mu yağıyor?"

"Sanırım."

Üzerimdeki pikeyi kaldırdım ve çabucak ayaklanarak pencerenin önüne gidip perdeyi biraz sıyırdım. Oldukça yüksek bir yerdeydik, gecenin bir yarısında bile şehir ışıl ışıl duruyor, yağmur bu kalabalığa yağıyordu. "Buradan ne kadar güzel görünüyor her şey," diye seyrettim etrafı. "Hep Muğla'da yaşadığımdan oranın sakinliğine alıştım ya, sanki bu karanlık beni yutacakmış gibi geliyor."

"Korkuyor musun yoksa?" diye sordu. Ona baktığımda bana döndüğünü ve dirseğini yatağının içine bastırarak dikildiğini gördüm.

Omzumu silktim. "Hayır, korkmaktan çok farklı bir şey bu."

Yağmur damlaları pencereye ertesi gün silinecek izler bırakmaya devam ediyordu. Bir süre daha burada bekleyerek geri geri gittim ve Melih'in yatağının kenarına oturarak ona döndüm. Bir sürü şey konuşmak istesem de bunun doğru bir

zamanlama olmadığının farkındaydım. Gülümsedim ve oturduğum gibi kalkarak yanağından bir kez öptüm. "İyi geceler."

"İyi geceler," diye gülümsedi gözlerime bakarken.

Işıkları kapattık ve birbirimize bakarak uyuduk. Yağmur damlaları dili olmayan bir ninniydi, bu kötü günde bile çok huzurluyduk.

Sabah kahvaltımızı etmiş, otelden çıkışımızı yapmıştık. Bu gece dönecektik ama akşama kadar çok vaktimiz olacaktı. Önce babasının mezarına gidecek, sonra da bir bardak çay içecektik onunla sahil kenarında. Olmaması gereken bir zaman gibi görünse de olmasını istediğim insanla olduğumdan mutluydum.

Mezarlığa geldik. Melih'in elini daha sıkı tuttum, el ele ilerledik. Mezarı başında kimse yoktu. Mezar taşına baktım. Adı yazıyordu. Hilmi Şahiner. Melih'in babasının adı. Melih bir adım öne çıktı ve beni biraz gerisinde bırakarak mezara baktı, sonra da hiçbir şey yapmadan iki elini açarak dua etmeye başladı. Ben de ellerimi açtım ve babası için dua ettim. Ne olursa olsun, ölüler Allah rızası için bir duayı hak ederdi. Ninemden öğrendiklerimdi bunlar.

Babası için dua ettikten sonra Melih öylece izledi mezarı ama ne hissettiğini bilmek kalbime oturmuştu. Ne hissettiğini biliyordum. Her şeye rağmen canı acıyordu çünkü o merhametli bir insandı ve ne olursa olsun onu üzenler için bile üzülürdü.

Bir süre burada kaldık. Sonra da gitmek için arkamızı döndük ve ilerledik. Mezarlık kapısından içeri genç bir adam girdi. Buraya, bize baktı. Melih hızla gerilip elimi tuttu ve beni yanına çekti. Kaşlarımı çattım. Genç adam karşımızda durduğunda Melih'i tanıdığını anladım, sanırım onun kim olduğunu da. Kumral teni, itici bakışları ve sevimsiz suratıyla önce beni süzdü, sonra da Melih'te duraksayıp, "Babamızı görmeye mi geldin?" diye sordu. "Dua da ettin mi onun için?"

Bu genç adam, Tibet Şahiner'den başkası değildi.

İtici herif!

Melih dümdüz bir ifadeyle, "Seninle uğraşacak vaktim yok," dedi. "Çekil önümüzden."

"Onca zaman geçti," dedi Tibet rahat bir sesle. "Özlettin kendini. Melih, kocaman adam olmuşsun, lan. Yoksa evlendiniz mi?"

"Sus!" diye uyardı Melih, Tibet'i. "Ben seni tanımıyorum ki."

"Ayıp edersin," diye alay etti Tibet ve gözlerini üzerimde gölgeledi. "Ama bu küçük kız arkadaşın beni muhakkak tanıyordur. Hatırlıyorsun beni, değil mi ,Yasemin?"

Sevimsizce homurdandım. "Aklım yalnızca güzel insanları hatıra bırakır bana, siz kimsiniz, çıkaramadım?"

Kaşlarını yukarı kaldırdı. "Vay canına, bir hayli etkilendim."

Gergin bir hâlde soluk alıp verdiğim vakit Melih dişlerini sıkarak Tibet'in gözlerinin içine baktı. "İstediğin her şey oldu, istediğin her şeye sahipsin. Eve, arabaya, paraya, pula, her şeye sahipsin. Babam öldüğü için evde annenle parti vereceğinizi biliyorum ama zerre kadar umurumda değil hiçbir şey. Yokum oğlum ben, artık yokum, anladın mı beni? Hayatınızın en ufak bir yerinde bile yokum."

Tibet, Melih'in bu fazlasıyla sert sözleri karşısında edecek tek kelime dahi bulamazken Melih devam etti. "Hiçbir şey istemiyorum. Tek kuruş para almayacağım. Hepsi sizin olsun ama hiçbir zaman mutlu olamayacağınız ve o paradan hayır bulamayacağınız bir hayat diliyorum size. Öyle de olacak! Ahını aldığınız her şeyi yaşayın lan bu dünyada! Annen de, sen de yaşattığınız her acıyı misliyle yaşayın."

"Biz kimsenin ahını almadık."

"Boş versene," diye güldü Melih. "Bu saatten sonra sadece yaşanacaklar için sıranı bekle. Size elimi bile sürmeyeceğim, o kadar hayatımda değilsiniz ama adalet geldiği zaman ondan kaçamayacaksınız. Bunu biliyorum ve vicdanım çok rahat."

"Çok iddialı cümleler bunlar," dedi Tibet, kendini savunacak bir şey bulamıyordu. Her şeyin doğru olduğunu biliyor ve korkuyordu, gözlerinden okunuyordu yaşanacakların telaşı.

Melih tavrını biraz düşürerek, "Ben sadece geleceği görüyorum," dedi. "İşim sizinle değil, kendimle..." Elimi daha sıkı kavradı. "Bizimle olan tarafını görüyorum. Ailemi buldum. Yıllar sonra ailemi buldum ya, tüm dünya senin olsun. Yeter ki benim dünyamdan uzak dur."

"Bu bir tehdit mi?"

"Hayır, bu benim sana son sözüm," dedi Melih. "Bir daha ne adınızı duymak istiyor, ne de sizi görmek istiyorum."

Bu karşıdaki insanın anlayabileceği çok açık ve yalın bir dildi fakat Tibet bunu ne kadar anlamıştı tartışmak bile istemiyorduk. Bize baktı, nihayet anladığını gördük. Sonra da onu arkamızda bırakarak mezarlıktan çıktık. Melih elimi hiç bırakmamıştı. Yüzüne çekimser bir şekilde baktığımda gözlerini gözlerimle kavuşturdu, iç çekti ve yaklaşarak şakağıma bir öpücük bıraktı. Her şeyimdi o. Hiçbir şeyim yokken her şeyim olandı.

Öğleye doğru taksiyle Eminönü'ne geldik. "Çok kalabalık," diye gülümsedim keyiflenerek, bu kez hoşuma gitmişti. Boğazın önündeydik; vapurlar kalkıyor, maviliklere doğru açılıyordu. "Vapura binelim mi?" diye sordu.

"Şimdi mi?"

Kafasını salladı. Ardından, "Sonra da balık ekmek yeriz," dedi. "Uzun zamandır ben de yemiyordum burada balık ekmek."

"Olur," diye onayladım çabucak.

Melih ile gerekli işlemleri hallettik ve saatimizi bekledik. Yarım saat kadar sürecek bir boğaz turu bizi bekliyordu. Çok heyecanlıydım. Denize girmiştim ama ilk kez bu kadar üzerinde yürüyecektim. Yani, hissedeceğim şeyin bu olacağını tahmin ediyordum. Ayaklarımı oynatmadan yürümek güzel olacaktı.

Vaktimiz geldiğinde vapura bindik ve güzel bir köşe bulup oturduk. Sanki en tepedeydim, gökyüzüne dokunabilirdim. Sanki en alttaydım, sulara karışabilirdim. Martılara atmak için aldığımız simit elimde duruyordu. Vapurun hareket etmesini bekledik. Melih kolunu omzuma doğru sakince uzatıp beni kendine çekti. İç geçirerek başımı omzuna yasladım. "İyisin, değil mi?" diye sordum.

"İyiyim," dedi Melih. "Gerçekten çok iyiyim, Yasemin. Hayatımın en mutlu günlerini yaşıyorum."

"Canım benim," diye tuttum elini. "Ben sana hiç *evet* demedim, değil mi?"

"Nasıl?" dedi anlamayarak.

Dudaklarımı dişledikten sonra kafamı omzundan kaldırdım ve gözlerinin içine bakarak gülümsemeye başladım. "Aslında ikimiz de cevabı biliyoruz ama ben sana gerçekten hiç *evet* demedim." Gözlerindeki ışığın parlaklığı benim kalbimin ritmiyle örtüşmeye başladı. "Evet, Melih. Seninle evlenirim. Geçen sene bana evlenme teklifi ettiğinde cevabı o gün vermiştim ama bu kez tümüyle evet diyorum. Ben seninle bir ömür geçirmeyi, her anımda seninle olmayı ve seni yaşamayı çok istiyorum."

Kolunu koyduğu yerden çekerek doğruldu ve gözlerini kısarak kafasını eğdi. Cevabını bildiği hâlde bunu benim dudaklarımdan çok net bir şekilde duymak onun da fazlasıyla hoşuna gitmişti. Kafasını kaldırıp gözlerime bakarken, "Teşekkür ederim," dedi. Aniden daha çok güldüm.

"Niye?" diye sordum sonra.

Omzunu silkti ve gülmeye başladı. "Bilmem, içimden sadece teşekkür etmek geliyor."

"Sadece bu kadar mı?"

Sağına ve soluna bakındığında kalabalığın arasında kalmış iki insana dönüşürken, "Hayır," diye mırıldanarak bana döndü. "İçimden sana sarılmak, seni öpmek, hiç kimsenin ne düşündüğünü umursamadan konuşmak ve daha bir sürü

şey geliyor. Hayatımı kaybettim dediğim noktada kazandım seninle. Sana dair her şeyi yaşamak istiyorum."

Gözlerimi kısarak karşımızda oturan yaşlı nineye ve amcaya baktık. "Sanırım bunun için pek de uygun bir yer değil, haklısın." Dudaklarımı birbirine bastırdım ve omuzlarımı kaldırıp indirdim. "Olsun, biz zaten biliyoruz ki."

Yüzüme dokundu. "Seninle geçireceğim bir ömür için öyle çok heyecanlıyım ki."

"Ben de öyle," dedim sabırsızca.

Vapur hareket etmeye başlayınca derin bir nefes alarak yönümü boğaza çevirdim. Maviliklere açılırken sanki sonsuz bir yolculuğa başlamışız gibi hissetmiştim. Kocamandı ve biz içinde küçücük kalmıştık. Kucağımdaki çantamı kenara koydum ve kenara doğru yaklaşarak hemen tepemizde gezinen martılara bakarak el salladım. Melih beni izliyordu. Kafamı ona çevirerek gülümsedim. "Simit istiyorlar," diye söylendi sessizce.

"Vereceğim," diyerek elimdeki simitten bir parça böldüm ve yakalayabilmeleri için uygun anı kolladım. En sonunda elimdeki parçayı yukarı doğru fırlattım. Tutamadılar. Dudaklarımı büzdüm. Tekrar denedim ve tekrar denedim. Sonunda bir martı geldi ve simidi havada yakaladı. Melih yanıma gelerek, "Sevdin mi boğazı?" diye sordu.

Hızla kafamı salladım. "Çok."

Bir şey söylemedi, derin bir nefes alıp vererek yanağımdan öptü. Bir süre yan yana durarak üzerinde gezindiğimiz boğazın keyfini çıkardık. Bir hatıramız olsun diye telefonumu cebimden çıkardım ve ön kamerayı açarak ikimizin fotoğrafını çektim. Bir sürü çektim. Boğazı çektim. Hatıralar biriktirmeyi seviyordum. İnsanı canlı tutuyordu. Fotoğraf çekerken karşımızda oturan nine bize seslendi. Ona hanımefendi demek istiyordum ama çok tontondu işte. "İsterseniz ben sizi çekeyim?"

Şaşkın bir şekilde arkamı dönüp sesin geldiği yere baktığımda önce ne diyeceğimi bilemedim, sonra da sevinerek telefonu uzattım. "Tabii, çok memnun kalırız."

Tonton hanımefendi telefonu aldı ve bize doğru tuttu. Biz de Melih'le yan yana gelerek durduk. Ellerimiz birbirimizin belindeydi. Boğaz arkamızda, güneş tepemizdeydi. Bir fotoğraf karesindeki her anı yaşamaktı bu, yıllar sonra da bu fotoğraf karesine baktığımda yine bugünü hatırlayacaktım.

Hanımefendi gülümseyerek kafasını salladığında yanına gittim ve elinden telefonumu aldım. "Çok teşekkür ederim. Çok naziksiniz."

"Ne demek," diye konuştu benimle. Yerimize geçip oturduğumuzda bize baktı. "Burada yaşamıyorsunuz sanırım, öyle mi?"

Kafamı salladım. "Evet. Muğla'da yaşıyoruz."

"Ne güzel," dedi iç geçirerek. "Çok sıcak, hoş bir memleket olsa gerek."

"Evet, öyle," dedim.

Bize imrenerek bakıyordu. Bu bakışı bir yerden hatırlıyor gibiydim. Canım ninem de bize böyle bakardı. Hep güzel, saf ve kıyamazmış gibi... Bu hanımefendinin gözlerinde ondan bir parça buldum sanki ve hiç bırakmak istemedim. Bana özlediğim şeyleri hatırlatmıştı.

Yarım saatlik harika geçen bir vapur turundan sonra indik ve balık yemeye gittik. Akşama kadar bir sürü şey yapabilirdik, hava da sonbaharda olmamıza rağmen çok güzeldi. Balık ekmeklerimizi yedikten sonra hep fotoğraflarda gördüğüm Galata'ya gittik. Fotoğraf çekildik ve hediyelik eşya satan dükkânları gezdik. Nisan'a küçük küçük bir sürü hediye aldım. Metin'e ve Orhan'a da.

Akşam olduğunda çok yorgun olmamıza rağmen sanki hiç yorulmamışız gibi gara geldik ve otobüse binerek yerimizi aldık. "Çok güzel bir gündü," diye fısıldadım. "Belki buruk

bir amaç için geldik ama bugün yine de çok güzeldi. Böyle hissettiğim için yanlış mıyım?"

"Asla," diye kaşlarını kaldırdı. "Hissettiğin her şeyi yaşamak senin hakkın. Sen mutlu oldukça ben de mutlu oluyorum."

Gülümsedim ve bu esnada esnedim. Gülümsedi. "Uykucu sevdiğimin uyku vakti geldi demek."

"Biraz," diye kıstım gözlerimi gülerek.

"Uyu haydi."

"Sen de benimle uyu."

Dudaklarını kulağıma doğru yaklaştırdı. "Bundan sonra hep seninle uyuyacağım zaten, şüphen olmasın."

Bu güzel bir iyi geceler öpücüğüydü.

Muğla'ya geri döndüğümüzün ertesi sabahı soluğu Nisan'ın yanında almıştım. Melih okula gitmişti. Ben de buradan sonra derse yetişecektim. Elimde birkaç hediye kutusuyla kapısını çaldım, içeri girdikten sonra kapıyı kapattı. Elimdekileri oturma odasındaki masanın üzerine bıraktım. "Bunlar ne?" diye sordu Nisan.

"Size bir şeyler aldım."

"Yasemin, niye zahmet ettin ki güzelim?"

"Olsun, hatıra işte."

"Nasıldı bari, güzel miydi İstanbul?"

"Çok güzeldi," dedim. "Çok kalabalıktı ama yine de çok güzeldi. Bir günde görebildiğim kadar yer gördüm ama bir gün yetmez o şehre."

Kaşlarını çattı. "Ha, bıraksak oraya taşınacaksın yani?"

Kaşlarımı çattım. "Asla! Onu kastetmedim ki. Güzel bir şehir. Hem ben ölene kadar burada yaşayacağım."

Nisan elini masaya vurdu. "Aman, Allah geçinden versin."

Bir şey söylemedim, televizyonun karşısındaki koltukta yatarak elindeki oyuncağını sallayan Metin'in yanına gittim. Onu kucağıma alarak yanaklarından öptüm. Beni çok severdi ve benim kucağımda hiç ağlamazdı. Nisan derin bir nefes alıp

karşıma geçip oturduğunda, "Sabahtan beri ağlıyordu," dedi. "Sen gelince sustu."

"Niye ağlıyordu?"

"Kaynanama çekmiş," diye devirdi gözlerini Nisan. "Çekmez olsaydı. Yani, el kadar çocuğum hep baba tarafından almış her şeyini. İkinci çocuğu yapmaya korkuyorum sırf bu yüzden."

Küçük bir kahkaha attım. "Deli deli konuşmasana."

"Ama öyle," dedi gülerek. "Bir de üzerine görümcem geldi. Münasebetsiz." Yüzünü ekşitti. "Taktı benim kiloma. Daha veremedim doğum kilolarını, hayır, nedir yani bu, ben anlamadım."

Bir yandan Metin'le şakalaşırken diğer yandan da Nisan'ın sitemlerini dinliyordum. "Boş ver," dedim. "Takma."

Omzunu silkti. "Tabii ki takmıyorum. Nereme takacağım onu. Ben de altta kalmam yani, biliyorsun."

Gülümsedim. "Biliyorum. Sen hiç susar mısın?"

Kaşlarını yukarı kaldırıp indirirken, "Neyse, sen boş ver benim aile saadetimi," deyip geçiştirdi. "Melih iyi mi?"

"İyi. Zaten uzun zamandır buradaydı, sen de biliyorsun. O yüzden bu ölüm onu çok dağıtmadı."

"İyi olsun ya," diye üzüldü. "Bak, biz hep buradayız, Yasemin. Unutmayın sakın. Ne olursa, ne gerekiyorsa her şeyi yaparız sizin için, güzelim benim."

"Biliyorum, Nisan," dedim Metin'in saçlarını severken. "Hep oldunuz, hep olacaksınız. Biz de sizin için öyleyiz."

"Eksiğiniz yok."

"Ne mutlu," diyerek iç geçirdim ve kolumdaki saate baktım. "Derse geç kalmadan gideyim." Metin'i öpüp kokladıktan sonra güzelce yerine yatırdım ve ayaklanarak Nisan'a sarıldım. "Sonra görüşürüz."

"Görüşürüz, kendine dikkat et."

"Sen de."

"Hediyeler için de teşekkür ederim."

Elimi kaldırarak kapıya doğru ilerledim. "Lafı bile olmaz. Haydi, kal sağlıcakla."

Zaman akarken bulduk birbirimizi ve büyüdük.

Resim yapmayı seviyordum. Ben hep sevdiğim şeyleri kazanmıştım. Resim öğretmeni olmak istemiştim ve olmuştum da. Ben bir öğretmendim. Bir sürü küçük öğrencim vardı. Onlara sadece resim yapmayı öğretmiyor, yaptıkları resimlerin nasıl yaşanacağını anlatıyordum. Son dersimin bitmesine çok az kalmıştı. Yoklamayı aldıktan sonra elimdeki kalemin kapağını kapattım ve alyansıma bakıp tebessüm ettim. Ona ne zaman baksam Melih'in kalp atışlarını hissediyordum.

Elif elinde resim defteriyle, "Öğretmenim," diyerek yaklaştı. "Şuradaki derenin kenarına çizdiğim çiçeğin yapraklarını çizemedim, bana yardım eder misiniz?"

"Tabii ki, güzelim," dedim ve elindeki resim kalemini aldım. Defteri masamın üzerine koydum, Elif ellerini önünde birleştirdi ve yanımda dikildi. Hemen akabinde birkaç kişi daha başıma üşüştü. Gülümsedim. "Ne oldu hepinize birden böyle?"

"Hiç," dedi Yahya dirseklerini masaya koyup elleriyle de yüzünü avuçlarken. "Sizi izlemek istedik, öğretmenim."

Çiçeklerin yapraklarını çizerken, "Bak sen şunlara," diye kıkırdadım.

Melek ellerini masanın kenarına koyarak, "Çok güzel resim yapıyorsunuz, öğretmenim," dedi. "O kadar güzel yapıyorsunuz ki sürekli sizin resimlerinize bakmak istiyorum."

Ona bakıp gülümsedim ve yanağını sevdim. Buna çok mutlu oldu.

"Siz de çok güzelsiniz, öğretmenim," dedi Yahya bu kez bana bakarak. "Bu okuldaki en güzel öğretmen sizsiniz, hatta dünyanın en güzel öğretmenisiniz. Keşke bütün derslerimize siz girseniz."

"Siz de dünyanın en tatlı öğrencilerisiniz," diye mırıldandım yaprakları çizmeye devam ederken. "Çok da yeteneklisiniz."

"Ben ileride resim öğretmeni olacağım," dedi hemen çaprazımda duran Ayşe. "Resim yapmayı çok seviyorum. Acaba olabilir miyim, öğretmenim?"

"Tabii ki, Ayşe," dedim sakince. "Sen istediğin sürece her şey olabilirsin. Siz yeter ki isteyin ve bunun için çaba sarf edin. İnanın bana, yapamayacağınız şey olmaz."

"Ya," dedi Ayşe. "Umarım."

Gülümsedikten sonra çiçeğin yapraklarını çizip defteri ve kalemi Elif'e uzattım. "Çok teşekkür ederim, öğretmenim."

"Rica ederim," dedim nazikçe. "Haydi, siz de yerinize geçin ve defterlerinizi toplayın. Birazdan zil çalar."

"Öğretmenim, bu resimleri haftaya mı boyayacağız?"

"Evet," dedim kafamı sallarken. "Haftaya patates baskı yapacağız. Sizden çok güzel şeyler bekliyorum."

İrem pembe kalemliğini çantasına koyarken, "En sevdiğim," diye güldü. Ben de o sırada masadaki eşyalarımı toplayarak çantamın içine koydum. Zil çaldı. Yavaşça ayağa kalktım ve öğrencilerime baktım. "Çok çalışın ama çok da dinlenin, haftaya derste görüşürüz, çiçeklerim benim."

"Siz de bizim çiçeğimizsiniz, öğretmenim." Hep bir ağızdan dedikleri şey bu oldu ve bana öpücük atıp el salladılar.

Dünyanın en güzel mesleğini yaptığım için hem kendimle gurur duyuyor hem de tarifi hiçbir şeyle ölçülemez bir sevgiyle dolup taşıyordum.

Bir saat sonra eve geldikten sonra üzerimi değiştirip hiç eskitemediğim şalvarımı giydim. Yıllar geçse de bir türlü eskimiyordu. Nineme çekmiştim. O da giydiklerini kolayca eskitemezdi. Şalvarımı giydikten sonra saçlarımı topladım, şarkı söyleyerek elime bir kova aldım ve dışarı çıktım. "Belki üstümüzden bir kuş geçer..."

Eskimeyen tek şeyin kıyafetler değil şarkılar olduğunu da biliyordum.

Ağıla girdiğimde Tarçın ve Sütlaç'ın yanındakilere baktım. Tam yedi tane koyunumuz vardı. Hangimiz erken gelirse sütlerini o sağıyordu. "Baş belanız Yasemin yine karşınızda," diyerek güldüm ve arka tarafa giderek samanlarını önlerine koydum. Onlar samanları yerken diğer yandan da sularını içirdim. Sohbet ettim ve eğlendim. Ben kocaman oldum ama azalmadı ne sevgim ne de çocuk ruhum.

Ağıldan çıktıktan sonra kümese girdim. Araba lastiğinin içinde duran üç tane yumurtayı alıp çıktıktan sonra kırılmadan cebime koydum ve Dost'un suyunu verip ardından bayat ekmek poşetinden çıkardığım ekmeği önüne koydum. Akşam olmak üzereydi ve Melih birazdan gelirdi. Eve girdim ve üzerimi değiştirdim. Ellerimi yıkayıp mutfağa girdikten sonra kollarımı sıvadım fakat o sırada telefonum çalmaya başladı. Arayan Melih'ti.

"Efendim, canım?" diye açtım telefonu.

"Geldin mi eve, güzelim?"

"Çok oldu, sen neredesin?"

"Şimdi çıktım işten, birazdan orada olurum."

"Tamam, ben de mutfağa girmiştim zaten."

"Bu akşam yemekler benden," dedi hızla. "Hemen çık o mutfaktan."

Kıkırdadım. "Zaten son zamanlarda hep sen mutfaktasın."

"Ama canım benim, sen artık iki canlısın, dikkat etmen gerekiyor," diye mırıldandı içime dokunan sesiyle. "Yoksa güzel kızımız da üzülür bak, çok yorma kendini."

"İyiyim ben," diye ısrar ettim.

"Akşam için sana çok güzel bir karnıyarık pişireceğim."

"Ama acıkırım o vakte kadar."

"Tamam, uçarak geliyorum," dediğinde gülmeye başladım. "Yavaş ol, tamam, ben beklerim. Dikkatli gel yeter ki."

Melih, "Sen de çık mutfaktan lütfen," diye seslendi. "Kocan senin için var."

Dudaklarımın kenarını kıvırdım. "Ay, iyi ki var."

"İyi ki varım, iyi ki varsın."

İç geçirdim. "Hep ol."

"Hep olacağım."

Birkaç saniyelik bir sessizlik oldu. Melih tatlı bir telaşla, "Tamam, tutma beni, uçamam yoksa," dedi. Güldüm. "Görüşürüz evde."

"Tamam, görüşelim," diyerek telefonu kapattım ve kafamı sallayarak keyifli bir şekilde kendi kendime şarkı söylemeye devam ettim. Söylediği gibi mutfaktan çıkacağım vakit telefonuma bir mesaj geldi fakat açmadım. Odamın penceresinin önüne geçtim, dışarı bakarak soluklandım, ardından da gelen mesajı okudum.

Melih göndermişti.

"Yasemin'im, çiçeklerin en güzeli..."

SON

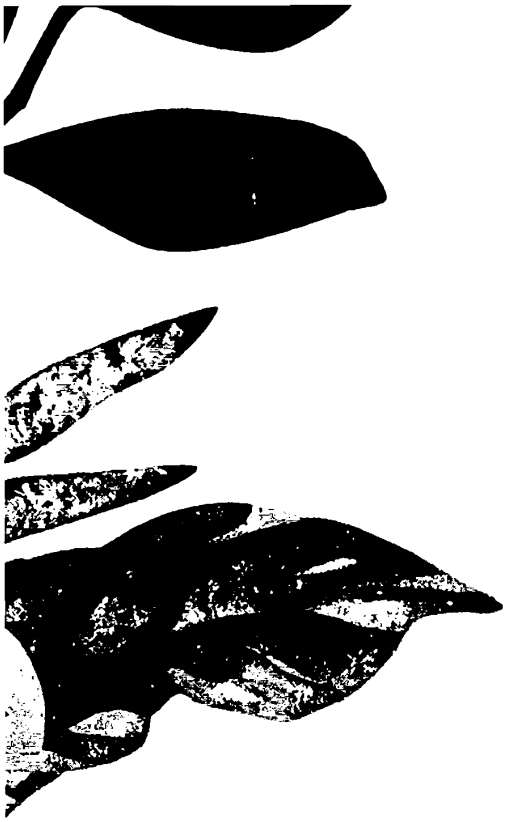

Sümeyye Demirkan'dan

Sevgili okur, yine ben geldim sana içimi dökmek için. Bu üçüncü teşekkürüm sana fakat ilk de olabilir ya da ikinci... Yasemin'in dünyası aslında benim de az çok var olduğum hayatı anlatıyor, o yüzden onunla kendimi çok bağdaştırırım. Toprak, çiçekler, bahçe ve dostları; evet, onunla benziyoruz lakin çoğu zaman Yasemin bambaşka biri. O benim hayal gücümden taşan en tatlı, en zarif insanlardan. Çok güçlü ve çok başarılı. Hatice ninem, Melih, Orhan, Nisan, Sütlaç, Tarçın ve diğerleri... Bu sakin ama daima kalbine dokunmayı istediğim kurguda bizimle olduğun için minnettarız.

İyi ki varsın. İyi ki var olduğunu hiç unutmamanı istiyorum senden.

Hayatından çiçekler hiç eksik olmasın.

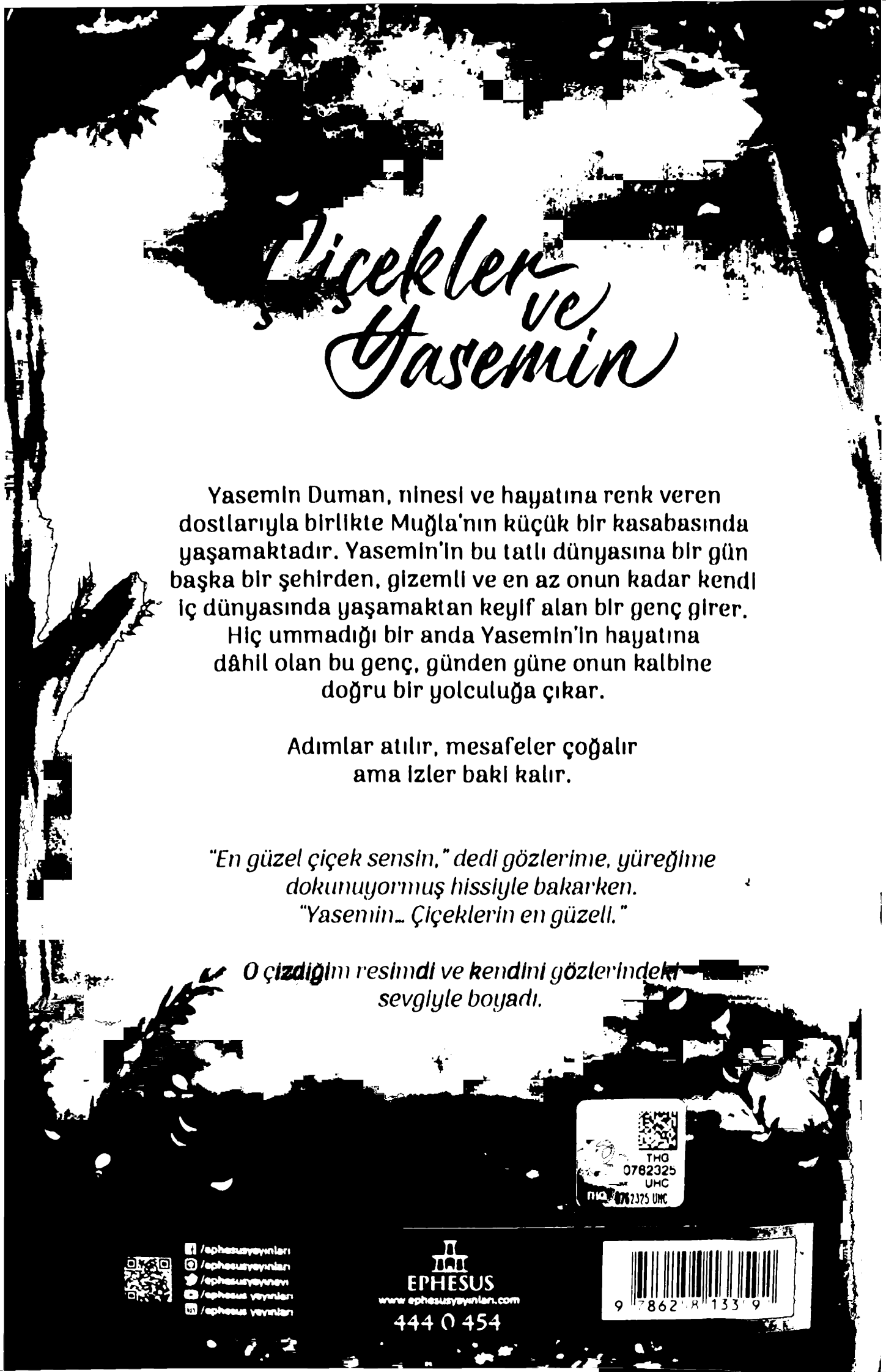
Teşekkür

Bana hep inanan, her düştüğümde kalkmam için elini uzatan, heyecanıma ortak olan canım aileme; satırlarıma sarılan, samimiyetime güvenip hisseden canım okurlarıma ve kitabımızın en ince ayrıntısıyla ilgilenen sevgili editörlerim Emre Bey ve Burcu Hanım'a, kitabımızı en iyi şekilde hazırlayan yayınevime teşekkür ederim.

İyi ki varsınız, hep olun.

Yasemin Duman, ninesi ve hayatına renk veren dostlarıyla birlikte Muğla'nın küçük bir kasabasında yaşamaktadır. Yasemin'in bu tatlı dünyasına bir gün başka bir şehirden, gizemli ve en az onun kadar kendi iç dünyasında yaşamaktan keyif alan bir genç girer. Hiç ummadığı bir anda Yasemin'in hayatına dâhil olan bu genç, günden güne onun kalbine doğru bir yolculuğa çıkar.

Adımlar atılır, mesafeler çoğalır
ama izler baki kalır.

"En güzel çiçek sensin," dedi gözlerime, yüreğime dokunuyormuş hissiyle bakarken.
"Yasemin... Çiçeklerin en güzeli."

O çizdiğim resimdi ve kendini gözlerindeki sevgiyle boyadı.

THG
0762325
UHC

/ephesusyayınları
/ephesusyayınları
/ephesusyayınevi
/ephesus yayınları
/ephesus yayınları

EPHESUS
www.ephesusyayınları.com
444 0 454

9 786 258 133 9